

HẠ THU

Mùa Cỏ Thơm

Chương 1

-Này, cô có nhầm không? - Đọc xong tập hồ sơ xin việc của Đông Đông, viên giám đốc phòng nhân sự như rất ngạc nhiên. Nhìn cô không chớp, anh gần từng tiếng chậm - "Bách Hoa Thiên" là một công ty chuyên kinh doanh và phát triển nhà.

-Tôi không nhầm đâu. - Đôi mắt cũng tròn xoe, Đông Đông nhẹ lắc đầu như muốn nói: - Tôi biết rất rõ, "Bách Hoa Thiên" là một tập đoàn kinh doanh bất động sản lớn nhất khu vực Đông Nam Á. Tôi muốn trở thành nhân viên của "Bách Hoa Thiên". Anh giúp tôi chứ?

-Rất tiếc, tôi đành phụ lòng của cô thôi. Viên giám đốc cương quyết lắc đầu rồi đẩy trả tập hồ sơ về phía Đông Đông - Hồ sơ của cô không hợp lệ.

-Sao lại không hợp lệ? Anh xem kỹ lại đi. - Chuyển giọng khản khản, Đông Đông bày từng thứ một ra trước mắt anh - Ngoại ngữ, vi tính, và cả bằng đại học tôi đều có. Đúng với yêu cầu tuyển người trên báo của công ty.

-Không đúng lắm đâu - Cầm tấm bằng đại học của cô lên, anh nói - Cô hãy đọc lại yêu cầu tuyển người trên báo rồi so sánh với tấm bằng đại học của mình - Ngừng một chút nhìn về thất vọng trên mặt cô, anh nhẹ nhún vai lạ

lắm:

- Đông Đông, tôi lấy làm lạ cho cô quá. Với trình độ và tấm bằng tốt nghiệp hạng ưu trường đại học Mỹ thuật kia, cô dễ dàng xin vào bất cứ công ty thời trang nổi tiếng nào. Sao lại phải đến đây, tốn công sức khẩn khoản xin một việc ngoài khả năng của mình như vậy? Cô tự làm khó bản thân và làm khó cả tôi nữa đấy. Thôi... thời gian có hạn, mời cô trở ra cho, tôi còn phải phỏng vấn người kế tiếp.

Trước vẻ dứt khoát của anh ta, Đông Đông biết mình không thể nào năn nỉ được. Thu gọn mớ giấy tờ, cô buồn bã đứng lên. Vậy là thất vọng rồi...

-Sao hả. Có được không?

Đang bước đi chậm chậm. Đông Đông bỗng bị một giọng đàn ông chặn đường. Ngẩng mặt lên, cô nhận ra hấn là người cuối cùng chờ phỏng vấn. Chưa kịp trả lời. Hấn đã nhìn thấy tập hồ sơ bị trả trên tay cô Như vui mừng, hấn nói:

-Lại thất bại rồi. Công ty này tuyển người sao khó quá. Từ sáng đến giờ chưa nhận được người nào.

Rõ ràng là hấn muốn an ủi cô thôi. Nhưng trong cơn thất vọng, Đông Đông lại thấy hấn muốn mĩa mai, giễu cợt mình. Con giận bùng lên, cô lừ dài đôi mắt:

-Tất cả đều thất bại cũng không có nghĩa là anh sẽ được nhận đâu. Đừng có mà kiêu căng quá sớm.

Nói rồi, cô giậm mạnh gót giày bước đi nhanh, mặc hấn nghệt mặt ra với câu mắng oan. Hừ! Thứ đàn ông con trai các người, chẳng có ai là tốt cả.

Tin, tin...

Tiếng còi xe chọt vang xa ở cổng ra vào làm Đông Đông ngẩng đầu lên chú ý. Nhận ra đó là chiếc Ronroi của ông chủ lớn, mắt của cô chọt sáng lên. Cô được vào làm? "Bách Hoa Thiên" không? Tất cả nhờ vào cơ hội cuối cùng

này.

Đợi cho chiếc xe chạy đến thật gần, Đông Đông nhẹ tung tờ lý lịch ra giữa lòng đường rồi nhắm mắt đuối theo. Phải nhắm mắt, vì... nếu mở mắt cô sẽ không đủ can đảm nhìn chiếc xe đụng phải mình.

Két!

Một tiếng thảng rít bên tai, Đông Đông nghe ngực mình va mạnh vào thành xe một cái rồi có thể bị hất lên cao. Sau vài giây trong cảm giác bồng bênh, cô thấy mình bị rơi nhanh xuống đất.

-Này cháu, cháu có sao không?

Một bàn tay nhẹ đỡ cô ngồi dậy. Chưa mở mắt, nhưng Đông Đông vẫn nhận ra người vừa nói với mình là Trần Lập Quốc. Ông chủ lớn của tập đoàn "Bách Hoa Thiên". Bởi thế gian này, còn ai có được cái giọng trầm đầy thiện cảm ấy.

Đạ không sao xin lỗi chú. Cháu vô ý quá!

Mở mắt ra, thấy quả thật mình đang nằm giữa vòng tay ấm của ông, Đông Đông hốt hoảng, bật dậy ngay, thành công rồi, cô đã làm ông chú ý đến mình. Việc xin vào làm... chỉ còn là chuyện nhỏ.

Nhưng... sao thế này? Vừa đứng dậy Đông Đông đã phải té ngồi trở xuống. Đau đến ngất đi... lẽ nào... cái chân của cô đã bị gãy rồi? Ôi... đừng như vậy nhé? Sợ điếng hồn... cô cố chống tay đứng lên lần nữa:

-Ngồi yên, cô không được cử động đâu. Xương chân đã bị gãy rồi.

Một bàn tay chợt ấn vai cô ngồi trở xuống. Không phải ông Quốc, hẳn là gã thanh niên đáng ghét. Người cuối cùng chờ phỏng vấn. Kẻ đã mĩa mai cô lúc nãy. Cả viên giám đốc phòng nhân sự nữa. Họ vì tai nạn của cô, mà phải tạm ngưng công việc giữa chừng.

Đi tìm hai thanh cây làm nẹp, hẳn hì hục bó chỗ bị gãy của cô Vừa làm, hẳn vừa cắn nhằn, như thể cô là... con hấn vậy:

-Trong nhà mà bị đụng xe, thật không biết mất mũi để nơi nào nữa.

-Nơi nào mặc xác tôi, anh quyền gì mà nói - Thương cho cái chân bị gãy, Đông Đông nổi quạu. Quên mất mục đích của mình, cô hét. - Giỏi sao không mắng ông ấy kìa. Trong nhà chạy gì mà chạy dữ, đụng người ta ra nông nổi...

- Đông Đông... cô nhẹ lời thôi. Dù sao ông Quốc cũng là...

- Để cho cô ấy nói. Dù sao lỗi cũng tại tôi... cắt ngang lời viên giám đốc của mình, ông Quốc ôn tồn ngồi xuống cạnh Đông Đông - Xin lỗi cháu, ta không cố ý đâu...

Bây giờ mới nhớ đến mục đích của mình, Đông Đông nhẹ giọng:

-Cháu không mắng chú đâu. Cháu mắng anh ta thôi. Đồ hồ đồ, cả chón.

Mỉm cười, không để ý đến thái độ con nít của cô, ông quay sang người thanh niên trẻ:

-Tôi có một việc muốn nhờ, chẳng hay cậu có giúp được không?

-Nếu trong khả năng, cháu sẽ sẵn lòng.

Cột luôn cái gút cuối cùng trên cái chân của Đông Đông, người thanh niên nhẹ gật đầu:

-Đưa cô bé ấy đến bệnh viện hộ tôi. Ông trao cho hấn chùm chìa khoá.

Đông Đông vội kêu lên:

-Không, cháu không đi với hấn.

-Đừng nhõng nhẽo nữa cưng - Bẹo nhẹ má cô, ông dỗ - Lẽ ra ta phải đích thân đưa cháu vào bệnh viện. Nhưng... thông cảm cho tạ Năm phút nữa... ta phải tiếp một vị khách đặc biệt không thể nào sai hẹn được. Hãy để anh ta đưa cháu đến bệnh viện coi vết thương trước. Bao giờ xong, ta sẽ đến thăm cháu. Được chứ?

Lời ông ôn hòa, hợp tình, hợp lý. Hơn nữa vết thương của mình cũng chẳng đến nỗi nào. Đông Đông biết vậy, nhưng phải đi với gã thanh niên đáng ghét

này, cô thật chẳng ưng một chút nào. Phụng phụ, cô như đứa trẻ vùi vĩnh:

-Vậy thì... bảo nhân viên của chú chở cháu đi. Cháu không đi với anh ta.

-Tôi muốn lắm. – Không đợi ông trả lời, viên giám đốc lên tiếng trước. -

Nhưng tiếc thay... tôi lại không biết lái xe.

-Thôi đừng vùi vĩnh nữa. - Gã thanh niên đáng ghét chọt cật lời - Đưa đến bệnh viện thôi, có phải lấy chồng đâu mà kén này, kén nọ.

Rồi không cho cô kịp cãi lại lời nào, hấn bẻ bổng cô lên bỏ vào ghế sau xe.

Vẫy chào ông Quốc và viên giám đốc, hấn quay đầu xe thật lẹ và cũng thật là điêu luyện.

-Ông tổng... sao ông lại... - Chiếc xe vừa khuất tầm nhìn, Khánh Băng quay lại hỏi ngay - Lỡ như...

-Sao lại tin giao xe cho người thanh niên ấy chứ gì? - Không để Khánh Băng nói hết lời, ông tiếp. - Lỡ như hấn lấy luôn chiếc xe có phải không?

-Vâng phải vậy?

Nét mặt lộ đầy vẻ quan tâm, Khánh Băng nhẹ gật đầu. Ông Quốc buông tràng cười thoải mái:

-Tôi tin vào mắt của mình, cậu ta sẽ không lấy xe của tôi đâu. Mà dù có lấy cũng chẳng nhằm gì. Cuộc hẹn lát nữa của tôi đây, đáng giá hơn chiếc xe ấy gấp trăm, gấp vạn lần.

-Ông tổng hẹn ai mà quan trọng vậy?

Hỏi rồi mới giật mình, Khánh Băng trách mình sao vô ý quá. Ông chủ không thích nhân viên xen vào chuyện của cấp trên. Nhưng... may quá... hôm nay...

Ông chủ vui trong bụng. Không trách. Ông còn cười tiết lộ:

- Đông Phong.

Đông Phong! Cái tên nghe lạ quá! Anh ta là ai nhỉ? Giám đốc một tập đoàn tên tuổi lẫy lừng nào? Vậy sao mình không biết nhỉ? Gõ trán, Khánh Băng cố nghĩ mãi không ra. Đến khi ngẩng lên, ông Quốc đã đi xa. Vừa đi, ông

vừa huýt sáo vang lừng. Như quên mất, xuýt tí thôi, mình đã cán chết người rồi...

Khánh Bằng đoán đúng, hôm nay ông quả là có chuyện vui. Mà thật ra không cần đoán ai cũng biết. Thói quen lớn của ông rồi, dù có tình cũng không bỏ được. Mọi lần có việc gì vui, ông vẫn thích tự mình lái xe. Hôm nay cũng thế, không chỉ vui, lòng ông còn ngập tràn niềm hưng phấn. Trong đời, ông chưa bao giờ nghĩ mình có lúc được thế này. Sự nghiệp vững vàng lại là thần tượng của muôn người.

Hôm được ban tổ chức mời phát biểu vài lời trước công chúng cho buổi tọa đàm thêm long trọng, ông chỉ ừ, gật đầu cho qua lệ. Nể lắm ông mới đến, dự định chỉ nói vài câu ngắn ngủi rồi lập tức đi ngay.

Nhưng... không ngờ công chúng lại đón chào ông nồng nhiệt thế. Hơn cả một danh ca đang lấy lòng tên tuổi. Đám đông ngưỡng mộ vây kín lấy ông. Lớp tặng hoa, lớp xin chữ ký, nồng nhiệt quý mến kính phục ông. Làm ông cao hứng quá, bỏ luôn cả cái hẹn quan trọng với khách ký hợp đồng. Ở lại tham dự buổi thảo luận cùng đám trẻ.

Một nhà văn và cả một đạo diễn lấy lòng tên tuổi nữa, đến gặp ông xin phép cho mình được hoàn thành một tác phẩm về một nhà doanh nghiệp, lưu truyền rộng rãi làm tấm gương cho giới trẻ noi theo.

Bất ngờ và sung sướng đến lịm người, nhưng ông kèm chế được cảm xúc của mình. Và xin một cái hẹn, ông như khiêm tốn, còn phải suy nghĩ lại. Là danh nhân, dĩ nhiên phải lập dị, phải khác người thường đôi chút.

Ba đêm không ngủ được, ông trần trọc trong niềm hạnh phúc tuyệt vời, nghĩ đến ngày được nhìn thấy mình trên màn ảnh, trong trang sách. Chà... chà... trở thành danh nhân rồi khó lắm đây. Mỗi bước đi, cử chỉ, mỗi lời nói đều có người theo dõi để noi theo đó. Ông dự định thâm trong bụng sẽ mướn một điêu khắc gia tên tuổi tạc cho mình một chân dung lớn. Để sau này, khi ông

về với tổ tiên, cháu con còn được chiêm ngưỡng dung nhan một vĩ nhân. Đưa mắt ngó đồng hồ, ông vuốt lại mái tóc mình lần nữa. "Đông Phong" sắp đến rồi. Phải để cho anh ta có một chút ấn tượng về nhân vật chính của mình chứ?

Ông chưa biết mặt "Đông Phong" cũng chưa đọc qua tác phẩm của nhà văn nổi tiếng này một lần nào. Ông chỉ biết một điều: Anh là một nhà văn trẻ được nhiều người mến mộ. Sách của anh đang ăn khách trên thị trường. Nên... Ông rất tin rằng cuộc đời mình, qua cây bút của anh, sẽ trở thành một pho tiểu thuyết tuyệt vời. Chắc chắn, hình tượng của ông qua hư cấu sẽ năng động, đầy ấn tượng in sâu trong lòng độc giả.

Bóng nắng ngả dài trên thềm gạch, thời gian lặng lẽ trôi. Mới đó đã hơn một tiếng rồi. Giật mình nghe tiếng chuông đồng hồ thánh thót ngân, ông lạ lùng tự hỏi. Lẽ nào Đông Phong không đến? Mà... không đến vì lý do gì? Sao anh không gọi điện?

Đôi mắt hướng ra ngoài, lòng ông nóng như lửa...

oOo

Hé cửa nhìn vào, thấy Đông Đông đang ngủ. Thiên Chiên không dám bước mạnh chân. Rón rén đặt gà mên để lên bàn, anh nhón tay thu dọn mớ rác bỏ vào thùng.

-Lại là anh, đồ mày trơ mặt trên. Ai cần anh chăm sóc chứ? Cút khỏi đây ngay.

Một tiếng động khẽ đã làm Đông Đông tỉnh giấc. Mở mắt ra, vừa thấy anh, cô như nổi cơn kích động, mắng ngay.

Quá quen với thái độ của cô, Thiên Chiên không ngạc nhiên nữa. Cầm cúi anh dùng chổi gom gọn mảnh ly bỏ dưới giường. E một lát cô bước xuống vô tình đạp phải.

-Ra khỏi đây ngay, tôi không cần anh lo lắng cho tôi. - Thấy lời nói mình vô

hiệu với anh, Đông Đông điên tiết chụp gà mên com trên bàn ném mạnh. Không trúng Thiên Chiến, cái gà mên va mạnh vào tường, bật nắp đổ com tung tóe:

-Sao cô phải làm như vậy ? - Đến mức này, Thiên Chiến không còn chịu nổi. Trùng mắt, anh nghiêm giọng hỏi - Những hạt com kia đã làm gì để cô phải quăng bỏ nó đi Cô có biết ngoài đời hiện còn nhiều người đói khổ lắm không ?

Không ngờ bị anh chàng dùng những từ này để chửi mình, Đông Đông lúng túng mất một giây. Cứ nhìn những hạt com trắng tươi văng tung tóe đầy mặt đất, cô nói như người biết lỗi:

-Tôi không cố ý, tôi không giận những hạt com vô tội đó. Tôi chỉ muốn ném anh thôi.

-Tại sao cô lại ném tôi ? - Không hạ giọng Thiên Chiến cau đôi mày lại - Tôi đã làm gì cho cô giận?

Đông Đông nói ngay không suy nghĩ:

-Anh đã quan tâm, lo lắng cho tôi.

-Và điều đó làm cô khó chịu? - Thiên Chiến bật cười khan - Thật vô lý, thật nực cười. Thế gian này gấm ra chỉ có một người quái gở như cô.

-Không vô lý, không nực cười và chẳng quái gở đâu. - Đông Đông trừng đôi mắt - Anh đừng tưởng tôi không biết anh đang muốn giở trò gì.

-Giở trò ! - Thiên Chiến không hiểu - Cô bảo tôi muốn giở trò, mà giở trò gì chứ?

-Bỗng dưng tận tụy quan tâm đến một người xa lạ. Mà người đó lại là một cô gái đẹp nữa. Tôi nói... thái độ đó có đáng nghi không? - Nhẹ mân mê vuốt tóc mình. Đông Đông nheo một con mắt lại - Đừng chối là anh đang muốn chinh phục trái tim của tôi nghe!

Chinh phục trái tim cô Ồi! Đôi mắt mở tròn xoe kinh ngạc, Thiên Chiến

bỗng bật lên cười lớn. Đông Đông ơi! Sao cô kiêu hãnh thế? Thiên Chiến này cần gì phải chinh phục trái tim nhỏ bé của cô Nhắm mắt lại, thò tay ra... đã có hàng trăm hàng chục cô đẹp hơn cô sẵn sàng dâng tặng.

-Này... anh cười gì đó? Bộ tôi nói hồng đúng sao? - Thêm một chiếc gối bay vèo, chặn ngang giọng cười Thiên Chiến.

-Cô đánh giá mình hơi cao rồi đấy, Đông Đông! - Chụp gọn cái gối trong tay, Thiên Chiến vẫn còn cười ngật nghẻo - Thử cầm gương soi lại mình đi. Đẹp bao nhiêu mà kiêu kỳ thế? Cỡ cô, tặng không... Thiên Chiến này cũng không thèm.

-Anh...

Tức điên lên vì bị chê, Đông Đông chụp cái ly thủy tinh ở trên bàn toan ném. Nhưng... chợt tìm ra câu trả đũa, cô hất mặt cười, chiếc ly cầm xoay nhẹ trên tay.

-Tặng không cũng chẳng thèm, vậy việc gì anh phải ba ngày đêm rồi lo cho tôi chứ?

-Tôi tội nghiệp cô thôi. - Thiên Chiến trả lời chẳng chút khó khăn - Cô bé đáng thương xuất thân từ cô nhi viện, mồ côi cả cha lẫn mẹ, chẳng người thân thuộc.

-Tôi không cần anh tội nghiệp. Đồ tồi, dám xem trộm lý lịch của người ta - Thêm một cái ly bị ném vào tường vỡ tung ra.

Vẫn thản nhiên, Thiên Chiến nhẹ nhún vai cười rồi móc túi châm cho mình điếu thuốc:

-Tôi không đến nỗi bất lịch sự thế đâu. Chẳng qua bác sĩ muốn biết lý lịch của cô để lập hồ sơ, buộc lòng tôi mới giở ra thôi. Ngừng một chút, nhìn Đông Đông dịu dần cơn giận, anh cất lời từ tốn:

-Biết cô chẳng còn một người thân nào để báo tin, để đến lo cho mình cả. Tôi vì chút lòng nhân ái ở lại lo lắng cho cô Không công lại bị hiểu lầm.

Thật là khó hiểu quá!

Lập luận của Thiên Chiến rõ ràng, chặt chẽ không bắt bẻ vào đâu được.

Nhưng... Đông Đông vẫn không tin. Cô lắc đầu, bướng bỉnh:

-Anh chỉ ngụy biện, nói tốt cho mình. Lũ đàn ông các người, toàn cá mè một lứa. Vong ân, háo sắc, bạc tình, bạc nghĩa.

-Tin hay không là tùy ở cô thôi. - Nghe tự ái chung cho đáng mày râu, Thiên Chiến ném mạnh mẩu thuốc xuống chân hần học - Với hạng người hẹp hòi bảo thủ lại kiêu căng phách lối như cô, tôi không thêm cái làm gì cho mệt. Tôi chỉ cho cô biết là cô vừa đánh mất của mình một cơ hội lớn.

-Cơ hội gì? - Nghiêng nghiêng đầu, Đông Đông cười ngạo mạn - Anh đừng bảo là mình vừa tìm được cho tôi một việc làm đấy nhé.

- Đúng vậy. Tôi vừa xin cho cô vào làm thư ký trong công ty "Hưng Thịnh" nhưng... tiếc thay những lời nói của cô vừa rồi đã làm tôi suy nghĩ lại. Có lẽ không nên tuyển một người hung dữ, chẳng biết lý lẽ như cô đâu.

-Ôi! - Chợt phá ra cười như nghe một chuyện khôi hài. Đông Đông ôm lấy miệng mình - Ông làm tôi chết vì cười mất. Có ba hoa thì cũng vừa vừa, phải phải thôi. Chừa chỗ cho người ta tin với. Xin cho tôi vào làm thư ký trong công ty "Hưng Thịnh" một cách dễ dàng như vậy? Anh tưởng mình là ai chứ? Con ông chủ chắc?

Cô nói không sai. Trong cơn nóng, Thiên Chiến chỉ muốn hét to vào mặt Đông Đông câu ấy. Tôi chính là con của ông chủ lớn Trịnh Hùng đây.

Không chỉ thế, tôi lại là đứa con duy nhất, người thừa kế duy nhất toàn bộ gia sản khổng lồ kia. Và... có lẽ anh đã nói ra rồi. Nếu như... cánh cửa không bật mở một cách bất ngờ. Ông Quốc và Khánh Băng vui vẻ bước vào. Trên tay là bó hoa thật đẹp:

-Hai người tranh cãi gì mà lớn thế? Từ đằng xa, đã nghe tiếng hét của Đông Đông. Ái chà! Thế chiến thứ ba à?

Đặt bó hoa lên bàn, nhìn cảnh hỗn loạn của căn phòng, ông Quốc đùa vui:

-Thôi, chín bỏ làm mười. Lỗi tất cả tại tôi. mấy hôm nay bạn quá không đến thăm hai người được. Thiên Chiến, tôi xin thành thật cảm ơn anh.

Bước đến bắt tay Thiên Chiến, ông như không để ý đến cái môi trề dài của Đông Đông. Thì ra chẳng tốt lành gì? Hấn đến là vì ông Quốc có lời nhờ.

-Còn Đông Đông, sức khỏe của cháu thế nào rồi? Chú có cái này tặng cho cháu và Thiên Chiến đây.

Theo lời nói của ông, Khánh Băng rút ra hai phong bì trắng. Một trao cho Thiên Chiến và một gói Đông Đông. Gì thế nhỉ? Tiền thù lao và tiền bồi thường tai nạn ư? Đưa mắt nhìn nhau như dò ý, cả hai mở vội phong thư. Không phải tiền mà là thư mời của công ty "Bách Hoa Thiên" kèm theo quyết định tuyển dụng nhân viên giám đốc Trần Lập Quốc ký rành rành.

-Sao hả? Nhận lời tôi mời chứ? - Mỉm cười nhìn bốn con mắt mở tròn xoe, ông Quốc thân mật nói - Từ nay, Đông Đông sẽ là thư ký và Thiên Chiến sẽ là trợ lý của tôi. Đừng trể con, cãi nhau mãi nhé! Hãy là trợ thủ đắc lực của tôi, cùng đưa "Bách Hoa Thiên" ngày càng vững mạnh hơn.

-Thật bất ngờ và vinh hạnh cho tôi. Cảm ơn ông.

Bắt tay ông Quốc, Thiên Chiến không giấu được vẻ vui mừng lên ánh mắt.

Còn Đông Đông? Cô có vui không, sao nét mặt vụt xa xăm, trầm tư vậy?

Ghét vì ngày ngày phải ra vào gặp mặt cùng Thiên Chiến, hay vì một lẽ gì khác nữa?

oOo

Ngẩng đầu lên, lại bắt gặp cái nguýt dài, Thiên Chiến nhẹ lắc đầu buông một tiếng cười thâm. Đôi mắt mở to, anh li lợm ngó Đông Đông không chớp.

Mặc cho cô trợn mắt, bậm môi, hăm dọa đủ điều.

Một tuần trở thành đồng nghiệp của nhau rồi. Sáng sáng, chiều chiều vào ra chung một cầu thang, ngày ngày phải đối diện nhau qua một cái bàn. Vậy

mà... cả hai vẫn lạnh lùng, thù địch. Ngoài những việc chung của công ty nên phải nói chuyện với nhau. Cả hai chưa một lần gật đầu chào, hay hỏi một câu xã giao lịch sự nào. Mỗi lúc tình cờ tia mắt gặp nhau, nếu không lập tức đi thì cũng là cái nguýt dài như lúc này.

Tại Đông Đông cố chấp thôi. Cô không thèm mở miệng dù đã hơn một lần Thiên Chiến hạ giọng làm quen. Hừ! Tự ái nổi xung thiên, anh nghe giận dùng dùng. Không nói thì không nói, để đây cần lắm hay sao? Đồ kiêu căng, phách lối. Đẹp bao nhiêu mà kiêu kỳ dữ. Từ đó, tình cờ cô lạc tia mắt sang qua anh lập tức trừng lên hung dữ.

Giả bộ vậy thôi, chứ thật ra Thiên Chiến nghe khó chịu trong lòng lắm. Suốt ngày làm việc trong không khí đối đầu nhau, mệt làm sao?

Cô ta làm sao ấy nhỉ? Lẽ nào thần kinh có vấn đề? Mắc mớ gì thù ghét đàn ông chứ? Ba ngày nay theo dõi, anh mới biết. Không chỉ mình, ngoại trừ tổng giám đốc ra, gã trai nào, lịch sự, phong độ đến đâu cũng bị cô lạnh lùng đối xử. Chợt tò mò, anh muốn đi sâu hơn vào tâm hồn băng giá của cô.

Cơ hội đến rồi kìa. Đông Đông đứng dậy, khuất hẳn vào toa lét Thiên Chiến lập tức đứng lên. Tiến sang bàn làm việc của cô, đôi mắt anh đảo nhẹ một vòng quan sát.

Ngăn nắp, gọn gàng không chê vào đâu được. Cảm giác đầu tiên của anh là như vậy. Không tìm được điểm khả nghi nào trên chiếc bàn đầy ắp những hợp đồng, anh chuyển tia nhìn xuống chiếc túi của cô. Trông rỗng, chẳng có gì ngoài những vật dụng linh tinh dành cho con gái. Có một quyển tiểu thuyết đang đọc dở dang. Chà! Chà! Tâm hồn băng giá của cô mà cũng chịu đọc tiểu thuyết tình cảm lãng mạn của "Đông Phong" nữa ư? Mối chợt nở nụ cười rất lạ. Thiên Chiến nhẹ lắc đầu toan bước trở về chỗ của mình. Không có vấn đề gì. Như bao nhiêu cô gái bình thường khác.

Nhưng... cái gì đây? Chợt dừng chân, Thiên Chiến cúi nhặt quyển vở dày

dưới chân lên. Nhật ký của Đông Đông? Anh đoán thế và lật thử một trang. Trang cuối cùng đang viết có nội dung rất lạ:

"Cái chân bị gãy thật không oan một chút nào. Thi Thi, cậu biết không..cuối cùng mình đã có cơ hội tiếp cận với hấn rồi. Mọi việc đang tiến hành thuận lợi .."

Là sao nhỉ? Thiên Chiến không tài nào hiểu nổi. Đông Đông đang nói gì? Hấn là ai? Sao lại âm u như phim trinh thám vậy? Còn Thi Thi nữa... cái tên sao thật là quen...

- Đồ mất lịch sự, ai cho phép anh đọc trộm sách người khác chứ? - Quyền nhật ký bị giật khỏi tay thật mạnh. Giọng Đông Đông giận dữ. Như muốn ăn tươi nuốt sống Thiên Chiến vậy; - Anh đã đọc được những gì?

Hai bàn tay giờ cao trong không khí, Thiên Chiến thật thà:

-Chỉ một trang cuối thôi. Tôi thật không hiểu cô viết gì trong đó cả. Hấn là ai? Và Thi Thi là ai? Cái tên này dường như tôi đã nghe ở đâu rồi. Quen lắm... À... À... - Vụt như có ánh chớp loé giữa đầu, Thiên Chiến vỗ mạnh trán la to - Đúng rồi... tôi nhớ ra rồi... Đông Đông... cô có nhớ tôi không? Chúng ta đã có lần gặp nhau rồi... Hôm đó... Ở quảng trường kinh tế... trong buổi tọa đàm. Tôi, cô... và Thi Thi đã gặp nhau. Có đúng không?

-Anh là - Lùi lại sau một bước... Đông Đông ngờ ngợ - Anh là gã thanh niên... vô dụng bất tài... đã đứng yên nhìn Thi Thi bị hại. Hừ...

Sự thật không đúng như Đông Đông tưởng, nhưng... Thiên Chiến biết mình có thanh minh cũng chẳng ích gì. Với thành kiến của mình, cô sẽ không bao giờ tin lời của anh. Hôm đó, anh không ra tay cứu Thi Thi được chỉ vì...

Nhìn dòng người như nước cuộn đến quảng trường kinh tế càng lúc càng đông, lòng Thiên Chiến như sôi lên một cảm giác lạ lùng. Thật không ngờ, buổi tọa đàm về đề tài "Thanh niên và sự nghiệp" lại thu hút được nhiều người thế. Thanh niên ngày nay, quả đã biết quan tâm đến tương lai của

mình. Thật đáng mừng.

Không như phần đông những nhà doanh nghiệp trẻ đến đây, vấn đề Thiên Chiến quan tâm khác hẳn. Anh chẳng thích đầu tư cũng chẳng cần biết đến cái gì là thị trường tiêu thụ. Điều được anh đặc biệt quan tâm chính là Tổng giám đốc Trần Lập Quốc. Người hùng của giới kinh doanh. Một danh nhân sống được bao người ngưỡng mộ.

Sẵn sàng máy ảnh, giấy bút và cả máy ghi âm nữa, Thiên Chiến dự định sẽ viết về ông. Với đề tài nóng bỏng được nhiều người chú ý này, anh tin là mình sẽ thành công.

Và... có lẽ... anh sẽ thành công thật, nếu bên tai lúc ấy đừng vang tiếng cãi nhau của hai người con gái. Ngỡ là chuyện đôi co, mách lẻo của đời thường. Anh chỉ cảm thấy bức mình vì không tập trung tinh thần được chứ không quay đầu lại:

-Này... con nhỏ kia, mày cười gì vậy? Có biết tiếng cười của mày làm tao nghe không rõ lời ông Quốc nói không?

-Không nghe cũng chẳng sao. Những lời nói không đúng việc làm kia, đáng gì mà phải nuốt từng lời chứ? Các người đã bị hấn gạt rồi. Hấn không cao thượng đẹp đẽ như mấy người đã tưởng đâu. Thực chất, hấn chỉ là kẻ bụi đời, dâm loạn và háo sắc.

Khẽ chau đôi mày không đồng ý, Thiên Chiến cũng nhận ra nhưng đông người đứng gần mình có thái độ này. Cô gái kia là ai? Sao dám buông lời xúc phạm một người cao quý như ông Quốc chứ? Quay đầu lại, anh đánh chính cho ông, nhưng chưa kịp mở lời đã thấy cô gái kia vung tay tát mạnh vào mặt cô gái vừa buông lời xúc phạm thần tượng chung của mọi người:

-Im ngay! Tao cấm mày xúc phạm đến ông Quốc.

- Đúng vậy đó.

-Mau xin lỗi và rút lại lời nói của mình đi.

Hành động của cô được đám đông ủng hộ. Ai cũng nhao nhao bắt kẻ ngông cuồng rút lại lời mình. Thiên Chiến cũng gật đầu nhẹ giọng:

-Cô bình tĩnh lại đi, đừng kích động quá không nên. Chắc là cô thành kiến gì với ông Quốc thôi. Thật sự Ông ấy là người cao quý.

-Cao quý. - Một tay ôm mặt, cô gái buông tiếng cười mai mỉa - Chỉ có những kẻ đui mù, điên loạn như các người mới tin là hán cao quý, đẹp đẽ thôi. Hừ! Còn với tôi, hán chỉ là một tên vô tình, vô nghĩa bắt chấp thủ đoạn để làm giàu. Hán không đáng làm người... Đồ ngụy quân tử. Tiểu nhân, hèn mọn, - Càng nói càng bị kích động, cô hét lớn làm mọi người cũng quay lại nhìn giận dữ.

Lập tức, một làn sóng phản nộ tràn lên. Bọn người này sùng bái thần tượng ông Quốc không dễ để thanh danh của ông bị mai mỉa bởi một người con gái. Cả đám đông nhào vô xô đẩy. Có dép chơi dép, có đá ném đá náo loạn cả một vùng...

Làm sao bây giờ? Thiên Chiến như quỳnh lên đảo mắt nhìn quanh. Không thể nào vô dụng bọn họ để cứu cô giữa dòng người đang kích động. Còn đứng im... họ sẽ giết cô chết mất. Cuối cùng, anh đành phải la to, cầu cứu:

- Đánh lộn bỏ người ta... kêu cảnh sát mau.

Lúc đó, vòng người bỗng bị xô dạt vào nhau, nhường chỗ cho cô gái chạy vào. Không nói lời nào, cô tung chân, co tay loạn xạ. Trong chớp mắt đẹp tan đám đánh lộn ngay Nhìn điệu bộ cô hầm hầm, hung dữ quá, cả đám đông lè lưỡi nhìn nhau mà sợ rồi lảng lạng tản đi. Chỉ có Thiên Chiến là còn đứng đó, ngây người nhìn cô không chớp mắt.

Giận dữ trừng anh một cái, cô gái cúi xuống đỡ người bị nạn lên. Chợt giọng của cô nghe thánh thót, bàng hoàng:

-Thì Thì... là cậu ư?

Bé bỗng người bạn đã ngất xỉu lên tay, cô đứng lên biến mất giữa đám đông.

Bây giờ mọi người mới tùm lại xì xào bàn tán. Chà! Cô gái mới đến là ai nhỉ? Sao cô ta giỏi võ thế? Chắc là trùm một băng xã hội đen nào đó. Giữa đêm đen ồn ào náo nhiệt... Thiên Chiến bước đi như kẻ mất hồn. Có thật ông Quốc đê tiện, xấu xa như lời của Thi Thi Không! Anh không muốn tin và chẳng thể tin đâu. Nhưng sao tia mắt giận dữ như trách móc của cô gái lúc này cứ làm anh ray rứt, băn khoăn mãi. Sự thật? Có lẽ lao mình vào cuộc mới rõ hư thực được.

Một ý định mới được hình thành trong tích tắc. Thiên Chiến quyết định không đến phỏng vấn ông như đã hẹn. Vâng đúng vậy, không chỉ là đứa con độc nhất của đại thương gia Hưng Thịnh, Thiên Chiến còn là Đông Phong. Một nhà văn rất nổi tiếng, thích đi sâu vào tận cùng nội tâm của con người. Đã viết nên những trang tiểu thuyết thật hay, có sức thuyết phục lòng người. Nên... hôm đó, anh không đến gặp ông như đã hẹn. Hoá thân thành một sinh viên vừa tốt nghiệp, anh đem tập hồ sơ đến công ty "Bách Hoa Thiên" tìm một việc làm. Không ngờ lại được gặp Đông Đông. Định mệnh hay duyên nợ như người xưa đã nói?

A! Phải rồi! Một tia chớp vụt qua, Thiên Chiến như người vừa tỉnh mộng. Đôi mắt sáng lên, anh thích thú cùng khám phá của mình. Không sai, "hắn" trong trang nhật ký của Đông Đông đích thực là ông Quốc. Nhưng cô tiếp cận ông để làm gì? Giữa ông và Thi Thi đã xảy ra chuyện khủng khiếp gì? Sao Thi Thi lại phải mắng ông giữa đám đông như vậy? Chà! Đúng là điên đầu nát óc đây. Ly kỳ hấp dẫn vô cùng. Phải khám phá tận cùng, tìm cho ra bí mật kia...

-Anh đừng nghĩ bậy. Không như những gì anh đã tưởng tượng đâu. Giữa Thi Thi và ông Quốc không hề xảy ra chuyện động trời gì. Và tôi cũng thế. Với ông Quốc, tôi hoàn toàn không có ý đồ gì!

Như đọc được những suy nghĩ của anh từ ánh mắt sáng ngời, Đông Đông lên

tiếng thanh minh:

-Thật vậy à?

Gật đầu với cô, nhưng Thiên Chiến không tin một tí nào. Lòng nhủ lòng, một ngày không xa lắm, anh nhất định làm sáng tỏ chuyện này ra công chúng. Chuyện đời của nhà doanh nghiệp Trần Lập Quốc sẽ ly kỳ, hấp dẫn lắm đây.

Hắn không tin lời mình nói, tính sao đây? Cắn cây bút giữa hai hàm răng, Đông Đông nghe bối rối quá chừng. Ba ngày rồi, hắn vẫn một mực nhìn cô bằng tia nhìn kỳ lạ ấy. Đành bỏ cuộc giữa chừng ư?

Không! Không thể nào bỏ cuộc được đâu. Đoạn đường ấy, cô đã đi được một nửa rồi. Lẽ nào... vì hắn phải quay đầu trở lại? Cái chân bị gãy thì sao? Thật là oan uổng quá!

Đập mạnh cây bút xuống bàn, Đông Đông nghe giận mình quá đỗi. Chuyện quan trọng vậy mà quyền nhật ký ấy, hắn chỉ kịp xem tờ cuối của mình thôi. Không thì... bẽ chuyện rồi. Mặt mũi nào gặp Thi Thi nữa chứ?

Nhắc Thi Thi, lòng Đông Đông bỗng cồn lên với xót xa ray rứt. Nhớ hôm đó, ảm Thi Thi chạy thật xa quảng trường kinh tế rồi mới đặt cô xuống một vạt cỏ ven đường.

-Nín đi, đừng khóc nữa. Có chuyện gì kể nghe đi. Năm năm qua, cậu và mẹ sống thế nào? Sao lại ra nông nỗi?

Ôm chặt lấy cô, nó càng khóc nhiều hơn. Mãi lúc lâu, mới nói được một câu:

-Cậu về rồi... Ôi! Tớ mong cậu biết bao nhiêu.

-Mình cũng nhớ cậu nhiều, viết cho cậu bao nhiêu là thư nữa. Nhưng lần nào cũng bị trả lại. Sao vậy? Sao cậu không nhận được thư của tớ?

Vuốt mái tóc dài của nó, cô như trách:

- Để tớ cứ ngỡ cậu ấm êm trong hạnh phúc gia đình, quên mất mình rồi.

-Tớ xin lỗi... - Thi Thi vẫn gục đầu xuống vai cô - Nhưng... năm năm qua...

tớ gặp nhiều chuyện quá, không tiện thư cho cậu. Hơn nữa tớ đâu còn ở địa chỉ cũ mà nhận được thư của cậu.

-Nói vậy thôi chứ trách cậu làm gì. Kể tớ nghe đi. Chuyện gì đã xảy ra với cậu? Đừng lo, có tớ về rồi, không ai dám ăn hiếp cậu đâu. Hẳn cậu còn nhớ rõ tớ là tay vô địch ka ra tê chứ? - Vừa nói, Đông Đông vừa xắn tay áo, gồng cho bạn xem hai con chuột bụi của mình.

-Chuyện dài dòng lắm, kể không thể một ngày một bữa hết với cậu đâu.

Đây... - Chợt cho tay vào ngực Thi Thi lấy ra một quyển sổ này - Nhật ký của mình, cậu về xem sẽ rõ.

- Được thôi! - Bỏ gọn quyển sổ vào chiếc túi nhỏ trên vai, Đông Đông kéo bạn đứng lên - Tớ sẽ đọc và tìm cách giải quyết giúp cho cậu. Còn bây giờ... Chúng mình đi đi...

- Đi đâu chứ? - Mặt Thi Thi ngơ ngác.

Nhẹ nhéo mũi bạn, Đông Đông cười giòn:

-Kiểm cái gì bỏ bụng rồi cùng đến cô nhi viện thăm mấy dì sợ Tơ có chút quà tặng họ.

-Cậu vẫn còn nhớ cô nhi ư?

Thi Thi như rất ngạc nhiên. Đông Đông nhẹ gật đầu.

-Sao lại không? Nơi đó đã nuôi tớ trưởng thành và đã tặng cho tớ một người bạn tốt như cậu nữa. Thi Thi... cậu có còn nhớ ngày mình gặp nhau không? Chao ôi! Giờ nghĩ lại thật buồn cười. Cậu lúc đó, bé xíu vậy thôi...

Đưa tay chỉ vào một lùm cỏ bên đường, Đông Đông cười rúc rích. Kỷ niệm cũ hiện ra, tràn về đầy ắp trong tim bạn trẻ. Như vẫn còn đây, rõ ràng từng chi tiết một. Đầu tiên là chuyện của Đông Đông...

Dù đã xa xưa, xa lắc mấy chục năm rồi. Đông Đông vẫn còn nhớ như in lời sơ kể. Rằng bà đã nhặt cô dưới gốc cây cột đèn trước cổng cô nhi viện. Lúc đó cô chỉ ước tròn một tháng thôi. Bé xíu như chai nước ngọt Cocacola vậy.

Các bà sơ đã chuyển tay và kháo với nhau rằng, con bé trông đẹp quá. Bụ bẫm, dễ thương như chúa hài đồng vậy. Thiệt là tội nghiệp!

Cha mẹ của cô đâu? Chẳng những mấy bà sơ không biết mà cô cũng không tài nào biết được. Một đứa bé bị bỏ rơi khi chưa tròn hai tháng tuổi như cô, thì làm sao nhớ nổi mặt mày bóng dáng cha mẹ chứ?

Không buồn rầu tủi phận, cũng chẳng mặc cảm với thân nhân của mình, Đông Đông hồn nhiên lớn lên giữa vòng tay yêu mến của các bà sơ giàu lòng nhân hậu. Cô bé thật có duyên, vui vẻ lại hay làm, nên được nhiều người thương lắm.

Còn Thi Thi, hoàn cảnh cũng đáng thương nhưng chẳng giống cô một chút nào. Đầy đủ mẹ cha, vẫn phải bị gởi vào cô nhi viện vì nghèo khổ. Nhớ năm đó, Đông Đông vừa tròn bảy tuổi. Tay ôm chiếc áo đầm món quà sinh nhật của sơ Hai tặng chợ Chợt bắt gặp một đứa bé trạc tuổi mình thút thít khóc nép mình sau cây dạ lý hương, cô tò mò dừng chân lại nhìn nó chăm chăm. Lạ hoắc, cô chưa gặp nó bao giờ. Sao lại khóc? Có ai ăn hiếp nó không? Nghiêng nghiêng đầu, Đông Đông bước lại gần, lên tiếng hỏi. Không trả lời, nó càng khóc nhiều hơn.

-Nín đi, đừng khóc nữa. Nói tao nghe, mày ở đâu lại đây vậy? Có ai đánh mày không?

Dùng tay lau nước mắt nó, Đông Đông cất giọng dỗ dành.

-Mẹ mày bỏ mày à? - Chớp mắt hỏi rồi thấy nó gật đầu, Đông Đông bật lên cười lớn. Tưởng chuyện gì, bị mẹ bỏ mà cũng khóc. Tao đây bị mẹ bỏ từ hai tháng còn chưa sao. Huống gì mày lớn, già đâu.

-Rồi ai cho mày bú?

Quan tâm đến câu nói của Đông Đông đứa bé thôi không khóc nữa. Đông Đông kéo tay nó ngồi xuống cõ với mình:

-Thì mấy dì sợ Cho mày biết mấy dì sơ tốt lắm. Tốt hơn mẹ mình nhiều.

-Hồng có đâu - Nó lắc đầu cãi lại - Mẹ tốt hơn.

-Tốt hơn khi móc ! - Đông Đông trề đôi môi - Tốt hơn mà để con rồi đem bỏ, hồng nuôi.

-Mẹ tao không bỏ tao đâu! - Gân cổ lên cãi rồi như chạnh lòng, nó nói nghẹn ngào - Mẹ bảo chỉ tạm thời gửi tao ở đây thôi. Mai mốt làm có tiền rồi, mẹ với ba sẽ đến đón tao về.

-Nói gạt mày thôi.

Khàn giọng, Đông Đông nghe sống mũi cay cay. Lần đầu tiên trong cuộc đời, cô nhận ra sự thua thiệt của mình.

-Mẹ không nói gạt tao đâu.

Nó la to như khẳng định sự chắc chắn. Sợ nó lại khóc, Đông Đông gạt đầu:

-Ừ thì không gạt, mày đừng khóc nữa. Để tao cho mày coi cái này.

Chiếc áo đầm được xỏ tung ra trong ánh mắt tròn xoe, thán phục của Thi Thi. Nhẹ vuốt tay vào lớp voan mịn, nó trầm trồ:

-Trời ơi, chiếc áo đầm đẹp quá! Ai mua cho mày vậy.

Đi sơ đó! - Đông Đông hất mặt tự hào: - Năm nào, sơ cũng tặng cho tao một cái như vậy cả.

-Mày ngon quá! - Thi Thi nói với vẻ thêm thương - Tao chưa bao giờ có cái áo đẹp như vậy.

-Vậy tao cho mày đó. Đông Đông nói ngay không suy nghĩ.

Thi Thi nhẹ lắc đầu:

-Mày chỉ gạt tao thôi.

-Tao không gạt mày đâu. - Đặt chiếc áo vào lòng bạn, Đông Đông hào phóng. - Tao cho mày đó.

-Vậy... tao cảm ơn mày nhé!

Nhìn Thi Thi ôm chiếc áo vào lòng cười rạng rỡ, lòng Đông Đông rộn niềm vui. Tính của cô xưa nay là thế, cái gì của mình, ai thích là lập tức tặng ngay

Cô thích cảm giác nhìn người ta vui với hạnh phúc mình đem lại lắm.

Tình bạn của cô và Thi Thi bắt đầu từ đó. Các bà sơ và thậm chí cả cô cũng không sao hiểu nổi. Giữa hai con người có tính cách hoàn toàn trái ngược nhau như nước với lửa kia lại có thể tồn tại một tình thân như thế. Bù đắp nhau theo thuyết tương đối ư? Cô cũng không biết nữa.

Chỉ biết là cô thương Thi Thi lắm, như nó là em ruột của cô vậy. Mà có lẽ còn hơn ruột nữa. Vì... bao nhiêu tình cảm của trái tim mình, Đông Đông dành hết cho cô bạn nhỏ Thi Thi.

Thi Thi cũng thế, cũng yêu thương Đông Đông hết mực. Ngoài tình thương, cô còn dành cho Đông Đông niềm kính trọng và sự phục tùng tuyệt đối.

Cô như cành cây con lá cỏ, cần có sự chở che vững chãi của Đông Đông để vượt qua bao khó khăn trở ngại trên đời.

Từ lúc quen Thi Thi, Đông Đông còn biết thêm một thứ tình thương nữa của loài người. Đó là tình mẫu tử. Dù chỉ là mẹ nuôi thôi nhưng bà Hoa, mẹ Thi Thi cũng dành cho Đông Đông nhiều tình cảm lắm. Nghèo khổ, nên mỗi tháng đến thăm, quà cho hai con, bà chỉ có thể cho chúng khi trái ổi, lúc trái xoài. Nhưng bù lại, bà cho chúng những cái vuốt ve, sự quan tâm trù mẩn. Không sao mua được bằng tiền.

Thời gian thấm thoát trôi, từ đứa bé lên bảy, Đông Đông và Thi Thi giờ đây đã thành những cô thiếu nữ đẹp xinh duyên dáng nhất đời. Sinh nhật lần thứ mười tám lần ấy là lần sinh nhật cuối của đôi bạn với mái ấm cô nhi viện.

Đủ lông, đủ cánh rồi, các cô phải bay đi nhường chỗ cho những số phận bất hạnh đáng thương khác thế vào.

Thi Thi về đoàn tụ với mẹ cha trong lúc Đông Đông phải tiếp tục phiêu lưu. Xuất học bổng sang Mỹ du học duy nhất do công ty JVC tài trợ dễ dàng rơi xuống tay Đông Đông. Cô đã giành giải nhất trong cuộc thi vẽ tranh toàn khu vực.

Năm năm du học, với năng khiếu bẩm sinh và tấm bằng đỗ hạng ưu, Đông Đông có quyền mơ đến một tương lai sáng lạn. Một phòng trưng bày tranh, một địa vị quan trọng trong xã hội. Và... có một tấm chồng xứng đáng đang chờ cô nữa. Tất cả vẫn vẹn nguyên, tươi đẹp trước mắt cô.

Có lẽ... Mọi việc sẽ xảy ra đúng như vậy, nếu cuộc đời đừng dun dủi cho cô gặp lại Thi Thi Đêm đó, đọc xong quyển nhật ký đắm nước mắt đau thương của bạn, Đông Đông đã khóc ròng. Trái tim đau thắt trong lồng ngực. Cô đắm mình trong nỗi khổ đau của bạn để nghe máu hận bùng sôi trong huyết quản. Bao dự định, bao kế hoạch cho một tương lai lập tức bị dẹp hết một bên. Vì bạn, cô quyết lòng không tha cho hắn. Kẻ bạc tình, phụ nghĩa vong ân kia, nhất định phải bị trả báo theo luật nhơn quả của cuộc đời.

-Này Đông Đông, sao cô khóc vậy? Năm mơ giữa ban ngày hả?

Đắm mình trong hồi ức Đông Đông không hay mình đã khóc bao giờ... Mãi đến khi nghe Thiên Chiến lên tiếng gọi, cô mới giật mình ngẩng đầu lên ngo ngác như kẻ vừa từ cung trăng xuống.

-Chuyện gì vậy? Kể cho tôi nghe với! - Đây nắp cây bút chì lại, Thiên Chiến cười cười bước lại gần cô - Có phải chuyện của Thi Thi không? "Hắn" của cô là ai vậy? Có phải ông...

- Đừng nói bậy. - Trùng mắt, cắt ngang câu hỏi của anh, Đông Đông xô mạnh cái bàn đứng dậy. - Tôi khóc hay cười gì cũng là chuyện của tôi. Không cần anh phải xía vào. Đồ con trai gì mà nhiều chuyện quá!

- Đúng vậy - Thiên Chiến vụt cười xòa - Tôi vốn là thằng con trai nhiều chuyện xưa nay Nên... cho dù cô không nói, tôi cũng quyết tìm ra sự thật này. Tại sao hôm đó giữa quảng trường, Thi Thi lại mắng ông Quốc là kẻ bạc tình, phụ nghĩa chứ?

-Anh...

Tái mặt, Đông Đông vội đảo mắt nhìn quanh. Ông Quốc mà nghe được

chuyện này, kể như bao công sức của cô như đi đòi cả.

-Sao? Bị tôi nói trúng rồi à? - Nhìn điệu bộ của cô, Thiên Chiến càng ăn chắc. Anh làm già - Khôn hồn thì khai hết đi, không thì tôi sẽ đem những gì mình biết kể cho ông Quốc biết...

-Cái gì? Có cái gì cần kể cho tôi biết đấy!

Giọng ông Quốc chột vang lên sau lưng làm Đông Đông sợ điếng hồn. Tay chân rời rã, cô nhắm nghiền đôi mắt lại. Hết tất cả rồi! Tên Thiên Chiến đốn mạt này, thế nào cũng vì tương lai sáng sủa của hắn, đem hết chuyện của cô và Thi Thi, lập công kể ông nghe...

Đạ... tôi định kể cho ông nghe chuyện Đông Đông. Cô ấy dám cả gan nộp đơn thi hoa hậu do báo thời trang tổ chức.

-Thật à?

Mở bừng mắt dậy, nghe hơi thở phào ra lồng ngực mình, Đông Đông liếc Thiên Chiến một cái dài. Hắn đã không tiết lộ chuyện cô với Thi Thi nhưng lại đặt điều vu khống cho cô một chuyện quá động trời. Tin này mà lọt ra ngoài... mọi người sẽ cười cô chết mất:

-Thật là một ý tưởng tuyệt vời. Tôi hoàn toàn ủng hộ. Nhưng...

Ông Quốc đã không cười, cũng không cho đó là một chuyện đùa. Tin ngay lời Thiên Chiến, ông gật đầu, nghiêm giọng:

- Đông Đông, cháu đẹp lắm. Ta tin là cháu sẽ giành được vương miện hoa hậu đó.

-Xin chú đừng nghe Thiên Chiến nói càn. - Má đỏ bừng xấu hổ. Đông Đông nhẹ mân mê tà áo. - Anh ấy chỉ nói bốc cháu thôi.

-Tôi không nói càn hay bốc gì đâu. Chỉ tại cô ấy mắc cỡ thôi. Rõ ràng lúc này tôi đọc được đơn xin dự thi của cô mà. Tờ đơn ấy cô kẹp giữa quyển sổ vàng, không tin ông giờ ra đọc thử...

-Thiên Chiến!

Biết anh muốn ám chỉ điều gì, Đông Đông giậm chân cảnh cáo. Biết cả hai lại sắp lao vào cuộc cãi nhau, ông Quốc vội dàn hoà...

-Thôi thôi, ta tin, ta tin hết cả hai. Chịu chưa? Đừng cãi nữa, bây giờ theo ta xuống căn tin dùng cơm kéo quá giờ, hết cơm rồi lại đói.

Nói xong, ông bước đi ngay. Thiên Chiến quay nhìn Đông Đông, cười lịch sự:

-Xin mời, cô hoa hậu tương lai...

Bắt gặp cái bặm môi giận dữ của cô, anh nheo một con mắt lại rồi bước thản nhiên theo ông Quốc. Phía sau, Đông Đông cũng hậm hực bước theo.

Mùa Cỏ Thơm

Chương 2

Gây xong với viên phó Tổng giám đốc một hồi, ông Quốc nghe nóng ra cả mặt. Hai hàm răng cắn chặt vào nhau, mặt hầm hầm. Kiểm soát ông mới không tung một cú đấm vào mặt hắn.

Sức người có hạn, ông biết mình sẽ không kiềm chế nổi nếu tiếp tục cùng hắn tranh cãi. Dập mạnh cánh cửa sau lưng, ông bước đi như trốn chạy. Hừ! Cái tên khốn kiếp này, được đăng chân, lên đăng đầu. Lộn quyền quá đổi. Dám qua mặt ông tự tiện ký hợp đồng với "Đại Thành" sao mà hắn không biết "Đại Thành" là kẻ thù của ông kia chứ? Hắn muốn chọc ông tức chết đây mà!

Càng nghĩ, càng tức căm gan, càng muốn quay trở lại cụng tay đập cho hắn một trận toi bời. Hắn tưởng mình là ai chứ? Ba mươi phần trăm cổ phần là lớn lắm sao? Đồ chó chết!

Không còn kiềm chế nổi bản thân, ông vung tay đập mạnh vào tấm gương trước mặt. Một tiếng "xoảng g" vang lên, cùng lúc cửa phòng bật mở. Đông Đông ngơ ngác lộ đầu ra, la lớn:

-Ai làm bể gì đó?

Chợt nhận ra ông, cô giật mình, chớp mắt cười bẽn lễn:

- Là chú, vậy mà... cháu cứ tưởng...

-Cháu vẫn chưa về sao? - Sự có mặt của cô đã làm ông bình tĩnh lại - Hết giờ làm việc từ lâu rồi.

Đạ... - Một chút bối rối qua ánh mắt. Như một người đang làm chuyện mờ ám gì, cô ngập ngừng sợ hãi. - Xin chú đừng giận, cháu vì có chút việc riêng nên... nếu chú không thích, cháu sẽ về ngay...

Vẻ sợ hãi của cô làm tiêu tan cơn giận dữ trong lòng ông. Xua tay, ông cười dễ dãi.

-Không phải lo lắng thế. Cháu muốn ở bao lâu tùy thích. Ta chỉ...

-Ôi... tay chú chảy máu rồi kìa.

Chợt nhìn thấy vết máu trên cánh tay ông, Đông Đông kêu to lo lắng.

Cúi nhìn theo tia mắt của cô, ông mới hay tay mình bị mảnh kiếng cắt một đường dài, cũng khá sâu. Mỉm cười, ông nhìn đám miềng dưới chân:

-Ta lỡ tay thôi.

- Để một lát cháu dẹp cho, còn bây giờ chú vào đây để cháu băng lại vết thương, không khéo bị nhiễm trùng thì nguy lắm.

Nhiễm trùng, ông cảm thấy buồn cười cho câu nói của cô Vết thương có tí xiu mà cô làm như dao đâm, đạn bắn không bằng. Toan từ chối nhưng... không hiểu sao ông lại gật đầu, cùng cô bước vào phòng.

-Ồ!... Lan ở đâu mà nhiều thế này?

Đang đi, ông bỗng dừng chân lại. Nhìn những chậu lan còn đang được treo dang dở khắp phòng, mắt ông như sáng long lanh niềm thích thú.

-Cháu vừa mua chúng ở Đàm Sen về đấy. - Cúi đầu, tránh không cho ông nhìn thấy ia ranh mãnh lấp lánh trong ánh mắt của mình, Đông Đông nhẹ giọng. - Nếu chú không thích, cháu sẽ tháo chúng xuống ngay.

-Ai bảo thế? Ta yêu hoa lan lắm. - Như sợ cô sẽ tháo chúng xuống ngay sau câu nói. Ông nói vội - Ta có cả một vườn lan ở nhà đấy.

-Thật vậy à? - Reo to như rất ngạc nhiên, mừng rỡ, Đông Đông nắm tay ông.

- Vậy chú chỉ cháu cách chăm sóc nhé! Cháu chỉ đang tập tành chơi lan thôi, chưa có kinh nghiệm gì cả.

- Được thôi. - Ông nhận lời ngay rồi quay nhìn cô lạ lắm. - Là con gái mà cháu cũng thích chơi hoa hả? Thật lạ vô cùng.

-Không chỉ thích chơi, cháu còn thích lai tạo nữa - Mở tủ thuốc cá nhân trong góc phòng, Đông Đông vừa khéo tay băng bó cho ông, vừa ôn tồn giọng - Cuối tháng năm này hội hoa lan cây cảnh có tổ chức cuộc thi lan, cháu dự định đem chậu lan mình lai tạo được, đến dự thi.

-Hay lắm. Ta hoàn toàn ủng hộ ý định của cháu. Còn bây giờ, để ta xem cháu đã mua được những gì nào! Chà! - Đi quanh một vòng xem toàn những chậu lan đẹp và quý - Cháu tự mua hay có ai đã mách cháu mua.

Đạ không, cháu mua theo sở thích của mình. - Đông Đông nói dối ngon ơ - Thật ra trước khi mua cô đã nghiên cứu kỹ sở thích của ông, cũng như tham khảo tất cả các tài liệu nói về lan.

-Sở thích của cháu trùng hợp với sở thích của ta lắm, có lẽ tâm hồn của chúng ta có chỗ tương đồng đấy.

Như tri âm chợt gặp tri âm, ông bỗng thấy Đông Đông gần gũi thân quen lạ. Khoảng cách một ông chủ và một nhân viên biến mất bao giờ để ông có thể

cùng cô tâm sự một cách dễ dàng thoải mái. Dù từ trước tới giờ, ông vốn quen là người thâm trầm khó hiểu. Chuyện công ty, chuyện gia đình, chưa bao giờ ông tâm sự với ai. Vậy mà... lần này ông lại kể cô nghe chuyện mình và phó tổng giám đốc bực mình nhau. Phải chăng vì đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu như người xưa thường nói.

-Ồ, xin lỗi...

Vừa bước vào, nhìn thấy Đông Đông và tổng giám đốc của mình nói chuyện với nhau tâm đắc quá, Thiên Chiến vội quay lộn trở ra ngay.

-Cứ vào đi, chúng tôi nói chuyện phiếm với nhau thôi. - Nghe động, quay lại, nhận ra anh, ông Quốc cười vui - Cậu nhìn đó, những chậu lan của Đông Đông vừa mua đó, có đẹp không?

- Đẹp lắm.

Thiên Chiến gật đầu ngay dù chưa nhìn qua chậu lan nào. Anh chỉ mãi nhìn vào mặt cô thôi. Một đôi mắt đang quay đi lảng tránh pha chút gì đó bối rối.

-Phụ cô ấy treo lên nhé! Tôi phải đi đây.

Đập nhẹ vào vai Thiên Chiến một cái, ông bước đi ngay.

-Lại có gì đây hả? Cô muốn giờ trò gì?

Ông Quốc vừa khuất sau cánh cửa, Thiên Chiến lập tức bước về phía Đông Đông. Tay cầm chậu lan hồng, anh hỏi:

-Những chậu lan tội nghiệp này đang bị cô lợi dụng làm phương tiện tiếp cận tổng giám đốc có phải không?

- Đừng nói bậy. - Quay đầu đi, lảng tránh tia nhìn sáng như lửa của anh, Đông Đông gắt nhẹ - Tôi yêu lan thôi.

-Cô yêu lan? Ôi! - Chợt phì cười như vừa nghe một chuyện khôi hài, anh nhìn sát mặt cô - Đừng hòng qua mắt Thiên Chiến này nhé! Mẫu người như cô sẽ chẳng bao giờ biết yêu lan.

Sao hăn nghĩ như vậy nhỉ? Cau đôi mày, Đông Đông thoáng ngạc nhiên.

Đúng là cô chẳng yêu lan một chút nào... nhưng... không để hấn nhìn thấu tim mình được, Đông Đông hất mặt lên đánh đá:

- Đừng đem ý nghĩ của mình đổ lên người khác. Lý do nào anh bảo tôi không yêu hoa lan chứ?

- Chẳng lý do nào, chỉ nhìn vào mắt cô khắc biết - Tự tin như kẻ nắm phần thắng trong tay, Thiên Chiến đặt trả chậu lan xuống trước mặt cô - Thôi, khai thật, kể thiệt đi. Biết đâu tôi giúp được cô Lễ nào... Ông Quốc phụ tình Thi Thi chứ? Cô nên cân nhắc rõ ràng, không chừng Thi Thi cuồng nhiệt, yêu người ta quá rồi đâm hận, dựng chuyện nói bậy thôi.

Bốp! Bốp.

Đang thao thao nói Thiên Chiến không tránh kịp, lãnh nguyên hai cái tát như trời giáng của Đông Đông vào mặt. Như bị xúc phạm nặng nề, đôi mắt cô trừng lên giận dữ:

- Tôi cảm anh xúc phạm Thi Thi Nếu anh dám còn nửa lời nào nói đến việc này, thì đừng trách tôi...

Cây bút bị bẻ vụn quăng mạnh xuống chân, Đông Đông quay lưng bỏ đi một nước. Tay ông gương mặt sưng lên, hằn sâu dấu ngón tay in đỏ, Thiên Chiến sững sờ nhìn theo bóng Đông Đông. Con gái gì mà hung dữ quá! Lại thô bạo nữa. Hờ chút là động chân tay Kiêu này... ai làm chồng của cô chắc là khó lắm đấy.

Hừ! Cô ta đã cảnh cáo mình không được tò mò tọc mạch chuyện này. Liệu mình có vì mấy cái tát mà chùn tay nhụt chí không? Hừ rồi phì lên cười tự chê mình ngớ ngẩn. Đã biết rồi còn hỏi! Xưa nay có bao giờ anh bỏ dở việc gì không làm đến nơi đến chốn đâu? Tại Đông Đông không biết mới cảm anh như vậy. Bởi, càng cảm, càng bí mật bao nhiêu, cô càng khiến anh tò mò, thích khám phá bấy nhiêu.

Thi Thi không phải là nhân tình của ông Quốc. Vậy cô là ai? Quan hệ thế

nào với ông vậy? Câu mắng của cô hôm ấy giữa quảng trường có nghĩa gì? Và Đông Đông nữa, cô sẽ dùng cách gì để trả thù giúp bạn đây? Một ngày không xa đâu, Thiên Chiến nhủ lòng sẽ vạch tung tấm màn bí mật kia.

oOo

Xưa nay gặp lắm kẻ ngông, nhưng ngông kiêu ông Quốc, lần đầu tiên Thiên Chiến này mới gặp. Thiệt... trăm phần trăm, chính hiệu là kẻ ngông tiền.

Đứng khuất sau hàng cây kiểng, Thiên Chiến đưa mắt nhìn dòng người lũ lượt tràn qua trước mắt mình lòng thầm nhận xét về ông Quốc. Có lẽ... sau việc này... anh nên nhìn lại thần tượng của mình một chút. Có thật ông là danh nhân sống, đáng để mọi người trầm trồ, ngưỡng mộ không?

Thiên Chiến vẫn chưa quên được nổi ngỗ ngược của mình hôm đó. Khi anh và Đông Đông đang cãi nhau về đề tài muôn thuở thì... Ông chợt bước vào hào hứng:

Đẹp hết mọi chuyện đi. Tôi có một kế hoạch quan trọng cần thảo luận gấp với hai người.

-Vâng ạ!

Nghe đến kế hoạch quan trọng, cả anh lẫn Đông Đông đồng ngồi ngay ngắn lại. Mắt mở to lòng háo hức chờ nghe.

-Tôi muốn công ty chúng ta sẽ tham dự cuộc thi lan do hội hoa lan cây kiểng thành phố tổ chức vào tháng năm năm sau - Nói xong, ông bật cười to thích thú nhìn mặt hai trợ lý của mình nhệt ra ngơ ngác. Kế hoạch quan trọng của ông đấy ư? Thật là không tin nổi.

-Tôi cũng đã cho kiến trúc sư Thành Lân thiết kế một vườn lan ở khu đất trống sau công ty - Chẳng để cho hai nhân viên mình kịp có phản ứng gì, ông nói tiếp một hơi dài - Có lẽ ngày một sẽ khởi công. Không lâu đâu, Thành Lân đã hứa với tôi là sẽ hoàn thành công trình sớm với tất cả khả năng. Tôi cũng vừa cho đăng báo tuyển nhân viên kỹ thuật săn sóc hoa lan.

Công việc phỏng vấn chọn người này, tôi giao cho Đông Đông cũng như giao cả vườn lan cho cô quản lý - Ngừng một chút, nhìn mắt Đông Đông sáng ngời nổi vui mừng, ông tiếp - Phần Thiên Chiến, phiền cậu từ nay đảm nhận luôn chức vụ thư ký của Đông Đông giúp tôi. Thời gian rảnh, tôi và cậu sẽ xuống vườn lan phụ Đông Đông chăm sóc. Tôi tin là bộ ba chúng ta sẽ thành công. Một loài lan mới sẽ được tạo nên bởi công sức của chúng ta Đồng ý chứ?

-Vâng. Đồng ý?

Ba bàn tay đập mạnh vào nhau như một bản giao kèo vừa được ký. Đưa mắt ngó Đông Đông, anh thấy rõ vẻ mãn nguyện ngời lên trên gương mặt sáng của cô Ông Quốc đã tình nguyện từng bước rơi vào bẫy của cô rồi...

Phải làm người đứng giữa ông Quốc và Đông Đông, Thiên Chiến nghe khó xử vô cùng. Anh biết phải làm sao bây giờ? Im lặng hay vạch trần kế hoạch của cô cho ông biết? Dù cái kế hoạch ấy ra sao? Cụ thể thế nào? Anh còn chưa rõ, nhưng... anh dám tin chắc một điều, cái kế hoạch đó sẽ làm tổn hại đến ông.

Mấy lần muốn nói lại thôi, trái tim ngập ngừng níu kéo. Liệu... làm như vậy có công bằng với Đông Đông? Giữa ông với Thi Thi nhất định phải có chuyện gì. Một khi chưa khám phá ra bí mật này, anh biết mình không thể tiết lộ điều gì cùng ông Quốc. Tốt nhất là im lặng, theo dõi câu chuyện diễn biến thế nào rồi sẽ ra tay can thiệp nếu cần...

-Ồ, đẹp quá đi mất! Cứ như một công viên thu nhỏ vậy.

Lời thán phục của một vị khách đã làm Thiên Chiến giật mình. Dứt khỏi cơn suy tưởng, đảo mắt nhìn quanh, anh thầm công nhận lời người khách vừa khen là đúng.

Ngay cả anh, ngày ngày vào ra công ty còn không ngờ nổi thì huống gì ai chứ. Cái bãi đất trống vô dụng phía sau hội trường qua tay Thành Lâm không

quá một tuần lại có thể trở thành một lan viên xinh đẹp thế.

Tựa như một công viên thu nhỏ vậy ngoài chỗ treo lan, viên kỹ sư tài ba còn cho xây giữa lan viên một hòn non bộ nhỏ với dòng nước nhân tạo ngày đêm êm đềm chảy. Những chú hoàng oanh, yến phượng mới được đem về cũng làm cho không khí thêm sinh động bằng tiếng hót véo von thánh thót của chúng.

Vui mừng với thắng lợi, ông Quốc cho khánh thành khu lan viên thật linh đình, trọng thể. Hàng trăm khách và tất cả nhân viên trong công ty được mời tham dự. Đó là lý do Thiên Chiến có mặt giữa khu lan viên đông đúc người này.

Đã quá tám giờ. Tất cả khách mời đã tựu về đầy đủ. Ai cũng nóng lòng chờ. Vậy mà chẳng thấy bóng chủ nhân đâu. Chỉ có Đông Đông ăn vận sang trọng như một bà hoàng, chạy tới, chạy lui đôn người này, thúc người kia như con rôi. Vẻ mặt hớn hở như hoa, xem ra cô chẳng có chút mệt mỏi nào. Kia rồi, có tiếng xe chạy êm trên hàng sỏi. Không cần quay lại, người ta cũng biết ông Quốc đến rồi. Cả thành phố này... không có chiếc xe thứ hai giống xe ông.

-Xin lỗi vì đã để các bạn phải chờ. Cũng tại vợ tôi... bà mãi lo trang điểm...

-Anh này... lại giỏi nói xấu em thôi...

Chẳng phải một Thiên Chiến, Đông Đông mà cả rừng người đồng quay đầu lại chiêm ngưỡng dung nhan Trần phu nhân. Tiếng đồn đã nghe nhiều... nhưng... mấy khi được tận mắt nhìn trang tuyệt sắc giai nhân của nhân gian. Ô! Quả không sai! Thiên Chiến ngẩng ra nhìn không chớp người đàn bà dát đầy kim cương lấp lánh trên người đứng cạnh bên ông Quốc. Lần đầu tiên, anh được nhìn thấy Mỹ Kiều siêu người mẫu Đông Nam Á ngoài đời đấy. Dù đã ba mươi tám tuổi, trông bà vẫn còn trẻ lắm. Cạnh bên ông, thật chẳng xứng chút nào, cứ như... chao con, chú cháu...

Theo một số báo đã đăng họ gọi cuộc tình của ông Quốc và siêu người mẫu Mỹ Kiều là cuộc tình "lấp lánh ánh kim cương" tốn tiền và lãng mạn nhất thế kỷ. Lúc đó Mỹ Kiều mới hai mươi tuổi, cô vừa đoạt giải cao cuộc thi người mẫu Đông Nam Á. Sáng chói như một vì sao.

Chỉ vừa nhìn thấy hình Mỹ Kiều đăng trên trang nhất các tờ tạp chí, ông Quốc liền bị tiếng sét ái tình đánh trúng. Ngay lập tức ông đáp máy bay sang Thái Lan ủng hộ cô Để kỷ niệm lần đầu gặp mặt, ông đã hào phóng tặng người đẹp một chiếc nhẫn hột xoàn trị giá mười ngàn đô.

Sau nhẫn kim cương là vòng kim cương, dây chuyền kim cương và cả một bó hồng vàng kim cương để đánh dấu mỗi lần gặp mặt. Cuối cùng... một chiếc áo đầm dát đầy kim cương được tặng nhân lần sinh nhật thứ hai mươi chín của cô Sau đó, ông nhận được cái gật đầu chấp nhận.

Đám cưới được diễn ra tưng bừng náo nhiệt suốt sáu đêm liền. Thay vì nhận quà mừng của bạn bè, ông Quốc còn tặng lại thực khách đến dự mỗi người một nhẫn hạt xoàn làm kỷ niệm. Việc làm đó của ông đã làm xôn xao dư luận một thời.

Trở thành vợ của ông, ngôi sao sáng Mỹ Kiều như biến mất khỏi bầu trời để lại bao luyến lưu nuôi tiếc trong lòng người hâm mộ nghe đồn, ông Quốc cung và ghen vợ lắm. Chẳng bao giờ cho cô đi đâu cả. Nên lần xuất hiện này của Mỹ Kiều đúng là một hiện tượng đáng làm xôn xao dư luận. so với mười năm trước cô như đã trưởng thành, chẳng chặc hơn nhiều.

Mỹ Kiều đẹp lắm. Đẹp không chê vào đâu được. Nhưng... Thiên Chiến thấy lạ cho mình quá, anh không cảm được, cũng như không hề rung động trước sắc đẹp của Mỹ Kiều, có cái gì lạnh như băng vậy. Như được đúc nên bằng sáp, nụ cười trên gương mặt đẹp của cô vô hồn không tình cảm. Nó chỉ biểu hiện về kỹ thuật cười chứ không có cái bên trong. Tự như một loài hoa hữu sắc, vô hương.

Đảo mắt tìm Đông Đông giữa dòng người, anh nhìn thấy đôi mắt cô chói ngời như lửa. Hai hàm răng cắn chặt cô nhìn Mỹ Kiều cùng ông Quốc cắt băng khánh thành đầy thù hận. Bỗng dưng... Thiên Chiến có cảm giác như Đông Đông đang ghen vậy. Lẽ nào... cô đã yêu ông Quốc chứ?

Cũng có thể lắm. Thiên Chiến nghe cay đắng trong lòng, nghe tiếc cho cô quá. Cho Mỹ Kiều và cho cả bao cô gái đẹp khác trong cuộc đời này nữa. Sao lại như vậy chứ? Các cô chờ đợi gì ở cuộc đời này? Một tấm chồng giàu sang để cậy nhờ? Để sung sướng tận thân ư? Lẽ nào... chỉ vì một chút vật chất, các cô đành lòng đánh rơi nhân phẩm và hạnh phúc của mình.

Mỗi lúc ra đường, nhìn thấy cảnh một cô gái đẹp, còn trẻ măng, cặp tay lơ lả với các đức ông chồng già xụ đáng tuổi cha, tuổi chú của mình, lòng Thiên Chiến lại quặn đau. Lẽ nào... thế gian này đã không còn tồn tại một tình yêu lãng mạn như Rômeo và Juliet ngày xưa nữa? Con người bây giờ, chỉ biết tiền... với tiền thôi sao...

Không... Đông Đông không thuộc hạng người vậy đâu. Một con người trong anh lên tiếng biện hộ cho cô Để khẳng định thêm lần nữa lòng tin trong trái tim mình, Thiên Chiến quay lại nhìn cô Cũng đúng lúc cô quay lại nhìn anh không chớp. Hai tia mắt chạm vào nhau sáng rực. Để Thiên Chiến chợt nhận ra rằng, có một điều gì ray rứt, đau xót lắm đang dần về, níu kéo bắt cô phải chọn. Nhưng điều gì!... Bất gặp câu hỏi của anh ngời lên từ ánh mắt, Đông Đông vội chiếu tia nhìn của mình đi. Lãng tránh...

Soạn xong bản hợp đồng, ngẩng dậy hướng mắt vào khoảng không trước mặt, Thiên Chiến lại nghe lòng xâm chiếm một nỗi buồn vô cớ.

Hơn tuần nay rồi, Thiên Chiến thấy mình như kẻ mất hồn, ra vào ngơ ngẩn. Không sao tập trung tinh thần được, lòng dạ lúc nào cũng bồn chồn, lo lắng nôn nao. Đêm về cũng thế, ngẩn ngơ bên trang bản thảo viết rồi lại xé, anh thăm lạ cho tâm trạng của mình.

Sao lại lo cho Đông Đông chứ? Thiên Chiến không tìm được lời giải thích. Cũng như bây giờ, anh chẳng thể nào hiểu được hành động của mình. Sao lại đến đây? Đến trước trung tâm thời trang trẻ chờ cô xong buổi tập? Cô thi hoa hậu là việc của cô, sao anh phải bận tâm, lo lắng?

Thiên Chiến không tìm ra lời giải thích, cũng không hiểu sao hôm đó mình lại lên tiếng cản Đông Đông đăng ký nữa. Anh sợ cô rớt ròi mặc cảm hay sợ cô đau vậy?

Anh không biết, hoàn toàn không biết, chỉ nghe lúc đó toàn thân nổi đầy gai ốc. Một nỗi sợ hãi mơ hồ xâm chiếm lấy anh. Sao bỗng nhiên anh sợ mình mất Đông Đông quá!

Sao lại sợ quá? Thiên Chiến lại thấy mình thật buồn cười, cô là của anh bao giờ mà sợ chứ? Cô đau hay rớt gì cũng là chuyện của cô Về đi thôi.

Nghĩ vậy nhưng anh vẫn ngồi lì trên bậc tam cấp trước cửa ra vào. Phải phân tích cho Đông Đông hiểu. Để trở thành người của muôn người, cô phải trả cho mình một giá không mấy rẻ đâu.

Không tiếp xúc nhiều với Đông Đông, nhưng Thiên Chiến thấy mình quan tâm cô lắm. Lúc nào? Ở đâu, anh cũng thấy đôi mắt mình lén dỗi xem hành động của cô Vì sao? Lại là những câu hỏi khó trả lời.

-Này... cậu có thấy cô bé Đông Đông mới vào học lớp biểu diễn không? Cô bé khá lắm. Tương lai sẽ trở thành một người mẫu sáng giá trong làng thời trang đấy.

-Tớ biết rồi, nghe đâu cô bé đang được ông Quốc lăng xê Không khéo trở thành hoa hậu như chơi. Khôn hồn thì tạo quan hệ tốt với cô bé trước đi. Có lợi lắm đấy.

-Cậu đẹp trai, ăn nói lại có duyên, sao không thử nhào vô hót trước. Làm người yêu hoa hậu... tha hồ mà nổi tiếng.

Dòng suy tưởng bị cắt ngang bởi cuộc đối thoại của hai gã đàn ông nọ. Nghe

nhắc đến Đông Đông, Thiên Chiến vội ngẩng đầu lên. Không lạ, anh biết hai người đàn ông ấy. Một là đạo diễn và một là diễn viên điện ảnh hạng hai hay ba gì đó.

Còn Đông Đông... cô đang từ trong cánh cửa bước ra. Mái tóc bồng xỏa ngang vai, cô đẹp như một thiên thần trong nắng chiều vừa tắt. Không hay mình sắp trở thành miếng mồi ngon cho bao người săn đuổi.

- Đông Đông... - Rảo bước đuổi theo, Thiên Chiến vờ như tình cờ gặp được cô- Cô làm gì ở trung tâm thời trang vậy?

-Ôi! - Giật mình vì bị gọi bất ngờ, Đông Đông quay nhanh người lại. Nhận ra anh cô thở phào nhẹ nhõm - Là anh, vậy mà tôi cứ tưởng...

-Cô tưởng ai? - Thiên Chiến tò mò.

Đông Đông không trả lời anh:

-Tôi đến học các động tác biểu diễn chuẩn bị cho cuộc thi hoa hậu.

-Xem chừng cô đã tiến bộ nhiều. - Vừa nói, Thiên Chiến vừa đảo mắt nhìn xuống người cô - Trong bộ đồ thể thao bó sát người, phải công nhận là... thân hình của cô tuyệt lắm. Rõ là ba vòng.

-Cũng thường thôi! - Hất cho mái tóc tung theo gió, cô không quay lại nhìn anh - Còn anh! Đi đâu mà lạc đến đây? Công việc ở nhà thế nào? Anh có thường ra vườn hoa lan thăm chúng hay...

- Đông Đông... - Chột dừng chân, Thiên Chiến cắt lời cô - Hãy nghe lời tôi, dừng chân khi chưa muộn. Hủy bỏ cuộc thi này đi.

-Vì sao? - Đôi mày đẹp khẽ chau, Đông Đông như lạ lắm.

Thiên Chiến nhẹ nắm tay cô:

-Thật đó. Đông Đông cô đừng thi Tôi không muốn thế! Tôi không muốn cô đánh mất tuổi hồn nhiên, thơ mộng của mình đâu. Môi trường đó thật sự không thích hợp với cô.

Bất ngờ trước lời nói của anh, Đông Đông sững người ra bất động. Sống mũi

cay cay, cô mềm lòng nghe muốn khóc, lẽ nào... Thiên Chiến lại quan tâm cho cô chứ? Sao lý lẽ của anh giống hệt Thi Thi vậy? Nó cũng cấm, cũng giận không cho cô đăng ký thi hoa hậu.

-Thật đó, nghe lời tôi đi Đông Đông. Cô như bông hoa đại chỉ thích hợp trên đồng cỏ. Không chen lẫn vào bình hoa trong tủ kiếng được đâu. - Thiên Chiến lại cắt lời tha thiết.

Chớp chớp mi mắt đẹp, Đông Đông biết Thiên Chiến nói không sai. Những vũ nhạc quay cuồng và ánh đèn pha sáng rực trên sân khấu kia thật không hợp với cô một chút nào cả, việc trở thành thư ký cho công ty "Bách Hoa Thiên" kia nữa, cũng không hợp với cô đâu. Chán làm sao với những buổi họp hành, những tiệc tùng kéo dài thâu đêm suốt sáng.

Cô chỉ thích được một mình đắm chìm trong tĩnh lặng, âm thầm quan sát cảnh vật quanh mình để tái tạo chúng thành tranh. Những bức tranh trừu tượng mà chỉ có những người đồng cảm như cô mới hiểu được chúng thôi. Một tuần nay, theo lời giới thiệu của ông bước đến trung tâm thời trang học các động tác biểu diễn, Đông Đông như con cá bị bỏ lên bờ. Giữa dòng người xa hoa, luôn quan tâm đến sắc diện bên ngoài, cô thấy mình lạc lõng làm sao. Thật chán chường với mối quan hệ bán mua, lợi dụng.

Cút tất cả đi! Hơn lúc nào hết Đông Đông muốn lột ngay bộ mặt nạ giả cười, giả thân thiện này để trở về với con người thật của mình. Nhưng... Thi Thi thì sao? Không... vì bạn, cô phải đi cho hết con đường mình đã chọn.

-Thôi đừng đứng ngây người ra giữa đường như vậy nữa. Mình tìm một quán nước ngồi nói chuyện đi.

Thấy Đông Đông cứ sững người ra bất động ngỡ cô đã bị lời nói của mình làm chuyển dạ, thì cô đã quay lại:

-Xin lỗi anh! - Giật mình như chợt tỉnh, Đông Đông nhẹ lắc đầu - Đạo diễn Kim Điền đang gọi, tôi phải đi.

Nói xong, Đông Đông rảo bước về phía đạo diễn Kim Điền và hai người con gái khác. Trong cách nói, dường như, học rất sợ và rất cần ông.

Nhìn theo bóng Đông Đông, Thiên Chiến nghe trái tim mình hụt hẫng. Đừng đặt gót ngọc xuống bùn, Đông Đông. Đó không phải là thế giới của em đâu.

Mùa Cỏ Thơm

Chương 3

Dù dưới căn tin bán cơm phần rất rẻ và ngon, nhưng lần nào ở lại Đông Đông cũng tự mình nấu ăn lấy. Dường như, cái cảm giác đã chiến, nghèo nàn, thiếu thốn này làm cô ăn thấy ngon hơn.

Thật đó, chẳng có gì thú vị bằng được moi cái bếp dầu cũ kỹ từ trong góc nhà ra. Đổ vào đó một xị dầu. Chỉ một xị dầu thôi đủ cho cô nấu một tuần liền không hết.

Nồi nấu cơm của cô là cái lon guy gỗ nám khói đen xì và móp méo. Vậy chứ... cô yêu cái lon này lắm, nó là báu vật của cô và Thi Thi trong thời gian còn ở cô nhi viện. Hai đứa vẫn thường nửa đêm trốn sơ ngòai nấu cơm ăn trong lùm cây bần ổi. Ba sồn, bốn, sực, cơm còn sống nguyên mà hai đứa ngấu nghiến, ăn ngon lành như cao lương mỹ vị trên đời vậy.

Vo xong lon gạo, Đông Đông còn bỏ thêm vào đó một trứng gà rồi mới bắc lên bếp dầu đã xanh lửa. Một lúc, khi cơm cạn, bỏ thêm mấy cọng hẹ này vào hấp nữa là xong. Một bữa cơm ngon đủ nhu cầu dinh dưỡng chỉ đáng

giá hai ngàn bạc.

Cái món hẹ luộc chấm hột gà dầm nước mắm này, đúng là món ruột của Đông Đông. Cô ăn hoài, được hoài không bao giờ biết chán. Chính mẹ và Thi Thi đã dạy cho cô ăn đó.

Nhắc đến mẹ và Thi Thi, mắt Đông Đông lại đượm buồn. Mẹ Oi, sao mẹ lại chết trước khi con về nước? Chiếc áo lông và tấm khăn này chính tay con đã mua trong một cửa hiệu nổi tiếng của Paris. Những mong nhìn thấy mẹ khoác lên người, vậy mà...

Giọt nước mắt lăn dài trên khoé, Đông Đông âm thầm khóc trong nỗi xót xa ân hận. Dù mẹ chỉ là mẹ nuôi con vẫn yêu thương mẹ nhất đời... cả Thi Thi nữa. Mẹ yên tâm đi, con về nước rồi, nhứt định sẽ không bỏ qua chuyện này đâu, bằng mọi giá, kể cả đổi mạng này, con cũng quyết lấy lại công bằng cho mẹ với Thi Thi Chốn tuổi vàng linh hiển, mẹ phù hộ cho con, mẹ nhé!

Ôi! Chết rồi! Mùi cơm khét đã làm Đông Đông giật mình chột tỉnh. Hạ nhanh ngọn lửa, cô đảo mắt nhìn quanh rồi trách mình sơ ý quá. Cứ yếu lòng, không giấu được cảm xúc của mình như vậy, không khéo có ngày lộ mất.

Lau vội dòng nước mắt, cô bung lon cơm đứng dậy, toan vào lan viên tìm một góc vắng ngồi ăn. Chợt... nhìn thấy bóng ai thấp thoáng cuối vườn, cô đổi mắt nhìn theo rồi chột kêu thầm, lạ lắm. Lại là Thiên Chiến. Lại lom khom chăm sóc mấy chậu lan đến quên ăn, quên uống.

Có chuyện gì thế nhỉ? Đông Đông không hiểu nổi nguyên nhân gì đã khiến Thiên Chiến thay đổi đến như vậy. Từ một kẻ bàng quang đứng đưng không thèm đưa mắt ngó, anh bỗng trở thành con "chiên ngoan đạo của các vườn lan". Một tuần liền liên tiếp, buông việc công ty ra, anh lập tức chạy xuống vườn lan thăm chúng. Chăm chú nghe các kỹ thuật viên nói về quá trình sinh trưởng cũng như cách chăm sóc chúng. Ghi ghi, chép chép vào sổ tay, anh

như một kẻ nghiện lan thực thụ.

Lấy lòng ông Quốc chẳng? Hỏi rồi lắc đầu phủ nhận ngay, Đông Đông biết, Thiên Chiến không thuộc hạng người nịnh bợ, a dua đó. Thẳng thắn và trung thực đấy mới là tính cách của anh.

Vậy thì... vì cái gì? Cái gì đã khiến anh từ một kẻ ghét lan trở nên yêu lan vậy? Vì mình? Vì bí mật của Thi Thi chẳng? Lòng Đông Đông cuộn nổi lo. Nếu quả thật như vậy sẽ khó khăn cho cô lắm. Liệu có nên nói thật cho anh biết để... được anh thông cảm, đồng tình? Ồ... đừng nghĩ bậy. Không được tiết lộ đấy. Cả Thi Thi mình cũng giấu, lẽ nào lại nói cho Thiên Chiến biết! -Ồ! Đông Đông - cô chưa về sao? - Tươi xong mấy chậu lan, ngẩng dậy, thốt cô ngây người đứng ngó mình, Thiên Chiến vui vẻ nói - Cô cầm lon gì trên tay đó?

-Tại anh chưa biết đấy thôi. Nhà xa quá nên trưa nào tôi cũng ở lại đây cả - Từ hôm ở trung tâm thời trang trẻ trở về, Đông Đông thấy mình không còn ghét anh như trước nữa. - Còn đây là cơm tôi mới nấu, anh có ăn không?

-Cơm cô mới nấu? - Như không tin, Thiên Chiến tròn mắt - Bếp đâu? Nồi đâu mà cô nấu chứ?

-Nồi đây - Chia lon cơm, Đông Đông nhẹ mím cười - Còn lò... thì giấu sau hòn non bộ đó - Để anh tin vào lời của mình hơn, Đông Đông nói thêm - Tôi thích ăn kiểu bụi này hơn.

-Ái chà! Thật là thú vị - Phủi phủi tay, Thiên Chiến hào hứng nói - Cô làm tôi đói bụng rồi đây. Để xem, cô đã có món gì rồi.

-Hột gà và hẹ luộc, anh ăn nổi không? Đông Đông mở nắp lon cơm.

Thiên Chiến nhón mắt nhìn vào rồi tặc lưỡi cười:

-Tính toán khéo làm sao. Tôi thật phục cô sát đất. Nhưng... tôi với cô có bấy nhiêu cơm ai ăn, ai nhịn bây giờ?

-Nếu anh muốn, tôi sẽ xuống căn tin mua thêm cơm - Đặt lon cơm xuống

bạc thêm hòn non bộ, Đông Đông dợm quay lưng.

-Ái, khoan đã - Thiên Chiến vội đưa tay cản - Mua cơm cắn tin thì còn gì cảm giác được ăn cơm bụi nữa. Tôi có đề nghị thế này cô xem được không nhé - Không chờ cô kịp gạt đầu, Thiên Chiến nói luôn. Dường như anh thích thú với trò chơi của mình - Bấy nhiêu cơm, dĩ nhiên là tôi nói ăn không đủ, nhưng nếu nấu thành cháo, thì là chuyện khác. Sao hả? Cô đồng ý cho tôi nấu cơm của cô thành cháo chứ?

Không ngờ Thiên Chiến thường khi nghiêm trang ít nói vậy mà... cũng trẻ con ghê! Nghe vui trong bụng, Đông Đông gạt đầu:

- Được... anh ngồi đây, tôi đi nấu lại!

- Không... nhưng Thiên Chiến đã khoát tay - Cô ngồi yên đó. Bây giờ đến lượt tôi. Nào... bỏ hẹ và hột gà ra miếng giấy này... và rẹt một miếng giấy trong cuốn sổ dày cộm của mình, Thiên Chiến trải nó lên hòn đá cho hẹ và hột gà ra rồi cầm lon cơm chạy đi ngay.

Nhìn dáng anh hớn hờ chạy đi như đứa trẻ vừa tìm được trò chơi mới, lòng Đông Đông bỗng nao nao một cảm xúc lạ thường. Cô thấy anh gần gũi quá, để chợt muốn vứt bỏ đi bao ý niệm thù hận, là bạn của mình, hiểu được anh chắc là thú lắm đấy.

Đừng suy nghĩ vẩn vơ, cũng đừng hối tiếc nữa Đông Đông, con đường đó tự mày chọn để đi thôi, chẳng trách được ai đâu. Bỗng bên tai như vang lên lời nhắc nhở, Đông Đông nhẹ nhún vai, thở ra rồi chợt nhìn thấy cái hột gà nằm chơi vơi trước mặt. Cô cầm lên, đập nhẹ xuống gò hỏ đoạn lột vỏ.

Chợt mắt cô nhìn thấy những dòng chữ nhỏ li tí của Thiên Chiến viết đầy mặt giấy. Thì ra, trong lúc vội anh không hay mình đã xé đi trang giấy đã viết rồi, thay vì là trang giấy trắng.

Anh viết gì mà đặc cả hai mặt giấy vậy? Tò mò, Đông Đông xé vội chiếc lá trong chậu kiểng cạnh bên rồi để tắt cả sang. Cầm tờ giấy lên, ngồi xuống

bạc thêm cô nheo mắt đọc.

"... Cuộc đời đúng là những chuỗi bất ngờ nối tiếp nhau khó mà lường trước được. Hay và đầy kịch tính hơn cả những trang tiểu thuyết.

Từ ý định ban đầu, viết về con người thật Trần Lập Quốc, tôi không ngờ cuối cùng ngòi viết của mình lại hướng về một người con gái.

Cô ta tên gọi Đông Đông. Đẹp lắm nhưng không phải vậy mà tôi viết về cô. Mà... vì một điều... cho đến bây giờ tôi vẫn chưa thể nào giải thích.

Dường như tính cách lạ lùng của cô đã thu hút sự chú ý của tôi. Có cái gì mâu thuẫn lắm trong đôi mắt, trong cái nhìn ngơ ngác của cô. Nửa xót thương, nửa như thù hận. Ngay từ phút đầu ở quảng trường kinh tế, cô đã làm Đông Phong này ngạc nhiên nhiều... "

Đông Phong! Tờ giấy rơi khỏi tay Đông Đông rơi xuống đất, như không tin những gì mình vừa đọc, cô cúi nhặt tờ giấy lên đọc lại một lần thật kỹ. Đúng là của Đông Phong, cái nhà văn mà cô ngưỡng mộ nhất đời mình.

Nhưng... lẽ nào... Đông Phong lại là Thiên Chiến? Ôi thật là không ngờ nổi. Đúng là có năm mơ Đông Đông cũng không mơ nổi, rằng có lúc mình được gặp nhà văn Đông Phong thật ngoài đời. Theo trí tưởng tượng của mình, anh phải khác... phải đặc biệt hơn nhiều.

Cô yêu Đông Phong lắm, dù chưa một lần gặp mặt, nhưng... từ lâu lắm rồi, ngay từ bản thảo đầu tiên cô đọc được, cô đã yêu tâm hồn của anh rồi.

Từng câu, từng lời, từng chữ anh viết trong tác phẩm, cô đều cảm nhận được ý tưởng của anh. Cô nhận ra mình trong mỗi nhân vật nữ của anh diễn tả. Có lẽ vì thế mà... bây giờ anh có cảm giác là mình đang viết về cô đó.

Tim như run lên trước phát hiện bất ngờ này, Đông Đông không biết mình sẽ đối xử với Thiên Chiến ra sao nữa. Từ lâu, cô đã mơ đến phút này. Đã ước ao được anh ký tặng tên mình vào quyển sách để tự hào khoe cùng chúng bạn. Nhất là nhỏ Thi Thi, nó sẽ điên lên vì ganh mắt. Bởi cũng như

cô, nó ngưỡng mộ Đông Phong nhất đời mình.

- Đây, cháo chín rồi đây! Kia Đông Đông cô làm gì mà ngây người ra vậy? -

Sau lưng bỗng vang giọng Thiên Chiến thật to Giật nảy người lên, Đông Đông vội vo tròn mảnh giấy trong tay áp úng:

- Tôi ..À... tôi đang định lột cái hột gà.

Vẫn cố tình, Thiên Chiến nói thản nhiên:

- Ồ, cô lột đi rồi ăn cháo. Xem tài của tôi có thua kém cô không?

- Ồ! Tôi lột đây - Nhặt quả trứng lên, Đông Đông lột một cách vụng về. Biết Thiên Chiến là Đông Phong rồi, cô thấy khó thân mật cùng anh quá - Rồi chén đâu mình ăn hả?

- Không lo, tôi đã nghĩ đến vấn đề này rồi. Đây... cô nhìn xem... đã có rồi đây.

Vừa nói, anh vừa móc trong lưng quần ra hai cái đĩa đựng tách trà. Đang căng thẳng, Đông Đông cũng phải phì lên cười một tiếng.

- Xong chưa? Tôi đói dữ rồi đây - Gõ gõ hai cái đĩa vào nhau, Thiên Chiến nóng lòng.

- Rồi rồi - Giấu mảnh giấy vào túi quần, Đông Đông cố thản nhiên quay lại, cười tươi, nhận đĩa cháo của anh trao rồi kêu lên ngơ ngác:

- Cháo cá. Anh tìm đâu ra cá vậy?

- Suyt - Đặt ngón tay ngay môi, anh bí mật:

- Nói nhỏ thôi, tôi bắt cá trong chậu kiểng của công ty đó.

- Cá kiểng? Trời đất ! Đôi mắt mở tròn to, Đông Đông nhìn anh không hiểu nỗi, thái độ này của Thiên Chiến đã là khó tin rồi... huống chi... anh lại là Đông Phong chứ.

- Nhìn gì, ăn đi... không chết đâu mà sợ. Ngon lắm đó - Hất hàm ra dấu cho cô, Thiên Chiến làm gương ăn trước - Chà, ngon lắm đó.

Bắt chước anh, Đông Đông cho một muỗng cháo vào miệng còn dè dặt.

Trước mắt cứ hiện lên hình ảnh mấy chú cá vàng tung tăng lội trong chậu kiếng. Thiên Chiến này... ác làm sao.

- Vì cô tôi mới nấu thôi. Đừng bảo tôi tàn ác, nhẩn tâm nhạ Như đọc trước ý nghĩ của cô, Thiên Chiến thanh minh trước.

- Tôi có bảo đâu. - Đông Đông dúi lòng rồi tiếp tục cho từng muỗng cháo vào miệng nhai nhỏ nhẹ. Phải công nhận Thiên Chiến nấu rất ngon, không chừng anh bắt cả hồ cá của công ty nấu hết rồi.

- Sao? Ngon không hả? - Thấy cô ăn có vẻ uể oải, Thiên Chiến quan tâm. - Không hạp khẩu vị à?

- Không có, ngon lắm - Lắc đầu, cho muỗng cháo vào miệng rồi như chọt nhớ, Đông Đông hỏi - Sao bỗng dưng anh quan tâm đến vườn lan vậy? Phải chăng anh đã thay đổi cách nhìn về chúng?

- Tôi không thuộc hạng người dễ đổi thay cũng không thay đổi cách nhìn về chúng - Rất nghiêm, Thiên Chiến nói.

Đông Đông lại hỏi:

- Hoa lan vừa đẹp vừa sang, ai cũng yêu thích chúng, vì lẽ gì anh lại không ưa chứ?

- Vì theo tôi nó là hạng cây chùm gửi, hữu sắc vô hương, suốt đời ăn bám người ta, chẳng được tích sự gì. Cũng như mấy nàng con gái đẹp mà tâm hồn rỗng tuếch. Dem xác thân đổi lấy vật chất xa hoa. Cả một đời vô vị trong đơn điệu và buồn tẻ. Rồi mấy câu sau, Thiên Chiến đột nhiên cao giọng, như muốn nhấn mạnh cùng cô vậy.

Đúng là cách nói của nhà văn có khác. Đông Đông hiểu anh muốn ám chỉ đến việc thi hoa hậu của mình. Thật ra, cách nghĩ của cô cũng giống hệt anh, nhưng ..không tiện nói lúc này, cô đôi đề tài.

- Không yêu lan, vậy anh yêu hoa gì?

- Cầm chương! - Thiên Chiến nói ngay không suy nghĩ.

Cầm chương! Đông Đông chợt rùng mình. Sao sở thích của anh trùng hợp với cô quá vậy?

- Phải, tôi yêu nét đẹp của hoa cầm chương. Một nét đẹp thanh cao, trang nhã dịu dàng nhưng không yếu đuối, cành thẳng đứng vươn cao như tâm hồn người quân tử, từng cánh hồng e ấp xếp vào nhau như lời hẹn hò chung thủy. Cả mùi hương dịu dàng tinh khiết nữa, cầm chương tựa như người con gái đẹp dịu dàng nhưng độc lập không yếu đuối mỏng manh. Tựa như ý nghĩa của người đời tặng cho nó vậy... Đôi mắt mơ màng, Thiên Chiến như đang nhìn thấy trước mặt mình cành cầm chương, là người con gái mình đang mong chờ trong tâm tưởng.

- Ân và tình - không kiềm chế được lòng, Đông Đông vuốt đuôi theo.

- Cô cũng biết ý nghĩa của cầm chương à? - Đôi mắt chợt sáng lên, Thiên Chiến nhìn Đông Đông không chớp - Thế... cô có yêu cầm chương không?

- Không! - Phút yếu lòng thoáng qua mau, Đông Đông lắc mạnh đầu - Tôi không yêu cầm chương, tôi chỉ yêu lan. Nó là loài hoa vương giả và vô cùng khó tính. Đời hỏi người chơi nó phải có nghệ thuật chăm sóc, cung chiều. Không thì... chẳng đời nào nó nở hoa đâu.

- Là người mà lúc nào cũng dựa dẫm, ý lại vào người khác, thật không hay một chút nào - Không đồng ý với cách nói của cô, Thiên Chiến cãi.

- Đó là cách nghĩ của anh thôi. Chứ là người ai không thích được cung chiều, sung sướng - Như cô tình trêu chọc, Đông Đông cãi bướng.

Quả nhiên, Thiên Chiến nổi nóng lên, anh gắt:

- Đúng. Được người ta cung chiều, cung phụng là sướng nhất đời. Nhưng... nếu một ngày kia, người ta đột nhiên cắt đứt, không cung chiều cung phụng nữa. Tôi hỏi... lúc đó cô sẽ ra sao? Không độc lập, không thích nghi được hoàn cảnh mới, cô sẽ đành lòng chết rũ như chậu lan không người chăm sóc kia ư?

Lập luận của Thiên Chiến chắc chắn quá. Đông Đông không tìm ra lời bắt bẻ. Một lần nữa cô chuyển đề tài:

- Anh ghét lan như vậy, sao cả tuần nay cứ đến thăm soi, chăm sóc chúng vậy có phải nói một đằng làm một nẻo không?

Chậm rãi ăn hết muỗng cháo cuối cùng trong đĩa, Thiên Chiến mỉm cười từ tốn nói:

- Không nói một đằng, làm một nẻo đâu. Mấy hôm nay đến vườn lan chỉ vì tôi vừa nảy sinh ý định thú vị thôi. Đông Đông, cô hợp tác cùng tôi nhé?

- Hợp tác! - Đôi mắt tròn chớp chớp. Hào hứng, Thiên Chiến chồm hẳn người về phía cô.

- Phải tôi vừa nảy ý định lai tạo một loài lan mới với sức chịu đựng cao, không đòi hỏi một sự chăm sóc cầu kỳ, tốn kém nào. Dù nắng mưa, giông bão đài hoa vẫn vươn cao khoe sắc.

- Từ đó, cho người đời tự rút ra bài học cho bản thân mình. Tâm nguyện của anh là thế, có đúng không? - Mỉm cười, Đông Đông tiếp lời anh.

Không trả lời Đông Đông, Thiên Chiến nhẹ gật đầu, chăm chú nhìn sâu vào đáy mắt cô, anh như mong đợi cái gật đầu đồng ý. Đông Đông, cô có hiểu ý tôi muốn nhắn gửi. Chẳng phải với người đời mà chỉ với cô thôi. Đông Đông à! Hãy đứng thẳng người, tự đấu tranh tìm sự sinh tồn cho bản thân mình.

Đừng vì chút vật chất xa hoa mà đánh mất đi nhân phẩm, tư cách của mình, Đông Đông nhé!

Và... Đông Đông, cô có hiểu được lời nhắn gửi của anh sao khoé mắt lại rung rung dòng lệ không?

OoO

Thấy ông Quốc đẩy cửa bước vào, Thiên Chiến vội ngừng tay gõ vào màn hình vi tính. Đứng bật lên khỏi ghế, anh gọi đuổi theo:

- Tổng giám đốc, ông có cái hẹn với tổng giám đốc Huỳnh ở nhà hàng

"Hoàng Đế" tám giờ sáng nay.

- Vậy à! - Không dừng chân, ông đáp vọng ra sau - Cậu làm ơn gọi điện hẹn lại giùm tôi. Hôm nay tôi không rảnh.

- Vâng! Nhưng thưa ông...

Thiên Chiến không nói hết câu, ông đã bước vội vào phòng sập nhanh cánh cửa sau lưng. Nhún vai, thở phào ra, anh lẩm bẩm nói một mình:

- Lại hẹn, cứ như người ta dư thời gian lắm.

Ngồi xuống, cầm điện thoại lên nhấn số, Thiên Chiến như mới chợt nhớ ra.

Không phải bây giờ, mà hơn một tuần rồi thái độ Ông Quốc có vẻ lạ lắm.

Ngẩn ngơ như kẻ mất hồn, đôi mắt thâm quầng vẻ mất ngủ.

Chuyện gì đã làm ông lo lắng nhỉ? Thói quen hay quan sát của một nhà văn trỗi dậy trong lòng Chiến. Đúng là... có điểm bất thường. Tại sao ông lại lo lắng khi công ty đang làm ăn ra chứ? Liệu điều này... có liên quan gì đến Đông Đông? Quay lại nhìn anh thấy cô cụp nhanh đôi mắt xuống. Thì ra này giờ, cô cũng trộm nhìn anh như dò xét.

Reng, Reng, Reng...

Chuông điện thoại trên bàn Đông Đông reo lớn. Thiên Chiến vội đặt trả điện thoại trên tay xuống dù bên kia đầu dây đã có người nhắc máy.

-Alô Văn phòng công ty "Bách Hoa Thiên" xin hỏi ai đầu dây ạ?... Dạ... Tôi là thư ký riêng của tổng giám đốc Trần Lập Quốc, xin lỗi bà là ai?... Dạ... thưa bà, ông tổng đang ở trong phòng, bà vui lòng đợi một phút, tôi sẽ nối máy ngay Dạ sao? Không cần à!... Dạ... thưa bà... chiều hôm qua... để tôi nhớ lại xem. Dạ vâng... Ông Quốc có ở văn phòng ạ... Dạ không có chi... cảm ơn bà...

-Bà chủ gọi điện kiểm tra à? - Không đợi Đông Đông kịp đặt máy xuống bàn, Thiên Chiến nói ngay - Nhất định có vấn đề rồi. Cô ráng mà liệu cái thân hồn. Nghe bảo bà chủ ghen lắm đấy.

-Việc gì đến tôi, anh đừng nói bậy.

Lườm Thiên Chiến một cái dài, Đông Đông dọn mớ giấy tờ trên bàn cho gọn lại. Cùng lúc, cửa bật mở và ông Quốc bước vội ra:

- Có phải Mỹ Kiều vừa gọi đến không ? Cô ấy hỏi những gì? Sao cô không nói đây cho tôi chứ?

Đạ... - Ngẩng đầu lên, Đông Đông đáp - Bà chủ bảo không cần. Bà chỉ hỏi thăm xem chiều hôm qua chú đã ở đâu thôi.

-Rồi cô trả lời sao? - Rút khăn lau mồ hôi trán, ông Quốc khản trương.

Đông Đông nghiêng đầu, giấu nụ cười ranh mãnh.

Đạ... dĩ nhiên là cháu nói đúng sự thật rồi. Hôm qua, chú đã ở đây trong văn phòng này tiếp luật sư Hoàng. Lúc về rõ ràng là chú còn cười chọc cháu vài câu nữa.

-Vậy mà... cô ấy có chịu tin đâu. Cứ quả quyết một hai bảo tôi đến bia ôm, bồ nhí? Rõ khô?

Lắc đầu, thở ra một hơi dài, ông cất lời than vãn. Thiên Chiến quay nhìn ông không chớp:

- Nhưng ít nhiều, cũng có cơ sở cho cô Kiều ghen chứ?

- Đúng vậy? Sao cậu biết? - Như rất ngạc nhiên, ông quay nhìn Thiên Chiến

- Có người đã kể cậu nghe à?

-Không có - Thiên Chiến nhẹ lắc đầu - Tự tôi đoán ra thôi. Một người đàn bà trầm tư và bản lĩnh như cô Mỹ Kiều sẽ không bao giờ ghen bậy.

-Vậy ra... theo ý anh, chú Quốc đây... có như lời cô Kiều đã nói à? - Như nóng lòng cho ông Quốc, Đông Đông hỏi chen vào.

-Nè nè... cô đừng chụp mũ bậy bạ nghe. Tôi nói vậy bao giờ? - Gõ gõ ngón tay xuống mặt bàn, Thiên Chiến cau đôi mày lại.

-Không bậy bạ đâu. Cách nói của anh rõ ràng muốn ám chỉ như vậy mà. Có phải không chú Quốc - Quay sang ông, Đông Đông như muốn tìm một đồng

minh.

-Thôi thôi đừng cãi nữa. Sự thật như vậy để tôi kể cho nghe - Đưa tay giảng hoà, ông đi tìm cái ghế để ngồi - Chuyện dài dòng lắm. Số là...

Tiền luật sư Hoàng xong, đưa mắt ngó đồng hồ ông bỗng giật mình. Thôi chết, trễ mất rồi, tranh thủ kéo về không kịp thì phiền lắm. Tính Mỹ Kiều xưa nay không thích đợi chờ đâu.

Mở tủ, lấy món quà ra, ông lại không kìm nổi lòng mở ra xem lần nữa. Đẹp lắm, mỉm cười, ông hình dung đến nỗi vui mừng của vợ. Giận bao nhiêu, bảo đảm khi vừa nhìn thấy xâu chuỗi kim cương trị giá hàng nghìn đô này cũng hết thôi.

Bỏ vội hộp nữ trang vào túi, ông hồi hải bước ra, chột dưng chân lạ lắm.

Đông Đông vẫn chưa về. Thấy ông, cô ngẩng đầu lên khỏi màn hình vi tính, thanh minh:

- Thấy chú và luật sư Hoàng còn nói chuyện lâu, cháu tranh thủ mượn máy vi tính lập mấy chương trình.

-Không sao, cháu cứ tự nhiên. Tôi phải về! À! Khi về nhớ đóng cửa cho cẩn thận. Đang vội, ông nói nhanh, không dừng chân.

Đạ... Vừa cúi xuống, Đông Đông lại kêu lên - Ôi, áo chú dính dầu phần kìa.

Để cháu phui cho - Nói rồi, cô đứng dậy phui nhanh vai áo cho ông.

-Cảm ơn - Gật đầu, ông bước vội ra chiếc Ronrol đang nóng lòng chờ - Nhanh lên nhé! - Ông bảo người tài xế.

Nhưng lạ chưa kìa! Thấy Mỹ Kiều thản nhiên ra đón mình với chiếc đầm mặc ở nhà, ông ngạc nhiên lắm. Sao chẳng có chút giận hờn, mè nheo, trách móc? Cô đôi chiến thuật rồi sao?

-Anh làm gì mà gây người ra vậy? Vào tắm rồi ăn cơm. Có món bóng cá nấu nấm anh thích ăn đó.

Thấy ông cứ đứng lặng yên, Mỹ Kiều đu lấy vai ông, nũng nịu.

Thì ra... cô ấy chẳng nhớ gì! Tự nhiên nghe hờn dỗi, ông làm mặt lạnh bước vào nhà. Vô tình quá đi thôi. Biết vậy... Ông chẳng thèm chạy đến hớt hơi, mua quà... đặt nhà hàng cho mệt.

-Anh sao vậy? Chẳng thèm hôn người ta nữa - Cũng may ông ngồi xuống salon, Mỹ Kiều chu chu môi - Bộ công ty nhiều việc lắm sao? Nằm xuống đi... để em xoa bóp giùm cho.

Nụ hôn và bàn tay cô xoa nhẹ lên thái dương đã làm ông dịu lại. Để nhắc cho cô nhớ, ông nhẹ nhàng rút hộp nữ trang ra.

- Tặng cho em.

- Tặng cho em? - Bỗng dưng nhận được quà! Mỹ Kiều nghe lạ trong lòng quá. Ngỡ ngàng mở hộp, cô reo to mừng rỡ - Ồ. Đẹp quá. Nhưng sao bỗng dưng anh tốt với em vậy?

-Bỗng dưng! Quàng tay ôm lấy eo cô, đặt cô ngồi xuống lòng mình, si nhẹ trán cô, ông mắng - Em thật đáng bị đòn. Kỷ niệm ngày cưới mà cũng không thèm nhớ.

-Kỷ niệm ngày cưới - Mỹ Kiều tròn xoe mắt - Ôi... em thật là lú lẫn.

Nhưng... đâu phải ngày này.

Đưa mắt nhìn lên tấm lịch to treo ở giữa phòng, ông mới bật ngửa ra. Đúng là chưa đến thật. Khỉ gió! Sao ông lại quên bẵng đi ngày ba mươi một chứ? Cứ ngỡ tháng ngày chỉ đến ba mươi.

-Anh nhớ sớm một ngày, không trách được em đâu.

-Ừ thì tại anh - Vui đầu vào vùng ngực ấm của cô, ông cười chữa thẹn - Mà cũng tại anh yêu em quá. Quên cả... ngày cả tháng.

-Anh chỉ khéo nịnh thôi - Nắm lấy mũi ông lắc nhẹ, Mỹ Kiều yêu thương mắng - Nhưng... nể tình râu chuối kim cương, em không truy cứu nữa. And tắm đi rồi ăn cơm kéo nguội.

-Ừ! - Hôn thật kêu lên má cô một cái, ông đứng dậy cởi áo ngoài. - Anh có

đặt một tiệc ở nhà hàng "Hoàng Tử" để kỷ niệm ngày của em, anh quyết định không đi nữa. Em dự định sẽ tổ chức kỷ niệm ngày cưới ra sao hả ?...

Ừa, em sao vậy ? - Đang thao thao nói, quay lại chợt thấy Mỹ Kiều ngồi ngậy người ra nhìn mình giận dữ, ông thoáng giật mình. Lại nói bậy nữa à? Ông ta nhớ lại thật nhanh những lời mình vừa nói.

-Anh vừa ở đâu về hả ? - Hơi thở đang dồn dập trong lòng ngực, Mỹ Kiều rít hai hàm răng lại.

-Tôi ở công ty - Vừa đưa tay cởi làn nút áo, ông đáp thản nhiên - Sao hả ?

-Ở công ty Hừ ! Ở công ty mà như vậy hả? Vụt đứng lên khỏi ghế, Mỹ Kiều lật mạnh cổ sơ mi chia cho ông thấy rõ vết môi son hằn trên đó - Nói cho tôi biết, anh vừa chui ở đâu ra Với con quỷ cái nào? Cái này là cái gì hả?

-Hả? Ừa! Ở đâu ra vậy? Sao anh không biết gì ? - Ngơ ngác, ông nhìn kỹ vào vết son trên áo rồi lắc đầu vô tội vạ.

-Không biết gì! Ở đâu ra! Anh đừng vờ đóng kịch làm gì nữa. Tôi không phải là đứa bé lên ba để dễ bị anh gạt nữa đâu. - Quắc đôi mắt sáng, Mỹ Kiều giăng mạnh áo ông - Nói... con quỷ ấy là ai? Nó tên gì? Bao nhiêu tuổi hả? Gan trời, dám cướp chồng bà...

-Em đừng nói bậy! Đưa hai tay lên trời ông thanh minh một cách vụng về- Anh không có. Em đẹp vậy, làm sao anh còn có thể yêu ai được chứ?

-Hừ! Em đẹp lắm, anh không còn yêu ai! - Dại giọng ra nhại lời ông, Mỹ Kiều nghiêng răng nghe ken két - Thôi dẹp mấy lời giả dối của anh đi. Anh tưởng tôi ngu không biết gì để qua mặt lắm phải không? Cho anh hay! Hơn một tuần nay tôi đã biết anh bên ngoài đã có người đàn bà khác để nhăng nhít trắng hoa rồi.

-Em càng nói càng quá đáng mà! Cứ bị buộc vào một điều mình không có, ông bắt đầu nổi nóng lên - Có gì mà bảo bên ngoài anh có người đàn bà khác chứ?

-Anh còn dám đòi bằng có? Được... chờ đây - Nói xong, Mỹ Kiều đứng dậy đi vào rồi trở ra ngay, tay cầm theo một cái hộp vuông.

-Em đừng bảo là mình cất bằng chứng trong chiếc hộp này đó nhé! Châm cho mình điều thuốc, ông gằn giọng.

-Tất cả bằng chứng ở trong ấy đấy. Anh cứ mở ra khắc biết - Dằn mạnh chiếc hộp xuống trước mặt ông, Mỹ Kiều buông gọn.

- Được ! - Nhóm dậy, ông cầm lấy chiếc hộp lên tay - Để coi em tìm được gì cho biết? Có gì đâu chứ? Em định giỡn mặt anh có phải ? Nhìn thấy cái hộp rỗng không, ông bức tức - Thôi thôi, dẹp ba cái trò ghen bóng, ghen gió của em lại đi. Anh mệt lắm rồi, không hơi đâu cãi cùng em. Anh tắt đây.

-Anh ngồi yên đó. Không được đi đâu cả. Mỹ Kiều hét to - Trước khi làm sáng tỏ chuyện này, anh đừng hòng rời khỏi đây nửa bước.

-Em thật là... - Cố ghìm mình ngồi xuống salon, ông gằn giọng - Sao lại đem cái hộp không ra buộc tội anh? Em muốn gì?

-Anh thử nhìn kỹ một lần nữa đi. Nó không phải chẳng đựng gì đâu.

-Em định nói mấy sợi tóc này ư? - Nhặt mấy sợi tóc dưới đáy hộp lên, ông hỏi, Mỹ Kiều gật đầu:

- Và có hương thơm nữa. Tôi đã phát hiện ra chúng trên áo anh hơn một tuần nay Nhưng chưa vội vàng lên tiếng. Tôi giả lơ phớt lờ như không có chuyện gì. Nhưng... thật không ngờ... anh coi thường tôi quá, dám đem cả vết son về... có phải... vì tôi đã già, đã xấu rồi không?

Nói đến đây, mũi lòng quá, Mỹ Kiều bật lên khóc ngon lành.

-Nên anh chán, anh chê, anh không cần tôi nữa. Nếu vậy thì... anh nói một tiếng đi...

Những giọt nước mắt có tác dụng ngay lập tức. Không thể giữ lòng cứng rắn được lâu hơn nữa, vội bước đến bên, ông ôm lấy vai cô triu mến :

- Đừng nói vậy cung, anh không yêu em thì yêu ai bây giờ chứ?

- Yêu em sao anh lại... ? - Rúc đầu vào ngực ông, Mỹ Kiều càng khóc nhiều hơn.

Hôn nhẹ xuống trán cô, ông bảo:

-Anh không làm gì cả. Xin thề với em như vậy.

-Nhưng... vết son và mấy sợi tóc này?... Mỹ Kiều vẫn không tin. Ông nghiêm giọng:

-Anh cũng không biết nữa. Chắc ai đó vì ganh tỵ với hạnh phúc của mình nên tìm cách phá thôi. Nhưng... em yên tâm. Anh nhất định điều tra...

-Thật không? - Đôi mắt long lanh ngược nhìn ông.

-Thật mà! - Bẹo má cô, ông mắng yêu! - Tin anh đi, mèo con. Thế gian này anh không yêu ai cả, ngoài em...

-Anh không có người đàn bà khác bên ngoài... - Vòng tay sang cổ ông, Mỹ Kiều nhẹ giọng - Vậy... anh có còn đủ sức chiều em không ?

-Tưởng chuyện gì! Bật lên cười giòn tan, ông bảo - Chẳng những đủ sức chiều mà anh còn làm em phải năn nỉ anh xin thôi nữa kìa.

-Anh chứng minh đi... Bàn tay cô nhẹ mơn man lên da thịt ông nghe rờn rợn. Niềm hưng phấn chợt dâng, ông vật Mỹ Kiều té nằm xuống ghế, rồi cúi hôn như mưa xuống người cô.

Lẽ nào mình đã nghi làm cho anh ấy? Ngát ngậy giữa những nụ hôn, Mỹ Kiều thâm nghĩ. Người ta bảo đàn ông bên ngoài có bồ nhí, lăng nhăng về nhà dễ biết lắm. Không kiểm chuyện hạch sách cũng nặng nhẹ đủ điều. Đi sớm về khuya, gối chăn lợt lạt...

Gì chứ, vấn đề gối chăn lợt lạt Mỹ Kiều tin lắm. Bởi... hơn ai hết cô hiểu rõ tâm lý của chồng. Năm nay, ông đã sáu mươi tuổi có dư rồi. Dù muốn, dù không sức lực cũng hạn chế rất nhiều. Đâu thể cùng một lúc ân ái cùng hai người đàn bà được. Trông thái độ Ông vô vấp, ham muốn vậy, cũng đủ biết... Ông chưa tiêu hao sinh lực cùng ai cả. Vậy mà... mình lại nghi làm

ghen bậy. Thật tội nghiệp cho ông quá!

Hối hận vì đã mắng oan chồng, Mỹ Kiều vòng tay ôm chặt lấy ông, yêu thương nói:

- Xong đi anh, rồi còn ăn cơm nữa.

-Sao vậy anh? - Phát hiện ra thái độ lạ lẫm của chồng, Mỹ Kiều hơi ngạc nhiên.

Áp úng, ông đành nói thật cùng cô.

-Anh không biết. Nhưng anh không làm được. Nó... bắt lực rồi.

Bắt lực! Câu nói như sét đánh bất thần giáng xuống Mỹ Kiều. Con giận như bùng lên hùng hực sục sôi trong huyết quản. Bao sinh lực tiêu hao cho con quý nào ở đâu rồi, còn đâu cho cô nữa mà không bắt lực này nọ chứ? Hừ! Quá lắm rồi!

Nhìn sắc mặt Mỹ Kiều xanh rờn không còn chút máu, cánh ngực phập phồng trong hơi thở dồn dập, ông biết cô giận mình ghê lắm. Nhưng... biết làm sao? Hoa. vô đơn chí. Bỗng nhiên... nó xảy ra như vậy, nào phải tại ông...

-Mỹ Kiều à! Nghe anh nói sự thật...

-Không cần nói, anh ra khỏi phòng lập tức... - Chỉ thẳng tay ra cửa, Mỹ Kiều hét lớn - Đồ khốn nạn, Sở Khanh. Quân lừa đảo.

Bao nhiêu lời nguyên rủa độc địa nhất thế gian đều được cô xỏ hết ra rồi mà cơn giận trong lòng không nguôi. Chụp luôn xâu chuỗi kim cương, dùng hết sức bình sinh cô ném thật mạnh vào chiếc tủ pha lê trước mặt. Một tiếng "choảng" vang lên, cánh cửa kiếng bị nứt làm đôi, rơi xuống đất vỡ tan ra từng mảnh.

Biết cô đang kích động, có nói gì cũng vậy thôi, ông lẳng lặng quay lưng.

Tan nát lòng nghe giọng Mỹ Kiều khóc nức lên.

Đêm đó, một mình lang thang trên con đường vắng, ông cứ ngẩn ngơ tự hỏi

lòng. Chuyện gì đang xảy đến với mình? Sao trái tim cứ phập phồng hồi hộp. Dường như... mọi chuyện chỉ mới bắt đầu thôi...

Kể xong câu chuyện, thật lâu vẫn không thấy Đông Đông và Thiên Chiến nói gì. Cả hai cứ ngồi yên, mắt xa vời như mãi nhìn vào suy nghĩ của riêng mình, ông Quốc đành phải lên giọng hỏi:

- Chuyện là như thế. Theo hai người, tôi phải làm gì bây giờ?

- Theo cháu thì chú cứ kiên nhẫn về nhà dùng lời ôn tồn giải thích cho thím hiểu. Từ từ rồi thím cũng nhận ra thôi. Đàn bà mau nóng, nhưng cũng mau nguội lắm - Phải không Đông Đông? - Nói với ông mà mắt Thiên Chiến cứ dăm dăm nhìn Đông Đông không chớp.

- Tôi không biết - Cúi thấp đầu, cô tránh cho tia mắt anh nhìn thẳng vào ánh mắt mình.

Ông Quốc như vụt sáng mắt ra, đứng dậy ngay:

- A phải rồi, vậy mà tôi quên mất. Cảm ơn cậu đã nhắc. Bây giờ tôi phải về nhà, công ty có việc gì, cậu và Đông Đông cứ thay tôi giải quyết - Nói xong, ông bước vội ra cánh cửa, thái độ rất khẩn trương. Nhìn theo ông, Thiên Chiến buông một câu thán phục:

- Đúng là mẫu người chung thủy, hết mực yêu vợ thương con. Người đời coi trọng, khâm phục ông cũng phải.

Quay lại, thấy Đông Đông trề dài môi với câu nói của mình... Thiên Chiến hắt hàm:

- Sao vậy? Cô không tin lời của tôi à? - Rồi nhìn cô chăm chú, anh gần từng tiếng một - Cô là thủ phạm làm cho gia đình người ta xáo xáo phải không?

- Đừng nói bậy! - Đông Đông phủ nhận ngay.

Thiên Chiến vẫn nhìn cô chăm chú:

- Tuy cô chối, nhưng tôi khẳng định đó là cô Có phải ..hôm qua, lúc cô phải bụi giùm ông Quốc, cô đã lén in vết son vào cổ áo của ông?

-Anh đừng có đặt điều nói nhảm - Giọng Đông Đông lạc hẳn đi - Làm sao tôi có thể hôn lên cổ áo của ông mà không bị phát hiện chứ? Tôi có xài son môi bao giờ mà anh nói.

-Không cần phải hôn mới có dấu môi đâu. Cô có thể dùng son vẽ lên tay mình hình đôi môi rồi đóng nó lên áo của ông một cách dễ dàng.

-Tôi không làm như vậy. Anh nói bậy... Đông Đông vẫn cãi bừa.

Thiên Chiến nheo nheo con mắt trái:

- Tôi không nói bậy. Chỉ tiếc là chưa có bằng chứng đích thực thôi. Nhưng...

- Đưa một ngón tay lên, anh doa. - Cô đừng vội đắc ý, tôi không bỏ qua chuyện này đâu. Một ngày không xa lắm, tôi nhất định sẽ làm sáng tỏ chuyện này. Đến chừng đó, cô đừng trách sao tôi không nói trước...

Nói xong, anh đập mạnh cánh cửa sau lưng bước đi ngay. Té ngồi xuống ghế bây giờ Đông Đông mới dám thở ra một hơi dài. Mồ hôi từng giọt thánh thót từ thái dương chảy dài xuống mặt cô. Hú vía! Thì ra... Thiên Chiến chỉ đoán mò. Vậy mà... lúc này nghe anh bảo cô cứ tưởng mình đã bị anh nhìn thấy cả rồi.

Sự thật... đúng như lời anh nói. Chính cô đã tạo nên cách hiểu lầm giữa Mỹ Kiều và ông Quốc. Chính cô đã dùng theo cách Thiên Chiến nói để in viết lên cổ của ông. Cũng như một tuần liên tiếp khi thì bỏ lên vai ông nhúm tóc, khi thì lén bỏ vào túi ông cục bông gòn tắm nước hoa.

Bước đầu, làm cho gia đình ông xáo xáo, cô đã thành công. Còn những bước kế tiếp thì sao? Thiên Chiến đã doa. sẽ nhúng tay vào. Mọi việc sẽ khó khăn đây. Nhưng... dù khó bao nhiêu, cô cũng không bỏ cuộc giữa chừng đâu...

Thiên Chiến nói không sai. Đàn bà đúng là đồ dễ dụ. Mới giận đó đã nguôi giận ngay. Ngã nằm dài trên tấm nệm trái drap trắng muốt, ông Quốc vừa nhịp chân theo điệu nhạc vừa khoan khoái nghĩ thầm. Nhớ lại cách mình đã làm hòa với Mỹ Kiều lúc sáng.

Cứ tưởng bước vào phòng sẽ bị đuổi ngay tức khắc, kèm theo một tràng mắng chửi đủ điều điếc cả tai.

Nhưng... thật không ngờ, chẳng có cái gối nào bay vèo vào mặt như ông đã phòng hờ . Trên chiếc giường, chỉ có một Mỹ Kiều nằm khóc . Chừng như cô cũng hối hận nhiều với hành động của mình, nên vừa nhìn thấy ông đã nhào lên, ôm lấy cổ ông nức nở:

- Vậy mà... em cứ tưởng anh đi luôn, anh bỏ em rồi chứ ?

- Ngốc quá đi -- Vuốt nhẹ mái tóc cô, ông giấu tiếng thở phào mừng rỡ: -- Anh làm sao mà đi, mà bỏ em cho được . Đời này anh chỉ yêu có mỗi em thôi.

- Không tin, anh thề đi...

Như bao nhiêu lần hờn dỗi, cô lại bắt ông thề . Sợ gì lời gió thoảng mây bay, ông ngoéo tay cô lập tức:

- Xin thề! Nếu Trần Lập Quốc này có phản bội em, xin trời cho thân bại, danh liệt đi.

- Được lắm -- Nghe ông thề độc, Mỹ Kiều lập tức tin ngay -- Tha cho anh đó . Nhưng anh phải giữ đúng lời hứa của mình, tìm ra kẻ nào đã cố tình bày trò ly gián chúng ta.

- Em không nhắc, anh cũng nhớ! -- Rồi như chợt nhớ, ông ôm lấy cô xốc dậy -- Trang điểm sửa soạn đi, anh đưa em đi shop . Để kỷ niệm ngày cưới của hai ta, anh cho phép em được mua tùy thích.

- Ồ! -- Đôi mắt sáng lên . Mỹ Kiều hết khóc ngay -- Còn gì thú vị bằng, chờ em một chút -- Rồi cô tung chân sáo chạy đi, trong cái cười độ lượng của ông . Thiệt, gần bốn mươi tuổi đời, vẫn cứ như con nít, nghe sắm đồ đẹp là nhảy cẫng lên.

Ông đã có một buổi chiều thật vui, thật thư giãn với Mỹ Kiều . Hết vào shop sắm đồ, cả hai lại đến nhà hàng ăn uống . Mãi đến tối mịt mới về đến nhà.

Mỹ Kiều tắm sao mà lâu vậy nhỉ ? Đưa mắt vào toilet, ông lại mỉm cười . Biết chắc cô vợ mình đang cố tắm cho thật sạch, thật thơm . Thói quen của cô rồi . Bao giờ có chuyện gì vui hay hưng phấn cô thường sửa soạn mình rất kỹ . Chà... không biết lát nữa đây, cô sẽ mặc bộ áo ngủ màu gì ? Không biết nữa, nhưng ông có thể đoán, đó sẽ là chiếc áo mới tinh, cô vừa mua trong shop chiều nay.

Nghĩ đến lát nữa đây sẽ nhìn thấy thân thể tuyệt mỹ của cô trong chiếc áo ngủ mỏng toanh, ông bỗng nghe cồn cào trong dạ, thèm được úp ngay mặt mình vào làn da mịn màng, thơm mát của cô . (Trời đất hehehe cha này nham nhở còn hơn tui nữa heheh)

Reng, reng, reng...

Chuông điện thoại chọt reo làm tan niềm hưng phấn . Làm bầm mắng kẻ vô duyên đã gọi chẳng phải lúc, phải giờ, ông uể oải cầm lấy ống nghe.

- Alô! Trần Lập Quốc nghe đây... Sao hả ?... Cái gì ? Người nhà của tôi bị nạn . Có lộn không ?... Được tôi đến ngay...

Đặt điện thoại xuống bàn, ông thần người ra suy nghĩ . Người bị nạn là ai ? Ai thế nhỉ ?

- Ai vậy anh ? -- Mỹ Kiều vừa từ toilet bước ra . Mái tóc ướt đầm, rối bời thơm lừng mùi nước hoa của Pháp . Trong bộ đồ ngủ màu cam nhạt, lộ rõ những đường cong thân thể, cô trở nên quyến rũ vô cùng . Ôm lấy eo kéo cô ngồi xuống lòng mình, bảo:

- Một anh bồi của nhà hàng vừa gọi đến . Anh ta bảo có một cô gái trẻ, uống rượu say, ngất xỉu trong nhà hàng của mình.

- Việc đó thì liên can gì đến anh kia chứ ? -- Ngưng tay lau tóc, Mỹ Kiều tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Đúng là không liên quan đến anh, nếu như trong túi áo cô ta đừng mang độc nhất một danh thiếp của anh.

- Anh định sẽ đến đó ư ? -- Giọng Mỹ Kiều không bằng lòng . (Cái này giống ghê tui heheh)

Ông nhẹ thở ra một hơi dài.

- Chắc phải vậy thôi . Anh nghi nó là Thi Thi.

- Lại Thi Thi . Con bé chết tiệt -- Ném mạnh cái khăn xuống nệm, Mỹ Kiều dẫn dỗi.

Ông đứng lên gỡ vôi cái áo treo trên móc:

- Đừng giận dỗi em cưng . Dù sao nó cũng là con của anh mà.

- Nếu anh coi con của anh quý như vậy, thì theo nó luôn đi, đừng về đây nữa.

Nghĩ đến cảnh lát nữa đây trở về nhà, phải nằm chèo queo trên ghế salon, ôm cái gối ôm lạnh ngắt thay cho người đẹp, ông nghe nản trong lòng quá .

Chỉ muốn quay đầu xe trở lại . Ngắt xiủ thôi mà, có gì là nghiêm trọng ?

Chân đã đạp nhanh vào thắng, nhưng... Ông không thể quay đầu trở lại .

Hình ảnh Thi Thi và đôi mắt buồn đầy lệ thảm cứ nhìn ông trùng trùng không chớp . Dù sao nó cũng là giọt máu của ông . Giọt máu duy nhất của ông với Thục Nhân, ông không thể bỏ mặc nó sống chết ra sao được.

Xe lại tiếp tục lao đi, nhìn dòng người qua lại trước mặt mình, ông tự hỏi, không biết bây giờ Thi Thi thế nào rồi ? Mập hay ốm ? Trắng hay đen và đã có chồng chưa ? Ba năm dài không gặp, chẳng biết nó còn giận ông không ? Nghĩ đến đây, ông trách mình thật vô tâm cùng con quá . Trước đây nghèo chẳng nói gì . Còn bây giờ... của cải bạc muôn, tiền chất đến đầu... sao ông lại không lo cho nó chứ ?

Chẳng phải tại ông, tự nó muốn vậy thôi . Từ chối tất cả ân sủng ông ban, nó còn từ luôn tiếng cha thiêng liêng nhất của loài người . Ba năm nay ông vẫn cho đăng báo nhắn tin, nhưng... nó cứ như bóng chim tăm cá.

Lần này gặp được con, ông nhủ thậm sẽ giữ nó lại bên mình . Sẽ lo cho nó

một tấm chồng danh giá, một tương lai sáng lạn . Ông già rồi, sống được bao lâu nữa, sớm muộn gì, gia tài sự nghiệp này cũng thuộc về tay nó cả.

- Đâu... con tôi đâu...

Không kịp lái xe vào bãi đậu, ông hốt hải chạy vào . Khuya lắm rồi, các anh bồi đang lo dọn dẹp chuẩn bị đóng cửa nhà hàng . Thấy ông, một anh bồi mừng rỡ, đưa tay chỉ:

- Thưa ông, cô ta ngồi ở bàn số ba.

- Được rồi, cảm ơn -- Tờ mười đô la được boia thật khéo vào túi anh bồi, ông rảo chân về phía cô gái đang gục đầu nằm trên bàn cạnh chai rượu mạnh.

- Thi Thi , tỉnh lại đi con.

Đỡ đầu cô gái dậy, ông bỗng giật mình thảng thốt . Không phải Thi Thi... mà là Đông Đông , cô thư ký xinh đẹp của ông . Cô đang mặc trên người chiếc áo đầm hở cổ, lộ rõ bờ ngực trắng trông hấp dẫn vô cùng . (heheh nổi máu zê)

- Xin ông vui lòng đưa cô ấy về giùm, chúng tôi phải đóng cửa, khuya rồi.

- Được... được... -- Gật đầu và không muốn gây sự chú ý cho đám bồi của nhà hàng, ông diu Đông Đông đứng dậy . Trong cơn say, cô vẫn không quên với tay cầm theo chai rượu.

Làm sao bây giờ ? Đặt Đông Đông vào sau xe, ông thù người ra khó nghĩ .

Mỹ Kiều mà biết chuyện này... tình ngay lý gian ông đừng hòng mở miệng thanh minh . Chuyện giám đốc lãng nhăng cùng thư ký, thế gian này đâu có hiếm.

Quay nhìn Đông Đông lần nữa, ông bỗng thấy tò mò . Lý do gì đã khiến cô uống say như vậy ? Lẽ nào... cô bị thất tình ? Mà thất tình ai ? Sao đi uống rượu một mình ? Sao lại chỉ mang theo độc nhất tờ danh thiếp của ông như vậy ?

Càng nghĩ càng rối rắm, càng không tài nào suy đoán được . Biết tính sao

đây ? Ông lại quay về với nỗi sợ của mình . Không biết nhà, biết cửa cô đâu, ông đưa về đâu bây giờ chứ ? Chẳng lẽ... lại chở về nhà kể thật với Mỹ Kiều ? Chắc chắn... cô ấy chẳng tin đâu...

Ồ! Phải rồi! Đôi mắt sáng lên ông như vụt nhớ ra . Rút nhanh điện thoại, ông bấm vội một con số mà mình chưa từng gọi bao giờ:

- Alô! Thiên Chiến đó phải không ? À, may quá... cậu đến đây giúp giùm tôi một việc... Đông Đông... cô ấy uống say quá không về nhà được... Mà tôi... thì cậu biết đó... Mỹ Kiều đa nghi lắm... cô ấy lại đang ghen... vậy nhé... cảm ơn trước...

Tắt máy, ông thở phào ra như vừa trút khỏi vai mình gánh nặng . Đóng sập cánh cửa sau lưng lại , ông nôn nóng hướng mắt ra đường chờ Thiên Chiến . Không may, trong xe, Đông Đông vừa mở bừng mắt dậy.

Cô không say, chỉ choáng váng chút thôi vì đã uống liền một lúc hai ly rượu mạnh . Mọi việc là do cô đã sắp bày, đã cố tình bỏ tờ danh thiếp của ông vào túi . Đã vờ say, vờ ngất xỉu, để buộc ông rời Mỹ Kiều đến với nàng...

Đầu đuôi đều trót lọt... cứ tưởng sẽ trôi ông suốt đêm nay cạnh bên mình . Sẽ làm Mỹ Kiều phát điên lên với lời giải thích mập mờ khó hiểu của ông . Vậy mà... đến phút cuối lại xảy ra chuyện chứ . Cái tên Thiên Chiến này, đúng là khắc tinh, là sao quả tạ của cô mà . Chuyện gì cũng có hấn xen vào . Tính sao đây ?

Thiên Chiến tinh ma lắm, lơ mơ là không qua được mắt hấn đâu . Thế nào hấn cũng phát hiện ra mình giả vờ này . Và biết đâu... sẽ vạch trần mình trước mặt ông như lời hăm dọa . Không được... không thể để hấn phát hiện ra mưu đồ của mình đâu.

Suy nghĩ thật nhanh . Trong tích tắc, Đông Đông cầm chai rượu trong tay lên, khẽ môi nín thở tu một hơi dài...

Mùa Cỏ Thơm

Chương 4

Hết giờ làm việc rồi ư? Đưa mắt ngó đồng hồ, ông Quốc thăm sợ hãi trong lòng. Sao dạo này thời gian đi nhanh vậy? Chả bù cho lúc trước... ngày dài dằng dặc.

Thời gian chẳng đi nhanh, và ngày cũng chẳng ngắn hơn đâu! Ông Quốc biết rõ điều này như biết rõ lòng mình vậy. Chỉ tại ông! Ông không muốn về thôi.

Hay nói đúng hơn là ông sợ. Phải, ông sợ cái giây phút đối diện với Mỹ Kiều, nghe cô mắng, cô hờn ghen, cô trách móc. Cô thật sự không hiểu, không cảm thông cho cô chút nào. Nói nhiều lần cô cũng không chịu hiểu ra, hoặc giả có hiểu đi nữa, cô cũng không dám tin đâu. Thà cứ tin ông mây mưa trăng gió ở đâu rồi về chán chương mình, cô còn thấy đỡ bất hạnh hơn khi phải sống cạnh một ông chồng không còn là đàn ông nữa.

Ông bất hạnh một thì Mỹ Kiều bất hạnh những mười lần. Ông biết thế, Mỹ Kiều còn trẻ lắm. Cô làm sao sống mãi với cảnh gôi chằng lạnh lùng, lửa hương lọt lọt. Đành phải chia tay ..cho cô tìm một người chồng khác nương tựa tấm thân ư? Với phần tài sản ông chia, với nhan sắc diễm kiều, cô thừa sức làm điều ấy. Nhưng... nghĩ đến điều này, trái tim ông đau nhói trong lồng ngực. Trời ơi! Ông làm sao chịu nổi cái cảm giác nhìn người vợ yêu

kiêu, trẻ đẹp, niềm tự hào của mình nằm trong tay người khác chứ ? Ông phải tốn biết bao công sức mới chinh phục được cô.

Thật đó, nói ra chẳng ai tin. Lần gặp Mỹ Kiều đầu tiên ở Thái Lan, ông thật chẳng có chút ấn tượng gì. Nếu lũ bạn không khiêu khích, chọc tức lòng tự ái của ông, ông chẳng bao giờ bước lên tặng hoa cho cô như vậy.

Một lần, rồi một lần tiếp cận Mỹ Kiều, ông nhận ra một điều rất lạ. Bao giờ gặp cô trở về ông cũng may mắn cả. Không trùng hợp cũng thắng cá cược.

-Cô ta chính là bùa hộ mệnh, là thần may mắn của anh đó, Trần Lập Quốc! - Ông thầy bói nổi tiếng nhất một tỉnh lẻ đã thẳng thừng tuyên bố khi ông đem chuyện này đến hỏi - Hãy nhanh tay cưới cô ta làm vợ, sự nghiệp của anh sẽ còn phát triển nhiều.

Vốn là kẻ duy tâm, ông tin ngay lời thầy bói. Dốc hết của tiền và sức lực, ông quyết định chinh phục cho bằng được trái tim người đẹp may mắn...

Thấm thoát đã hơn năm năm, lời ông thầy bói quả không sai chút nào. Cùng với hộp nữ trang càng ngày càng đầu của Mỹ Kiều, sự nghiệp của ông lớn mạnh không ngừng. Từ một công ty nó đã trở thành một tập đoàn quốc gia lẫy lừng tên tuổi. Bản thân ông được tôn sùng là danh nhân sống, là tấm gương cho lớp trẻ soi vào, học tập.

Không! Ông không thể để mất Mỹ Kiều đâu. Dù cô có mắng, có chửi hay cô làm gì đi nữa, ông cũng phải cam lòng mà chịu. Mất cô, ông sẽ mất cả thanh danh, cả sự nghiệp này...

Nghĩ đến đây, ông không thấy sợ, thấy buồn trong lòng nữa. Khóa cửa phòng, rảo bước xuống lan viên, ông định bụng sẽ tìm một cành lan đẹp nhất về tặng Mỹ Kiều. Và cả viên kim cương 3 ca ra kia nữa. Hy vọng chúng sẽ bù đắp được...

- Ủa! Đông Đông ..cháu chưa về sao? Đang làm gì thế này?

Chợt thấy Đông Đông loay hoay làm gì đó với tờ giấy trắng thật to, ông

Quốc dừng chân, ngạc nhiên hỏi.

-Có gì đâu, chú đừng tới.

Như tên trộm bị bắt quả tang, Đông Đông tái mặt dùng tờ giấy trắng khác đẩy lên, nhưng... lính quynh thế nào không biết, lại làm tờ giấy rơi khỏi giá xuống đất.

-Cháu đang vẽ tranh à?Ồ thích thật... ta không ngờ cháu cũng biết vẽ nữa đấy. Bây giờ ông mới nhận ra trên tay cô là cây bút và hộp màu - Nào, cho ta xem, cháu vẽ tranh gì đó? Cúi nhặt tờ giấy lên trông sắc mặt khó coi của Đông Đông, ông kêu to ngơ ngác -Ồ! Cháu vẽ ta à? Làm gì mà dùng tờ giấy to như vậy? Triển lãm chẳng?

-Vâng, đúng vậy! Phút bối rối qua mau, Đông Đông bẽn lễn gật đầu - Cháu vẽ tranh để dự thi.

-Sao cháu ham thi vậy? Hết lan, hoa hậu giờ lại đến thi tranh. Bộ cháu ham đoạt giải lắm à?

-Cháu không ham đoạt giải, mà chỉ ham tiền trúng giải thôi. Nhún vai, Đông Đông cười nhí nhanh - Chú biết không, cháu đã có dự tính cả rồi. Nếu cả ba cuộc thi, lan, hoa hậu, và tranh đều được nhất, cộng lại cháu sẽ có trong tay một trăm triệu đó.

-Một trăm triệu! Ái chà, số tiền cũng to lắm đấy - Chợt thấy vui vui với cách nói của cô, ông quên mất đã quá giờ hẹn với Mỹ Kiều - Cháu dự định sẽ xử dụng chúng ra sao?

-Cháu sẽ mua một căn nhà vừa to vừa đẹp. Tựa như nhà chú vậy, có hồ bơi, có phòng ngủ, có máy điều hoà nhiệt độ. - Cánh tay hươ một vòng to trogn không khí, mắt Đông Đông sáng long lanh - Cháu còn thích mình có xe hơi riêng nữa. Muốn đi đâu tùy thích, thật là hạnh phúc.

-Cháu chưa có nhà ư?

Ông nhìn cô lạ lẫm.

Đông Đông trở giọng buồn buồn:

Đĩ nhiên là chưa có. Chú quên là cháu xuất thân từ cô nhi viện rồi ư? Không cha, không mẹ.

-Cô nhi viện... ? Ông định hỏi gì đó lại thôi. Nhưng ..sao cháu lại chọn ta làm đề tài để vẽ tranh dự thi Cháu không sợ rớt ư?

-Không rớt đâu - Đông Đông lại cười nhí nhanh - Ôi! Qua đề tài là "Thành tựu ba trăm năm thành phố của ta" Cháu vẽ chú là đậu. Bởi chú cũng là một thành viên mà.

Lý luận thật buồn cười. Tặc lưỡi ông lắc đầu như chịu thua cách suy nghĩ lạ đời không giống ai của Đông Đông. Rồi cúi xuống nhìn bức tranh còn dang dở, ông thoáng giật mình khâm phục. Cô bé vẽ tranh khéo quá, rất có hồn.

Bức tranh chỉ qua mấy đường phát thảo mà sống động, lung linh lạ. Bức tranh này mà đoạt giải... tên tuổi ông càng được người biết nhiều hơn.

Mà tại sao không nhỉ? Ông chợt nhớ đến ý nghĩ tạc tượng của mình hôm nào ở quảng trường kinh tế. Mấy tháng nay lu bu xảy ra nhiều chuyện quá làm ông quên bẵng đi chuyện ấy. Cả chuyện nhà văn "Đông Phong" hứa sẽ viết một cuốn truyện về mình ông cũng quên luôn.

Giờ nhắc mới nhớ ra. Cái tên Đông Phong chết tiệt này. Hắn biến đi đâu sao không điện thoại cũng chẳng đến gặp mình? Ngoài thị trường, dạo này cũng vắng sách của hắn phát hành. Hừ! Ngày mai, phải lên hội nhà văn hỏi thăm tin tức hắn.

- Chú à! Để bức tranh thêm linh động - Đông Đông chợt cất giọng trong veo cắt đứt dòng duy tưởng của ông - Cháu đề nghị mỗi buổi chiều, sau khi tan sở, chú đến đây làm người mẫu cho cháu vẽ được không ạ?

- Sao không được? - Quên cả suy nghĩ, ông nhận lời ngay.

-Ồ hay quá. Vậy chú ngồi yên nhé. Cháu vẽ đây.

-Ừ.

Sửa tướng ngồi cho ngay lại, ông đưa mắt ngó ra xạ Trời chiều, dần nhạt nắng, trong tiếng suối nhân tạo êm đềm lẫn tiếng chim ríu rít hoà vang, ông cảm thấy lòng mình êm dịu lạ. Bao ưu tư, phiền muộn phút chốc trôi xa... Đúng là Đông Đông cố tình rồi! Khẽ khàng đẩy nhẹ cánh cửa theo cách ông Quốc thường làm mỗi khi bước vào phòng, Thiên Chiến ăn chắc với lòng như vậy.

Đây không phải là lần đầu tiên anh thử cộ Cả mười lần, đủ mười lần. Hễ nghe tiếng ông Quốc mở cửa là cô lập tức ngừng tay vẽ. Thật mơ màng cô nhẹ hôn lên bức chân dung còn dang dở của ông, như yêu thương sùng kính lắm.

Nhưng... nỗi yêu thương đó không xuất phát từ đáy lòng của cô, Thiên Chiến biết rõ qua hành động của cô Sao cô lại hôn khi có tiếng mở cửa ra như vậy chứ? Rõ ràng, cô cố tình hôn cho ông thấy.

Đông Đông làm những điều để làm gì? Thiên Chiến tức cho mình quá. Trí tưởng tượng phong phú của một nhà văn biến đi đâu? Sao anh không thể đoán được bí mật gì giữa ông và Thi Thi vậy? Anh chỉ biết bực mình và khó chịu khi nhìn ông và Đông Đông thân mật với nhau thôi.

Ông Quốc trong sáng lắm, Thiên Chiến tin vào điều đó khi ông gọi điện đến nhờ mình chăm sóc hộ Đông Đông khi cô uống rượu say Cả một đêm dài không dám ngủ, anh lo ngồi quạt muỗi cho cô, vậy mà... sáng ra... một lời cảm ơn cũng không có được. Nguyền anh một cái dài, cô ngoe nguẩy bỏ đi sau khi mắng lại một câu:

- Dư hơi. Đúng là nhiều thời gian rảnh quá!

Cả bây giờ cũng thế, vừa thấy anh bước quá cánh cửa, lập tức gương mặt đẹp của cô sa sầm xuống, chằm dằm:

- Hết giờ làm việc rồi, anh đi đâu vậy?

- À! Tôi đến khám chậu lan kiếng của tôi! Chà... không biết nó thế nào rồi!

Đông Đông như đuổi khéo.

- Không còn nữa đâu mà thăm với viếng? Chậu lan của anh không người chăm sóc đã chết khô, tôi quăng vào một góc kia rồi.

- Không sao - Thiên Chiến chăm chú nhìn vào bức vẽ của Đông Đông, ngẫm công nhận nét bút của cô thật tài hoa, sắc sảo. - Tôi sẽ lai tạo một loài lan khác, bền bỉ, có sức chịu đựng hơn. Rồi đột nhiên, anh nhìn thẳng vào mặt cô, anh nói:

- Đông Đông! Tại sao cô làm như vậy? Tại sao cô lại cố tình quyến rũ ông Quốc chứ?

- Anh đừng nói bậy, tôi quyến rũ ông ấy bao giờ? - Đôi má ửng một màu hồng, Đông Đông nói mà không dám nhìn thẳng vào anh.

- Cô đừng chối, chính mắt tôi đã nhìn thấy rõ ràng. Cô cố tình cúi hôn bức chân dung của ông Quốc mỗi khi có tiếng cửa mở.

- Thì ra... anh đã ..bẫy tôi! - Nói rồi biết mình bị hố, Đông Đông cắn chặt lấy môi mình.

Thiên Chiến nhẹ nắm lấy tay cô:

- Rõ ràng, cô không yêu ông ấy? Tại sao cô phải làm vậy? Hôm trước ở quán rượu, cô cũng đã cố tình mang theo danh thiếp của ông rồi mới uống say. Cô có biết như vậy là nguy hiểm lắm không? Nếu ông ta không là Trần Lập Quốc, một chính nhân quân tử thì cô còn gì là đời con gái nữa.

- Vì ông ta là chính nhân quân tử, tôi mới đem lòng ái mộ, thậm chí trộm yêu đó, được không? - Rút đầu vào hai vai, Đông Đông lời lẽ giọng rồi chột nghiêm - Nói cho anh biết, tôi làm gì thì cũng mặc tôi cảm anh xen vào đó. Bằng không, tôi sẽ nói cho ông Quốc biết, anh đích thực là nhà văn trẻ Đông Phong. Anh đến đây để theo dõi ông ta đó.

- Đông Phong... - Thảng thốt, đảo mắt nhìn quanh, Thiên Chiến hạ thấp giọng - Sao cô biết ..?

- Tôi còn biết nhiều hơn anh tưởng nữa kìa. - Đông Đông thừa thắng xông lên - Nên tôi hy vọng anh đừng tò mò, tọc mạch vào chuyện của tôi, hiểu chứ?

- Tôi hiểu... nhưng... Đông Đông... tôi không sợ thân phận mình bị tiết lộ đâu. Tôi chỉ lo cho cô thôi. - Thiên Chiến chân thành.

Riêng Đông Đông nhẹ nhún vai, cười khẩy:

- Anh là người dung, tôi là nước lỗ. Giữa chúng ta chẳng có gì, sao anh lại phải lo cho tôi chứ? Hay là... anh đã si mê nhan sắc của tôi rồi? Xin lỗi nghe! Không có phần của anh đâu!

- Đông Đông... - Thiên Chiến cảm thấy phật lòng - Cô ngang quá, chẳng hiểu gì cả. Thì thôi, từ nay, hôn ai nấy giữ vậy. Tôi mặc kệ cô, sống chết thế nào tùy thích khôn nhờ đại chịu.

- Nếu được như vậy thì tôi cảm ơn anh lắm lắm - Chắp tay lên xá xá Thiên Chiến, Đông Đông cất lời giễu cợt mà trong lòng như xốn xang, bứt rứt một điều gì.

- Hừ, đúng là cứng đầu quá đi thôi - Thấy cô cứ trợn trố ngó mình, Thiên Chiến bực dọc bước nhanh.

- Ủ, cứng đầu đó thì sao? Giỏi thì giận luôn đi! Hắt mặng lên mặng anh rồi cúi xuống nhìn bức tranh còn dang dở, Đông Đông bỗng thấy đau lòng. Từ khóe mắt, giọt lệ lăn dài rồi không kìm nổi lòng mình, cô bật lên khóc ngon lành.

- Đông Đông, cho tôi xem bức vẽ đến đâu nào? - Ông Quốc vừa bước vào, hào hùng gọi lớn. Vừa trúng một hợp đồng nên ông hưng phấn lắm - Xem ta mua gì bồi dưỡng cho cháu đây.

- Dạ, thưa chú.

Ngảng dậy, Đông Đông lau nhanh dòng nước mắt nhưng không kịp. Ông Quốc đã nhìn thấy:

- Kìa! Sao cháu khóc vậy? Trời ơi... bức chân dung của tôi.

Nghe giọng ông kêu hốt hoảng, Đông Đông vội cúi đầu ngó xuống rồi giật mình thảng thốt. Trời ơi! Bức chân dung... thì ra... những giọt nước mắt của cô lúc nãy, vô tình rơi trên bức chân dung đã làm nó hoen ố đi mất rồi.

Những vết loang lổ chảy dài khiến gương mặt ông trở nên góm ghềnh, xấu xí không tưởng nổi.

- Xin lỗi chú, cháu không cố ý - Như quỳnh lên, cô dùng ngay vạt áo trắng của mình thấm lên vết mực - Để cháu vẽ lại cho chú bức chân dung khác đẹp hơn...

- Đừng lo lắng quá! Chuyện không có gì quan trọng - Tội nghiệp Đông Đông lo lắng quá, ông Quốc đặt tay lên tay cô vuốt nhẹ - Tại sao cháu lại khóc, nói ta nghe...

- Cháu không nói được đâu... - Lắc đầu Đông Đông sợ hãi.

Ông Quốc lừ mắt, chẳng hài lòng:

- Sao không được? Nói ta nghe, sao lại khóc?

- Cháu... cháu thật là xấu hổ... Cháu bị... Thiên Chiến bắt gặp mình hôn ảnh chú ..

Nói xong như xấu hổ, Đông Đông vội bỏ chạy thật nhanh.

- Cái gì! Hôn ảnh ta... Nhưng sao lại hôn ảnh ta như vậy... ?

Phải hơn một phút sau ông mới hiểu hết lời Đông Đông vừa nói. Cúi nhặt bức chân dung của mình dưới đất lên, ông ngây người lạ lẫm. Lẽ nào cô bé ấy đã yêu mình? Ôi!... Một cái gì chạy dọc sống lưng ông rờn rợn. Vội lắc đầu, ông như sợ hãi, như muốn trốn tránh cái ý nghĩ điên rồ chợt đến. Đông Đông rõ là liều thuốc phục hồi sinh lực của ông ư?

OoO

Đông Đông! Cây bút của cô rơi xuống đất rồi kìa! Nhiều lần muốn nói lại thôi, Thiên Chiến dặn lòng tập trung vào bản hợp đồng. Đừng chú ý đến cô

ấy làm gì. Không khéo, người ta lại tưởng mình ngon, mắng cho một trận nữa bây giờ.

Hừ! Nhớ đến câu Đông Đông đã mắng mình. Thiên Chiến nghe giận ứa gan. Đẹp bao nhiêu mà kiêu kỳ dữ. Dám tuyên bố thắng thừng, bảo Thiên Chiến si mê mình dữ như vậy. Thiệt... mắng câu gì cũng chẳng sao, chỉ có câu này là... khó nghe thôi.

Một tuần nay, Thiên Chiến nghe bị xúc phạm nặng nề, anh nhủ lòng không thêm quan tâm, để ý đến Đông Đông nữa. Mặc cô muốn làm gì tùy thích, khôn nhờ đại chịu. Anh quay về với mục đích của mình. Tìm hiểu nguyên mẫu Trần Lập Quốc để hoàn tất bộ truyện còn dang dở.

Nói không thêm để ý người ta mà lạ quá. Sáng giờ Thiên Chiến thấy mắt mình cứ ngó chừng cộ Lòng bắn khoăn nghi hoặc. Đông Đông có chuyện gì, sao trông cô buồn vậy? Mắt lại thâm quầng. Lẽ nào đêm qua cô lại mất ngủ. Ôi!... Đông Đông bất chợt ngẩng đầu lên. Tia mắt chạm phải tia mắt anh sáng quắc như có điện. Cả một luồng nhãn quan chập vào nhau. Thật lâu mới ngỡ ngàng rời ra được.

Nhún vai, tỏ vẻ bất cần, Thiên Chiến bấm mạnh vào bàn phím chứng tỏ mình chỉ tình cờ chạm trán cô thôi. Chẳng phải quan tâm lo lắng cho đâu nhé! Đừng có vội mừng.

Reng, reng, reng...

Chuông điện thoại chợt reo. Họ kịp thời cắt ngang dòng suy nghĩ. Cầm lấy ống nghe, Thiên Chiến cất giọng ôn tồn:

- Alô! Văn phòng giám đốc Trần Lập Quốc nghe máy, xin hỏi ai đầu dây?

Thật lâu không nghe đầu dây bên kia đáp trả, anh khẽ cau mày rồi kiên nhẫn lập lại thêm lần nữa:

- Alô! Nếu không có gì, tôi cúp máy đây.

- Ô! Khoan khoan! Xin anh đừng cúp máy - Giọng người bên kia nghe vội

vàng, hốt hoảng nghe quen quen! Sao giống giọng Đông Đông quá? Thoáng nghi ngờ, Thiên Chiến vội lia tia mắt nhìn sang, rõ ràng thấy mái tóc cô nhấp nhảnh sau kết tử.

Lại trò gì đây nữa? Thiên Chiến cất giọng lạnh lùng:

- Đông Đông phải không? Rảnh quá không có việc gì làm à? - Rồi không để cho cô kịp phản ứng gì, anh cúp nhanh điện thoại rồi khoan khoái hình dung ra nét mặt giận dữ. Khó coi.

Reng! Reng! Reng!

Chuông điện thoại lại reo. Biết chắc là của Đông Đông, Thiên Chiến không thèm nhắc máy. Đầu tay trên bàn phím, anh như chẳng nghe gì cả.

Reng, reng, reng...

Nhưng... vẫn kiên trì, tiếng chuông điện thoại như trêu gan, khiêu khích cùng anh vậy. Sợ làm kinh động tới tổng giám đốc, buộc lòng Thiên Chiến phải cầm ống nghe. Anh hét to, giận dữ:

- Nè! Tôi không có thời gian giỡn với cô đâu. Dẹp ngay trò khỉ này đi. Bằng không, tôi sẽ vào thưa cùng tổng giám đốc đấy.

- Tôi không giỡn với anh đâu, tôi chỉ muốn nói chuyện đàng hoàng với anh thôi.

Đông Đông cất giọng dịu dàng, buộc lòng Thiên Chiến phải dịu đi một chút:

- Chuyện gì?

- Tôi muốn xin lỗi anh và mong anh cho phép tôi được rút lại lời mình đã nói hôm nào. Đừng giận tôi nữa nhé! Chúng mình lại là bạn của nhau. Có được không?

Lời đề nghị nghe êm ái quá! Nhưng... liệu người nói có thật lòng không?

Nghi ngờ, Thiên Chiến không vội trả lời ngay.

- Nếu anh vẫn còn giận thì... thôi đành vậy.

Tiếng máy điện thoại gác xuống bàn nghe chậm chạp, chứng tỏ Đông Đông

đã buông trong tâm trạng chán chường, tuyệt vọng. Nhưng ..sao lại chán chường? Có chuyện gì? Đảo mắt nhìn sang, Thiên Chiến bỗng giật mình, thảng thốt. Đông Đông mà cũng biết khóc nữa ư?

Đúng là có chuyện gì rồi! Thường khi Đông Đông cứng rắn và cương quyết lắm. Cô chẳng dễ khóc vậy đâu. Ngỡ ngàng nhìn đôi vai cô rung lên từng chập trên bàn, Thiên Chiến nghe lòng đầy nghi hoặc. Gom hết tư duy và trí tưởng tượng của mình, anh vẫn không sao đoán nổi vì sao cô lại khóc?

Anh chỉ biết lúc này đây, nhìn những giọt nước mắt của cô, lòng mình như dội lại. Bao giận hờn tan biến, cầm lấy ống nghe, anh gọi điện cho cô.

- Đông Đông, có chuyện gì, sao cô lại khóc?

Không có tiếng trả lời, chỉ có tiếng nước nở nghẹn ngào thôi. Thiên Chiến lại ân cần:

- Nói đi Đông Đông, nếu coi tôi là bạn. Vì sao cô lại khóc?

- Anh đừng nói. Chỉ cần anh xem tôi là bạn. Đủ lắm rồi...

Nói xong, như không còn chịu nổi, cô quăng ống nghe vụt chạy đi ngay.

- Đông Đông!

Thiên Chiến chồm người đuổi theo cô, nhưng không kịp. Cánh cửa phòng trong đã mở, ông Quốc nghe động bước ra, ngơ ngác hỏi:

- Có chuyện gì mà ồn ào vậy? Đông Đông đâu?

- Dạ cô ấy vừa mới chạy đi - Đành phải quay trở lại, Thiên Chiến trả lời ông

- Thái độ rất lạ lùng. Có phải cô ấy đã làm sai việc gì rồi bị Ông khiển trách không?

- Không... À mà phải... - Một chút bối rối thoáng nhanh qua ánh mắt. Ông như lảng tránh tia nhìn quá thẳng của anh. - Hợp đồng của tôi cậu thảo tới đâu rồi? Nhanh lên nhé! Hai giờ chiều nay tôi còn phải đi gặp khách.

Nói xong ông bước vội vào phòng. Cánh cửa đóng sập ngay sau đó.

Gì thế nhỉ? Thiên Chiến lại nghe lòng mình ngập đầy nghi vấn. Sao cả Đông

Đông và ông Quốc cùng có chung thái độ bối rối như nhau? Giữa họ đã xảy ra chuyện gì ? Sao Đông Đông lại khóc... ? Ôi! Toàn những câu hỏi không thể trả lời. Đầu anh như muốn nổ tung ra...

OoO

- Thiên Chiến, nhìn cho kỹ nhé!

Tít trên đỉnh thác nước nhân tạo, Đông Đông cất tiếng gọi to rồi ôm cái phao tuột dài trên cầu thác, thái độ dũng cảm của cô đã làm một thanh niên đứng cạnh Thiên Chiến phải gật đầu thán phục:

- Cô ấy đẹp và gan dạ quá. Là bạn gái của cậu à?

- Ừ ..À ..

Một nỗi tự hào rất đàn ông khiến Thiên Chiến gật đầu. Rồi như giật mình, sợ hãi cho câu trả lời của mình, anh tìm cách lãng xa cậu trai trẻ tò mò ấy.

Đông Đông không thích câu trả lời của anh đâu.

Dõi mắt xuống biển, nhìn Đông Đông cùng đám trẻ con giỡn sóng. Dù là sóng nhân tạo của công viên nước, cô và bọn nhóc ấy giỡn rất vui như họ đang ở Vũng Tàu hay Nha Trang vậy, lòng Thiên Chiến cũng vui lây, chưa bao giờ anh thấy Đông Đông vui như vậy.

Bây giờ cô mới thật là cô Nghiêng đầu, Thiên Chiến ngắm cô không chớp mắt. Đẹp hồn nhiên, vô tư như đứa trẻ. Giật bóng của đám trẻ con, cô bắt chúng phải đuổi theo mình trong tiếng cười giòn tan, trong trêu.

Điều gì đã khiến Đông Đông thay đổi? Thiên Chiến không biết được. Anh chỉ biết ngạc nhiên thôi. Vâng, đúng vậy. Từ sáng đến giờ chưa quá mười hai tiếng đồng hồ, Đông Đông đã làm anh ngạc nhiên không biết mấy lượt rồi.

Đầu tiên là cú điện thoại dựng anh dậy khi chưa đến sáu giờ.

- Cái gì?... - Còn lơ mơ trong giấc ngủ, Thiên Chiến không nghe rõ - Hôm nay chủ nhật, sao phải đi làm?

- Không phải đi làm, mà là đi chơi, anh bạn ạ! - Gần từng tiếng nhưng giọng Đông Đông không phải giận. Dường như cô đang vui lắm - Tôi hỏi hôm nay anh có rảnh không? Nếu có thì đi chơi với tôi một chuyến.

- À ..ờ... - Bây giờ thì Thiên Chiến tỉnh hẳn.

Đi chơi ư? Lời đề nghị hấp dẫn nhưng sao quá bất ngờ. Anh còn chưa biết trả lời sao thì Đông Đông đã nói:

- Nếu anh bận thì... thôi vậy.

- Ồ không, không đâu - Bỗng nhiên anh thấy mình nhận lời cô một cách vội vàng - Tôi rảnh, tôi được... nhưng mình gặp nhau ở đâu bây giờ đây? Tôi chưa biết nhà cô.

- Tôi sẽ đến nhà anh!

Vậy thôi rồi cúp máy. Báo hại anh phải bật dậy khỏi giường ngay lập tức.

Chưa kịp rửa mặt chải đầu, anh phải lao vào lo dọn dẹp. E một lát... cô nhìn thấy ổ chuột của mình rồi kinh hoàng mất.

Nhưng ..biết bắt đầu từ đâu bây giờ? Thiên Chiến khổ sở nhìn quanh căn phòng nhỏ quá bề bộn của mình. Từ cái bàn ngổn ngang giấy mực. Từ đồng quần áo dơ như núi bỏ đầy ghế salon, hay từ đồng chén dơ ăn cả tuần nay chưa rửa. Chà chà... mới sáng ra, chưa ăn gì đã bắt người ta lao động, nản chết đi...

Ngán ngẩm thở dài rồi cũng phải làm. Đầu tiên là lấy cái rổ úp lên đóng chén. Sau đó là đem hết mớ quần áo dơ bỏ vào thùng rác (chỉ bỏ tạm hỏng phải bỏ luôn đâu) rồi đem ra ngoài hiên để. Tiếp đó là quét nhà. Dọn bàn ghế sau cũng được. Dù sao, cô cũng biết là nhà văn, bê bối chút ít cũng chả sao... Cốc, cốc, cốc...

Mau đến thế sao? Người ta chưa kịp làm xong gì cả? Càu nhàu trong bụng rồi cũng phải ra mở cửa, Thiên Chiến quên mất mình chỉ độc trên người mỗi chiếc quần đùi. Mặt mũi còn chưa rửa, trên tay là cây chổi.

- Trời ơi, anh làm gì vậy? Tổng vệ sinh à?

Nhìn đầu tóc anh rối bù, đầy mạng nhện, giữa nhà là đống rác tọ Đông Đông tròn mắt hỏi. Trông cô hôm nay thật đẹp, thật trẻ với quần jean và áo pull bó sát người. Còn cái băng đô lên tóc nữa. Chưa bao giờ Thiên Chiến thấy cô diện đẹp thế này đến công ty.

- Nhìn cái gì? Anh không mời tôi vào nhà sao? Bộ có chứa cô nào trong ấy à?

Như cũng thẹn trước cách ăn mặc đẹp của mình, Đông Đông nói lảng sang chuyện khác, rồi như tự nhiên cô bước thẳng vào nhà.

- Ôi! Bây giờ mới nhận ra cách ăn mặc bất lịch sự của mình, Thiên Chiến quỳnh quáng, chạy bỏ vào toilet. Quên mất mình chẳng mang theo cái gì để mặc vào.

Anh chàng sợ mình chê ở dơ đây mà! Thoáng nhìn qua cách dọn dẹp căn phòng, Đông Đông nhận ra ngay, mỉm cười thông cảm, cô nhẹ nhặt cây chổi và cái ky lên hốt giùm anh đống rác.

- Ôi! ôi thế này! - Vừa mở nắp thùng rác, Đông Đông đã kêu lên một tiếng rồi bật cười giòn. Để chọc Thiên Chiến, cô vờ như không biết rồi hỏi - Trời ơi! Thiên Chiến, sao anh hoang phí vậy? Áo quần còn mới thế này sao bỏ thùng rác. Cho tôi xin nhé... mấy người nghèo gần nhà tôi, nếu nhận được mớ áo quần này... chắc là mừng lắm đó...

- A... Ờ...

Dở khóc dở cười, Thiên Chiến không biết trả lời sao. Anh vịn nước tắm ào ào ra điếng người, chết đứng. Trời hại anh rồi... làm sao ra được bây giờ? Anh chẳng đem theo áo quần vào làm sao thay được? Cũng không thể trở ra để lấy. Có cái quần dơ, đã xối ướt cái rồi. đành đứng mãi đây cho Đông Đông bối xáo phòng lên, cho cô phát hiện đủ thứ thói hư tật xấu của mình ư? Túng quá, Thiên Chiến phải đánh bài liều:

- Đông Đông, cô có thể giúp tôi một chuyện không?

- Sẵn lòng.

Đang loay hoay dọn bàn viết cho anh, cô đáp ngay Thiên Chiến hít một hơi dài:

- Vậy phiền cô mở tủ lấy giùm tôi bộ quần áo. Tôi tắm mà quên lấy đồ rồi... Trời đất! Đông Đông không nén được, bật cười tọ Đãng trí đến thế là cùng, còn dám nhờ người ta nữa. Thiệt là... không biết thẹn.

- Sao hả? - Không nghe động tĩnh gì, Thiên Chiến nóng lòng lên tiếng giục - Cô... cô giúp tôi không? Sao lâu vậy?

- Thì cũng từ từ để tôi chọn. Anh mặc bộ nào hả? - Mở tung cánh cửa, một lần nữa Đông Đông phải lắc đầu trước vẻ bẽ bối của anh. Dễ chừng có một đôi anh chẳng biết xếp đồ là gì cả. Áo quần giặc xong là cứ vò nùi nhét hết vào trong tủ, lộn tung phèo. - Nhăn nheo hết sao anh mặc được.

- Thây kệ đi, vuốt thẳng ra là mặc được rồi.

Lạnh run, Thiên Chiến đáp càn. Nhưng Đông Đông không nhận ra điều ấy.

- Đi chơi với tôi mà anh mặc đồ nhăn như vậy, coi sao được. Ráng đợi một chút, tôi ủi giùm cho.

Nói rồi không đợi anh đồng ý, cô cầm bộ đồ của anh đi tìm bàn ủi.

Qua khe cửa, Thiên Chiến thâm công nhận cô tinh mắt. cái bàn ủi nằm tít trong gầm giường, vậy mà cô cũng tìm ra.

Bỗng nhiên sao Đông Đông tốt với mình như vậy nhỉ? Thiên Chiến nghe thắc mắc. Đúng là không hiểu nổi cô mà. Mắng người ta đó, rồi tốt với người ta ngay. Hôm qua khóc, nay lại cười, vừa chán chường tuyệt vọng xong vụt vô tư nhí nhảnh yêu đời... Mâu thuẫn quá! Thật chẳng biết là thù hay bạn, gần hay xa nữa.

- Xong rồi đây - Đông Đông đã ủi xong, cô cầm bộ đồ của anh bước về phía toilet.

Thiên Chiến lại ngẩn ngơ như đứa bé:

- Làm sao lấy được bây giờ?

- Thì mở cửa ra - Đông Đông rất ngây thơ rồi chợt nhớ, cô bật lên cười - Tôi nhắm mắt lại rồi, an tâm đi, không thấy gì của anh đâu.

Quả thật, cô đã nhắm khít đôi mắt lại.

Chẳng còn cách nào hơn, Thiên Chiến đành phải mở cửa, nép vào bên rồi chụp nhanh bộ quần áo của cô đưa vào.

Phải công nhận con gái có khác. Bộ quần áo thường khi mà qua tay cô ủi như vụn mới lên nhiều. Mặc vào thấy bảnh trai ngay lập tức.

- Ái chà! Cô dọn nhà giùm tôi hả? Thiệt là ngại quá! - Nhìn bàn viết của mình được cô sắp xếp gọn gàng, Thiên Chiến nói lời khách sáo.

Đông Đông nhẹ nhún vai:

- Chẳng tốt lành gì, tôi sợ anh ra rồi còn dọn dẹp, hết thời gian của tôi thôi.

- Sao bỗng dưng nổi hứng rủ tôi đi chơi vậy? - Sửa lại nếp áo trước gương, Thiên Chiến hỏi - Có gì đặc biệt không? Cô định rủ tôi đi đâu vậy?

- Bí mật - Một ngón tay đặt xuống môi anh, Đông Đông cười nhí nhảnh - Cứ theo tôi khắc biết.

- Ồ! Không có xe ư? Cô đến đây bằng gì? - Dắt chiếc Dream mình ra, Thiên Chiến nhìn quanh ngơ ngác hỏi.

- Tôi đến bằng cyclô Anh chở tôi hỏng được ư? Sao lại hỏi? - Đông Đông đáp thản nhiên.

- Được, dĩ nhiên được, nhưng... - Thiên Chiến ngập ngừng.

Đông Đông nhảy tót lên xe:

- Còn nhưng gì nữa. Chỗ chúng ta đến xa lắm. Chiếc Chaly của tôi chạy hỏng nổi đâu.

- Vũng Tàu hay Đà Lạt? - Thiên Chiến buột miệng.

Đông Đông đáp gọn:

- Cô nhi viện!

- Cô nhi viện!... - Thiên Chiến cảm thấy bất ngờ.

- Thì cô nhi viện, chẳng phải anh vẫn ao ước được biết về tôi, về bí mật của Thi Thi Lệ đi... còn trả lời ở đó...

Nghe đến bí mật của Thi Thi, Thiên Chiến vội đề máy chạy ngay. Thì ra thế! Lòng anh nôn nao một cảm xúc khác thường.

Đến cô nhi viện, một lần nữa Đông Đông làm anh phải ngạc nhiên về lòng nhân hậu của mình. Hoàn toàn không giống cô Đông đánh đá, đáng ghét, mê vật chất ở công ty một chút nào. Giữa bầy thiên thần nhỏ, cô như nàng tiên nhân ái mang chiếc túi du lịch của cô, những món quà từ chính tay cô làm nên, được lấy ra tặng cho từng em một. Đưa chiếc kẹp tóc bằng ren, đưa chiếc áo len, đưa khăn quàng cổ. Chẳng đáng là bao, nhưng đó là tình thương, là một bù đắp lớn về tinh thần cho những đứa trẻ thiếu cha, không mẹ.

- Chị Đông Đông...

Đứa nào cũng bám theo bên cô, đòi một sự vuốt ve, âu yếm. Và... lòng cô thì mở rộng không từ chối một em nào. Nhìn sự thân mật đậm đà của Đông Đông và bọn trẻ, Thiên Chiến biết cô thường xuyên đến nơi này.

Còn các dì sơ, như cũng đã quá quen thuộc cảnh cô đến đây vui đùa với các em, nên chẳng thắc mắc gì. Chỉ mỉm cười độ lượng, các sơ thỉnh thoảng dừng chân hỏi thăm cô một vài câu rồi vội đi ngay. Nhiều công việc lắm.

- Đông Đông, con lại chơi với các em à?

Một bà sơ, trông đã già lắm rồi, lụm cụm chống gậy bước ra. Chợt rồi em bé đứng lên, Đông Đông chạy vội đến bên bà mừng rỡ.

- Sơ Hai, con định vào thăm sơ đây.

- Ta biết thế nào hôm nay con cũng đến, nên mới bảo sơ Thanh đưa ta ra đó.

- Chào sơ! - Bây giờ mới nhận ra một bà sơ khác trẻ hơn đứng sau lưng sơ

Hai, Đông Đông gật đầu chào.

- Ta nghe sơ Hai kể mãi về con, nay mới gặp, quả không sai. Con đẹp lắm.

- Cám ơn sơ - Đông Đông mỉm cười không khách sáo.

Sơ Thanh lại nói:

- Con ở lại chơi với sơ Hai, ta vào trong có chút việc.

ói rồi, bà quay bước bỏ đi nhanh. Đông Đông dìu sơ Hai ngồi xuống chiếc ghế dài.

- Sơ ngồi đi, con có mua cho sơ cái bánh.

- Con lại vậy nữa rồi, không nghe lời ta dặn. Tiền bạc có bao nhiêu, sao chẳng dành để hộ thân, cứ đem đến cô nhi này mãi thế?

- Con còn trẻ cần gì phải hộ thân! - Nép đầu vào lòng bà, Đông Đông yêu thương nói - Sơ đừng la, đừng cấm con góp chút ít vào nơi đã nuôi con lớn.

Không có sơ, không có cô nhi viện, không có con như ngày nay đâu.

- Thôi thì... tùy con vậy. Đồ búống bình - Xỉ nhẹ trán cô, bà mắng yêu rồi mở gói giấy vuông mình đã cầm theo ra - Đâu đứng đây, mặc thử coi có vừa không?

- Ô! Một chiếc áo đầm. Sơ ơi! Lại đến ngày sinh nhật của con à! Ôi! Đẹp quá!

Ôm chiếc áo, Đông Đông quay tròn như đứa trẻ trong nụ cười rạng ngời của sơ Hai. Chợt thấy Thiên Chiến nãy giờ cứ đứng tần ngần bên chiếc đu quay, bèn hỏi:

- Bạn trai của con đó phải không?

- Dạ... - Đưa mắt nhìn anh như xin lỗi trước, Đông Đông gật đầu - Bạn trai của con đó, sơ xem có được không?

- Lại đây, lại đây chàng trai trẻ - Bà đưa tay vẫy Thiên Chiến bước lại gần, nhẹ nắm cánh tay anh, bà gật đầu vừa ý - Được lắm, hiền lành nhân hậu, tốt bụng và thẳng thắn. Đông Đông, bà mừng cho con.

- Không như sơ nói đâu. Anh ta bầy hầy, bê bối lắm. Lại còn rất cao ngạo khinh người...

Má ửng hồng, Đông Đông cười hạnh phúc trong cái bậm môi, trợn mắt của anh.

Sơ Hai cũng cười:

- Chỉ là cái vỏ xù xì bọc ngoài thôi. Không phải lo ngại lắm. - Rồi bà bỗng chột buồn - Mừng cho con bao nhiêu thì ta lại lo cho Thi Thi bấy nhiêu.

- Thi Thi... - Bây giờ mới nhớ ra, Đông Đông nắm tay bà, lo lắng hỏi - Nó sao rồi? Con muốn vào thăm nó.

- Nó chẳng tiếp ai đâu. Lắc đầu, đôi mắt bà xa vắng - Máy ngày nay càng trở nên trầm trọng, nó không ăn, không uống, không nói, không rằng. Lúc nào cũng đòi hiến mình cho dòng tu kín.

- Biến vào dòng tu kín. - Đông Đông la to sợ hãi - Không được đâu.

- Nếu tình trạng này cứ kéo dài, có lẽ ta đành phải chiều theo nó - Sơ Hai nói theo cái thở dài thườn thượt.

Đông Đông vội đứng lên:

- Con vào thăm nó.

- Ủ, con cứ đi đi, may ra...

Sơ Hai không đứng dậy. Đông Đông quay nhìn Thiên Chiến.

- Anh cùng đi với tôi chứ?

- Dĩ nhiên rồi!

Rất tò mò, Thiên Chiến bước theo cô vào một căn phòng nhỏ. Cửa không đóng, Thi Thi đang ngồi yên trước ảnh Chúa. Mắt mở to nhưng... Thiên Chiến biết cô chẳng nhìn thấy vật gì.

- Thi Thi ..- Đông Đông nhẹ lay người bạn - Mình đến thăm cậu, có mua cho cậu món kẹo chocolate cậu thích nhất nè!

Thi Thi vẫn ngồi yên không động. Đông Đông lại đem chiếc áo ra khoe:

- Sơ Hai lại tặng quà sinh nhật cho mình. Cậu xem có đẹp không?

Vẫn không nhúc nhích. Đông Đông vòng ra trước mặt Thi Thi Nhìn gương mặt bạn xem sao, hốt hải, cô không chịu nổi, bật lên khóc lớn:

- Thi Thi, sao cậu lại như vậy chứ? Tại sao cậu lại không ăn, không nói? Lại còn muốn biến mình vào trong dòng tu kín? Cậu muốn bỏ mình ư?

Một giọt nước mắt lăn dài, Thi Thi khóc nhưng vẫn không chịu nói. Đông Đông ôm lấy bạn.

- Đừng vậy mà Thi Thi Minh thương cậu lắm. Cậu mà có bề gì, mình không sống nổi đâu. Nghe lời mình, ăn một miếng gì đó.

Lặng lẽ gỡ tay Đông Đông ra khỏi bờ vai mình, Thi Thi với tay tìm cây viết.

- Cậu về đi. Mình đã quyết định hiến đời mình cho Chúa. Đừng ngăn cản nữa, không ích lợi gì đâu.

- Không! - Thương bạn quá Đông Đông hét to trong bất lực - Tôi không cho cậu làm điều đó. Nếu cậu cứ khăng khăng giữ nguyên ý định của mình. Tôi sẽ tự tử, sẽ chết trước khi cậu biến mình vào dòng tu kín - Nói xong, cô chụp ngay con dao Thái Lan dùng để gọt trái cây trên bàn kê vào cổ tay mình.

- Đông Đông, đừng kích động quá, không nên!

Nãy giờ đứng yên để nghe đôi bạn đối thoại cùng nhau. Tuy không hiểu, nhưng Thiên Chiến cũng cảm nhận được một điều. Tình bạn giữa họ sâu sắc lắm, và... Đông Đông... sẽ làm đúng lời mình nói. Nếu không ngăn cản được Thi Thi.

- Chuyện gì, từ từ giải quyết mà... - Thiên Chiến gỡ cây dao khỏi tay cô.

- À, phải rồi Thi Thi, cậu đừng tu... - Như chợt nhớ ra, Đông Đông nắm tay Thiên Chiến đến trước mặt Thi Thi - Nhà văn Đông Phong, thần tượng của cậu đây. Nói chuyện với anh ấy đi...

Hướng đôi mắt nhìn Thiên Chiến một cái, đôi rèm mi của Thi Thi lại sụp xuống ngay. Với cô giờ này, Đông Phong hay gì đi nữa cũng vậy thôi...

- Lòng Thi Thi đang xáo động, có nói gì cũng vậy thôi. Chúng ta hãy ra ngoài đợi cô ấy bình tâm lại, rồi khuyên cũng được mà. - Dịu giọng bảo Đông Đông anh dìu cô bước ra ngoài - Tại sao Thi Thi trở nên như vậy liên quan gì đến ông Quốc? Nếu muốn tôi giúp cô phải kể rõ đuôi đầu - Vừa khuất sau cánh cửa, Thiên Chiến bỗng đứng lại nghiêm giọng hỏi.

Mấy máy môi, Đông Đông như muốn nói, lại thôi. Quẹt ngang dòng nước mắt, cô như vụt quên mất Thi Thi rồi vậy:

- Anh còn rảnh không? Chở tôi đến công viên nước chơi đi. Tôi nghe quảng cáo nhiều, nhưng chưa đến bao giờ cả. E sẽ không còn dịp đến đâu.

- Sao lại không còn dịp? - Thiên Chiến nghe lạ cho câu nói của cô.

- À! Tôi nói lộn thôi. - Cười khoa? lấp, Đông Đông hỏi. - Bây giờ anh có chở tôi đến đó không?

- Có!

Thiên Chiến gật đầu ngay dù lòng nghe ngán ngẩm. Phải để lộ nhược điểm sợ nước của mình cho cô biết, anh thật chẳng muốn chút nào, nhưng... không tiện từ chối, anh đành tạm biệt cô nhi viện, chở cô đến công viên nước với cái bụng đói meo. Dự định sẽ mời cô dùng bữa khi vào trong công viên nước. Nhưng... thật oái ăm. Anh sợ nước bao nhiêu thì Đông Đông lại thích nước bấy nhiêu.

Nhìn cái trò chơi mạo hiểm bày ra trước mắt mình, cô nhảy lên mừng còn hơn bắt được vàng. Bỏ mặc anh đứng đó, cô chạy đi múa ngay lập tức.

- Chưa đói bụng đâu. Chơi xong rồi hãy ăn.

Lắc đầu từ chối lời mời dùng bữa, cô nắm tay anh lôi vào cửa tìm trò chơi vượt thác. Mỉm cười, Thiên Chiến đành thú thật tính nhác gan sợ nước của mình.

- Không sao. - Tiu ngửu một chút, Đông Đông lại vui ngay - Anh không chơi được thì một mình tôi chơi cả hai vé vậy. Đứng đây chờ tôi, đừng đi

đâu nhé.

Nói rồi cô chạy đi ngay, bỏ mặc anh với dòng hồi tưởng băng quợ Hoang mang không biết cô sẽ chơi đến bao giờ mới xong đây. Hơn bốn tiếng rồi!

- Thiên Chiến! Anh đâu rồi...

Đang suy nghĩ miên man, chợt nghe giọng sau lưng Đông Đông, Thiên Chiến giật mình quay đầu lại. Đông Đông mới dưới nước lên, cả người ướt sũng như con chuột lột.

- Tôi ở đây!

Đưa một cánh tay lên anh gọi, Đông Đông nhìn thấy cô bước lại ngay Bàn tay vuốt nước rơi ròn ròn trên mắt, cô cười tươi như hoa:

- Tự nhiên dờn chỗ đứng, báo hại tôi tìm gần chết.

- Tôi khát nước thôi. - Thiên Chiến giờ lon còca lên chống chế.

Rất tự nhiên, Đông Đông đưa tay giằng lấy lon nước từ tay anh, tu một hu dài.

- Vui thật vui, anh không dám chơi, uống làm sao! Chà! Đói bụng quá, kiếm cái gì bỏ bụng thôi.

Nghe cô nhắc đến ăn, Thiên Chiến mừng rơn cả dạ. Nãy giờ, anh cứ sợ phạm phòng, sợ cô đòi chơi nữa.

- Ủ! - Anh vội gật đầu ngay - Vào thay y phục đi, tôi cũng đói lắm rồi.

Ngoan ngoãn, Đông Đông đi ngay vào phòng thay y phục.

- Thôi đừng ăn ở đây, mắc lắm - Thấy anh toan đưa mình vào khu ăn uống của công viên nước, Đông Đông vội lắc đầu.

- Chứ ăn ở đâu? - Uống ực ngum nước bọt, Thiên Chiến cau có hỏi - Ra ngoài cũng vậy thôi.

- Về công ty, tôi sẽ nấu cơm đãi anh ăn. - Se se mấy cọng tóc vào ngón tay, Đông Đông nói thật nhanh.

- Về công ty... đợi cô nấu cho ăn? Chắc rã ruột mất thôi. - Thiên Chiến thật

bối rối hồi hận khi nghe cô buồn bã.

- Vậy thì thôi mình vào nhà hàng ăn đi. Chẳng qua, tôi muốn đãi anh nhân ngày sinh nhật của mình thôi.

- Đãi sinh nhật... chà, chà... - Thiên Chiến lạnh trí đổi ngay thế cờ - Vậy mà tôi quên mất. Chắc là linh đình ngon lành lắm đây. Thôi, không ăn nữa, dành bụng cho cô đó. Nhưng... Khoan đã... chờ một phút, tôi còn phải mua quà.

Ai mà vác miệng đi không chứ?

Nói rồi anh chạy nhanh đến quầy lưu niệm. Suy nghĩ mãi mới chọn được con búp bê bằng nỉ. Có lẽ vì nó ngộ nghĩnh và dễ thương, giống như cô vậy.

- Tặng cho cô, mừng sinh nhật vui vẻ.

Trao con búp bê cho cô, anh lái vội xe đưa cô về lại công ty Trời chiều nhạt nắng, đã ba giờ chiều.

- Đợi tôi một chút.

Mở cửa lan viên cho anh vào, Đông Đông vội chạy đi ngay Nhìn theo cô, Thiên Chiến nhẹ lắc đầu cười chịu thua tính khí bất thường của cô rồi rảo bước tiến sau vào lan viên. Tâm hồn nghe bình thản lạ.

- Ôi! Gì thế này?

Đang đi, Thiên Chiến bỗng dừng chân ngơ ngác. Trên thảm cỏ xanh, một lẵng hoa cẩm chướng được cắm rất khéo cạnh bên ổ bánh kem to tướng.

Đông Đông đã có chuẩn bị. Thật không ngờ cô đánh đá vậy mà... cũng lẵng mạn ghệ Nhẹ đưa tay chạm vào dải ruy băng to buông tòng teng trước mặt mình, Thiên Chiến thích thú nhìn đám bong bóng đủ màu giăng khắp lan viên.

- Xong rồi đây! Vội quá nên tôi chẳng chuẩn bị được nhiều, anh đừng chê nhé! - Đông Đông đã trở ra, hi hục bê một chiếc mâm đựng duy nhất một con gà luộc to đùng.

- Chà, được ăn thịt gà à? Hạp khẩu vị rồi - Nước bọt tứa ra đầu lưỡi, Thiên

Chiến hấp tấp đỡ lấy cái mâm - Bỏ qua thủ tục rườm rà nhé, tôi đói bụng quá rồi.

- Đúng là ham ăn quá! - Trách yêu một tiếng, Đông Đông đặt vào tay anh con dao nhọn - Ăn bóc nhé! Ở đây không có chén đĩa gì cả.

- Được mà! Được mà! - Chẳng cần dao, Thiên Chiến bẻ ngay cái đùi to trao cho cô - Ăn trước đi.

- Ủ! - Thoáng bất ngờ, nhưng Đông Đông cũng hưởng ứng ngay Chấm cái đùi vào đĩa muối ớt cạnh bên, cô ngoạm ngay một miếng thật to - Ngon quá, nhưng khoan đã, chờ tôi đi lấy rượu.

Một chai whisky được lấy ra ngay sau hòn non bộ. Mở nắp, cô thích thú thì thầm:

- Rượu xịn chính tông. Tôi đã ăn cắp của ông tổng đấy.

- Nhìn là biết ngay mà! Cô chẳng tốt lành gì đãi tôi rượu ngon như thế!-

Ngồm ngoàm nhai thịt, Thiên Chiến vừa ăn vừa nói.

- Chắc vậy rồi. Nào nâng ly chúc mừng tình bạn của chúng ta đi - Rót rượu ra hai cái tách trà, Đông Đông hào hứng.

- Chúc mừng! Hai chiếc ly chạm vào nhau rồi uống cạn.

Nhìn Đông Đông tiếp tục rót rượu ra ly, Thiên Chiến lại nghe lòng nghi hoặc. Thái độ Đông Đông hôm nay lạ quá, cô như đang hưng phấn, đang bị kích động bởi một điều gì! Từ sáng đến giờ, cô cứ như người không kiểm chế bản thân mình. Cứ để một bản năng vô tình dẫn dắt.

- Đông Đông, uống thêm một ly nữa nào. - Nhẹ nâng ly mời cô, Thiên Chiến nhủ lòng sẽ chuốc cô say Rượu sẽ giúp anh vén bức màn bí mật. Sẽ biết điều gì xảy ra giữa bộ ba - Thi Thi, Trần Lập Quốc và cô... Được lắm, Đông Đông uống nữa đi, có lẽ cô cũng sắp say rồi...

- Đông Đông cô đi đâu vậy?

Chợt thấy cô đứng dậy bỏ đi, Thiên Chiến hỏi vọng theo. Quay đầu lại,

Đông Đông nhẹ mỉm cười:

- Tôi đi lấy dao cắt bánh sinh nhật. Anh ngồi đây đợi một lát nhé.

- Ừ!

Thiên Chiến gật đầu, nghe hơi men ngà ngật. Loại whisky này mạnh quá, mới mấy ly đã muốn say rồi. Không biết Đông Đông còn chịu được bao lâu nữa. Xem ra tửu lượng của cô cũng khá cao. Hả... gì đây hả? Đang suy nghĩ lung tung Thiên Chiến bỗng nhìn thấy một quyển sổ màu vàng nằm rơi dưới chân mình. Nhật ký Đông Đông đây mà! Từ lúc bị anh tình cờ đọc được một trang, cô giấu biến đi đâu mất. Sao giờ lại lọt ra đây?

Xem thử một trang nhé! Trí tò mò giục anh mở quyển tập ra. Nhưng... lỡ Đông Đông ra bắt gặp thì sao? Lý trí của anh ngăn lại một hồi, cuối cùng trí tò mò cũng thắng. Đảo mắt nhìn quanh, thấy Đông Đông vẫn chưa ra, Thiên Chiến đành liều mở quyển nhật ký ra xem đại, một dòng, một dòng rồi một trang... Quyển nhật ký như cuốn ngược anh về quá khứ...

OoO

... Chúc ba mẹ một đêm đầy mơ mộng. Con về phòng của mình đây. Không dám làm kỳ đà cản hai người tình tứ!

Khúc khích cười Thi Thi vẫy tay chào tạm biệt trước khi biến mất sau cánh cửa. Lòng rộn niềm vui, cô nghĩ đến nụ hôn của cha đặt lên môi mẹ. Chà... chà... Con nít mà dám xen vào chuyện người lớn nhé! Hồng ngoan đâu.

Tự đưa ngón tay lên cằm cạo mình, Thi Thi lại bật cười xoà thích thú. Con nít đâu mà con nít, mười tám tuổi rồi, yêu còn được hưởng hồ là nghĩ.

Hãy còn sớm quá, cô chẳng muốn nhốt mình trong phòng một chút nào.

Khoác thêm chiếc áo lông lên người, cô thả bộ xuống hoa viên. Nơi có nhiều cặp tình nhân đang ngồi ôm nhau tình tứ.

Không khí Đà Lạt se se lạnh, nghe dễ chịu vô cùng. Ngồi xuống ghế đá có điện sáng nhất công viên, ngược nhìn khách sạn "Đế Vương" nơi mình và

cha mẹ đang tạm làm nơi trú trong những ngày du lịch, Thi Thi bỗng nghe nhớ Hải Đăng. Giá mà lúc này, có bạn bên mình để tâm sự thì hạnh phúc nào bằng. Hải Đăng ơi, một tháng rồi, sao cậu chẳng viết thư cho mình vậy? Ở nước ngoài cậu quen được nhiều bạn, vui quá rồi quên mất mình có phải không?

Phụng phịu giận bạn một chút, Thi Thi lại vui ngay. Tính cô xưa nay vốn thế, vô tư con nít, dễ giận hờn nhưng được cái mau quên. Chẳng biết ghi lòng thù hận là gì cả, Các dì sơ vắn ví cô như áng mây trôi, bông bèo trôi chẳng biết bến bờ, hồn nhiên làm đẹp cuộc đời.

Se se cành hoa dại trên tay, cô thì thầm trò chuyện với Hải Đăng. Bởi... thế gian này, cuộc đời này, ngoài Hải Đăng ra, cô chẳng biết khoe cùng ai niềm hạnh phúc tuyệt vời này.

Cái niềm hạnh phúc được hoàn thiện với cha, được ăn ngon mặc đẹp, được cưng chiều hết mực. Cô như nàng công chúa nhỏ, muốn gì được nấy. Thậm chí cả gan rông, nếu có bán ba cũng chẳng từ nan mà tìm mua về cho cô ăn nữa.

Chẳng chút bận tâm thắc mắc, cô tin và bằng lòng với lời giải thích ngắn ngủi của bà. Rằng suốt thời gian gửi cô vào cô nhi viện, ông vì bận kiếm tiền, tạo sự nghiệp nên chẳng thể ghé qua thăm cô được.

Thương ba quá, cô đâu nỡ trách dù chỉ một lời. Nhủ lòng sẽ yêu thương, kính trọng ông đến suốt đời mình. Cô thay mẹ lo lắng cho ông từng miếng ăn đến giấc ngủ.

Lại ngược mắt nhìn lên cửa phòng của cha mẹ, thấy ánh đèn đã tắt, Thi Thi mỉm cười hạnh phúc. Mừng cho mẹ quá! Được ba yêu thương như vậy. Sắm từng cái áo, cái quần. Mỗi lúc ăn cơm, lén nhìn cô vẫn thấy ba thầm trao cho mẹ những tia nhìn trìu mến. Già bốn, năm chục tuổi rồi, ba vẫn yêu, vẫn cùng mẹ như vợ chồng son mới cưới. Mỗi lúc lén nắm tay bị mẹ hét lên, ba

vẫn nhìn cô cười bền lên:

- Hồng sao đâu, con chẳng nhìn thấy gì đâu.

Những lúc đó, cô thường vờ lấy tay che mắt lại, rồi ra hiệu cho ba tiếp tục đi. Mặc cho mẹ giận hờn, trách cô không bình mẹ.

Ba trở thành con người khác, hay lâu quá ký ức của mình có vấn đề? Sao thỉnh thoảng trong giấc ngủ, cô vẫn mơ thấy thấy ba với hình ảnh hoàn toàn trái ngược?

Ba không yêu mẹ, cũng chẳng cần sẵn đón chút nào. Trên chiếc giường tre ọp ẹp, cô vẫn thấy mình khóc ré lên, nhìn ba một tay tóm tóc mẹ dẫn mạnh xuống góc giường tay kia liên tiếp đấm như điên vào người mẹ?

Mồ hôi rịn khắp người, Thi Thi hét to lên một tiếng rồi bưng tỉnh. Thở hổn hển trong đêm, nghe trống tim đập thình thình, cô hoang mang tự hỏi. Hình ảnh kia tự cô tưởng tượng nên, hay đã từng xảy ra trong quá khứ?

Nhiều lần muốn hỏi lại thôi, cô không muốn làm vẩn đục màu hồng trên má mẹ. Chỉ là ác mộng thôi, ba không thể là một người đàn ông vũ phu như vậy. Cứ nhìn thái độ ba chiều mẹ suốt ngày nay thì rõ. Ga lăng đến nỗi dám trề mới bước vào yêu phải chạnh lòng ganh tỵ.

Trăng lên cao, đêm đã khuya quá rồi, Thi Thi đứng dậy trở về phòng. Lúc bước ngang phòng cha mẹ, cô chợt muốn dừng chân gõ cửa chọc họ chơi. Nhưng thôi... như vậy là vô duyên, là bất lịch sự lắm nghe chưa! Mỉm cười, cô rầy mình rồi bước vội vào phòng.

Đắp tấm chăn mỏng lên người, Thi Thi lim dim mắt tận hưởng cái không khí dịu dàng, dễ chịu từ ánh đèn hồng lan tỏa. Chợt nghĩ đến tương lai, đến cuộc đời mình, cô thầm ước tìm được tấm chồng biết yêu vợ thương con như cha vậy.

Chìm dần vào giấc ngủ, Thi Thi không hiểu vì sao giữa không gian tĩnh lặng và muôn vàn điều tốt đẹp, ác mộng lại một lần nữa đến với mình.

Nhìn bộ dạng ông hồ hởi khép cánh cửa một cách vội vàng mà bà phát rùng mình. Muốn gọi to một tiếng kêu con ở lại cùng mình mà không dám. Bà đành ngồi yên khiếp đảm nhìn ông trút bỏ bộ y phục trên người.

- Sao ngồi yên bất động vậy cưng? Mau, đêm xuân, một khắc đáng ngàn vàng.

Nói rồi không chờ phản ứng của bà, ông sỗ sàng vật bà ngã xuống giường rồi hôn như mưa lên khuôn mặt nhăn nheo, khắc khổ hằn sâu vết chân chim. Nhớ ngày xưa, mới cưới nhau, lúc ái ân ông đâu vồ vập thế? Ông tôn trọng, yêu thương và quan tâm đến từng cảm giác nhỏ của bà. Ông đưa bà lên tột đỉnh bằng từng lời nói ngọt ngào, êm dịu.

Trái tim như chợt ấm lại với kỷ niệm yêu chợt tràn dâng đầy ắp. Bà nhớ ngày xưa mình là cô gái đẹp nhưng rất quê mùa. Ngày ngày chỉ biết cặm cuội bên rẫy mía, nương khoai. Được ông - gã trai thành phố cậy nhờ bà mai, cưới hỏi sau vài lần gặp mặt.

Thấy ông hiền hậu, tương tá lại khôi ngô, cha mẹ bà vội nhận lễ cau trầu, mừng cho con từ nay thoát khỏi ruộng đồng. Lên thành phố dù hèn cũng thể người sang.

Thật như vậy đó, bà đã có những năm dài ấm êm hạnh phúc cạnh chồng và đứa con ngoan. Ông cưng chiều bà lắm, chẳng cho làm gì cả. Đi làm về, dầu mỡ dính đầy người, mệt nhoài, ông vẫn ủa vào phụ bà dọn cơm, rửa chén. Gian nhà nghèo rộn niềm vui và tiếng cười hạnh phúc.

Nhưng tiếc thay, thời hạnh phúc chẳng kéo dài vĩnh cửu như lòng bà ước nguyện. Ba năm sau ngày cưới, ông bị mất việc làm vì một sự hiểu lầm của chủ. Bị mắng oan, và sỉ nhục đủ điều trước mặt mọi người, ông ức lắm.

Nghiến răng, ông dùng dao chặt đứt một ngón tay, lớn tiếng thề. Quyết lòng làm nên sự nghiệp, không để đời khinh dễ nữa.

Trở về nhà, từ hôm đó, trong tâm não của ông không còn vợ con, không còn

niềm vui và tiếng cười hạnh phúc. Suốt ngày đêm chiêu trong suy nghĩ, ông nghĩ cách làm giàu.

Nhưng... giàu đâu chẳng thấy, chỉ thấy cảnh nhà thêm túng thiếu dần cùng trên vai ông một gánh nặng nề, thất nghiệp lại phải nuôi một lúc mấy miệng ăn? Con thơ, vợ đại chẳng ai giúp ông được gì cả.

Lao vào kiếm tiền, ông bất chấp công việc nặng nhẹ thế nào. Cả thời gian cũng không màng đến. Ngày có 24 tiếng, ông đã làm hết 23 tiếng rưỡi, chỉ dành nửa tiếng để nghỉ ngơi, tắm rửa. Ăn uống tằn tiện, làm việc lại quá sức mình, ông trở nên gầy gò, khô héo. Tinh thần căng thẳng nên luôn cau có bực mình. Những lúc gặp những chuyện không vừa ý ngoài đời, ông thường đổ trút xuống đầu bà, cho bà là gánh nặng, cản trở đường công danh sự nghiệp của mình. Ông hắt hủi bà còn tệ hơn đứa ở.

Thương chồng cực nhọc kiếm tiền, bà cắn răng chấp nhận không một lời than, nhiều khi thấy ông lao khổ quá, bà chỉ muốn ra đời tìm việc phụ Ông. Nhưng... một cô gái quê mùa chỉ biết đồng áng ruộng nương, tay lại xách đứa con còn dại như bà thì làm được việc gì? Cùng lắm là giặt đồ mướn cho người ta Nhưng được bao nhiêu? So với mộng làm ông chủ lớn của ông, số tiền bà kiếm được khác gì vài hạt muối giữa biển khơi.

Thời gian dần trôi trong lặng lẽ, mãi làm quên cả tháng năm. Quay đi ngoảnh lại mới đó đã mấy năm rồi. Thi Thi bây giờ đã tròn bảy tuổi. Dễ thương xinh xắn vô cùng, ai nấy cũng phải khen.

Kinh tế cũng ổn định hơn. Quen nước, quen cái rồi, bà tự biết kiếm tiền nuôi sống bản thân, không cần ông bao bọc nữa. Không phải do bà đòi hỏi đặt điều kiện, hạch sách người ta đâu. Chẳng qua, do bà chủ nhân từ tốt bụng. Cảm thông cho hoàn cảnh của bà, tội nghiệp bé Thi Thi mới hào phóng tăng lương cho bà như vậy. Chứ đời này... thiếu gì người thất nghiệp. Bà chủ đâu cần phải cầu cạnh, cần bà làm chứ!

Mua hai lạng thịt bò, bà cố gắng xào thật ngon. Hạnh phúc, hình dung ra bữa cơm ngon miệng của gia đình. Thi Thi chắc là mừng lắm. Đã lâu nó đã có ăn thịt đâu. Ông thì khỏi nói rồi, thịt bò là món ông thích nhất. Để một lát làm xong, bà chạy ra thím Tư mua một xị rượu cho ông lai rai vài ly ấm bụng. Bà dự định dấu ông số tiền lương vừa được bà chủ vừa thăng cho Chẳng phải ăn uống, sắm sửa cho riêng mình. Số tiền đó bà dành cho Thi Thi học. Con bé năm nay đã bảy tuổi rồi. Vừa đúng vào lớp một.

Thế nhưng... bữa cơm ngon không diễn ra đúng như bà mong đợi. Thi Thi đói bụng ăn trước rồi đã ngủ say. Còn một mình bà đứng ngồi trông ngóng đợi ông. Sao gần quá nửa đêm rồi, vẫn chưa thấy ông về vậy? Ông mãi làm việc hay là chuyện gì? Nghe bạn bè báo lại, dạo này ông gặp may, đã tìm được việc làm ổn định. Nhưng việc gì? Bà không dám hỏi, sợ Ông bảo mình tò mò, tọc mạch chỉ biết là việc làm của ông mỗi lúc xem ra nhàn nhã hơn trước rất nhiều. Đi sớm về khuya nhưng quần áo sạch sẽ, tóc tai gọn gàng, không hề hám bẩn thỉu như xưa nữa.

- Ngủ sao không vào giường mà ngủ? Ngồi đây muỗi cắn chết bây giờ!

Mãi nghĩ vẫn vợ, bà ngủ quên lúc nào không hay. Đến khi bị Ông lay mạnh vào người, bà mới bàng hoàng tỉnh giấc. Ngơ ngác nhìn ông không hiểu, sao hôm nay ông dịu dàng, âu yếm với mình như thế.

- Nhìn cái gì, lạ lắm sao? - Thấy bà cứ ngẩn người ra, ông hất hàm trêu rồi đặt nhẹ cái túi lên bàn, nói trống - Có cái bánh bao trong ấy, có đói lấy ăn. Sóng mũi bà chợt cay xè, bà cố ghìm lòng không khóc. Bốn năm rồi, lần đầu tiên bà nghe từ ông lời âu yếm ngọt ngào. Có lẽ, trời Phật ở trên cao đã nghe được lời thành tâm cầu nguyện của bà, khiến ông biết suy nghĩ lại, biết yêu thương vợ con.

- Anh có đói bụng không? Chờ em xào nóng lại đĩa thịt bò cho ngon rồi ăn nhé? - Xăng xái đứng lên nhóm bếp, má bà ửng một màu hồng hạnh phúc.

- Có thịt bò à? - Cánh mũi ông phập phồng nghe mùi thịt thơm lừng - Sao sang vậy?

- Em mới lãnh lương, bà chủ cho thêm mười ngàn nữa. - Múc thịt ra đĩa, bà nói dối ông - Anh ăn đi, em có mua cho anh xì rượu thuốc.

- Ừ được! - Uống ực một ly, nhâm nhi miếng thịt bò thơm ngọt tan trong miệng, ông như suy nghĩ một chuyện gì quan trọng lắm, rồi khàn giọng nói - Hoa à, em ngồi xuống ghế đi, anh có chuyện này muốn bàn với em.

- Anh cứ nói đi - Mím cười tươi, bà trao cho ông cái liếc dài tình tứ. Không hỏi cũng biết ông muốn gì rồi. Thịt bò và rượu thuốc đã làm ông hưng phấn chứ gì? Quý không hà! Muốn thì người ta chiều, còn bày đặt bàn luận này, bàn luận nọ.

- Anh muốn em ký vào đơn ly dị - Ông buông lời gọn lỏn.

- Hà anh nói gì?

Cái đĩa trên tay rơi xuống đất vỡ tan. Bà kinh hãi nhìn ông như không tin vào những lời mình vừa mới nghe xong.

- Ly dị. Sao lại ly dị chứ? Có phải anh muốn đùa với em không? - Như muốn khóc đến nơi, bà run giọng hỏi.

Lắc đầu, ông chậm rãi:

- Không, anh không đùa. Thật đấy. Đơn đã viết xong, em chỉ ký nữa là đủ.

- Tại sao phải ly dị chứ? - Cầm tờ giấy trắng in đậm ba từ đơn ly dị bà hoang mang hỏi: - Em đã phạm lỗi gì để anh phải viết đơn ly dị.

- Em chẳng phạm lỗi gì ngoài cái lỗi đem đến cái nghèo cho anh. - Uống cạn ly rượu cuối cùng ông cay đắng nói - Thầy bói bảo, cung mạng chúng ta nhằm lục hại. Lấy nhau suốt đời mệt rệp, không sao cất đầu lên nổi.

- Thầy bói nói láo. Em không tin vào điều mê tín đó. - Nước mắt tuôn ròng như mưa trên má bà lắc đầu trong niềm lo sợ tột cùng. Gã thầy bói nào sao ác quá? Nỡ nói điều chia cắt vợ chồng người ta.

- Thầy bói không nói láo. Em thử ngẫm lại đi. Lúc chưa lấy em, anh tuy không giàu nhưng không đến nỗi nào. Việc làm ổn định, lương cao lại được người nể trọng - Ngưng một lúc lấy hơi, ông bùi ngùi tiếp - Vậy mà ..khi lấy em rồi, anh bỗng trở thành một thằng thất nghiệp, chẳng ra gì cả. Chật vật kiếm miếng ăn, còn bị người đời khinh khi rẻ rúng. Em nghĩ lại đi, anh nói đúng không?

Những điều ông nói đều đúng cả, bà không còn lý lẽ để cãi ông. Đánh ký vào đơn để vĩnh viễn mất ông ư? Không, trái tim bà đau nhói. Bảy năm tình nghĩa vợ chồng, yêu thương sâu đậm, bà nỡ lòng nào xa ông chứ?

- Anh đã nghĩ kỹ lắm rồi. Phải ly dị nhau thôi. Anh không thể sống mãi bên em để huỷ diệt tương lai, cuộc đời tươi sáng của mình. Em hiểu, và thông cảm ký giùm anh vào đơn ly dị - Lại đặt tờ đơn trước mặt bà, ông như van xin, nài nỉ.

Cây viết đã cầm lên rồi đặt xuống, ôm lấy vai ông, bà bật khóc:

- Đừng bỏ em. Em sẽ ráng hết sức mình kiếm tiền để phụ anh. Thật đó... bà chủ đã tăng lương cho em thêm một trăm ngàn nữa. Từ nay, mỗi tháng em sẽ đưa hết cho anh hai trăm ngàn. Anh đừng đòi ly dị với em nữa nghe anh. Những tờ tiền do đi làm công cũng là tương lai sáng sủa của đứa con gái nhỏ giấu trong ống đũa, vì cứu vớt một tình yêu, bị bà đổ tung ra đất.

- Hai trăm ngàn - Cúi nhìn những tờ tiền bay toả dưới chân mình, ông bật cười gằn - Với mỗi tháng hai trăm ngàn của em đưa... thì bao giờ tôi mới có thể xây nổi nhà lầu sắm xe hơi đời mới. Hết đời chẳng? Xin lỗi, tôi không có thời gian để chờ đâu. Em mau ký giùm cho Tí kiên nhẫn của tôi có hạn thôi.

- Anh không ở với em nữa thì thôi, bắt em ký vào đơn làm gì chứ? - Năn nỉ mãi không xong bà đành liềm nói cứng - Em quyết không ký vào đơn đâu. Nhìn sững bà một lúc, ông như rất ngạc nhiên trước thái độ cứng rắn của bà.

Cúi nhặt tờ đơn bị bà vò nhăn queo lên, ông buông từng lời một:

- Lẽ ra, tôi định dấu em một sự thật bất công này, nhưng ý em muốn biết thì thôi... Tôi không cần giấu nữa. Tôi sắp lấy vợ rồi, đâu thể còn quan hệ gì với em được chứ?

- Anh sắp lấy vợ?

Nghe như sét nổ bên tai, bà té ngồi xuống ghế. Lặng người một lúc lâu, bà buông một tiếng thở dài. Ra thế, tất cả chỉ là một cái cớ. Tam nương, lục hại gì. Chẳng qua... Ông chỉ muốn đổ lỗi cho bà để bước sang thuyền khác.

Không! Nước trào ra, bà nghĩ đến những ngày mình và ông bên nhau tâm đầu ý hợp.

- Người ta con nhà giàu. Vừa trẻ đẹp vừa sang trọng em lấy gì để so sánh chứ? Biết điều thì ký vào đơn. Anh hứa, anh sẽ ghé cho em ít tiền làm vốn.

- Không! - Rụt nhanh tay lại, bà lắc đầu sợ hãi - Em không cần tiền, em chỉ cần anh. Nếu anh muốn, anh đừng đi làm nữa. Mọi chi phí trong ngoài, em lo được mà...

- Mẹ! Nói hoài cũng không hiểu. - Dịu ngọt không xong, ông bắt đầu nói xẵng - Đồ ngu như con lừa vậy. Tao cần gì mấy đồng tiền lẻ dính đầy mồ hôi thúi của mày. Không đông dài gì nữa, ký vào đây ngay lập tức.

- Không! - Lắc đầu, bà nhìn tờ đơn ghê sợ, rồi sụp dưới chân ông, bà nức nở

- Vì con, em van anh suy nghĩ lại. Đừng để nó phải sống đủ cha thiếu mẹ hay đủ mẹ thiếu cha.

- Thiếu ai thì thân kệ nó. - Cau mày nhìn bà khóc lóc, ông nghiêng răng hùng hổ - Lăn chót, tao hỏi mày có ký không?

- Không!

Tiếng không chưa dứt bà đã thấy mắt hoa lên hàng ngàn con đom đóm. Cú đá của ông đã làm bà bật té nhào, đầu va vào chân bàn đau điếng.

- Ngoan cố, cứng đầu cùng tao hả? Ký mau.

- Chết, em cũng không chịu ký đâu.

- Được, để tao coi mày cứng đầu tới đâu cho biết. - Dùng tay xoắn mạnh tóc bà nhồm dầy, ông ngầu con mắt đỏ - Ký mau.

- Không!

Dù mỗi tiếng không là mỗi lần bà bị Ông đập mạnh đầu xuống đất, bà vẫn gan lì nói mãi. Máu chảy tràn trên mặt, thấm vào môi mẩn đỏ. Từng cái tát, từng cú đá như mưa cứ rơi xuống người bà. Bà lịm đi trong nỗi đau đớn tột cùng, vẫn nghe môi mình tiếng không cương quyết.

Đã ngất bao lâu, bà cũng không biết nữa. Bà chỉ biết khi mình mở mắt ra, chỉ thấy cạnh bên mình mỗi Thi Thị Con bé sợ hãi người, chẳng biết làm gì cứ ôm bà khóc mãi. Còn ông, gã đàn ông bạc tình phản bội đã biến mất từ bao giờ.

- Nín đi con!

Mỉm cười với con một cái thật dịu dàng, mong làm con bớt sợ, bà cố chống tay ngồi dậy. Vừa đứng lên, đã chau mày té khuỷu luôn xuống đất. Sao mà đau dữ vậy.

- Mẹ đừng nhúc nhích, thím Tám nói cái chân mẹ đã bị gãy rồi, phải chờ thím kêu người đến khiêng mẹ đi bệnh viện.

Bị gãy chân ư? Lắc đầu tỏ ý không tin, bà cố đứng lên lần nữa, nhưng không được. Chân bị gãy thật rồi, gã đàn ông kia thật nhẫn tâm, nỡ đánh bà ra nông nỗi. Với cái chân bị gãy thế này, bà làm sao đi đứng, kiếm tiền về nuôi con chứ?

Nhắc đến tiền mới nhớ, bà đảo nhanh đôi mắt nhìn xuống đất. Trời ơi, trái tim bà đau nhói, chẳng còn một đồng nào. Trước khi đi, gã còn cố tình gom hết số tiền dành dụm của bà. Thế gian này, sao lại tồn tại loại người tàn nhẫn như hắn vậy.

- Mẹ Ơi, ba đánh mẹ phải không? Sao vậy? Mẹ có còn đau nữa hay không? -

Đưa tay chạm nhẹ vào vết bầm tím trên mắt bà, Thi Thi rung rung hỏi.

- Một ngày kia, con lớn lên sẽ hiểu. - Không trả lời, bà vòng tay ôm chặt con vào giữa lòng mình. Nước mắt tràn mi, bà biết những ngày cơ cực đang từng bước đến gần mẹ con mình.

OoO

Cái chân gãy đã bắt bà vào bệnh viện nằm đúng một tuần. Không một đồng, một cắc, bao nhiêu chi phí từ thuốc men đến ăn uống của hai mẹ con đều do thím Tám một tay lo cả.

Thím không nói, nhưng Thi Thi hiểu thím đã phải bán con lợn gần một tạ để lo cho mẹ con mình. Tội nghiệp, nhà có khá giả gì đâu, nhủ lòng, bà hứa sẽ hoàn trả lại số tiền cho thím khi xuất viện.

Xuất viện, bà đâu ngờ mình còn phải nằm lì hơn tháng nữa. Cắt bột rồi, bác sĩ còn dặn đi dặn lại cấm bà không được đi nhiều, không làm việc nặng. Cái xương bị gãy vừa lành lại, còn yếu lắm...

Biết... nhưng vì miếng cơm manh áo, vì sự sống của hai mẹ con, bà đành thí thân mình. Cắt bột bữa trước, bữa sau bà đã vội chạy đi tìm bà chủ xin được làm việc trở lại. Dù... công việc ở đây nặng nhọc vô cùng. Bà phải gánh nước, giặt đồ, nấu cơm, đi chợ...

Đúng là phước bất trùng lai hoa. vô đơn chí thật mà. Cả cái công việc nguy hiểm và nặng nhọc kia người ta cũng giành mất của bà. Lũn thủi trở về, tay cầm tờ 50 ngàn của bà chủ thương tình tặng cho, bà biết mình không thể trách bà ta được. Công việc quá nhiều, bà chủ đâu thể chờ bà suốt tháng trời rỗng rã. Có trách là trách rõ mình xui, lấy nhầm một người chồng vô tình bạc nghĩa kia kìa. Hơn một tháng dài bà nằm viện, gã không một lần ghé thăm bà, cũng chẳng một lần ghé qua cho Thi Thi chén cơm, bát gạo nào. Lòng đầy buồn chán, bà bước đi thất thểu trên đường. Nghĩ mãi không ra cách kiếm tiền. Cùng quẫn quá, bà ước mình có phép tàng hình xộc thẳng

vào ngân hàng ăn cắp của người ta Trả thím Tám hai triệu rưỡi. Còn năm trăm ngàn bà sắm cho mình một tủ thuốc lá ngồi ở ven đường. Tiện tận, chắc cũng đủ sống qua ngày và lo cho Thi Thi đi học.

- Trời ơi, lại kẹt đường à?

- Đâu có, tại người ta coi đám cưới con ông chủ quá mà.

- Ủ! Chú rể đẹp trai ghê, sao cưới cô vợ già khăng vậy?

- Nghe nói cô ta là đứa con duy nhất của ông chủ. Bốn mươi tuổi rồi mới lấy chồng lần đầu đó.

- Hèn gì! Cô ta xấu quá mà! Chắc chú rể ham gia tài mới nhào vô, chứ dễ gì.

- Còn phải nói...

Không muốn quan tâm, để ý chuyện người, sao lời lẽ bàng quang cứ lọt vào tai rành rọt, như muốn bắt bà nghe vậy? Thầm cười, tội nghiệp cho hai nạn nhân của thời buổi kim tiền, bà lắc đầu dần bước. Bất chợt, như có dòng điện chạy thẳng vào tim, bà ngậy người bất động, mặc dòng người cuốn trôi, xô đẩy mình đi đâu cũng được.

Trời ơi! Biết tội nghiệp cho ai? Cho bà?

Cho cô dâu tội nghiệp? Hay cho gã đàn ông vô tình bạc nghĩa kia Nước mắt ứa ra, bà lang thang giữa dòng người như một cái xác không hồn, nghe con tim mình đau nhói.

Lập Quốc! Vậy là... hắn đã không đùa. Sự thật rành rành ra trước mắt rồi, sao bà vẫn không tin? Vẫn hy vọng, chờ đợi, níu kéo? Vẫn nghĩ rằng có một ngày hắn sẽ quay lại với mình.

Hết tất cả rồi! Đứng bên bờ sông Sài Gòn lộng gió, bà chỉ muốn nhào ngay xuống dòng nước sâu thẳm kia tìm lối thoát cho mình. Chân bước lên rồi, bà mới bỗng nhớ đến con. Giờ này chắc Thi Thi mỗi mắt ngóng chờ. Không có bà, nó sẽ sống sao đây? Trời ơi, nó hãy còn nhỏ lắm mà! Bà làm sao đành bỏ nó một mình trên thế gian đầy dẫy nỗi đau này.

Còn đem nó theo? Bà biết mình không nhẫn tâm làm như thế, cũng biết mình không đủ chịu đựng nỗi đau này... tính sao đây? Một đêm đứng lên bên bờ sông vắng, cuối cùng bà cũng tìm ra cách giải quyết vẹn toàn.

Trở về, bà đem Thi Thi đến cô nhi viện. Gạt con rằng mình chỉ đi một lát rồi trở về ngay. Tội nghiệp con bé tin ngay chẳng chút nghi ngờ. Mỉm cười, vẫy tay chào bà, nó nào hay mình sắp mất mẹ vĩnh viễn rồi.

Đừng trách mẹ nghe con! Cẩn rằng, bước đi như chạy, bà tránh không cho con nhìn thấy mắt mình mờ lệ. Sau này lớn lên con sẽ hiểu. Mẹ không còn con đường nào khác để đi đâu. Hy vọng, mai này lớn lên, con không như mẹ gặp phải kẻ bạc tình.

Nắm mắt, buông tay, thả mình theo dòng nước, bà những tưởng từ nay đã dứt nợ trần. Thiên thu chìm sâu trong giấc ngủ... Nào hay, nghiệp chướng quá dài, trời đày bà không được chết, đã khiến sui cho một lão già câu bên sông nhìn thấy.

Ông đã vớt bà lên, cứu bà tỉnh dậy rồi lặng yên nghe bà khóc lóc, kể chuyện mình. Nước mắt chảy dài trên đôi má nhăn nheo. Ông thương cho cảnh đời bà bất hạnh rồi giọt vắn, giọt dài... Ông kể lại cho bà nghe cảnh đời đau khổ của mình.

Hơn cả bà, ông mất cả vợ con chỉ trong một đêm thôi. Một trái đạn pháo trong chiến tranh đã rơi ngay xuống nhà ông khi ba mẹ con chúng đang quây quần chuẩn bị bữa cơm chiều.

Vật vờ đau thương rồi ông cũng quay về lo an táng vợ con. Thương họ quá, ông chỉ muốn chết theo thôi. Nhưng... từ trên cao, đôi mắt vợ và các con như trách móc, như chẳng đồng tình cho cách nghĩ của ông. Hãy sống thay em, thay con lo cho mẹ. Anh chết rồi, mẹ sẽ sống sao đây? Vì bổn phận của người còn sống và vì trách nhiệm với người đã chết, ông giữ lại cuộc đời mình.

Câu chuyện của ông đã phần nào làm bà nguôi ngoai niềm đau khổ. Bình tâm, suy nghĩ lại, bà thấy mình nông nổi, vô trách nhiệm cùng con quá. Sao có thể bỏ nó một mình cô độc trên cõi đời này chứ?

Cúi đầu, bà không chỉ cảm ơn ông đã cứu mình, mà còn cảm ơn ông đã cho mình những lời khuyên đáng giá. Cảm cảnh khổ, ông nhận bà làm con nuôi. Lúc đó bà chỉ tròn hai mươi bảy tuổi.

Trên chiếc thuyền con độc mộc, một già một trẻ dùng mái chèo và lưỡi câu làm kế sinh nhai. Cuộc sống như vậy mà thanh nhàn, thư giãn. Không tranh đua, cũng chẳng bon chen, giành giật.

Được ít lâu, ông bảo bà đến cô nhi viện nhận Thi Thi về cùng sống chung trên một mái thuyền, nhưng bà không chịu. Dù sao cuộc sống ở cô nhi viện cũng nề nếp, ổn định hơn cảnh lênh đênh trên sông nước này nhiều. Thi Thi đã đi học, con bé đã bắt đầu thích nghi với cuộc sống ở cô nhi viện. Đem về lúc này, e lại làm xáo trộn tinh thần không tốt. Thi Thi nhạy cảm lắm, nó sẽ không chịu nổi đâu, nếu biết cha đã đi lấy vợ và mẹ đã một lần đi tự tử.

Lý lẽ của bà đã thuyết phục được ông. Đồng ý cho Thi Thi ở lại cô nhi viện, nhưng ông thương nó lắm, như cháu ngoại của mình, dù chưa một lần gặp mặt. Tuần nào, bà chưa kịp thăm con, ông cũng nhắc, cũng mua sắm quà bảo bà mang vào cho nó. Thời gian lặng lẽ trôi, có lẽ đây là quãng thời gian bà được sống vô tư, vui vẻ nhất đời mình.

Năm năm sau ngày cứu bà trên sông, ông lão qua đời trong cơn bệnh ngặt. Bà đã để tang và tổ chức đám tang cho ông thật chu toàn. Thật lạ, là người đứng với nhau mà bà lại đau lòng, thương xót. Như thế... Ông là cha ruột của mình vậy.

Hai năm sau ngày ông mất, bà bán chiếc thuyền. Dù biết như thế là không phải với ông, nhưng bà hết cách rồi. Nghề câu cá trên sông xem ra không hợp với bà. Hơn nữa, Thi Thi mười bốn tuổi rồi. Bà cần phải chuẩn bị một tổ

ấm để đón nó từ cô nhi viện ra.

Với số tiền bán thuyền, bà sang một rạp bán trái cây trong nhà lồng chợ, nhờ trời thương, nhờ tính bà nhân hậu nên... quầy trái cây của bà được nhiều người ghé mắt nhìn quạ. Chẳng mấy chốc đã lấy lòng tên tuổi. Vào chợ, ai cũng biết chị Hai Nhân chuyên bán trái cây vừa ngon, vừa rẻ lại vừa hà tiện nhất đời. Bán buôn, ngày lời cả trăm ngàn, vậy mà com bữa nào cũng hẹ luộc dầm nước mắm, sang lắm thì thêm cái hột gà. Không chồng, không con, hồng biết tiền để đâu, làm gì cho hết.

Dành dụm được bao nhiêu tiền bà đem gửi vào ngân hàng cả. Từ ít đến nhiều, số tiền lớn dần lên. Bây giờ đã đến lúc bà tính chuyện mua nhà. Hai tháng nữa Thi Thi đã tròn 18 tuổi, nó sắp rời cô nhi viện trở về với bà rồi... Ôi! Trái tim bà nôn nao bao suy tưởng. Bà nghĩ đến cách trang trí phòng của con sao cho thật đẹp thật xinh. Bà còn nghĩ đến việc mua cho Đông Đông một chiếc xe đạp nữa. Tội nghiệp, con bé mồ côi cả cha lẫn mẹ. Nếu nó chịu thì bà bảo nó dọn về chung một thể. Hai đứa ở chung phòng... Thi Thi hẳn là thích lắm. Từ lâu, chúng đã yêu thương nhau như chị em rồi.

Và... mọi việc sẽ diễn ra đúng như sự sắp xếp của bà. Nếu như người đàn ông vô tình, bạc nghĩa kia đừng xuất hiện.

Hôm đó, bán xong hai ký nho Mỹ cho bà khách quen, bà vui lắm. Thế nào hôm nay cũng đắt, bà khách kia rất mát tay, lần nào mở hàng bà cũng bán không kịp thở.

Nói có sai đâu, đã có một người đến mua nữa kia rồi... Chưa kịp ngẩng đầu lên, bà cất lời đơn đả:

- Mua nho đi chú, 60 ngàn một ký thôi. Nho ngọt mà rẻ...

Câu nói bỏ dờ nữa chừng, bà nhìn người khách sang trọng trước mặt mình không chớp mắt. Là ông! Là Trần Lập Quốc, kẻ vong tình, phụ nghĩa. Bà nhận ra ngay dù đã mười một năm không gặp.

- Thục Nhàn!... Ông mấp máy môi gọi êm dịu - Anh đã tìm em suốt sáu năm ròng rã.

- Ông tìm tôi để làm gì? Phải chăng... vì tờ đơn ly dị năm nào chưa kịp ký? - Rất坦然 nhiên, bà cất giọng lạnh lùng. Thời gian và niềm đau đã giết chết tình yêu bà dành cho hắn - Yên tâm đi, năm xưa tôi đã không làm phiền ông, thì sợ gì bây giờ? Nếu cần... Ông cứ việc viết đơn, tôi sẽ ký, không đòi một điều kiện gì đâu.

- Em đừng hiểu lầm. Vợ của anh đã chết rồi. Đúng sáu năm.

Cái giọng ôn tồn và ánh mắt dịu dàng của ông đã làm bà run sợ. Như con chim một lần bị tên nhìn thấy cây cong, bà co người lại:

- Vậy... Ông muốn gì? Tôi sẽ không cho ông giành lại Thi Thi đâu. Nếu ông làm quá. Tôi sẽ đổi mạng cùng ông đó.

Bị kích động, bà nói cao giọng làm các bạn hàng gần đó tò mò ngoái lại nhìn.

- Em đừng nói vậy. Anh không bao giờ có ý định giành lại Thi Thị Anh... Ở đây đông người quá, mình ra quán uống nước, nói chuyện đi em. - Thấy bà vẫn đứng yên, ông như van vãn - Đi mà, chuyện quan trọng lắm, liên quan đến tương lai hạnh phúc cả một đời em và Thi Thi đó...

Chuyện gì mà liên quan đến tương lai, hạnh phúc cả một đời bà và Thi Thi chứ? Nghe nhắc đến con, bà thẫn thờ. Phải nghe thử hắn muốn gì? Sẽ còn có cách đối phó, bảo vệ con nữa chứ?

Suy nghĩ thật nhanh, bà gởi sạp trái cây cho người bạn cạnh bên rồi tắt tả bước theo ông trong lời xì xầm, dị nghị của mọi người. Thì ra bà từng là vợ người đàn ông sang trọng đó.

- Cái gì? Rước mẹ con tôi về cùng đoàn tụ? Ông đùa đấy chứ? - Nghe xong lời đề nghị của ông, bà kêu to thẳng thốt. Mình mơ hay tỉnh thế này?

- Anh không đùa đâu. Thật sự nghiêm túc đấy - Nhẹ nắm tay bà, ông cất

giọng chân thành - Hãy về với anh, hãy cho anh chuộc lại lỗi lầm ngày xưa đã tạo nên. Dù sao cũng tình nghĩa vợ chồng. Bảy năm dài chung sống cùng nhau, lẽ nào em chẳng chút động lòng.

Động lòng, bờ môi của bà khẽ nở nụ cười khô héo. Mười một năm về trước, câu nói đó bà đã dùng để van xin ông ở lại. Và... Ông cũng đã đành lòng dứt áo ra đi chẳng chút luyến lưu tiếc nuối nào. Rồi bây giờ, cũng câu nói ấy ông van cầu bà trở lại. Mĩa mai, chua chát quá! Mười một năm qua, sống trong nhung lụa ông có giây phút nào chạnh lòng nghĩ đến bà và Thi Thi?

- Thực Nhân, anh biết em còn giận anh nhiều lắm - Như đọc được suy nghĩ của bà, ông cất giọng trầm trầm - Nhưng vì con, em hãy ban cho anh một ân huệ cuối cùng. Anh hứa sẽ làm lại từ đầu, em không cần anh nhưng Thi Thi cần có cha. Anh phải bù đắp lại cho con từ vật chất đến tinh thần. Mười tám năm con đã phải sống cảnh mồ côi trong cô nhi viện rồi. Em đành cướp đi hạnh phúc của con ư?

Ông đã đánh trúng điểm yếu của bà. Vì thương con, sợ con bị rối loạn về tinh thần, mười tám năm dài bà đã dấu con chuyện ông vong tình phản bội. Trong tâm tưởng của con, ông vẫn là người cha tốt, vì quá bận việc mưu sinh, lo cơm áo gạo tiền, nên không thể đến thăm.

Ngày đón con về, bà định bụng sẽ gạt con, bảo rằng ông đã chết. Nhưng... giờ đây... điều đó e không được nữa rồi. Bởi, nếu bà từ chối, sớm muộn gì ông cũng đến gặp nó thôi.

Một tuần liền đắm chìm trong suy nghĩ. Bà quyết định nhận lời ông. Tình vợ chồng có thể không còn. Nhưng... tình cha con thì không sao chia cắt được. Dù muốn, dù không một nửa Thi Thi là của ông đã tạo nên.

Những ngày sống bên nhau, phải đóng kịch qua mặt Thi Thi thật khó chịu cho bà. Lúc nào cũng phải ngọt ngào, phải anh em cho vừa lòng nó. Bà nào hay tình cũ ngày xưa đang nhóm lại trong lòng. Trong từng ánh mắt, trong

từng nụ cười, từng cái vuốt ve của ông, sao cứ gọi cho bà nhớ về bao kỷ niệm. Cũng như lúc này đây, nằm trong vòng tay ông ân ái, bà lại nhớ về đêm tân hôn đầy ấn tượng của mình...

Mùa Cỏ Thơm

Chương 5

Mẹ Ơi! Con đi dự sinh nhật Thúy Hồng đây, mẹ xem con như vậy được chưa? Ủa! Mẹ đâu mất tiêu rồi?

Chạy nhanh vào phòng khách gọi to rồi không thấy mẹ đâu, Thi Thi ngơ ngác nhìn quanh hỏi trống một mình.

- Đây! Mẹ đây.

Từ nhà bếp bà vọng ra:

- Có chuyện gì mà la um sùm vậy?

- Mẹ!

Thở phào mừng rỡ, Thi Thi chạy nhanh xuống bếp:

- Xem giùm con có đẹp chưa? Mẹ đang làm gì trong bếp vậy?

Vặn nhỏ bếp ga, quay đầu lại, đôi mắt bà rực sáng tự hào. Thi Thi đẹp quá! Trong chiếc áo đầm màu vàng nhạt và chiếc ruy băng màu vàng cài ngang mái tóc, cô trở nên trẻ trung tinh nghịch lạ.

- Sao vậy mẹ? Ẹ lắm à? - Thấy bà cứ chăm chú ngó mình, Thi Thi lo lắng hỏi.

Như sự tỉnh, bà vội lắc đầu đáp:

- Không đâu, con đẹp lắm. Thúy Hồng là ai vậy?

- Là nhỏ bạn con học chung vì tính. Chà... Mẹ lại nấu bò kho hả? - Chun chun cái mũi, Thi Thi cười bên mẹ - Mẹ thật là thương ba quá, vài ba bữa lại nấu một món ngon đãi ông. Con ghen đấy, mẹ biết không?

- Đừng nói vậy - Như xấu hổ, bà gạt ngang phủ nhận - Mẹ chỉ nấu bồi dưỡng con thôi.

- Nhưng con đâu có thích thịt bò - Chớp mắt Thi Thi chun môi nũng nịu - Chỉ có ba mới thích thịt bò thôi. Mẹ đừng chối nữa mà! Con chỉ đùa thôi, không ganh tị chút nào. Thật đó, nhìn mẹ cha hạnh phúc, con vui trong lòng lắm. Bật mí một chút nghe! Con có bạn trai rồi nên thông cảm lắm.

- Bạn trai! - Bà quan tâm ngay lời nói của con - Từ bao giờ? Hẳn là ai vậy?

- Hai tháng rồi - Cười bên lên, Thi Thi bẻ bẻ mấy ngón tay - Anh ta là Khánh Bằng, nhân viên của ba đó.

- Phải cái thằng làm giám đốc phòng nhân sự, đến đây mấy lần rồi? - Nhìn cái gật đầu xác nhận của con, bà thở phào ra nhẹ nhõm. Hừ! Vậy mà bà cứ lo con nhỏ người non dạ, quen vậy bạ rồi bị gạt. Còn với Khánh Bằng, chắc không sao. Cái thằng coi cũng được. Hiền lành, lễ phép và ngoan lắm. Lần nào gặp bà cũng khoanh tay cúi đầu chào. Coi bộ rất dễ thương.

- Ảnh hiền lắm mẹ à - Thấy bà cứ trầm ngâm không nói, ngờ bà giận mình, Thi Thi nhẹ ngồi xuống cạnh bên - Nếu mẹ không đồng ý, con sẽ thôi không quen nữa.

- Đồng ý chứ! - Mỉm cười, bà nhẹ vuốt tóc con - Khánh Bằng là một chàng trai tốt. Con ráng mà giữ lấy. À! - Rồi như chợt nhớ ra, bà hỏi - Con có kể chuyện này với Đông Đông chưa?

- Con vẫn chưa tìm được nó mẹ à! - Nhún vai Thi Thi đáp buồn buồn - Mà thôi, con đi đây kéo trẻ.

Hôn đánh chụt lên má bà một cái, Thi Thi tung chân chạy đi ngay Bên ngoài, viên tài xế đang nổ máy xe nóng lòng chờ.

Đặt tay lên má, nơi nụ hôn con vừa đặt xuống, bà bỗng thấy nước mắt trào ra. Vậy là cuối cùng rồi đưa con tưởng chừng như côi cút, bất hạnh của bà cũng được ấm êm trong hạnh phúc. Cảm ơn ông trời, đã vớt mẹ con bà lên từ đáy vực sâu đau khổ.

Thời gian thấm thoát trôi qua, coi vậy mà lẹ quá. Mới đó đã một năm. Bây giờ, thì bà đã có thể tin Trần Lập Quốc một dạ, một lòng ăn năn hối cải. Biết thương vợ, thương con không như xưa nữa.

Để từ lúc nào bà không biết, tình yêu xưa sống lại trong trái tim bà. Má bắt đầu hồng, mắt long lanh sáng, bà nghe nhớ, nghe trông từng tiếng xe của ông về. Đôi môi khô héo, đã biết nở ra cười rạng rỡ. Bà cảm thấy cuộc đời mình như vậy là đủ lắm rồi, không còn đòi hỏi gì hơn nữa...

Tin, tin, tin...

Có tiếng xe dừng lại ngoài sân. Thoát mình khỏi cơn suy tưởng, bà lúng túng đứng lên thu dọn lại căn bếp cho sạch sẽ gọn gàng. Hôm nay ông về sớm quá! Nồi bò kho vẫn chưa nhừ.

- Thục Nhân! Em đâu rồi! - Ông gọi vang từ phòng khách.

Lau vội tay vào cái khăn treo, bà lật đặt bước ra, không quên mở tủ lạnh.

Cầm theo ly nước mát mình vừa mới pha xong:

- Hôm nay anh về sớm quá! Công ty hết... - Câu nói dừng lại nữa chừng, bà đưa mắt nhìn cô gái lạ chăm chăm. Giác quan thứ sáu bảo bà hãy dè chừng cô gái ấy. Dù cô ta rất đẹp và hãy còn rất trẻ. Trên dưới Thi Thi một vài tuổi là cùng.

- Chào dì - Thấy bà... cô gái nhún mình cúi đầu chào lễ phép.

Ông bỗng bật lên cười lớn:

- Mỹ Kiều, em đừng gọi Thục Nhân bằng dì chứ? Cô ta là em gái của anh

mà. Em là bạn của anh, theo lẽ... cũng phải gọi cô ta là em đó.

Trần Lập Quốc nói gì thế nhỉ? Tại bà bỗng lòng bùng, mắt hoa lên như muốn nổ tung lên. Sao ông phải giấu thân phận của bà với người con gái ấy? Lẽ nào họ... Ồ không! Bà không dám nghĩ nhiều hơn... Nhưng... rành rành trước mắt, ông đang sẵn đón người con gái đẹp.

- Ngồi nghỉ đi cưng. Để anh kêu Thực Nhân vào lấy nước - Đỡ cô gái ngồi xuống ghế, ông quay lại nhìn bà, nghiêm giọng - Thực Nhân! Nghe anh nói gì không?

- Vâng.

Nuốt nhanh ngụm nước bọt vào lòng, bà ra sau làm nước. Thẩn thờ bên tủ lạnh thật lâu, bà mơ màng như người trong giấc ngủ, không biết phải làm gì nữa, trái tim chơi vơi trong hụt hẫng, rã rời...

- Thực Nhân, em sao vậy? Làm có mấy ly nước cũng lâu.

Thấy bà mãi không lên, ông phải đích thân xuống làm nước vậy. Vừa đập đá, ông vừa cất giọng căn nhắc.

- Thôi không cần em nữa, vào phòng ngủ đi cho được việc...

Nghe lời ông, bà thẩn thờ bước vào phòng. Cánh cửa khép lại sau lưng, bà như người không còn sinh lực, đổ nhào lên tấm nệm. Nước mắt trào ra... trái tim thất vọng trong lòng ngực. Bên ngoài, ông và cô gái đẹp kia cứ vô tình, cất tiếng cười vang, vui vẻ. Không nghe họ nói gì, nhưng bà biết hai người tâm đầu ý hợp lắm. Hết chuyện công ty, chuyện đời cả hai chuyển sang hát Karaoke Giọng cô gái thật hay, trong thanh cao vút.

Một người đi với một người.

Một người lặng lẽ buồn thiu đứng nhìn...

"Chuyện ba người", cô có biết mình đang là kẻ thứ ba đang lăm le phá tan hạnh phúc của người ta không?

Thật lâu, phải đến ba giờ, cô gái mới ra về. Trong phòng bà vẫn nghe giọng

ông năn nỉ đòi theo tiễn, nhưng cô gái không cho, chỉ vùi một nụ hôn. Tiếng "bíp" của hai làn môi chạm nhau nghe rõ ràng, rành mạch như một bằng chứng hùng hồn, khẳng định lần nữa với bà quan hệ hai người. Thật không ngờ, Lập Quốc coi thường bà đến thế, dám cả gan đưa cả nhân tình về âu yếm trước mặt bà.

- Thục Nhân, ngủ rồi à? - Đẩy cửa bước vào, ông hỏi dù biết bà vẫn thức - Dậy nghe anh nói chuyện này...

- Thôi! Ông dẹp ngay những lời ngọt ngào, giả trá đi... - Quay người trở lại bà hét lên trong nước mắt ghen ngào. - Tôi đã chán nghe những tiếng anh anh, em em của ông rồi. Có phải một lần nữa, ông bảo tôi phải dọn áo quần cuốn xéo khỏi nơi này, để ông đem người con gái ấy về đây?

- Đừng hiểu lầm! - Ôm lấy vai bà, ông cất giọng ôn tồn - Anh không hề tiện, khốn nạn như em tưởng tượng đâu. Chẳng qua... Vùi đầu vào hai bàn tay, ông khỏ sở - Thiệt chẳng biết nói sao cho em tin cả. Anh bị gài ..anh bị người ta hại, em có biết không?

Một lần nữa, vẻ thương tâm của ông làm bà phải động lòng. Nhìn ông lo lắng, bà ân cần nói:

- Ai đã hại anh?

- Một đám bạn - Biết bà đã vào bẫy của mình ông cất giọng thê lương - Hôm qua... trong sinh nhật Mỹ Kiều, chúng đã cố tình ép anh và cô ấy uống say rồi... bỏ hai đứa lên một chiếc giường. Trong cơn say, anh cứ ngỡ cô ấy là em, nên đã...

- Nên đã hại đời cô ấy rồi ư? - Bà cướp nhanh lời ông, hỏi hộc chờ cái lắc đầu phủ nhận. Nhưng không... Ông đã gật đầu.

- Đúng vậy... nên bây giờ thật khó xử cho anh. Mỹ Kiều là siêu người mẫu vừa đoạt giải nhất trong kỳ thi thời trang Đông Nam Á. Danh tiếng, tiền tuổi lấy lòng lắm. Nếu làm phật dạ cô ấy, e sự nghiệp, tương lai của anh và công

ty chẳng còn gì cả.

- Vậy ..anh tính sao? ..- Quên cả nỗi hờn ghen, bà chỉ quan tâm đến danh tiếng và sự nghiệp của ông.

- Còn tính sao nữa? - Thở dài một cái, ông nhìn bà thiếu não - Bây giờ sinh mạng anh tùy thuộc vào quyết định em thôi. Anh giờ đây khác nào con cá nằm trên thớt.

- Năn nỉ cô ta rồi bồi thường một số tiền thật lớn được không anh?

- Không được! - Ông lắc đầu ngay rồi... Ôn tồn giải thích - Mỹ Kiều giàu lắm, cô ấy chẳng cần tiền. Chỉ cần anh bồi thường danh dự đã mất đi thôi. Thục Nhân, em là vợ của anh, hãy chia sẻ cùng anh nỗi hoạn nạn này.

- Em thật sự không biết cách nào chia sẻ cùng anh cả. Nếu biết, em sẵn sàng mà! - Lo lắng nhìn ông, bà nói thật lòng mình.

- Chẳng khó khăn gì, chỉ cần em cho cưới Mỹ Kiều là êm chuyện - Đã có ý định trong đầu nên ông nói ngay không cần suy nghĩ.

- Cưới Mỹ Kiều? Thế còn em? - Bà thẳng thốt - Em phải đi đâu?

- Em chẳng đi đâu cả, cứ ở đây, cứ là vợ của anh. Anh sẽ giấu Mỹ Kiều quan hệ của chúng ta, sẽ sắm cho cô ấy một căn nhà ở tít Vũng Tàu, em đồng ý chứ?

- Đồng ý để mặc anh bỏ mặc em ở đây vò võ một mình trong lúc anh và cô ta vui hoan lạc ở Vũng Tàu ư? Không, em không chịu, thà anh chọn một. Em hoặc cô ấy còn hơn. - Lắc đầu, bà không chịu cảnh chồng chung.

- Làm sao anh có thể bỏ mặc em một mình được chứ? Em quên là chúng ta đã có con với nhau rồi sao? - Ôm lấy bà, ông yêu thương nói - Mỹ Kiều chỉ là tai nạn của anh, cưới cô ấy, chẳng qua anh muốn giải quyết nhất thời, cứu vớt danh dự của cô ấy thôi. Một tuần anh dành cho em trọn sáu ngày. Chỉ cho cô ấy một ngày chủ nhật. Công ty, sự nghiệp của anh ở đây. Anh đâu thể bỏ tất cả ra Vũng Tàu cùng cô ấy hoan lạc mà em lo lắng chứ? - Ngưng một

chút, nhìn bà đã xiêu xiêu, ông tấn công luôn - Thục Nhân, em yêu anh lắm lẽ nào bỏ mặc, thấy anh chết mà không cứu chứ? Sao hả? Được không? Mà thôi, anh biết lòng em đang rối rắm, khó mà trả lời liền được. Suy nghĩ kỹ đi rồi hãy nhận lời, anh tôn trọng ý kiến của em...

- Ba làm gì mà phải xin ý kiến của mẹ ghê vậy? Kể con nghe với, con sẽ binh ba... - Thi Thi đi sinh nhật vừa về tới, vô tình nghe được câu nói của ông, ló đầu vào trêu chọc - Chà! Ba lại chọc mẹ giận rồi phải không?

- Đúng vậy, ba lại chọc mẹ giận rồi. Thi Thi, con vào năn nỉ hộ ba một tiếng

- Đổi ngay nét mặt, ông đưa tay vẫy Thi Thi, nhưng con bé đã lắc đầu lè lưỡi:

- Thôi, chuyện người lớn, con nít hổng biết gì đâu. Ba chọc giận mẹ thì... ráng mà năn nỉ, đừng kéo con vào cuộc. Mà nè...

Đi được mấy bước, con bé như nghĩ tình quay trở lại, đặt vào tay ông mấy bông hồng:

- Cho ba đó, dỗ mẹ đi... - Rồi cười khúc khích, nó nhảy chân sáo lên lầu.

Miệng líu lo ca hát.

- Chắc là của anh chàng nào tặng rồi - Cúi nhìn những bông hồng, ông lầm bầm nói một mình rồi đứng dậy... - Thôi em nghỉ đi, anh về phòng đây.

- Không cần nghĩ nữa, tôi đồng ý cho anh cưới Mỹ Kiều với một điều kiện -

Bà chợt quay lại gọi khi ông vừa đặt tay lên núm cửa.

Như mừng rỡ, ông quay lại hỏi ngay:

- Điều kiện gì?

- Giấu Thi Thi và không được làm lớn chuyện này.

- Ô! Tưởng gì! - Hơi thở phào nhẹ nhõm qua lồng ngực, ông gật đầu ngay -

Em yên tâm đi, anh sẽ sang Thái Lan làm đám cưới với Mỹ Kiều. Thi Thi sẽ không biết đâu. Rồi bước lại gần, ông nắm tay bà triu mến - Cảm ơn em đã giúp anh.

- Tôi chỉ vì con thôi - Rút nhanh tay mình lại, bà cất giọng lạnh lùng - Tôi mệt lắm rồi, ông đi đi.

- Ủ thì đi, chúc em ngủ ngon.

- Chúc anh ngủ ngon.

Vẫy tay, nhìn theo bóng ông khuất dần sau cánh cửa, bà bỗng nghe tim mình đau nhói. Không muốn khóc, mà nước mắt cứ lăn dài trên má. Bà vụt đứng lên, đuổi theo ông rút lại lời mình vừa nói. Không, bà không nhận lời cho ông cưới vợ đâu...

Nhưng... bà vẫn ngồi yên, cũng như lời đã thốt ra không lấy lại được bao giờ. Có lẽ... chẳng bao lâu nữa ông và người con gái đẹp ấy sẽ lấy nhau. Trời ơi, sao bà ngu ngốc quá! Sao bà lại nhận lời, sao lại cho chồng đi cưới vợ.

Hỏi thế gian này có người đàn bà nào sử xự giống bà không?

Bà là vợ hợp pháp. Có hôn thú, có con với Lập Quốc đảng hoàng mà! Nếu muốn bà có thể nhờ luật pháp ủng hộ mình, tống cổ con hồ ly tinh giành lại chồng mà! Sao bà lại phải cam phận? Phải gạt nước mắt ghen ngào thua trận? Tất cả chỉ vì con.

Đúng vậy! Vì Thi Thi, bà sẵn sàng nhận tất cả nỗi khổ về mình. Chuyện này, không thể nào để con biết được. Nó sẽ buồn, sẽ khổ, sẽ ảnh hưởng đến kết quả thi đại học của nó mất thôi. Không, dù đắng cay, dù sâu khổ ngàn lần, bà cũng ôm tất cả vào lòng. Miễn sao con giữ mãi nụ cười hạnh phúc trên môi.

Nấu xong nồi soup vi bóng cá, Mỹ Kiều vội vàng vào toilet rửa vệ sinh.

Hôm nay là thứ bảy, theo thời khoá biểu, thế nào Lập Quốc cũng đến đây và ở lại bên cô đến hết ngày chủ nhật.

Nằm dài trong bồn tắm, ngâm mình thật lâu trong làn nước cho sữa tươi thấm sâu vào mọi lỗ chân lông, Mỹ Kiều bỗng cảm thấy buồn man mác. Cô thấy mình như đã đi sai một nước cờ. Lẽ ra cô không nên nhận lời làm vợ Trần Lập Quốc vội vàng và nông nổi thế.

Cũng tại bạn bè thôi. Ai cũng đố cô, cũng xúi cô nhận lời làm vợ Ông lập tức. Họ bảo đó chính là cơ hội bằng vàng, có một không hai trong đời cô đó. Thật mà, chẳng có gì phải đắn đo, suy nghĩ cả. Được làm vợ đại tỷ phú như ông, thế gian này mấy ai được chọn.

Phải bỏ nghề ngay sau khi mới đăng quang, Mỹ Kiều nghe tiếc lắm, nhưng mẹ bảo cô cứ quăng đại đi. Cái nghề người mẫu ấy, được mấy năm. Tiền bạc bao nhiêu mà chọn. Về làm vợ Trần Lập Quốc, một bước lên hoàng hậu, ăn không ngồi rồi, có kẻ hạ người hầu, muốn chi được nấy, có phải sướng hơn không?

Lời bàn nghe rất bùi tai, nên... chỉ hơn ba tuần nhận nhẫn cầu hôn, Mỹ Kiều chấp nhận ngay, những tưởng cửa thiên đường mở rộng ra trước mắt mình. Nhưng... thiên đường đâu chẳng thấy, chỉ thấy mình mõi mòn một bóng trong hiu quạnh giữa căn biệt thự nguy nga, sang trọng, một mình cô đối diện với bốn bức tường lạnh lẽo. Tiện nghi, vật chất làm gì? Khi cạnh bên mình chẳng có người sẻ chia, hưởng thụ?

Chiều thứ bảy, xong việc ở công ty, tối mịt ông mới tự mình lái xe đến với cô Một nhồi, ông chẳng còn hơi đâu tâm sự, hay nghe cô kể chuyện gì.

Nằm dài trên nệm, ông đòi cô phải đấm lưng, massage, đến mỗi cả tay Dâng com, hầu nước, trải thân mình ra cho ông mây mưa ân ái rồi mạnh ai nấy ngủ.

Cả ngày hôm sau cũng thế, vừa mở mắt ra là ông đòi ăn món này, món nọ, đòi cô phải đi chợ mua về. Trong lúc cô hì hục dưới bếp chuẩn bị món ăn thì ông nằm dài trong phòng xem lại những bản hợp đồng. Ăn xong, ngủ trưa một giấc đã hết ngày. Ông lại phải quay về thành phố bỏ mặc cô với đồng nôi niêu chén đĩa ngổn ngang, và nỗi lưu luyến, mong nhớ. Lại một tuần đăng đẳng trôi qua dài như thế kỷ.

- Mỹ Kiều, em làm gì mà thần thờ người ra vậy? Anh nhân chuông mấy lần

cũng không nghe. Tưởng em gặp chuyện gì, anh phải dùng chìa khoá riêng xông vào đó.

Giật mình quay đầu lại, nhận ra ông, Mỹ Kiều nhún nụ cười rạng rỡ:

- Ôi! Anh Quốc... hôm nay anh về sớm quá!

- Em không thích sao? - Cởi áo vét vứt đại xuống bàn, ông như phật lòng trước câu nói của cô.

- Đâu có! Em mừng lắm. - Nhặt chiếc áo ông lên treo vào giá, cô nói thật lòng - Nhưng cảm thấy ngạc nhiên nhiều. Từ trước tới nay, có bao giờ anh về sớm vậy đâu.

- Xong việc ở công ty, nhớ em quá, anh tranh thủ vọt về ngay. Chẳng kịp tắm rửa ăn uống gì, mệt muốn chết luôn. Ôm lấy vai cô, ông an ủi.

- Anh ngồi nghỉ một lát đi, em vào chuẩn bị nước cho anh tắm.

Nhẹ vỗ tay ông, Mỹ Kiều bước vội ra sau. Nỗi buồn vẫn còn đọng trong ánh mắt cô Tinh ý, ông nhận thấy ngay.

- Em sao vậy? Giận anh à?

- Không có! - Chộp mắt Mỹ Kiều treo bộ pijama của ông lên móc - Nước nóng rồi đó, anh tắm đi, em ra sau lo dọn cơm. Có món súp vi bống cá anh thích ăn đó.

- Không cần thiết! - Ôm ngang lấy cô, ông hôn nhẹ xuống chiếc cổ trắng ngần - Ở lại đây tắm cho anh.

- Vâng!

Chẳng dám trái ý ông, Mỹ Kiều đành ngồi xuống. Nhảy ùm vào bồn tắm, làm nước văng tung toé ướt cả người cô, ông nằm yên cho bàn tay cô kỳ cọ khắp người mình.

- Em làm gì mà cứ dầu dầu nét mặt như vậy hả? - Một lúc sau, như không chịu nổi thái độ của cô, ông gắt lên - Có phải anh về sớm em không thích, nên có thái độ như vậy chăng?

- Không có! - Giọt nước mắt lăn dài, Mỹ Kiều cúi thấp đầu lí nhí - Em chỉ tủi thân mình thôi.

- Sao lại tủi? Anh có để em thiếu thốn thua kém gì ai chứ? - Nhìn thấy giọt nước mắt của cô, ông dịu giọng của mình.

- Em tủi vì mình không giống như những người con gái khác. Mỗi tuần chỉ gặp được chồng một đêm thôi. Và anh thì chẳng bao giờ quan tâm đến em. Em cô đơn, sống chết thế nào cũng mặc, anh không cần biết đến.

- Ra thế - Bất lên cười sảng khoái, ông nhẹ bẹo má cô - Chuyện vặt thôi. Tại sao em nhảy cảm quá rồi suy nghĩ lung tung. Sao anh lại không quan tâm em chứ? Chỉ tại anh quá bận việc ở công ty, nên không dành nhiều thời gian cho em được. Nín đi, đừng khóc nữa. Một lát, anh sẽ tặng cho em tờ chi phiếu chưa ghi số, được không? Đưa cho anh cái khăn nào.

- Chi phiếu, chi phiếu - Gạt tay ông khỏi vai mình, Mỹ Kiều gạt lớn - Lúc nào với anh cũng chỉ có tiền, có hột xoàn. Tôi không cần.

- Không cần tiền, không cần hột xoàn, vậy em cần gì? - Sững người ngạc nhiên vì thái độ của cô, hồi lâu ông ôn tồn hỏi.

- Tôi cần anh, cần được một cuộc sống bình thường như bao người con gái khác. Trần Lập Quốc, sao anh lại dối lừa tôi như vậy chứ?

- Anh dối lừa em? Bao giờ? - Cài xong chiếc nút áo cuối cùng trên áo, ông nhẹ vỗ vai cô - Thôi, đừng mè nheo, nhõng nhẽo như vậy nữa. Có phải em nhớ anh không? Để anh đền cho em nhé! Em muốn bao nhiêu nụ hôn hả?

Né mặt tránh môi ông, Mỹ Kiều quất đôi mắt sáng:

- Anh đừng vờ vịt nữa. Anh đã có vợ, có con rồi, sao lại cưới tôi làm vợ chứ?

- Em đừng ghen bậy rồi suy đoán lung tung. Vợ anh chết lâu rồi, còn vợ còn con nào chứ? - Châm một điếu cigà, thả người xuống salon, ông tránh nhìn vào mắt Mỹ Kiều.

- Tôi không nói đến người vợ quá cố của anh, mà tôi nói đến Thục Nhân, người vợ chính thức đang sống với anh đằng hoàng trong căn biệt thự số 3... toa. lạc trên đường Trần Quốc Tuấn. Bà ta và đứa con gái Thi Thi đã giành anh ra khỏi tay tôi một tuần sáu ngày liền. Có đúng không?

- Ai đã cho em biết? - Đến nước này, ông biết mình không thể giấu cô.

- Tự tôi điều tra, chẳng cần ai phải nói - Nghe lời thú nhận từ miệng của ông, Mỹ Kiều như nổi điên lên - Anh đã lừa dối tôi. Anh bảo mình chết vợ, không con...

- Đừng kích động thế Mỹ Kiều, nghe anh giải thích ..- Nhẹ đứng lên, ôm lấy vai cô, ông nhẹ giọng - Anh không cố tình nói dối em đâu. Chẳng qua tại lúc đó, yêu em quá anh sợ nói thật ra em sẽ chẳng bao giờ nhận lời anh.

- Yêu tôi, anh chẳng bao giờ yêu tôi cả. - Vùng ra khỏi tay ông, Mỹ Kiều hét lớn - Với anh, tôi chỉ là kẻ qua đường, là nhân vật mua vui. Trời ơi, thật uổng công tôi đã tin, đã yêu anh.

- Đừng như vậy, anh yêu em thật dạ mà. Nếu em không tin thì anh sẽ thề...

- Tôi không cần anh thề, chỉ cần anh chứng minh thôi - Cắt ngang lời ông, Mỹ Kiều cất giọng lạnh lùng - Nếu yêu tôi, anh hãy rời xa người đàn bà ấy. Bằng không, tôi sẽ rời xa anh đó.

Mỹ Kiều không nói suông đâu, hơn ai hết, ông hiểu tính của cô Với nhan sắc, với tên tuổi cô thừa sức kiếm cho mình một tấm chồng xứng đáng. Rồi đây, thiên hạ sẽ cười ông thúì mũi. Không, bằng mọi giá, ông không thể để cô vượt khỏi tay mình.

Còn Thục Nhân... người vợ thuở hàn vi nghèo khổ, ông có thể đành lòng để bà vượt khỏi tay mình không? Mười ba năm trước vì danh lợi, ông đã một lần phụ rẫy hắt hủi bà để chạy theo con ông chủ. Lẽ nào... lần này vì nhan sắc, thêm một lần ông trở thành kẻ bạc tình vong phụ với bà?

Tàn nhẫn lắm! Ông nghe lương tâm mình lên tiếng. Là vợ chồng, dù hết tình

cũng còn nghĩa. Huống chi... giữa ông và bà đã có một đứa con. Thi Thi... năm nay đã mười chín tuổi rồi. Nó biết nghĩ suy, phán xét. Nó sẽ không bao giờ tha thứ cho ông, nếu như ông còn dám làm khổ mẹ nó thêm lần nữa. Không!... Có lẽ ông không nên nói thật với Mỹ Kiều. Mong cô ấy hiểu và thông cảm.

- Mỹ Kiều à! - Nghĩ rồi, ông nhẹ thở ra một hơi dài, rầu rầu nói - Anh yêu em, nhưng không thể bỏ Thục Nhân dù không còn yêu cô ấy. Hiểu cho anh, tất cả chẳng qua vì Thi Thi Nó là con của anh.

- Rồi em cũng sẽ sanh con cho anh. Thấy ông xiêu theo mình, Mỹ Kiều nũng nịu - Không phải một mà là nhiều lắm. Em sẽ sanh cho anh những thằng con trai rất kháu khỉnh, rất dễ thương.

- Không còn cơ hội nữa. Bác sĩ bảo anh đã bị vô sinh.

- Hả? Anh nói gì? - Như sét đánh bên tai, Mỹ Kiều thảng thốt - Anh bị vô sinh.

- Đúng vậy. - Gật đầu, ông buồn rầu - Đó là lý do khiến anh nhìn lại Thục Nhân sau mười một năm phụ bỏ và cũng là lý do anh không thể ly dị cô ấy để chọn em. Cuộc đời này, anh chỉ có duy nhất một đứa con. Anh không thể nào mất nó được đâu...

Hết tất cả rồi ư? Té ngồi xuống ghế, Mỹ Kiều nghe đất trời sụp đổ. Cái giá mà cô phải trả cho lòng tham của mình quá đắt... Biết cười hay khóc, biết phải trách ai đây? Đành phải chịu cảnh chồng chung, làm gái độc không con trọn đời trọn kiếp hay tìm cho mình một lối thoát đây. Ôi! Sao trời đất quay cuồng, trí tâm điên đảo. Mẹ cha ơi! Con biết phải làm gì. Ai có thể cho cô một lời khuyên bây giờ?

Mùa Cỏ Thơm

Chương 6

Ủi xong cái áo, treo vào tủ, bà đưa mắt nhìn quanh, hy vọng tìm một việc khác để làm. Vô ích thôi, tất cả đã gọn gàng, thơm mát, từ bữa ăn đã xong, đến nhà cửa trong ngoài, chỗ nào cũng sạch bóng, láng mượt.

Làm gì để giết thời gian? Bà đến ghé salon mở tivi lên rồi lại tắt đi. Ba cái phim xí xồ tiếng nước ngoài kia, bà xem không hiểu nổi.

Lại lật quyển album ra, bà xem hình con không chán, dù quyển album này bà đã xem đi, xem lại hàng mấy chục ngàn lần rồi. Thi Thi đẹp quá. Trong chiếc quần jean và áo thun ôm, nó thật dễ thương. Trẻ trung, hồn nhiên và tinh nghịch lạ. Con gái, con đưa gì mà leo cả lên đầu lên cổ của người ta để chụp hình. Cái chàng Khánh Băng này xem ra chiều con nhỏ dữ. Chắc không đợi nổi đến lúc ra trường.

Nhắc đến trường, bà lại thở ra buồn bã. Dù biết đó là tương lai sáng sủa của Thi Thi bà vẫn không có cảm tình với nó chút nào. Có lẽ vì mái trường đại học đó đã bắt mẹ con bà phải xa nhau. Một tuần dài đằng đẳng chỉ có một ngày chủ nhật bên nhau ngắn ngủi thôi.

Thi Thi đi học rồi, căn nhà trở nên vắng vẻ lạ thường. Bao nhiêu người làm cho nghỉ hết, một mình giành hết việc cũng không đủ bà làm. Vào ra nhàn hạ, bà thấy buồn, thấy chán.

Bình boong...

Chuông cửa chọt reo thánh thót. Cắt ngang dòng suy tưởng, bà đứng lên mở cửa rồi chọt sững người ra, lạ lẫm nhìn cô gái đẹp khệ nệ xách chiếc vali to dùng bước thẳng vào nhà.

- Chị, không nhận ra em sao? Mỹ Kiều đây! Mỉm cười, gật đầu chào, cô gái nói ngay, thân mật.

- Mỹ Kiều! - Ngờ ngợ, bà lùi ra sau một bước - Cô là vợ...

- Dạ đúng rồi... - Không đợi bà nói hết câu, Mỹ Kiều vui vẻ chen vào - Em đây... Hôm trước anh Quốc giới thiệu chị là em họ của anh, nhưng em biết không phải vậy, chị là vợ của anh, phải không?

Nhẹ gật đầu, bà thảm hoang mang không hiểu Mỹ Kiều muốn gì. Như hiểu nỗi thắc mắc của bà, Mỹ Kiều giải thích:

- Tại anh Quốc giấu em thôi, chứ em biết anh có chị rồi, đời nào em chịu. Dù sao em cũng là con gái, lại là người mẫu tên tuổi lẫy lừng, chị nghĩ coi, có tội nghiệp em không?

Nhìn mắt Mỹ Kiều rung rung giọt lệ, bà bỗng thấy chạnh lòng. Tuổi Mỹ Kiều còn trẻ quá. Chỉ hơn Thi Thi vào ba tuổi là cùng, vậy mà...

- Lúc biết mình bị anh lừa, em đau khổ biết bao nhiêu, chỉ muốn chết cho rồi.

- Ôi! Đừng nghĩ quẩn vậy chứ ? - Như sợ hãi bà kêu lên.

Mỹ Kiều gật nhẹ đầu:

- Vâng, em đã nghĩ lại rồi. Em không thể chết. Mẹ cha em chỉ còn mình em là con duy nhất. Em mà chết rồi, họ làm sao sống nổi. Chị Nhàn ơi, chị lớn... kinh nghiệm đã từng, chị giúp em đi. Có nên ly dị với anh Quốc không?

Thật là một câu hỏi khó trả lời, bà nhẹ nắm tay cô không nói. Lòng đầy nỗi thương tâm và thông cảm, nghe cô thú thích giải bày:

- Em biết, em chẳng có quyền hạn hay mặt mũi nào ghen với chị. Nhưng chị

có hiểu cho em, thân có chồng phải sống đời hiu quạnh. Cô độc có một mình. Cả tuần liền ảnh dành cho chị hết, chỉ cho em duy nhất một đêm thôi. Giữa đất Vũng Tàu xa lạ, chẳng người quen thuộc, em thật là đau khổ lắm .. Nhẹ gật đầu, bà đồng cảm cũng nỗi khổ của Mỹ Kiều. Cảm giác lẻ loi, chờ đợi ấy bà đã từng trải qua rồi.

- Nên... em xin chị... - Chợt nắm tay bà, Mỹ Kiều tha thiết nói - Nếu có thể, hãy cho em dọn về ở chung. Dù sao..có chị, có em vào ra hủ hỉ cũng đỡ hơn. Ở chung! Hai người đàn bà và một ông chồng! Nhìn sững Mỹ Kiều bà như không hiểu cô có biết mình vừa nói gì không? Đại khờ hay điên loạn? Sao lại có thể đề nghị một điều kỳ quặc thế? Không nghĩ cho bà, cô cũng nên nghĩ cho mình chứ? Dù sao cũng trái tim người, ai có thể đứng dưng nhìn chồng mình áp yêu, mặn nồng cùng người khác trước mắt mình như vậy? Không... không thể được đâu!

- Chị Oi, đừng từ chối ..- Thấy bà lắc đầu, Mỹ Kiều như quỳnh lên. Cô sụp luôn xuống chân bà - Em sợ lắm cảnh cô đơn vò vố một mình giữa gian phòng rộng. Cho em về, em hứa sẽ không làm phiền anh chị. Em sẽ làm hết việc nhà, hầu hạ chị. Một tuần, chị cho em gần anh ấy một ngày cũng được...

- Đừng nói nữa... - Nghe Mỹ Kiều hạ mình đến tận cùng, bà đau lòng quá. Dù sao cũng phận gái với nhau, bà đâu nỡ nào để cô phải vì mình đau khổ thế - Chuyện này... chị không quyết định được đâu. Hãy để anh Quốc về thương lượng lại.

- Anh Quốc sẽ không làm được gì đâu nếu chị không đồng ý - Mỹ Kiều vẫn ngồi yên dưới chân bà - Cho em về ở chung chị nhé!

Chẳng thể từ chối ánh mắt cô khẩn thiết, bà đành phải gật đầu:

- Ừ thì chịu. Thôi đứng dậy ra sau rửa mặt rồi lên đây phụ chị dọn cơm, anh Quốc sắp về rồi đó.

- Dạ, em cảm ơn chị - Lau nhanh dòng nước mắt, Mỹ Kiều cười mừng rỡ -

Vali này, em để đâu hả chị?

- Đưa đây, chị cất cho.

Xách vali Mỹ Kiều đứng dậy, bà đem cất vào phòng của Thi Thi, lòng cảm thấy bất an với quyết định của mình. Đâu đó, sâu thẳm trong trái tim, văng vẳng lời cảnh báo, bà đang đùa cùng lửa, dù sao... cô ấy cũng là vợ bé của chồng bà...

Bà hoang mang, lo lắng, còn Mỹ Kiều thì ngược lại, cô đang vui sướng chừng có thể hét lên với quyết định của bà. Tuyệt làm sao! Cuối cùng rồi cô cũng đạt thành được ý nguyện của mình một cách dễ dàng. Thật không ngờ ..bà vợ lớn của chồng đại khờ và ngây thơ đến thế! Chỉ cần vài giọt nước mắt thôi, cô đã có thể ngang nhiên dẫm lên trái tim bà bước thẳng vào trong vòng tay ông Quốc.

Hôm đó, sau khi mè nheo, khóc lóc, giận hờn đủ điều vẫn không buộc ông ly dị cùng vợ được. Cô đã suy nghĩ rất nhiều. Thậm chí, con đường ly dị Ông, cô cũng nghĩ qua... luôn...

Nhưng... suy đi, nghĩ lại, con đường nào cũng bằng con đường độc chiếm trái tim ông. Dù hèn cũng thế, ông là đại danh gia giàu có nhất đời. Buông ông rồi, cô sẽ phải một đời ân hận.

Thật đó, Mỹ Kiều đã tính kỹ rồi. Trở về làm người mẫu sau khi được báo chí rùm beng loan tin cô kết hôn với đại tỷ phú Trần Lập Quốc ư? E chẳng được ủng hộ đâu. Còn tìm một tấm chồng ngon lành khác? Cơ hội quá mỏng manh. Dù sao... cô cũng là gái đã có chồng.

Nên ..cuối cùng... sáng suốt nhất, vì thấy mình không nên đánh mất ông. Mỏ vàng và là nơi nương tựa vững chắc nhất đời cô Ông không thể có con ư?

Thoáng do dự, ngập ngừng, rồi cô gạt phăng ngay Khoa học ngày nay tiến bộ lắm rồi. Lẽ nào không chữa trị nổi cho ông chứng bệnh tâm thường đó.

Mặc dù cho ông có vô sinh thật cũng chẳng sao. Tiền bao cao như núi, lo gì

không người chăm lo hầu hạ chứ?

Duy chỉ có một điều làm cô cảm thấy ảm ức thôi. Đó là phải chia sẻ ông cùng với người đàn bà ấy. Bà hơn gì cô mà đường đường chính chính làm chủ căn nhà ấy. Một tuần được ông ấp yêu, ân ái những sáu ngày. Trong lúc cô phải cô đơn vò võ ngoài Vũng Tàu mòn mỏi chờ đợi? Không! Cô không cam tâm, không chịu vậy đâu. Bằng mọi cách, cô phải đoạt ông khỏi tay người đàn bà nhà quê đó. Và bước đầu tiên... cô đã thành công.

- Trời ơi, bao nhiêu lần tôi nói với chị, chị đừng động vào đồ của tôi. Sao chị lì quá vậy?

Đang cặm cùi cắt mớ áo quần đã giặt, ủi xong vào tủ, bà bỗng giật mình nghe giọng Mỹ Kiều vang chát chúa sau lưng. Quay đầu lại, chưa kịp thanh minh bà đã bị Mỹ Kiều quát luôn vào mặt:

- Có cái gì cho chị dò xét chứ? Tôi đã nói với chị rồi, đêm qua anh ấy không ăn ở với tôi, sao chị cứ tò mò không tin vậy?

- Chị không tò mò, chị chỉ... - Một cái gì nghèn nghẹn dâng ngang cổ, khiến bà không nói được thành lời, xấu hổ quá, bà chỉ biết cúi đầu trước đôi mắt ông nhìn bà khó chịu.

- Chỉ cái gì? - Được thể Mỹ Kiều tấn công luôn, ôm lấy cổ ông, cô kéo dài giọng mình ra - Chị không xấu hổ thì tôi cũng thẹn chứ? Chuyện vợ chồng, chuyện ân ái phòng the cần gì phải nói ra mới hiểu. Nói thiệt, tôi chịu hết nỗi chị rồi. Lúc nào cũng rình mò, xét nét. Canh từng giấc ngủ, cái quần lót người tạ Thôi ..từ nay anh sang phòng của chị luôn đi. Đừng để chị... cứ rình em như vậy...

- Coi kìa, nín đi, đừng khóc. Chuyện đâu còn có đó, để anh bảo Thục Nhân - Dịu dàng lau lệ cho Mỹ Kiều xong, ông quay sang nhìn bà nghiêm giọng - Thật là quá đáng, Thục Nhân, em còn muốn gì nữa chứ? Anh đã sử xự công bằng đến thế. Mỹ Kiều một đêm thì em cũng một đêm. Sao em cứ dò la, xét

nét cô ấy hoài như vậy? Em làm lớn lẽ ra phải công bình, rộng lượng.

Đôi má đỏ bừng lên, nổi oan tràn lên cổ, tức muốn vỡ tung lồng ngực nhưng vẫn không sao mở lời cãi được. Vẫn như bao lần trước thôi, ông sẽ chẳng nghe lời bà, lúc nào cũng chỉ tin lời Mỹ Kiều thôi.

- Lại im lặng, lại cúi đầu cứ như là tội nghiệp lắm không bằng - Thờ dài, lườm bà một cái Mỹ Kiều quay qua ôm cổ ông nũng nịu - Hồng biết đâu, anh phải bắt chị ấy xin lỗi em, hứa từ nay không được rình mò xem em cùng anh ân ái nữa. Không tin... thì em đóng cửa, em cho anh ở bên chị ấy hoài luôn.

- Ờ được được. - Vội gật đầu ông như sợ người đẹp phật lòng. Rồi trừng mắt nhìn bà - Mau xin lỗi và hứa với Mỹ Kiều đi.

Không! Bà lắc đầu nghe tủi nhục dâng cao. Đứa con gái ấy chỉ đáng tuổi con bà. Làm sao bà có thể xin lỗi nó khi mình không có lỗi. Nó lại bắt bà hứa không làm một việc mà dù có chết bà cũng không thêm làm. Trời ơi, từng tuổi này... lẽ nào bà lại đi rình nó ân ái với chồng sao? Lập Quốc vợ chồng từng ấy năm trời, lẽ ra ông không hiểu tính của tôi sao?

- Lẹ đi, đừng bướng. Một tay ôm lấy cổ Mỹ Kiều, ông như nóng lòng, lên tiếng giục - Xin lỗi một tiếng có chết đâu. Nếu bà còn cãi, tôi sẽ một tuần không ghé qua phòng bà đó.

Cái gì? Nhìn ông trân trời, bà như không tin những lời mình vừa nghe thấy. Dừng... tình cảm vợ chồng để đe dọa. à? Dè chừng với ông, những lần ghé qua phòng bà là ân sủng chắc? Hừ! Buồn cười quá đi thôi.

- Em có nghe lời tôi nói không? Sao lại cười? - Đôi mày ông nhíu lại.

Mỹ Kiều tạt luôn lon dầu vào đám cháy:

- Thì bà ấy vẫn cười đấy thôi, tại anh không nhìn thấy. Bà ấy bảo với bà, anh chẳng đáng một đồng.

Quả nhiên ngọn lửa giận vụt lên cao. Bước tới, nắm tay áo bà, ông hét:

- Dám khi dễ tao hả? Xin lỗi Mỹ Kiều ngay lập tức.

Hai hàm răng cắn chặt vào nhau, bà nhìn ông trân trối. Dù hiền lành, yếu đuối, nhưng... bà vốn không thuộc mẫu người dễ đầu hàng. Ngày xưa cũng vậy và bây giờ cũng vậy. Ngon thì ông giết bà đi.

- Cứng đầu, ương bướng hả - Hai tát tay như trời giáng vào giữa mặt. Ông đang cố chứng tỏ sức mạnh cho vừa lòng người đẹp - Tao bảo mày xin lỗi Mỹ Kiều ngay lập tức.

Hàm răng đập vào môi, chảy máu tươi đau điếng nhưng bà vẫn gan lì không khóc. Đôi mắt mở to, bà nhìn ông như thách thức.

- Được, để coi mày cứng đầu hay sợi dây của tao cứng hơn. Có xin lỗi không thì bảo - Rút nhanh thắt lưng, ông đập mạnh xuống mặt bàn để thị uy.

Một tiếng xoảng vang lên. Mặt kiếng không chịu nổi cú đánh quá mạnh, đã vỡ tan.

- Sao hả? Đưa mắt nhìn bà như dò hỏi, thấy bà vẫn lặng yên, ông càng điên tiết vùng mạnh sợi dây.

Chát! Chát! Những nhát roi đập mạnh xuống người ứa máu, nhưng bà không cảm thấy đau một chút nào. Cả những mảnh kiếng bể kia ghim vào người nữa, bà vẫn thấy không đau. Có lẽ... vì nỗi đau trong trái tim bà lớn quá. Nó khiến bà không còn tri giác nữa. Như pho tượng gỗ, bà cứ ngây người ra không chống cự, cũng chẳng có chút phản ứng nào.

Chỉ có những giọt nước mắt, thánh thót chảy ngược vào lòng. Bà không hiểu tại sao Mỹ Kiều lại đối xử với bà như vậy? Ghen ư? Cô đâu cần nghe với một người chẳng còn gì như bà chứ?

Chấp nhận cho cô vào ở chung, bà những tưởng mình có thêm một người bạn tốt. Hết dạ, hết lòng bà thương cô như con ruột của mình, cảm thông cô thân gái phải chịu thiệt thòi, sống kiếp chồng chung như vậy. Bao nhiêu công việc nhà, một tay bà đảm nhận. Dành cho cô thời gian trang điểm phấn

son lo cho nhan sắc của mình. Đêm đêm, nằm cạnh bên ông, bà lại xót xa tủi thương cô phải vò vố một mình. Nên ..chưa kịp nói, bà đã mở lời gợi ý. Bảo ông xuống đồ đạc, an ủi cô tội nghiệp.

Nhưng... thật không ngờ. Bà thật không ngờ Mỹ Kiều thay đổi nhanh như vậy. Từ vẻ đáng thương, tội nghiệp ban đầu, cô vụt trở nên đanh đá, chua ngoa. Sau khi giành được tình cảm của ông rồi, cô lập tức trở thành ồ ỉ, độc ác.

Một cách tài tình và rất khôn ngoan, cô ngấm ngầm khiêu khích chọc tức bà mỗi lúc có ông bên cạnh. Tỉ tê, to nhỏ, cô tọc mạch nói xấu, vu khống bà với ông bằng cái giọng rất dễ thương. Làm ông vừa mệt mỏi ở công ty phải bực tức gắt gỏng bà.

Không chỉ thế, Mỹ Kiều còn tỏ ra xác xược, hỗn láo với bà khi ông đi vắng. Đanh đá, chua ngoa, cô mắng bà, coi bà như đứa ở.

Bà biết mình vẫn có thể đánh chính, có thể tỉ tê nhỏ to nói xấu lại cô mỗi lúc ông ở gần mình, nhưng bà không làm thế. Bà không muốn phải điên đầu, khó xử. Không muốn gia đình xào xáo rồi liên lụy đến Thi Thị Con bà vẫn vô tư hồn nhiên như bướm chẳng biết gì. Hồi sáng chủ nhật về thăm mẹ, nó cứ tưởng cứ tin Mỹ Kiều là chị họ của mình, chẳng chút nghi ngờ, lo lắng:

- Thôi anh à, dừng lại đi! Bà ấy xui rồi kìa.

Giọng Mỹ Kiều lo lắng rồi giọng ông hậm hực. Tất cả như từ cõi xa vọng đến tai bà.

- Hừ! Cho đáng đời. Bỏ tật bướng đó đi.

- Thôi, cho vượt giận đi mà. Đừng quên lời anh hứa đưa em đến nhà hàng ăn sáng đó.

- Ủ hén! Suýt tí nữa là bị bà ta làm quên mất rồi. Đi thôi...

Tiếng Mỹ Kiều khúc khích rồi tiếng chân bước xa dần. Chồm dậy, bà toan cất tiếng gọi theo nhưng không được. Một màn sương trùm phủ, bà té vật ra

sau bất tỉnh.

Bà đã ngất bao lâu? Bà cũng không biết nữa. Bà chỉ biết rằng khi mình tỉnh dậy đã được ai đó đặt ngay ngắn trên giường, trong một căn phòng trải drap trắng toát. Giọng một người nghe mừng rỡ:

- Thi Thi ơi! Mẹ của cô tỉnh lại rồi kìa.

Thi Thi, bà vội chống tay ngồi dậy. Nước mắt hạnh phúc tuôn tràn, nhìn con hốt hải chạy đến bên mình:

- Mẹ! Mẹ khoẻ chưa? Ba con đâu? Sao để mẹ ngất xỉu một mình không ai hay vậy?

- À... Ôi! - Lau nhanh dòng nước mắt bà dẫu con - Ba con và Mỹ Kiều bận họp đồng với khách. Ở nhà một mình chẳng có việc gì làm, chán chân buồn tay quá mẹ mới nhón chân định quét trần nhà, không ngờ vấp bật té... May mà con về kịp.

- Mẹ cứ vậy không, con dặn hoài mà hông chịu nghe. Cứ để ba mượn người làm đi, già cả, chân tay yếu đuối rồi mà cứ ráng - Nhấn mặt Thi Thi cần nhần mẹ - Mẹ vậy hoài, con nghỉ học ở nhà không thèm đi học nữa đâu.

- Coi em đó, mẹ mới tỉnh, không lo an ủi thì thôi, còn ở đó lo cần nhần nữa!

- Thêm một giọng ấm áp chen vào. Ngẩng đầu lên bây giờ bà mới nhận ra sự hiện diện của Khánh Băng. Anh đang cúi đầu lễ phép chào bà.

- Không cần nhần sao được? - Biết lỗi mình Thi Thi dụ giọng. - Già rồi mà cứ giành hết việc vào mình, thí dụ như lúc nãy em về không kịp thì sao?

Hông được em phải gọi điện cho ba mới được.

- Đừng con! - Vội nắm tay Thi Thi, bà cản - Đừng làm gián đoạn công việc của bạ Thôi được, coi như lần này mẹ sai. Mẹ hứa với con sẽ không giành làm việc nhà nữa. Mẹ sẽ mượn người làm. Con vừa ý chứ?

- Vừa ý!

Như chỉ chờ có thế, Thi Thi giãn ngay nét mặt cau có của mình. Mỉm nụ

cười tươi, cô đá nhẹ con mắt trái với Khánh Băng. Chợt hiểu ra, nãy giờ nó chỉ vờ nhăn nhó để dọa. mình, bà xỉ nhẹ trán cô rồi mắng yêu:

- Gan trời, cả hai đứa dám toa rập đưa mẹ vào đây hả?

- Không phải con. - Nhún vai một cách vô tội vạ, Khánh Băng làm ra vẻ ngây thơ - Tất cả do Thi Thi đạo diễn ra. Phần con chỉ biết tuân lời.

- Còn dám nói. Chính anh đã bảo em làm như vậy.

- Anh bao giờ? Em đó ..

- Anh...

- Em...

- Thôi thôi. - Thấy hai đứa cứ cãi nhau không biết bao giờ mới dứt, bà lớn tiếng xen vào - Đứa nào cũng được, đừng cãi nữa. Mẹ mệt lắm rồi, cho mẹ xin ly nước.

- Dạ.

- Dạ.

Hai ly nước được rót đưa tới một lượt. Làm bà phải thêm một lần khó xử, biết uống của đứa nào đây?

- Uống của con nè mẹ! - Ly nước trên tay Thi Thi nhích lên một chút. Chẳng chịu thua, ly nước của Khánh Băng cũng tiến theo.

- Không, mẹ phải uống của con.

- Cái anh này! Ai cho anh gọi mẹ người ta bằng mẹ chứ? - Thúc mạnh cùi tay vào hông Khánh Băng, Thi Thi liếc dài một cái, bắt bẻ.

- Thì trước sau gì cũng gọi, tập cho nó quen lần... - Đưa tay gỡ tóc, Khánh Băng cười hì hì thoải mái.

Thi Thi trề môi:

- Đừng có mơ mộng hão. Bản mặt của anh hồng ai thèm.

- Đúng là nói láo chưa quen. Mắt cứ chớp lia, chớp lia - Vừa nói, Khánh Băng chớp mắt mình để nhạo cô.

- Hồi nào chứ? Chỉ tại người ta mỏi mắt thôi...

Chúng lại quên mất mình, vào trận cãi không người thắng rồi. Lắc đầu, bà thả gối nằm xuống. Không ngăn cản nữa, cứ cho chúng cãi đã đời đi. Tình yêu không vì những trận cãi bằng quơ áy nhát nhòa. Mà ngược lại... Những câu cãi trẻ con, ngây thơ đó sẽ làm tình yêu của chúng thêm hương vị. Ôi! Sao bà thêm được quên đi tất cả, để được trở về tuổi hồn nhiên. Để được yêu, được cãi nhau như chúng.

- Nói gì thì nói, bây giờ anh có để mẹ uống nước của em không?

- Thấy em cãi hoài không lại, tội nghiệp quá. Thôi anh nhường cho em đó. Ê, lêu lêu, mắc cỡ, mẹ ngủ rồi... Vậy làm sao uống được đây. - Nhìn xuống thấy bà đã nhắm mắt, Khánh Băng kêu to mừng rỡ.

Quê quá, Thi Thi trợn mắt lên:

- Đã bảo rồi, không cho anh gọi mẹ người ta bằng mẹ.

- Anh cứ gọi, thì sao? - Nhướn một con mắt lên Khánh Băng thách thức.

- Thì... thì... em sẽ đánh anh... - Thi Thi giậm chân, đám mạnh xuống vai Khánh Băng, nhưng anh né kịp.

- Xí hựt, lêu lêu... - Rồi vụt chạy đi ngay Thi Thi tức lắm, cố đuổi theo đánh anh cho bằng được.

Giọt lệ tuôn tràn, bà hé mắt nhìn hai đứa đuổi nhau ngoài hoa viên bệnh viện. Bao đón đau, sầu khổ tan biến cả. Bà nhủ lòng, bằng mọi giá, giữ mãi nụ cười trên đôi môi hồn nhiên của con trẻ.

OoO

Cơ thể nóng ran, miệng đắng ngắt và cổ họng sưng vều, không cần đi bác sĩ, bà cũng biết mình cảm nặng rồi.

Bình thường, cái chứng cảm xoảng này không quật nổi bà đâu. Ngày trước, bị cảm nặng hơn thế này, bà vẫn ra chợ ngồi bán nôi. Uống bảy tám viên paracetamol là khỏi bệnh ngay.

Vậy mà... ba ngày nay bà làm hết vỉ thuốc cả chục viên rồi mà bệnh tình chẳng thuyên giảm chút nào. Dường như, nó càng nặng thêm thì phải. Nhức đầu quá! Bà ráng chống tay ngồi dậy tìm thuốc ở đầu giường. Tối quá, nhưng... bà không dám mở đèn, sợ ảnh hưởng đến giấc ngủ của chồng với Mỹ Kiều.

Đây! Viên thuốc đây rồi, run run cho viên thuốc vào miệng bà nghe đói còn cào. Mấy ngày nay miệng đắng, cổ đau bà đâu ăn uống được gì. Thấy bà nằm vùi một đồng, biết bà bệnh mà Mỹ Kiều, thậm chí cả ông cũng không một chút bận tâm lưu ý. Còn lớn tiếng mắng chửi bà khi công việc chưa xong.

Còn nửa chén cháo ăn liền, bà nấu hồi trưa, ăn không nổi. Đến bây giờ lạnh ngắt lạnh tanh, bà lấy ra ăn đỡ. Nó muốn thiu rồi, cổ họng bà nhợn ra, buồn nôn quá, nhưng bà cố ép mình phải nuốt. Không, bà sẽ quy mất thôi. Ráng lên... bà không thể nào chết được. Một năm nữa thôi, Thi Thi đã ra trường. Nhắc đến Thi Thi, mắt bà lại sáng lên hy vọng, sức khỏe như chột đến ngay, bà ăn hết chén cháo thật ngon lành. Ba năm rồi. Vâng, mới đó đã ba năm, thời gian coi vậy mà trôi nhanh thật. Và bà cũng không hiểu, phép màu nào đã giúp mình vượt qua những chuỗi ngày đau khổ ấy.

Xoảng!

Ôi! Cái chén đặt không đúng vị trí rơi xuống đất vỡ tan làm bà sợ điếng hồn. Hai tay ôm ngực bà chờ nghe giọng Mỹ Kiều the thé vang lên. Nhưng... một phút rồi hai phút trôi qua, vẫn chẳng có động tĩnh gì. Hú vía, chắc Mỹ Kiều say ngủ, không nghe thấy.

Cho tay vào túi áo lần tìm cái quẹt ga, bà bật lên rồi châm vào cây đèn cây nhỏ xiu. Gom hết sức lực, bà bước xuống giường, thu dọn mớ miếng chén, kéo sáng ra, Mỹ Kiều trông thấy lại mắng cho.

Tại sao Mỹ Kiều cứ luôn hằn học, thù ghét mình như vậy? Bao nhiêu lần bà

tự hỏi mình câu ấy rồi không thể trả lời. Bà đã đầu hàng, đã buông xuôi nhường cho cô tất cả, từ căn phòng sang trọng tiện nghi đến vòng tay ân cần ấm áp của chồng. Cô được tất cả rồi, sao vẫn chưa hài lòng? Sao vẫn luôn đặt điều kiểm chuyện? Cô thích nhìn bà bị Ông hành hạ lắm ư?

Giờ đây, trong căn nhà này, bà chỉ là con ở không hơn không kém. Com nước, áo quần. Bao nhiêu việc nặng nhẹ trong nhà đều chất hết xuống vai bà. Mỹ Kiều không cho mướn người làm và ý bà cũng thế. E tiếng xấu đồn xa, nay mai sẽ lọt vào tai Thi Thi mắt.

Đêm đêm, một mình cô đơn trong buồn tủi, bà chỉ biết giải bày lên trang giấy. Dù viết nhật ký không phải ý thích của bà. Nhưng... nếu không được trải lòng ra, bà sợ mình không chịu nổi.

Thi Thi ơi! Một mai, khi biết chuyện này, thế nào con cũng hờn, cũng trách mẹ sao giấu con lâu quá. Nhưng biết làm sao? Mẹ đã nghĩ kỹ rồi. Không thể để cho việc học của con dang dở được. Sức mẹ cạn cùng rồi, đâu thể bon chen ra đời tìm sự sống. Cũng như con đã quen trong sung sướng cung chiều. Mẹ không đành lòng nhìn con vất vả, hay thiếu thốn. Đời con đau khổ đã nhiều. Mẹ nhất định đền lại cho con, mười một năm dài thiếu tình cha trong cô nhi viện.

Dù bạc tình, vô nghĩa. Ông ấy vẫn là cha ruột của con. Mẹ hy vọng con không vì chuyện này mà bối lòng thương yêu ông ấy. Tại số mẹ hẩm hiu thôi. Trách ai bây giờ chứ?

Run run viết xong dòng nhật ký cho con, bà lần bước vào toa lét vệ sinh. Không ngờ, nền gạch trơn láng làm bà bất chợt té nhào. Úp mặt vào cái bồn tắm chứa đầy nước xà bông, lúc chiều Mỹ Kiều tắm vẫn quên chưa xả nước. Ngộp quá! Bà chống tay chỗi dậy nhưng không nổi. Nền men láng thêm một lần nữa làm bà bị trượt tay, chìm sâu hơn vào dòng nước. Cảnh vật quay cuồng, bà cảm thấy hồn mình vút lên cao...

OoO

Thi Thi.Đang cố rảo bước đuổi theo cho kịp nhóm bạn, chợt bị Khánh Băng nắm tay kéo lại . Thi Thi tròn đôi mắt ngạc nhiên :

- Gì hả ?

- Dừng lại đi, anh có chuyện này muốn nói với em, hay lắm - Vẻ bí mật và long trọng, Khánh Băng hạ giọng.

- Chuyện gì? - Thi Thi vẫn vô tình - Sao này giờ anh không nói, đợi bây giờ trời sắp tối rồi.

- Thì chuyện này, tối mới nói được mà! - Vẫn nắm tay cô, mắt anh long lanh sáng.

- Ủ thì nói lẹ lẹ đi rồi về ! - Đưa mắt nhìn theo đám bạn, Thi Thi nhẹ thở ra - Kẻo không kịp đo hát karaoke với chúng nó.

Nhìn vẻ mặt cô phụng phịu dỗi hờn pha chút luyến lưu, tiếc nuối cùng đám bạn. Khánh Băng nghe tức trong lòng .Thật uổng công anh trốn việc từ SG lặn lội xuống Cần Thơ để thăm cô . Thời gian gấp như lửa cháy, quý như vàng . Vậy mà cô cứ nhờn nhợ, thủng thỉnh cùng đám bạn . Hai ngày rồi, vẫn chẳng dành cho anh một phút riêng nào . Hỏi có đáng giận không?

Hỏi vậy chứ Khánh Băng biết mình khó mà giận Thi Thi được . Bởi... cái làm anh yêu, anh mê mết là sự ngây thơ, ngốc nghếch này đây. Như vô tâm, như vô tình vì tối ngày chỉ biết cãi lộn với anh thôi . Những chuyện chẳng đâu vào đâu, nói hoài hong hết . Chưa một lần... cô mở miệng tỏ tình hay một cử chỉ gì chứng tỏ mình là người yêu của anh cả.

Bởi thế, mỗi lúc gặp cô trở về là anh quạu quọ, bực mình. Bao yêu thương dồn nén, bao nhung nhớ đợi chờ. Bao khát khao hy vọng.

Vậy mà... gặp nhau lần nào... cô cũng cứ như không.

Thi Thi.Giá mà em biết được, mỗi lần gặp em là tim anh lại rung lên bao cảm giác . Anh nôn nao náo nức không ngủ được.

Thi Thi ơi ! Em khe khắt chi lắm vậy? Bốn năm dài làm bạn không đủ cho em hiểu được anh ? Tại sao... thái độ em cứ lạnh băng, dè dặt làm anh phải ngại ngùng ?

- Chuyện gì hả Sao anh không nói ? - Thấy anh tẻnh người lâu quá, Thi Thi nóng lòng giục.

- Ủ... à... - Như chợt tỉnh, Khánh Băng nói thật nhanh - Mình đến băng đá kia ngồi một lát đi em.

- Bộ chuyện anh sắp nói dài lắm hả ? - Thi Thi cất giọng lạnh lùng làm Khánh Băng phải thở dài ngao ngán , lại như bao lần trước.

- Cũng... dài dài... - Quê độ, anh trả lời cụt ngủn . Rồi không biết mở đầu ra sao cả , anh đành phải ngồi yên nhìn dòng nước trôi lững lờ trước mắt mình .Biết bao giờ... Thi Thi mới chịu hiểu lòng anh chứ ?

- Anh sao vậy? Bộ người ta nói vậy rồi giận hả? Con trai gì nhỏ mọn quá trời...

- Còn đỡ hơn em, con gái gì mà vô tình quá!

Lại như bao lần trước, Khánh Băng không nhịn được. Cãi rồi hối hận ngay, anh trả lời

- Ở cạnh người yêu mà cứ nói chuyện đâu đâu, trên trời dưới đất.

- Không nói chuyện trên trời dưới đất thì nói chuyện gì ? - Hai cái chân đánh đong đưa trong không khí, Thi Thi nói mà không thèm nhìn đến mặt anh.

- Thì chuyện tình yêu, chuyện hẹn hò lãng mạn - Đến nước này, Khánh Băng đành phải liều một chuyến . Rồi sự thể ra sao cũng mặc - Chẳng bao giờ em quan tâm anh? Chẳng bao giờ em nói về tương lai, về đám cưới của mình.

- Em ngu sao mà nói ! - Thi Thi vẫn tỉnh queo trước lời thiết tha của anh. Khánh Băng phật ý.

- Chuyện quan trọng cả một đời hai đứa mà em em là ngu à ?

- Chứ còn gì nữa ? - Tròn đôi mắt nhìn anh, Thi Thi cãi - Em đâu có ngu mà nói mấy chuyện đó với anh. Để anh khi dễ người ta, con gái mê con trai ha ? Anh ngon, sao anh hông giỏi nói trước đi rồi trách người ta chứ?

Thì ra thế ! Khánh Băng nghe dở khóc dở cười. Trách mình sao ngu quá, không chịu nhớ, Thi Thi to xác nhưng tâm hồn con nít? Thì ra... bao ngày... cô bé chờ mình nói. Hèn gì cái mặt cứ kên kên.

- Còn cười người ta hả? Thôi hông thêm... Về cho coi... - Thấy anh bật cười giòn Thi Thi giận dỗi bỏ đi.

Khánh Băng vội nắm tay cô, kéo lại.

- Thôi đừng giận, nghe anh nói đây nè. Chúng mình làm đám hỏi đi nhé.

- Cái gì? - Thi Thi quay trở lại ngay Đám hỏi làm gì chứ? Hông chịu đâu - Rồi cô ngoe nguẩy ra bờ sông đứng.

Khánh Băng bước lại gần cô:

- Để chắc ăn, để anh khỏi hồi hộp nữa. Nói thiệt nghe, lúc nãy thấy mấy gã học chung lớp cứ dăm dăm nhìn em, anh sợ lắm.

- Sợ vậy, sao anh không cưới em luôn đi?

Thi Thi như cô tình trâu ghẹo và Khánh Băng vụt thành một gã khờ.

- Tại anh thương em quá! Anh sợ em đi học phải mang ba lô ngược rồi chúng bạn cười cho.

- Ba lô ngược là gì? Sao lại cười!

Thi Thi không hiểu, Khánh Băng phải lấy tay ra hiệu vòng trước bụng mình một vòng to.

- Như vậy nè!

Chợt hiểu, Thi Thi mắc cỡ dăm mạnh xuống người anh :

- Quỷ không , chỉ giỏi tài nói bậy.

- Sao hở? Em đồng ý chứ? Hôm qua mẹ lại nhắc anh cưới vợ nữa đó . Em cứ hên lần, hên lựa hoài, coi chừng anh đổi ý cưới vợ khác bây giờ.

- Thôi đừng đổi ý, em chịu, nhưng... - Thi Thi chợt ngập ngừng làm Khánh Bằng nghe tim mình như ngừng đập ! - Em làm sao biết anh có thật dạ hay không ?

-Ồ ! Tưởng gì ! - Khánh Bằng thở phào nhẹ nhõm - Dễ lắm, chỉ cần em nhắm mắt lại là em biết anh có thật dạ hay không.

- Thật hả ?

Thi Thi tin ngay lời anh nói . Cô vội nhắm khít đôi mắt lại, trông rất dễ thương . Khánh Bằng nhẹ mím cười rồi từ từ cúi xuống, đặt lên môi cô một nụ hôn.

- Anh ! - Đôi mắt mở lớn ngỡ ngàng rồi từ từ khép lại ngay . Thi Thi vòng tay quanh cô anh trao gởi . Nghe hai nhịp tim hoà làm một, bỗng bình trong cảm giác yêu đương...

- Thi Thi, cậu đâu rồi , có điện khẩn từ nhà đánh ra cho cậu đây.

Đang mơ màng trong cảm giác ngất ngây , bỗng bên tai văng vẳng giọng Thu Nga gọi tới, Khánh Bằng nghe bức mình quá đổi . Người gì kỳ cục, hết giờ gọi rồi sao chứ ? Thôi, thầy kệ đi. Ôm chặt Thi Thi sát vào lòng thêm chút nữa , anh thật hạnh phúc nghe môi Thi Thi đáp lại môi mình . Dù vụng về, ngỡ ngác... Nhưng làm tim anh rạo rức . Thi Thi ơi, em đúng là viên ngọc lành không tì vết.

- Thi Thi, cậu đâu rồi.

- Ra đây mau đi.

Không chỉ Thu Nga, mà Thanh Hằng, Thu Tuyết cùng xuất hiện . Cả ba áo dác gọi quanh làm công viên trở nên náo động.

- Chúng gọi em kìa ! Làm sao bây giờ ? - Xấu hổ như tên trộm bị bắt quả tang, Thi Thi cúi đầu lí nhí.

- Kệ chúng đi, ngồi xuống với anh.

Kéo cô ngồi sụp xuống, nép mình sau bụi rậm, Khánh Bằng tham lam toan

thêm 1 nụi hôn.

- Đừng anh.

Né đầu tranh khỏi môi anh, Thi Thi vọng ra ngoài gọi lớn :

- Thu Nga, mình ở đây !

Lại coi trọng bạn hơn bồ ! Khánh Băng nghe dỗi trong lòng. Quay đi, anh để mặc cô lo cùng đám bạn. Nhủ thầm, một lát anh sẽ đền cô, ít nhất cũng một chục nụi hôn.

- Thi Thi, cậu sao vậy?

- Anh Băng, anh nhìn kìa, Thi Thi nó xỉu rồi...

Đang mơ màng nhớ lại cảm giác của nụi hôn, Khánh Băng chợt giật nảy mình nghe Thu Nga hét thất thanh . Quay đầu lại, thấy Thi Thi mặt tái xanh, tím ngắt, anh vội đỡ lấy cô, lo lắng :

- Thi Thi, em sao vậy ?

Thi Thi đứng im bất động . Mặt cô xám đi . Thu Nga nhẹ gỡ tờ điện tín khỏi tay bạn . Thảng thốt đọc to :

- Mẹ mất ! Về ngay !

- Mẹ mất !

Đến lượt Khánh Băng nghe chân tay mình rời rã . Đất trời như sụp đổ dưới chân... Anh giăng nhanh tờ điện tín rồi thẫn người ra bất động . Tất cả sao đột ngột, ngỡ ngàng ? Sao như ác mộng , cuốn trôi đi !

Không ! Anh không tin bà vẫn sống, đoán phần đến thế! Ngày tiền Thi Thi lên đường đi thực tập. Bà trông khoẻ mạnh, hồng hào, vui vẻ lắm, lẽ nào...

Cúi nhìn Thi Thi, thấy cô lặng lẽ khóc một mình. Khánh Băng nghe thương quá! Anh nhe, ôm cô vào lòng dỗ dành như đứa trẻ. Nỗi đau này, làm sao anh có thể chia sẻ, gánh vác bớt cho cô.

Đã đọc hơn 10 lần quyển nhật ký mẹ để lại rồi , vậy mà... lần nào cầm nó lên, Thi Thi cũng khóc ròng từ trang đầu đến trang cuối.

Thương mẹ bao nhiêu, cô giận mình bấy nhiêu. Giận cho cái tánh vô tâm của mình thật nhiều . Sao cô có thể nhớn nhoe hạnh phúc trong từng ấy năm dài mà chẳng biết gì nỗi khổ tâm của mẹ . Suốt cả cuộc đời mẹ chưa một lần biết thế nào là niềm vui , hạnh phúc . Mẹ Oi , con đáng trách vô cùng.

Gạt nước mắt đứng lên, cô đến bên bàn thờ thắp cho mẹ nén nhang . Ngày mai là 100 ngày của mẹ, vậy mà gã đàn ông và ả con gái kia như chẳng biết gì . Suốt thời gian làm ma chay cho mẹ , chúng nhớn nhoe du hí hết Nha Trang rồi Đà Lạt, chúng chẳng chút động lòng trước cái chết thương tâm của mẹ cô.

Nhớ hôm đó, Khánh Băng đã dùng chiếc Nissan của mình chở cô phóng như bay trong đêm vắng . Con đường Cần Thơ - SG dài hơn hai trăm kilomet mà anh chỉ chạy mất đúng có 4 tiếng đồng hồ.

Nhưng... dù cho anh có mấy lần suýt gây nguy hiểm, có vượt đèn đỏ cho công an tức giận đuổi theo . Cũng uống công thôi. Thi Thi không kịp giờ nhìn mặt mẹ lần sau cuối . Gã đàn ông - (Phải , từ bây giờ Thi Thi nhủ lòng sẽ không gọi hắn là cha nữa) thật vô tâm, tàn nhẫn . Vì một chút dị đoan, hắn đành lòng không cho cô về nhìn mặt mẹ mà cứ cho người tắm liệm.

Ôm quyền nhật ký của mẹ do người tài xế có lòng trao lại , Thi Thi khóc như mưa . Thương mẹ phải chết oan, cô chỉ muốn cầm dao đâm chết Mỹ Kiều và người đàn ông đó . Nhưng... lực bất tòng tâm..không đủ can đảm làm điều đó . Dù sao... hắn cũng là cha, là người tạo cho cho tim óc, hình hài...

Mẹ Oi! Hôm nay mẹ đã được 100 ngày . Theo lời người xưa bảo, linh hồn mẹ giờ đã siêu thoát .Con biết, một người hiền lành , đáng thương như mẹ sẽ được lên cõi thiên đàng . Chỗ địa ngục kia sẽ dành cho người bạc tình , gian ác.

Cầm lấy khung ảnh mẹ , Thi Thi hôn thật lâu lên đôi mắt mẹ rồi từ từ ch vào

túi của mình . Cả lư hương trên bàn thờ cô cũng quyết đem theo chứ để lại làm gì ? Bọn người ấy nhất định sẽ không buồn thấp cho mẹ dù chỉ 1 nén hương.

Mẹ Oi ! Con biết mẹ không muốn con bỏ nhà đi cũng như chẳng hài lòng nhìn con bỏ học giữa đường . Chịu trăm cay ngàn đắng, cắn răng cam tử nhục một mình, mẹ cũng chỉ vì con . Mẹ muốn con được ấm êm trong nhung lụa, được theo chúng bạn học đến nơi đến chốn.

Nhưng mẹ Oi, con không thể tròn tâm nguyện của mẹ rồi . Làm sao con có thể ở lại ngôi nhà đã giết chết mẹ mình. Ngọt ngào với kẻ đã hành hạ mẹ cho được chứ ? Tha lỗi cho con mẹ à ! Con phải đi thôi!

Đi về đâu? Làm gì? Con cũng chưa biết nữa . Nhưng... chắc chắn một điều... con sẽ không để người đàn ông kia tìm ra tung tích . Sẽ không bao giờ trở lại nơi này . Và chẳng bao giờ con nhìn mặt . Dù có phải bỏ thân trong đói lạnh nghèo nàn, con cũng quyết không tha cho họ.

Xốc chiếc túi lên vai, Thi Thi lại chạnh lòng nghe nhớ" Khánh Băng. Tội nghiệp... anh đã yêu thương lo lắng cho cô thật dạ thật lòng . Suốt đám tang của mẹ, cô thức bao nhiêu, anh cũng thức bấy nhiêu. Một buổi không rời, anh cứ sợ cô làm điều dại dột.

Khánh Băng ơi ! Em đành phụ anh thôi . Em không thể an lòng hưởng hạnh phúc yêu đương khi mẹ phải chết trong tử nhục . Quên em đi, tìm một người con gái khác xứng đáng hơn. Kiếp này , em nguyện ở vậy khói nhang, chăm sóc mẹ , và... em sẽ chẳng bao giờ quên được anh đâu ! Khánh Băng ơi !

Quẹt ngang dòng nước mắt... Thi Thi bước vội ra đường . Bóng cô nhỏ, tan dần trong đêm tối...

oOo

Buông tay, đặt quyền nhật ký xuống bàn, Thiên Chiến mới hay mắt mình mờ

lệ . Thì ra... anh đã khóc từ khi câu chuyện mới bắt đầu . Anh thương mẹ Thi Thi, thương Thi Thi và thương... cả Đông Đông nữa.

Từng viết về cái đẹp, từng ca ngợi về đức tính chịu thương, chịu khó , về lòng nhân hậu của người phụ nữ , nhưng... chưa bao giờ anh viết được một quyển truyện cảm động dường kia, và cũng chưa bao giờ anh hình dung nổi một con người nhẫn tâm, độc ác như ông Trần Lập Quốc lại là nhà doanh nghiệp.

Thần tượng cao quý, một danh nhân sống mọi người lấy đó làm gương để soi ư ? Thiên Chiến nghe buồn cười quá . Thế mới biết " Tri nhân tri diện, bất tri tâm " Con người bề ngoài bảnh bao, nhân hậu vậy , chưa chắc lòng đã tốt . Nếu không gặp Đông Đông... anh đã phạm một sai lầm nghiêm trọng . Hèn chi hôm đó, ở quảng trường kinh tế, Thi Thi bị kích động . Cô đã muốn vạch mặt nạ của ông , nhưng... không đủ sức.

Muốn phá bỏ thần tượng, muốn vạch mặt nạ Ông thất. chẳng dễ chút nào . Không khéo lại gây nên một làn sóng phản đối ập vào người . Nhưng..an tâm đi hai người bạn . Không biết thì thôi, một khi đã biết rồi, Đông Phong này không thể bỏ qua đâu . Nhất định ..tôi sẽ ủng hộ hai bạn lấy lại công bằng cho lẽ phải... Tôi tin hai bạn.

Sao lại tin ? Thiên Chiến lạ lẫm hỏi lòng . Thường khi anh là người cân nhắc, kỹ lưỡng lắm mà . Sao lần này, chỉ mới đọc qua dòng nhật ký, anh đã vội tin ngay? Lỡ như... Đông Đông muốn chơi xỏ, cô đặt chuyện đưa anh vào bẫy thì sao? Lỡ như Trần Lập Quốc không tồi tệ như cô viết... ?

Không đâu ! Thiên Chiến mỉm cười lắc đầu . Anh tin vào giác quan thứ 6 của mình . Tin vào đôi mắt lúc nào cũng buồn của Thi Thi và đặc biệt là tin vào Đông Đông.

Ngay từ buổi đầu gặp mặt, anh đã cảm nhận được điều này ở cô rồi . Một sự mâu thuẫn lúc nào cũng diễn ra xâu xé nội tâm cô Anh hiểu vì sao thái độ

của cô luôn lạ lùng, khó hiểu.

Cô muốn đem nhan sắc, thân xác của mình để trả thù Trần Lập Quốc ư ?
Thật là một ý nghĩ điên rồ, dại dột . Như một đứa bé, cô không biết rằng
chơi dao thì chính tay mình sẽ đứt . Cô sẽ chẳng làm tổn hại nổi ông ta, mà
ngược lại kẻ thiệt thòi chính là mình . Không được, phải ngăn cô lại trước
khi quá muộn.

Đông Đông đâu rồi nhỉ ? Bây giờ anh mới chợt nhớ ra cô đã đi lâu rồi . Thái
độ lại kỳ kỳ khó hiểu và... chắc chẳng phải tự nhiên cô cho anh đọc quyển
nhật ký bí mật này. Lẽ nào, cô đã...

Như quỳnh lên, sợ cùng ý nghĩ vừa chợt đến , Thiên Chiến bật tung người
chạy vào toilet kiểm cô . Không có. Cả phòng khách, cả lan viên đều vắng
bóng. Trời sắp sáng mất rồi.

Đông Đông đi đâu chứ ? chạy bỏ đến máy điện thoại , anh toan gọi về cô nhi
viện hỏi Thi Thi . Bất chợt đôi mắt anh nhìn thấy một phong bì trắng để trên
bàn. Biết chắc là của Đông Đông. Anh xé vội ra ngay.

Thiên Chiến

Đọc xong quyển nhật ký, hẳn anh không còn ngạc nhiên, thắc mắc trước
những hành động lạ lùng của tôi rồi chứ.

Và... với bộ óc thông minh, nhạy bén của một nhà văn, anh đã đoán ra tôi đã
vào đây để làm gì và có lẽ anh cũng đã đoán được cách tôi dùng để tìm ra
chân dung Trần Lập Quốc.

Vâng, đúng vậy, tôi quyết đem sắc đẹp, đem bản thân mình ra liều cùng hẳn
một trận này . Có thể tôi sai, đã quá tự tin vào bản thân mình . Nhưng... thú
thật... tôi đã nghĩ rất nhiều rồi . Tôi không còn cách nào khác hay hơn.

Tôi biết anh sẽ cản, sẽ không đồng ý cho tôi làm thế... Nhưng... tiếc thay,
anh không làm được điều đó nữa rồi . Vì... khi nhận được thư này ..tôi đã lên
máy bay cùng Trần Lập Quốc sang Thái Lan hưởng tuần trăng mật.

Vĩnh biệt Đông Phong - Tình yêu của tôi.

Tái bút : Tôi xin lỗi vì đã gọi anh như thế . Nhưng..chắc anh cũng đâu nợ trách 1 người con gái đã thâm yêu anh từ lâu lắm.

Phải đọc đến lần thứ ba, Thiên Chiến mới hiểu hết những gì Đông Đông viết cho mình . Như sấm nổ bên tai, anh thấy tâm hồn mình chao đảo quay cuồng . Đông Đông... Biết cười hay khóc với cái tin cô vừa tiết lộ đây ?

Không thể cười mà cũng không thể khóc, Thiên Chiến chỉ biết giậm chân trách mình thôi. Lẽ ra, anh phải nhận thức điều này từ sớm . Chẳng phải lúc này Đông Đông đã nói những lời từ biệt rồi sao ?

Đưa mắt ngó đồng hồ, Thiên Chiến biết mình không đuổi kịp cô đâu .

Chuyến bay SG - Băng Cốc đã cất cánh hơn một tiếng . Bây giờ có lẽ cô đã cùng ông Quốc hạ cánh rồi.

Là một nhà văn đang sung sức, Thiên Chiến từng nhận không ít lời tỏ tình đáng yêu của các độc giả quá ngưỡng mộ mình . Nhưng... chưa bao giờ... anh nghe lòng mình rung động nhiều như thế. Dù lời tỏ tình của Đông Đông thật ngắn, thật khô khan.

Xếp lá thư lại, đưa mắt qua khung cửa . Nhìn xem những ngôi sao chỉ còn là những chấm nhỏ mờ xa trên nền trời xám nhạt, Thiên Chiến bỗng thấy lòng mình buồn man mác . Một nỗi mất mát cứ lớn dần? Trong anh, Đông Đông, em thật là đại dột! Đập chuột thôi,sao phải thí cái chén làm gì.

Mùa Cỏ Thơm

Chương 7

Tắm xong, Mỹ Kiều đến bên bàn ngời trang điểm. Đã thành thói quen rồi, nên dù có lên giường ngủ cô cũng phải điểm chút phấn son lên mặt.

Chà! Nhưng cái nếp nhăn này, và những nốt tàn nhang này nữa. Chúng từ đâu đến vậy? Mỹ Kiều nghe lo thảm trong dạ. Các loại mỹ phẩm đắt tiền đã không chống nổi sự tàn phá thời gian. Dù muốn, dù không, cô cũng bước vào tuổi bốn mươi. Đâu thể giữ lại nét trẻ trung duyên dáng của cô gái đôi mươi chứ?

Đánh dày phấn lên một chút, sẽ che được những nếp nhăn và những nốt tàn nhang ấy, nhưng... nó sẽ khiến cho cô trông già lên nhiều lắm. đành phải vậy thôi. Cô không thể để cho ông trông thấy sự tàn tạ của mình.

Đánh phấn trắng toàn thân, Mỹ Kiều mở tủ lấy chai nước hoa vừa mới mua ra xịt lên người. Một mùi thơm nồng nàn lan toả khắp phòng. Ngọt ngào, quyến rũ vô cùng. Thật chẳng uổng công cô gởi mua tận Pari. Đắt một chút, nhưng nhằm gì. Miễn sao quyến rũ ông mê đắm lại như xưa là đủ rồi...

Một tuần ông sang Thái Lan, Mỹ Kiều đã suy nghĩ và hối hận thật nhiều. Lẽ ra hôm đó cô không nên mắng ông là kẻ "phất lên từ váy đàn bà" dù sự thật là như vậy.

Nhìn mặt ông lúc đó tái xanh giận dữ, Mỹ Kiều đã nhận thức được hậu quả

ng nghiêm trọng câu mình nói. Rõ ràng, cô đã xúc phạm ông. Một sự xúc phạm và xỉ nhục nặng nề...

Quý tha, ma bắt mày đi. Ông đừng đừng sập cánh cửa bỏ đi, Mỹ Kiều thả người xuống salon tự mắng mình. Điên rồi sao mà bảo ông như vậy? Thần khẩu hại xác phạm, cái gì đã khiến cô không kiềm chế nổi cơn tức giận của mình?

Cả tháng nay, Mỹ Kiều thấy mình như bị quỷ ám. Lúc nào cũng dễ bực mình, cau có. Sẵn sàng gây sự với mọi người. Kể cả ông, mỏ vàng lớn của cô.

Mà không bực mình, không điên tiết lên sao được, khi cả tháng nay ông không một lần sờ đến cô Ái ân nhọt nhọt. Ông như sợ hãi, như trốn lánh mỗi lần nghe cô mè nheo nhắc đến chuyện này. Ông làm cô phải ghen tuông, nghi ngờ... lo lắng. Sợ Ông có bồ nhí bên ngoài rồi hờ hững với mình.

Mày làm như vậy không phải cách đâu. Một người bạn tốt bụng đã khuyên khi nghe cô giải bày tâm sự. Càng ghen tuông, bực dọc cần nhần, mày càng đẩy ông ấy xa vòng tay mày đấy. Phải sẵn đón, yêu chiều, nhỏ nhẹ dụ Ông ấy trở về. Đừng quên, đàn ông là giống hảo ngọt nhất trên đời. Có lẽ... nhất thời một lúc nào ông sa vào tay kẻ khác thôi. Chứ tao nghĩ... mày còn ngon lắm đó. Vừa đẹp, vừa dạn dày kinh nghiệm. Mấy đứa nhãi ranh mới lớn lấy gì sao sánh với mày chứ?

Đúng như vậy! Nhìn thẳng vào gương Mỹ Kiều công nhận lời bạn nói. Sắc đẹp một thời của siêu người mẫu Mỹ Kiều vẫn còn đây. Sao cô có thể mất ông cho một nhãi ranh tiểu tốt vô danh nào chứ? Phải đổi chiến thuật ngay khi còn chưa muộn. Quốc ơi, đêm nay anh về sẽ thấy em hoàn toàn đổi khác. Rồi anh phải chết mê chết mệt cho coi. Thế gian này... không có một Mỹ Kiều thứ hai đâu...

Cốc... cốc... cốc...

Đang mơ màng đến những câu nũng nịu, những cái vuốt ve điêu luyện, chợt nghe tiếng gõ cửa vang dồn dập, Mỹ Kiều hồi hải đứng dậy ngay. Thế nào ông cũng đem về tặng cho cô chuỗi kim cương đáng giá. Thái Lan là đất hột xoàn mà...

-Chào chị.

Không phải ông mà là một người con gái trẻ, xách chiếc va li to tướng bước vào. Nụ cười tắt trên môi, Mỹ Kiều dò xét nhìn cô gái:

- Chào cô... Xin lỗi cô tìm ai?

-Em chẳng tìm ai cả! Em về nhà của mình thôi!. - Rất tự nhiên không đợi mời, cô gái xách va li bước thẳng vào nhà. Chẳng cởi giày, cô ngồi xuống salon, vung tay khoan khoái - Ngồi máy bay ê cả người. Về nhà khoẻ thật. Mỹ Kiều, chị rót cho em ly nước...

-Hả? - Tự nhiên bị động, Mỹ Kiều thấy mình vâng lời cô đem ngay một ly nước lại - Cô nói nhà này là của cô ư?

- Vâng đúng vậy. - Bưng ly nước lên uống cạn một hơi khoan khoái, cô gái khẽ mỉm cười - À quên, em chưa giới thiệu mình. Từ nay chị cứ gọi em là Đông Đông như anh Quốc nhé!

-Em là... em của chồng chị à? - Mỹ Kiều nghe giọng nói của mình khàn đi. Dạ không, em là vợ của anh - Đông Đông cất giọng thân nhiên mà Mỹ Kiều nghe bao nhiêu tóc trên đầu mình như dựng cả lên. Đôi mắt mở tròn, cô không tin những gì tai mình vừa nghe thấy. Thế gian này, có kẻ bạo gan đến thế ư?

-Tụi em vừa đi hưởng tuần trăng mật ở Thái Lan về, vui lắm. - Như không buồn để ý đến sắc mặt khó coi của Mỹ Kiều, Đông Đông tiếp tục vô tình - Anh Quốc có mua quà cho chị nữa, một chiếc áo len. Chị xem có đẹp không? Chắc là đủ sưởi ấm cho chị trong những đêm cô phòng, lẻ bóng.

-Thôi đủ rồi. - Không thể kiềm chế được lâu hơn, Mỹ Kiều giật phắt chiếc

áo len trên tay Đông Đông ném nhanh xuống đất. Dùng chân giẫm lên, cô hét - Cút khỏi đây lập tức, thật là trơ trẽn, vô liêm sỉ.

- Đúng như vậy đó. - Và thản nhiên, Đông Đông mở bóp, giữa móng tay Nhịp nhịp đôi giày cao gót lên mặt bàn kiếng, cô nheo một con mắt trái. - Nhưng xin lỗi, chị đuổi lộn người rồi. Căn nhà này từ hôm nay đã thuộc quyền sở hữu của tôi. Chị chỉ là kẻ ăn nhờ, ở đậu thôi. Khôn hồn thì mềm mỏng, biết điều một chút. Tôi sẽ nể tình chia cho chị ít tình thừa.

-Khốn nạn, căm ngay!

Mỹ Kiều vung tay tát mạnh, nhưng Đông Đông đã kịp thời đỡ được. Nắm chặt tay Mỹ Kiều, cô nghiêm giọng:

- Đừng giở thói du côn với nhỏ này. Chị không đủ sức đâu. Không khéo mang họa vào thân đấy.

- Được để rồi coi. - Biết mình không thể đánh lại Đông Đông, Mỹ Kiều hậm hực - Đợi Lập Quốc về đây, kẻ ra khỏi nhà sẽ là ai cho biết.

-Thì cứ đợi đi, bây giờ tôi phải tắm đây. Sạch sẽ, thơm tho mát mẻ mới đủ sức quyến rũ được ông chồng già mê mệt chứ? - Quay tròn chùm chìa khoá trên tay, Đông Đông nhún nhảy, xách va li vào phòng ông Quốc.

Hừ! Được rồi... tức giận quá, nhưng không cách nào đuổi được Đông Đông. Mỹ Kiều hậm hực hất tung những thứ có trên bàn trang điểm rơi xuống đất, rồi ôm mặt khóc. Tính sao đây? Con nhỏ Đông Đông đó, đánh đá và quá tự tin. Hẳn là nó đã hớp được hồn Lập Quốc rồi. Đánh lép về chịu thua nó một nước sao? Không... bằng mọi giá... phải giành lại Trần Lập Quốc.

-Là la lá la la...

Đông Đông đã tắm xong, cô bước ra vừa đi vừa yêu đời ca hát vang lừng. Với bộ đồ lửng bằng ca tê màu trứng, trông cô tươi mát hồn nhiên như đứa trẻ. Thấy Mỹ Kiều trừng mắt ngó mình, cô bảo:

- Vào mà nấu cơm đi. Ông ấy sắp về rồi đó.

-Nấu hay không tự tao khắc biết, không cần mày phải nhắc. - Xăng giọng, Mỹ Kiều đứng bật lên khỏi ghế, đôi mắt liếc một cái dài - Đồ nhãi ranh, con nít quỷ. Bé như cái hạt tiêu mà lấy ông ấy, không biết nhục.

-Thời buổi kinh tế thị trường, cần gì nghĩa nhân, già trẻ. Miễn có tiền là đủ lắm rồi.

Thấy người ngồi lên salon, Đông Đông bật nút tivi Đang chương trình ca nhạc, cái chương trình mà Mỹ Kiều ghét nhất đời.

-Hừ! Để coi mày đắc ý được bao lâu cho biết.

Không thèm tranh luận nữa, Mỹ Kiều bỏ ra sau lo o bế nôi chè. Thứ chè nhãn nhục hạt sen này, Lập Quốc ưa ăn lắm.

Hừ! Nhẹ mím cười, Mỹ Kiều trách mình sao nhẹ bóng vía quá, chưa gì đã bị con nhãi ranh đó dẫn mặt rồi. Vậy thôi, chắc gì Lập Quốc đã mê mệt nó. Mà dù có mê cũng chẳng sao. Kinh nghiệm tình trường, nó được bao lâu mà cô sợ? Một hai ngày giới lắm là một tuần thôi, bảo đảm, Lập Quốc sẽ chán nó. Mình dù sao cũng còn đẹp. Còn hấp dẫn lắm mà... Nghĩ được mấy điều này, Mỹ Kiều nghe nhẹ cả người. Vạch tấm màn nhìn ra phòng khách, thấy Đông Đông ngồi tư lự một mình. Cô nhẹ mím cười đắc ý. Chắc lại đang thu xếp trong đầu những câu tình tự lấy lòng Lập Quốc rồi...

Không như những gì Mỹ Kiều đã tưởng đâu. Hiện tại, Đông Đông không chút bận tâm nào về Trần Lập Quốc. Toàn bộ tinh thần của cô đã bị Thanh Lam hút mất rồi. Trong từng câu hát vút cao, Đông Đông cảm thấy tâm sự được giải bày chia sẻ...

Khi em xa anh, sóng thôi xô bờ.

Khi em xa anh đá trơ vơ

Con sông lang thang đã khô nơi đầu nguồn.

Bên em, bên em biển đã chết...

Ôi Thanh Lam, ôi Bảo Chấn! Hai người có phải là tôi không? Sao lại như

thấu nỗi đau trong tim tôi vậy? Để lòng tôi quặn thắt, nghẹn ngào, với từng câu chữ. Hơn bao giờ hết, tôi nhận thức được cái cảm giác mát mát này. Đúng như lời ông đã viết đây, Bảo Chấn ơi. Không chỉ sông khô, biển chết, mà tất cả vạn vật quanh tôi giờ đây chẳng còn vật nào có linh hồn cả. Tất cả trước mắt tôi như sa mạc khô cằn, như bãi tha ma như một màu tang tóc. Thật sự đã hết rồi. Chẳng còn gì nữa.

Dù... từ khi đặt chân vào chốn hang hùm, tôi đã chấp nhận làm miếng mồi cho loài thú dữ. Tôi đã biết mình không tồn tại trên thế gian này nữa.

Nhưng... tôi thật không ngờ... vào phút cuối cùng... mình lại được hồi sinh để rồi phải khổ đau, tiếc nuối.

Thiên Chiến! Em thật không biết nên giận hay nên cảm ơn anh? Bởi em không hiểu tình yêu của em dành cho anh là ngọt ngào hay cay đắng nữa. Cả hai chẳng?

Thiên Chiến! Anh có biết em phải lên máy bay cùng Trần Lập Quốc với tâm trạng thế nào không? Trong đêm sinh nhật, em những muốn chúc say anh, tặng cho anh đời con gái của mình. Thật đó... chỉ cần một lần thôi, giữa vòng tay anh... là em cảm thấy đủ lắm rồi.

Nhưng cuối cùng... em nghĩ lại. Cần gì chút anh yêu xác thịt kia. Chỉ cần tâm hồn em nghĩ đến anh là đủ lắm rồi. Mãi mãi sẽ không quên. Thiên Chiến, anh là tình yêu duy nhất và vĩnh cửu của em.

Anh có yêu em không? Điều đó với em bây giờ là vô nghĩa. Một khi đã ở đây, đã trở thành "bà" Lập Quốc, thì em cần gì phải biết tình cảm của anh. Có lẽ... anh sẽ trách em vô tình quá. Nhưng biết làm sao? Mọi việc xảy ra quá ngỡ ngàng, đột ngột. Em thật không tin nó lại xảy ra với mình nhanh như vậy. Lập Quốc thật ra trơ trẽn, vô liêm sỉ hơn em nghĩ gấp vạn lần. Em, vì Thi Thi và mẹ phải dấn thân vào chốn này. Nhưng Thiên Chiến, anh có tin rằng... ?

Hôm đó, giữa lan viên, trong một khung cảnh hữu tình, thơ mộng. Lập Quốc đã đến tìm em. Sống sượng đề nghị một câu vô cùng khiếm nhã.

- Đông Đông. Cô nên đi Thái Lan cho biết. Cô không nhận lời mời tôi là cô hối hận đấy. Cô sẽ có một trăm triệu, có thể hơn...

Ôi! Em thật không dám tin vào tai mình nữa. Từng nghe Thi Thi kể về người cha vô tình, bạc nghĩa này, nhưng ..em thật không ngờ hắn sống sượng và nhẫn tâm dường ấy. Đời con gái đáng giá ngàn vàng, vậy mà hắn đáp bỏ dễ dàng như trở bàn tay vậy.

-Sao? Suy nghĩ kỹ rồi trả lời tôi nhé? Thời hạn một tuần thôi. Nên nhớ, ngoài cô ra còn nhiều người chờ đến lượt mình lắm đó.

Nói xong, hắn bỏ đi nhanh, không buồn để ý đến sắc mặt em tái dần đi vì giận dữ. Trần Lập Quốc... hắn thật là quá đáng. Lẽ nào... Mọi con gái trên thế gian này đều là gái điếm, dễ dàng cho hắn bỏ tiền mua một đêm vui?

Lúc đó, em nghe lòng đau đớn. Tủi nhục dâng đầy. Trong phút chốc, em chợt muốn rời xa, muốn quên đi tất cả trở về với con người thật của mình.

Nhưng... em đã suy nghĩ lại. Không thể bỏ cuộc được đâu. Không thể để mẹ mãi ngậm ngùi nơi chín suối và Thi Thi mãi chìm trong nỗi khổ đời sống, sợ chết kia. Bằng mọi cách, em phải thay trời hành đạo. Trả thù hắn và giành lại một phần tài sản cho Thi Thi nữa. Dù muốn dù không, nó cũng là con, là giọt máu của hắn ta. Nó có quyền được hưởng hơn người đàn bà đáng ghét kia nhiều.

Còn nhận lời... chỉ có một đêm thôi. Liệu em có đủ sức chinh phục trái tim từ lâu không còn nhân tính đó? Một liều... ba bảy cũng liều thôi... Cơ hội cuối cùng rồi...

-Mỹ Kiều, cục cưng của anh, xem anh mua gì về cho em nhé. Ủa? - Đang hớn hờ bước vào, ông Quốc chợt dừng chân ngưỡng ngàng nơi ngạch cửa. Chiếc miệng há tròn vo kinh ngạc, râu chúi kim cương lung lẳng trên tay rơi

nhANH xuống.

-Ừa cái gì? Không mừng gặp lại em sao?

Hít một hơi dài cho tâm tư bình lắng lại, Đông Đông nhẹ đứng lên khỏi ghế.

Đôi mắt tròn lúng liếng, cô sà xuống bên ông kéo dài giọng của mình ra nũng nịu. Đúng lúc, Mỹ Kiều nghe chồng gọi đang bước vội lên.

- Mừng ..anh mừng lắm... - Gật đầu, ông Quốc cười gượng gạo nghe lạnh toát thân:

- Nhưng sao em lại đến đây? Anh đã hứa sẽ mua cho em căn nhà khác rồi mà!

- Vì em yêu anh, em không muốn anh phải tốn tiền vô ích vì em - Quàng tay sang cổ ông, Đông Đông lời lả. Từ nay em sẽ ở đây - Đừng lo, lúc này chị Mỹ Kiều đã đồng ý cho em ở lại rồi. Phải không chị Mỹ Kiều!

Đang tức ứa gan trước cảnh Đông Đông âu yếm chồng mình. Nhưng nghe cô hỏi, Mỹ Kiều lại mỉm cười, nhẹ gật đầu làm ra vẻ mình cao thượng lắm.

- Đúng vậy. Anh về có mệt không? Để em soạn đồ cho anh nhé!

-Chị lo chuẩn bị cơm này giờ cũng mệt rồi. Mấy chuyện này, để em lo cho nhé! - Ngọt ngào, Đông Đông ôm lấy eo ông diu thẳng vào phòng.

-Cũng được! - Gật đầu mà mặt cứ nóng rần lên. Kim lần Mỹ Kiều mới không hét to một tiếng.

Bình tĩnh, bình tĩnh lại... cô tự trấn áp mình trong hơi thở dồn dập. Đừng để Lập Quốc phải so sánh, đánh giá mình thua con bé ấy. Trong mọi trường hợp phải giữ nụ cười duyên dáng trên môi. Nổi giận bây giờ là hạ sách, là trúng kế của nó ngay. Tia mắt bất chợt chạm phải một vật gì lấp lánh dưới chân, Mỹ Kiều cúi xuống. Nhận ra nó là khâu chuỗi kim cương lúc Trần Lập Quốc mới mua về tặng cho mình, lòng cô chợt được an ủi ít nhiều. Ôm khâu chuỗi vào lòng, cô mơ màng tưởng đến cánh tay ông...

-Mỹ Kiều, nín đi nghe anh giải thích. Tất cả không như em tưởng tượng đâu.

Thật tình anh vẫn yêu em...

-Yêu em, yêu em mà như vậy đó! - Được thể... Mỹ Kiều càng khóc nhiều hơn - Yêu em mà anh ngang nhiên cặp bồ trước mắt em. Hết sang Thái Lan hưởng tuần trăng mật còn đem về ở chung nhà nữa. Anh muốn em chết vì ghen tức có phải không?

Vuốt nhẹ bờ vai cô, ông thở ra một hơi dài không nói. Đôi mắt xa xăm, tư lự... Ông như đang tư hỏi lòng. Liệu có nên kể cô nghe sự thật này?

Một sự thật mà bấy lâu nay ông không dám tin là sự thật. Âm thầm chôn kín trong lòng, ông mặc tình cho cô nhieć mớć mắć chửi mình. Và có lẽ cũng vì cô, vì sự thật vì một sự thật này mà ông đã phạm phải một sai lầm nghiêm trọng.

Phải, một sai lầm nghiêm trọng mà giờ đây ông có hối hận cũng muộn rồi. Ông biết, cái giá mình phải trả cho sai lầm đó thật là khủng khiếp. Tuy chưa hiện ra, nhưng... Ông biết chẳng bao lâu nữa cái thiên đường hạnh phúc của ông sẽ sụp đổ tan tành.

Hôm đó... bị Mỹ Kiều mắć cho một câu: "Anh chỉ là hạng phát lên từ váy đàn bà". Ông buồn quá, bỏ nhà lang thang một mình trên phố.

Buồn phận mình nhưng ông không thấy giận Mỹ Kiều một chút nào. Hay nói đúng ra là ông thấy mình không đủ tư cách để giận cô.

Đúng vậy, làm sao ông có đủ tư cách giận cô khi cả tháng nay, với cô ông không tròn bổn phận làm chồng. Ông đã không thể cho cô cái mà bất cứ người đàn ông nào cũng có thể cho vợ được. Với chuyện gổĩ chắñ, ông trở thành kẻ bất tài, vô dụng, mất rồi.

Vì sao điều ấy lại xảy đến với ông? Một người đàn ông vừa mới quá năm mươi hắć còn cường tráng và khỏe mạnh? Không một bác sĩ nào tìm được nguyên nhân, nhưng ông biết. Đó là hậu quả của việc dùng thuốc quá liều. Ông vẫn còn nhớ, một danh y đã bảo ông không nên bạ thuốc nào cũng

uống, thầy nào cũng tin như vậy. Cái chứng bệnh vô sinh của ông, y học đã bó tay rồi.

Nhưng ông không tin, ông bướng bỉnh lặn lội tìm hết thầy này sang thầy khác. Cây nào, cỏ nào, bùa chú nào ông cũng uống. Bất kể thượng vàng hạ cám. Miễn sao ông có thể chữa được chứng bệnh vô sinh ấy. Miễn sao ông có thể làm Mỹ Kiều sanh cho mình một thằng con bụ bẫm để nối dòng.

Thằng con trai đâu không thấy, chỉ thấy ngày nay thân ông ra nông nổi này thôi. Cái vật thể quý nhất người ông, đã không còn sử dụng được rồi. Nó chỉ là một thứ thừa không hơn không kém.

Mỹ Kiều liệu có tin vào lời giải thích của ông không? Nếu tin, chắc cô sẽ chẳng hờn ghen, chẳng nghĩ ông đã "vớ" ai rồi về nhà một mẻ, chán chường không mặn nồng với cô như vậy. Mỹ Kiều ơi, thật oan cho anh biết mấy. Em có biết, mỗi lúc ôm em, hôn em, anh đau khổ vạn lần.

Và... nếu tin, chắc em cũng sẽ đau khổ nhiều. Anh có thể không sao, nhưng em thì không ổn. Với cái tuổi ba mươi tám xuân tình đang dậy lửa, làm sao em có thể chịu nổi cảnh phòng không, cô đơn chiếc bóng một mình. Thế nào rồi em cũng ngoại tình, cũng tìm người đàn ông khác, bỏ anh.

Ôi! Ý nghĩ ấy đã làm anh sợ hãi người. Em là thần may mắn, là bùa hộ mệnh của anh. Không, anh không thể để em lọt vào tay người khác...

Quanh quẩn một hồi, anh về đến lan viên lúc nào không biết. Thấy Đông Đông một mình ngồi mãi mê vẽ chân dung của mình, anh bỗng nảy ra một ý. Sao không thử dùng cô ta làm thuốc phục hồi sinh lực cho mình.

Bài thuốc đó, ai đã bày, anh cũng không nhớ nữa. Anh chỉ mang máng nhớ rằng: Niềm hưng phấn mới bên cô gái trẻ còn trinh nguyên trong trắng, sẽ làm người đàn ông trẻ lại, sẽ...

Vậy là... như có quỷ giục lòng, anh bước lên sòng sượng đề nghị cô ta bán cho mình đời con gái với cái giá một trăm triệu bạc.

Cô ta đã bằng lòng, và anh quyết định chọn Thái Lan làm bệnh viện chữa bệnh cho mình. Một đêm thôi về mọi việc đã diễn ra...

-Anh nói đi... có phải anh muốn em chết vì ghen không hả? Sao anh lại đưa cô ấy về đây? - Giọng Mỹ Kiều mè nheo đã cắt ngang dòng suy tưởng của ông.

-Không đâu! - Hôn thật lâu, thật thấm thiết xuống cổ Mỹ Kiều ông nói - Anh không đưa cô ấy về đây. Tự cô ấy đến thôi.

-Thật không? - Mỹ Kiều ôm cổ ông nghi hoặc.

-Thật! Thế gian này anh chỉ yêu một mình em.- Siết chặt cô vào lòng, ông như muốn bù đắp cho cô nhưng niềm đau nổi giận.

-Vậy... - Ngón tay vẽ ngoằn ngoèo xuống ngực ông, Mỹ Kiều vùi vĩnh - Anh hãy đuổi nó đi đi.

-Anh sẽ làm như vậy em cùng à! - Ông lại hôn thật kêu lên má cô.

-Ôi! Anh thật đáng yêu! - Tươi ngay nét mặt, Mỹ Kiều nhún vai thật khéo. Chiếc áo ngủ rộng cổ rơi ngay xuống đất, phô cho ông nhìn thấy một thân thể trắng ngần, diễm tuyệt - Thương cho anh đó. Ráng lên cùng...

Mồ hôi rịn ra khắp thái dương, ông lầm thắm cầu nguyện. Chiếc đèn ngủ tắt đi rồi... Ông nát lòng nghe Mỹ Kiều giận dỗi quay lưng...

oOo

Tựa lưng vào cửa phòng, Mỹ Kiều lim dim mắt mơ màng. Đêm qua, chắc Đông Đông đã khóc nhiều trước quyết định dứt khoát của ông. Thật chẳng sung sướng nào bằng cảm giác được cô ả cúi đầu lầm lũi bước ra khỏi nhà này.

Chắc ông có cho nó ít tiền bù đắp. Mà có cho nhiều cũng chẳng sao. Gia tài ông bạc vạn, bạc muôn có hết đâu mà sợ. Đang nghĩ, tình cờ đôi mắt cô nhìn thấy ánh đèn hắt ra từ phòng sách. Ông đã dậy rồi ư? Thoáng tò mò, cô bước nhanh về.

Cánh cửa được mở ra khe khẽ, hé mắt nhìn vào, thấy ông đang gọi điện. Mỹ Kiều nín thở lắng nghe.

-Luật sư Trần đó phải không... Cậu lo thủ tục thành lập giúp mình một công ty nhé? À... người đứng tên sẽ là Đông Đông... Trần Đông Đông đó... cô ta sanh năm...

Gì thế này! Mỹ Kiều nghe tai mình ù đi. Máu nóng bùng lên mặt. Không kịp suy nghĩ, cô đẩy mạnh cửa bước vào.

-Lập Quốc! Thế này là thế nào? Tại sao anh không đuổi nó đi Chẳng những thế lại còn thành lập cho nó một công ty nữa. Đêm qua nó đã làm anh chết mê, chết mệt quên cả lời hứa phải không?

-Anh... à!... - Đặt nhanh điện thoại xuống bàn, ông áp ứng - Không phải thế...

-Vậy có phải nói đòi điều kiện nay rồi mới chịu đi không? - Mỹ Kiều nhẹ hạ giọng.

Lập Quốc bứt mạnh tóc trên đầu.

-Không phải.

Mỹ Kiều lại nổi nóng lên:

-Cái này không phải, cái kia cũng không phải. Vậy thật ra là cái gì?

-Có nói, em cũng chẳng hiểu đâu. Anh điên đầu lên đây. Em đừng làm phiền anh nữa.

Nói xong, ôm cái cặp ông bước nhanh như trốn chạy. Mỹ Kiều gọi đuổi theo:

-Anh đi đâu, chưa giải thích xong mà...

-Cái gì thế! - Cánh cửa bật mở, Đông Đông lộ đầu ra ngái ngủ - Mới sáng ra đã ồn ào, không cho ai ngủ cả.

-Ngủ ngủ cái đầu mày - Nghe tao nói - Đêm qua mày và Lập Quốc đã làm gì? - Không đuổi kịp ông, Mỹ Kiều quay lại gây với Đông Đông.

-Làm gì là sao? - Đông Đông bật phì cười - Đúng là đồ vô duyên mất lịch sự. Tự nhiên tò mò chuyện chồng vợ của người ta.

-Mày... - Đỏ mặt thẹn thùng, Mỹ Kiều quát lớn. - Tao không hỏi chuyện đó. Tao chỉ muốn biết mày đã làm gì, mà mới sáng ra Lập Quốc đã lo gọi điện hỏi luật sư thành lập công ty cho mày hả?

- Đơn giản vậy không hiểu. - Chớp mắt, Đông Đông nhún vai duyên dáng - Có yêu thương, Lập Quốc mới lo, mới tặng cho tôi chứ.

-Mày nói láo, tao không tin, Lập Quốc không hề có tình cảm với mày.

-Có hay không, chị cứ hỏi ông ta khắc biết, bây giờ tôi phải ngủ tiếp đây. Chao ời là mỗi cái vai. Vung tay làm vài động tác cho thư giãn, Đông Đông bước vào phòng, sập cánh cửa lại ngay Mặc Mỹ Kiều lòng lộn với niềm căm tức.

Thả nhào xuống giường, đưa tay che miệng ngáp. Đông Đông vẫn còn nghe buồn ngủ. Đúng là đêm qua cô đã thức khuya, nhưng không phải thức làm cái chuyện... như Mỹ Kiều đã nghĩ. Mà thức để... đối khẩu với ông. Hừ thật không ngờ Lập Quốc yêu Mỹ Kiều đến thế. Cánh cửa vừa sập lại là ông rút tờ chi phiếu ghi sẵn trong túi ra, nghiêm giọng bảo:

- Đông Đông... đây là tờ chi phiếu một trăm triệu. Cô nhận lấy và rời khỏi nơi này lập tức.

-Không đơn giản vậy đâu ông Lập Quốc. - Nhận tờ chi phiếu, cô nhìn kỹ số tiền, cô đặt trở xuống bàn - Tôi không nhận chi phiếu, cũng như sẽ chẳng rời khỏi chỗ này đâu.

-Vì sao? - Ông như nổi nóng lên - Hợp đồng đã thực hiện xong, cô còn muốn gì nữa chứ?

-Tôi muốn được ở lại đây, chính thức trở thành bà Lập Quốc. - Ngả người ra ghế salon, cô gằn từng chữ.

Ông bật cười khan:

-Hoang đường! Cô hơi trèo cao rồi đấy. Tư cách gì cô đòi trở thành bà Lập Quốc chứ?

-Tư cách của một người con gái đã cùng chăn gối với ông. - Đôi mắt cô bén như dao - Ông không thể ăn rồi quệt mớ vậy đâu. Tôi đã mang tiếng với ông rồi, mặt mũi nào trở lại công ty. Ai sẽ dám lấy tôi làm vợ nữa.

- Đó là việc của cô - Đưa mắt ngó đồng hồ, ông như ngằm bảo. Đã quá muộn rồi, ông còn phải sang phòng của Mỹ Kiều.

-Còn chuyện đi này, cô có thể an tâm. Không một ai biết cả, ngoài cô và tôi.

-Ông tưởng vậy thôi. - Đông Đông không quan tâm đến vẻ sốt ruột của ông - Trước khi sang Thái Lan bán mình, tôi đã lỡ nói lời từ biệt cùng Thiên Chiến.

-Tại sao cô lại nói - Giận vì chuyện xấu của mình bị đồn ra, ông giận dữ.

-Vì anh ấy là người yêu của tôi. - Đông Đông nói gọn hơn - Và cũng vì anh ấy là Đông Phong nữa.

- Đông Phong, cái tên này nghe quen quá! - Ông lẩm bẩm một mình.

-Không chỉ quen mà rất quen nữa là. Lập Quốc... Thiên Chiến chính là nhà văn Đông Phong đó.

-Nhà văn Đông Phong. - Ông quay phắt lại ngay - Không đùa chứ.

-Không đùa đâu. - Đông Đông nhẹ lắc đầu - Anh ta đến đây để tìm tư liệu về danh nhân sống Trần Lập Quốc. Chà! Thật là thú vị nếu để anh ta và tất cả mọi người biết được việc gì đã xảy ra giữa tôi và ông ở Thái Lan.

-Tất cả đã có sắp đặt. - Ngồi xuống ghế, ông rút khăn lau mồ hôi trán - Chuyện là thế nào? Cô muốn gì? Tổng tiền chăng? Bao nhiêu mới đủ cho cô và gã nhà văn chết tiệt kia im mồm hả?

-Không nhiều! - Đông Đông nhẹ mím miệng cười: - Chỉ cần ông cho tôi ở lại đây, làm vợ của ông là đủ.

-Tại sao cô cứ nhất quyết phải trở thành bà Lập Quốc? - Ông cảm thấy nghi

ngờ.

-Vì... - Hai bàn tay chấp vào nhau, Đông Đông cười nhí nhảnh - Vì tôi yêu ông, tôi thần tượng ông. Tôi muốn mọi cô gái phải ganh tức, ghen tỵ với địa vị cao quý của mình.

-Tôi không thể chiều theo ý muốn kỳ quặc của cô - Ông lại đứng lên - Một trăm triệu đó là đủ lắm rồi. Cô có lấy hay không là tùy ý.

-Tùy ông thôi. - Đông Đông vẫn thản nhiên - Nhưng ông cũng đừng lấy làm ngạc nhiên khi hai mươi bốn giờ sau, toàn bộ sự việc ở Thái Lan sẽ bị các báo phanh phui. Chà! Cái tin danh nhân sống Trần Lập Quốc...

-Cô không được làm như vậy. - Đỏ mặt, ông cắt ngang lời cô nói - Bằng không, tôi sẽ giết chết cô.

-Ông có thể giết chết tôi, nhưng không giết được dư luận đâu. Danh tiếng sẽ tiêu tan nếu như ông dám động đến tôi. - Ngưng một chút, chờ câu nói mình tác động đến ông rồi, cô mới nói - Sao hả? Ông suy nghĩ cho kỹ đi rồi hãy quyết định. Kéo hồi hạn không kịp đó.

Quai hàm bạnh ra, ông biết Đông Đông nói không sai. Nếu chuyện này bị bẻ ra ngoài, thần tượng của ông trong lòng mọi người sẽ sụp đổ ngay. Chẳng còn đường để chọn, ông đành phải gật đầu:

-Thôi được, cô có thể ở lại.

-Và... phiên ông... đem một trăm triệu này thành lập cho tôi một công ty - Đông Đông lại nhặt tờ chi phiếu dưới bàn lên, trao cho ông.

-Cô đừng được voi đòi tiên như vậy. Tôi sẽ không chấp nhận bất cứ điều kiện gì của cô đâu. - Nói xong, ông bước nhanh ra cửa. Đông Đông gọi vọng theo:

-Tôi không được voi đòi tiên đâu. Hết sức sòng phẳng, điều kiện này là của một bí mật khác của ông.

-Lại bí mật! Cô có bao nhiêu bí mật về tôi chứ? - Quay đầu lại, ông bức dọc.

Đông Đông ngã người ra sau ghế, ung dung.

-Tạm đủ xài, để tôi kể cho ông nghe nhé. Có phải thuở hàn vi, ông từng phụ bỏ vợ con ông để cưới một cô gái già mắc bệnh ung thư, chỉ vì cô ấy là con ông chủ. Là người thừa kế duy nhất phần tài sản đáng giá tám chục triệu đồng.

- Đừng nói bậy - Tái mặt, ông nghe sống lưng mình lạnh toát. Đông Đông là ai? Sao cô có thể biết được lai lịch thuở hàn vi của ông rành đến thế.

- Không bậy đâu. - Nói đến đây, nhớ đến mẹ và Thi Thi, Đông Đông quắc đôi mắt lên giận dữ - Ông đã dùng tám chục triệu ấy để bắt đầu sự nghiệp cho công ty "Bách Hoa Thiên". Mảnh đất đầu tiên ông bỏ tiền mua sắm ở đường...

-Thôi đủ rồi... tôi đồng ý điều kiện của cô... Như sợ phải nghe những việc làm mờ ám của mình, ông gạt đầu nhanh rồi mở cửa bước ra.

Nhưng... một lần nữa Đông Đông lại kêu to:

-Ông đi đâu vậy? Đêm nay... của tôi kia mà. Đừng quên, lúc này ông đã chấp nhận tôi là bà Lập Quốc.

-Nhưng... thôi được rồi... - Khép cánh cửa lại, ông thở dài ngồi xuống ghế...

- Tôi đây, cô muốn làm tình làm tội gì thì... cứ việc.

-Tôi chỉ cần danh hiệu bà Lập Quốc thôi. Tôi chẳng cần ông đâu, Trần Lập Quốc.

Nhẹ bẹo má ông như đứa trẻ, Đông Đông cười khúc khích rồi bước lên giường. Tắt đèn, cô đi vào giấc ngủ thật nhanh, như không biết, cả đêm ông cứ trần trọc hết đứng lại ngồi quanh ghế salon. Điên đầu suy nghĩ, đoán xem, cô ở đâu rả Từ đâu đến? Muốn gì mà hành động đầy bí ẩn đến thế?

oOo

-Và bây giờ, thưa quý vị đã đến phần hồi hộp nhất chương trình. Vương miện hoa hậu sẽ thuộc về cô... Trần Đông Đông. Vâng đúng vậy, cô Trần

Đông Đông đã đoạt được danh hiệu hoa hậu toàn quốc năm 1999. Xin mời cô bước lên sân khấu...

Người giới thiệu chương trình đã lặp lại lời mời đến lần thứ ba rồi mà Đông Đông vẫn chưa tin, chưa hiểu. Đến khi nhỏ bạn kế bên đập mạnh vào vai hét lớn:

-Cậu đậu rồi.

Cô mới mơ hồ bước ra sân khấu như người vừa tỉnh mộng. Ôi! Lẽ nào vương miện hoa hậu kia lại lọt vào tay cô chứ? Lẽ nào... so với hàng trăm, hàng ngàn cô gái đẹp kia, mình là người đẹp nhất? Thật là không tin nổi. Cô đã toan bỏ cuộc, không tham gia tiếp cuộc thi Nếu không vì ở nhà một mình, phải vào ra đối diện với Mỹ Kiều buồn chán quá, cô sẽ chẳng thi đâu. Bởi... mục đích đã thành, cô cần gì tập trung sự chú ý của Lập Quốc vào mình.

Nhưng... thật không ngờ... Đông Đông không sao ngờ nổi mình lại trở thành hoa hậu. Đứng trên đài cao giữa muôn vạn lời chúc tụng, cô thấy mắt mình mờ lệ. Không màu mè, không kiêu cách. Cô tặng ngay toàn bộ số tiền thưởng của mình vào cô nhi viện. Sơ Hai ơi, con vịt trời xấu xí của sơ đã hóa thành thiên nga trắng, ngẩng cao đầu, xoải cánh bay giữa bầu trời cao rộng. Thi Thi ơi, giá mà cậu có thể cùng mình sẻ chia niềm hạnh phúc lớn lao này.

-Nghe bảo, dạo này cô đã dọn về ở chung nhà với đại thương gia Trần Lập Quốc. Cô có thể cho chúng tôi biết quan hệ giữa hai người.

Vừa bước xuống đài, Đông Đông bị ngay một phóng viên phỏng vấn.

-Ông ấy là cha nuôi của tôi - Cô trả lời, sau một giây suy nghĩ - Và nhân đây, qua phương tiện thông tin đại chúng này, tôi muốn nói một lời cảm ơn ông. Người cha tinh thần mà tôi rất mực yêu thương kính trọng. Ông đã cứu vớt đời tôi, từ một đứa mồ côi trong cô nhi viện, không mẹ không cha.

Tại sao lại nói như vậy? Bảo vệ danh dự cho ông hay sợ tổn thương mình?

Đông Đông cũng không biết nữa. Cô chỉ nghe lòng nhẹ nhõm khi thấy các phóng viên tin ngay lời mình nói. Mỉm cười, cô đồng ý cho họ bấm một pô hình.

- Đông Đông... Cô có dự định cho tương lai. Trở thành người mẫu hay tiếp tục công việc thương mại của mình? Có phải cô vừa thành lập một công ty? Lại một câu khó trả lời, Đông Đông còn đang lúng túng thì một chàng trai bỗng vạch đám đông ký giả bước vào.

-Các người hỏi dồn dập thế làm sao cô ấy có thể trả lời cho được. Xin thư thả, thư thả gọi điện cho tôi. Tôi hứa sẽ sắp xếp thời gian cho cô ấy gặp từng người một. Tới chừng ấy, các anh các chị hỏi gì tùy thích. Còn bây giờ... xin trả cô ấy lại cho tôi. - Nói rồi, anh khoác vai Đông Đông bước vội ra đường. Chiếc Nissan vọt đi ngay trước nhiều cặp mắt ngạc nhiên, lạ lẫm của mọi người.

-Ai thế?

-Ai thế nhỉ?

- Đẹp trai quá! Có phải người yêu của Đông Đông không?

-Phải điều tra mới được...

Những kẻ hiếu kỳ ấy có điều tra được tông tích của chàng trai lạ ấy không? Điều đó rõ Đông Đông không quan trọng. Bởi cô... sự hiện diện của anh cũng làm cô ngạc nhiên không kém:

-Khánh Băng. Cảm ơn anh đã cứu tôi khỏi rắc rối này.

- Đừng khách sáo thế! Hãy xem tôi như Thi Thi vậy.

Như Thi Thi... vụt quay người trở lại, Đông Đông nhìn anh không chớp mắt anh là... ? Trời ơi, vậy mà... bấy lâu nay tôi không nhận ra anh. Sao anh lại biết tôi? Có phải Thi Thi nó...

-Thi Thi vẫn thế! Im lìm giam mình trong câm lặng. Thiên Chiến kể tôi nghe

- Khánh Băng cất giọng trầm trầm.

Đông Đông nghe trái tim mình bỗng lặng đi đau nhói. Từ lúc đi Thái Lan trở về, cô và anh chưa gặp nhau lần nào cả.

-Tôi thật không ngờ, hai người mà tôi ghét nhất công ty, cuối cùng lại trở thành bạn thân nhất đời tôi... - Khánh Băng lại buồn buồn cất tiếng - Đông Đông, tại sao cô phải làm như vậy? Chuyện Thi Thi cũng là chuyện của tôi mà.

-Thiên Chiến đã kể anh nghe - Đông Đông kêu lên bức dọc - Tại sao anh ấy không tròn lời hứa chứ?

- Đừng trách Thiên Chiến, có lẽ anh ấy đã không kiểm chế được lòng mình. Nên... hôm ấy...

Quanh xe một bùng binh, hướng về phía ngoại ô thành phố, Khánh Băng kể. Hôm ấy, vừa phỏng vấn xong một nhân viên mới, Khánh Băng còn đang bức mình vì những câu trả lời ngớ ngẩn của anh ta. Thật là chán. Biết bao giờ anh mới thoát khỏi cái công việc đáng ghét này! Thì... chuông điện thoại chọt reo vang.

Là Thiên Chiến! Nhận ra giọng của viên trợ lý giám đốc, Khánh Băng nghe ngạc nhiên nhiều. Càng ngạc nhiên hơn khi nghe anh ta hẹn mình chiều nay đi uống nước. Chuyện lạ à nghe!

Bởi... tuy làm chung công ty gần một năm rồi, nhưng trong thâm tâm, Khánh Băng vốn chẳng ưa Thiên Chiến chút nào. Cả cô nàng Đông Đông kia nữa. Vì... theo anh, họ đã giành mất chiếc ghế của mình.

Chiếc ghế hay rõ hơn là cái chức trợ lý giám đốc kia. Chắc chắn đã thuộc về anh, nếu như hôm đó... Đông Đông đừng bị Ông Quốc đụng xe, nếu như Thiên Chiến không sốt sắng nhảy ra đưa cô vào bệnh viện. Báo hại anh bị Ông mắng cho một trận toí bời, rồi quên luôn lời hứa sẽ cất nhắc cho anh lên chức.

Từ thành kiến ban đầu, Khánh Băng đâm ra có ác cảm với hai người. Ra vào

trong công ty, lơ gặp mặt nhau, gượng gạo, ép lòng lăm anh mới gật đầu chào.

Vậy mà Thiên Chiến lại hẹn, rủ anh đi uống nước... thật là kỳ lạ. Và càng kỳ lạ hơn khi vừa ngồi xuống ghế, Thiên Chiến đã rút ra một tấm ảnh:

-Cậu biết cô gái này chứ?

-Thì Thi! - Giật thót người, Khánh Bằng nhìn Thiên Chiến chằm chằm - Ở đâu cậu có tấm hình này? Cô ấy hiện ở đâu? Cậu có quen với Thi Thi ư?

-Cô ấy là bạn của mình. - Bật nắp lon bia, Thiên Chiến như người mang nhiều tâm sự.

-Cậu là bạn của Thi Thi Bạn bao giờ? Bạn thế nào? Có phải... - Hỏi dồn trong hơi thở gấp, Khánh Bằng nghe lo sợ mơ hồ... lẽ nào Thi Thi và Thiên Chiến?

-An tâm đi. - Như hiểu điều đó qua ánh mắt Khánh Bằng, Thiên Chiến nhẹ lắc đầu - Tớ và cô ấy chỉ là bạn thường thôi. Đã bốn năm rồi... cậu vẫn chưa quên được cô ấy hay sao.

-Bốn năm rồi ư?

Khánh Bằng thảng thốt. Như không tin anh đưa ngón tay lên nhắm đếm. Đúng là đã bốn năm rồi. Thời gian trôi nhanh thật. Tất cả như mới đây thôi. Vẫn còn nguyên vẹn trong tim anh cảm giác đau thương mất mát khi biết cô đã bỏ nhà đi. Bao đêm trằn trọc nghĩ suy, tìm mãi vẫn không biết lý do nào khiến cô phải ra đi không một lời từ giã. Để... anh phải ray rứt đón đau, kiếm tìm trong nhung nhớ. Bốn năm rồi, sao anh cứ ngỡ như mới đây thôi. Để lúc nào trái tim anh cũng phập phồng chờ đợi. Cô ấy chỉ vừa giận dỗi, bỏ đi đâu một chút thôi. Rồi lại sẽ trở về mà... Khánh Bằng cứ tin như thế từ ngày này sang ngày khác. Mãi đến tận bây giờ.

-Cậu buồn lắm phải không? - Bật nắp một lon bia trao cho Khánh Bằng, Thiên Chiến nói - Uống đi, men bia có thể giúp cậu bớt buồn...

-Cậu vẫn chưa kể mình nghe gì cả. Cậu gặp Thi Thi bao giờ. Ở đâu? Cô ấy bây giờ ra sao? Cô ấy có giận tớ không.

Lại như chợt nhớ, Khánh Băng nói một hơi dài. Thiên Chiến mỉm cười buồn:

-Thì cứ uống đi. Từ từ rồi tớ kể.

Một lon, một lon rồi một lon, men bia đã làm hai con người chẳng ưa nhau, xích lại gần. Câu chuyện bắt đầu từ trang nhật ký đầu tiên, từ nỗi vui mừng của bé Thi Thi được đoàn tụ gia đình.

-Mẹ... có chuyện đó thật sao? - Nghe xong câu chuyện, Khánh Băng chợt nổi giận ùng ùng. Vụt đứng lên anh nắm chân ghế quật mạnh vào tường nghe cái chát. Chiếc ghế cây bị gãy, nát vụn làm xanh mặt cô chủ quán. Vội chạy nấp sau cánh cửa, cô ngó hai gã say rượu kia sắp đánh nhau.

-Khánh Băng, cậu đi đâu thế?

Thấy Khánh Băng hàm hàm cầm cái chân ghế bỏ đi, Thiên Chiến đưa tay cản:

- Đứng cản, để tớ đi đánh vỡ đầu gã sở Khanh kia. Tôi sẽ thừa hẳn ra tòa về tội giết vợ của mình.

-Chẳng ai tin lời cậu đâu.

Gơ cái chân ghế ra khỏi tay Khánh Băng, Thiên Chiến đẩy anh ngồi xuống:

-Hơn nữa, nếu cậu làm vậy, Đông Đông sẽ giận mình... cô ấy không thích mình kể chuyện này với ai đâu.

- Đông Đông. Cô ấy cũng biết chuyện này sao?

Khánh Băng lại giật nắp lon bia. Đến mức này, Thiên Chiến thôi không giấu nữa, anh kể luôn cho Khánh Băng nghe kế hoạch của Đông Đông:

-Cô ấy sang Thái Lan cùng Lập Quốc!

Đôi mắt Khánh Băng mở to:

-Trời ơi, tại sao cậu không giữ cô ấy lại? Như vậy là đại đột, là nông nổi

lắm. So với tên cáo già ấy, Đông Đông chỉ là chú chim non ngơ ngác.

-Khi tớ biết chuyện, cô ấy đã lên máy bay để đi rồi. - Gục đầu vào hai lòng bàn tay Thiên Chiến đau khổ - Mấy ngày nay, lòng tớ như lửa đốt, cứ như điên như dại. Mỗi lần hình dung ra cảnh Đông Đông phải trải thân oằn oại cho tên khốn ấy mua vui, lòng mình lại rối lên. Khánh Băng ơi, một tuần rồi, sao cô ấy chưa về? Chuyện đã xảy ra... tớ thật không chịu đựng nổi nữa rồi...

-Và vì thế... cậu đã gọi điện cho mình - Đặt tay lên vai Thiên Chiến, Khánh Băng chia sẻ.

- Đúng vậy... Khánh Băng, cậu có cách gì giúp được mình không? Mình yêu cô ấy mất rồi...

Biết giúp bằng cách nào đây? Khánh Băng đau xót nhìn Thiên Chiến nâng lon bia uống như cuồng dại. Nỗi đau này, tâm trạng này anh đã từng trải qua rồi... chẳng một lời khuyên nào có thể làm nguôi ngoai nỗi nhớ. Cách tốt nhất là... cùng bạn uống hết thùng bia ấy. Uống cho đến lúc mệt nhoài, say bí tỉ quên hết chuyện đời...

Thiên Chiến yêu mình! Ôi!... Nghe lời anh tỏ tình qua câu kể của Khánh Băng mà Đông Đông cảm thấy lạnh cả người. Một cái gì thất nghẹn làm đau nhói tim cô Nước mắt lăn dài, cô bỗng nhớ anh vô hạn. Giá có thể gặp anh bây giờ nhỉ?

Đừng lại đi Đông Đông, khi còn chưa quá muộn. - Cho xe tấp vào một con đường vắng, Khánh Băng khuyên cô gái - Thật đó, hãy nghe tôi như nghe lời một người bạn tốt của cô Rồi căn nhà ấy, cô vẫn còn cơ hội làm lại từ đầu.

-Làm lại từ đầu ư? - Đôi mắt nhẹ người lên như không hiểu.

Khánh Băng gật đầu:

- Đúng vậy. Đừng hủy diệt tương lai cuộc đời mình bằng hành động trẻ con nông nổi đó. Một mình, cô không chống nổi Lập Quốc đâu. Hãy để chuyện ấy cho mình và Thiên Chiến.

Hàng mi sụp xuống, Đông Đông không trả lời anh.

-Nghe lời tôi đi Đông Đông, cô vừa đoạt giải hoa hậu, tương lai trước mắt huy hoàng lắm. Trở về với Thiên Chiến. Cậu ấy sẽ chẳng hẹp lòng đâu...

Viễn cảnh vẽ ra trước mắt thật ngọt ngào. Đông Đông biết Khánh Băng đang nói thật lòng. Nếu dừng chân, cô sẽ được tất cả. Tình yêu, sự nghiệp và hạnh phúc. Còn dấn thân... có thể cô sẽ chẳng còn gì. Ô! Tính sao đây? Dừng chân hay dấn bước?

-Cảm ơn anh đã thật dạ khuyên tôi, nhưng... - Ngừng một chút cho tâm sự lắng đọng, Đông Đông cất giọng lạnh lùng... -Có một điều, tôi cần phải giải thích thêm với anh và Thiên Chiến. Rằng, kế hoạch trả thù của tôi đã thất bại và hiện tại... tôi không còn nuôi ý định trả thù này. Chấp nhận làm bà Lập Quốc, chẳng qua vì... tôi yêu ông ấy.

-Cô đang nói dối... - Khánh Băng nhìn sâu vào mắt Đông Đông: Rõ ràng là cô yêu Thiên Chiến. Cô không thể dối lòng mình.

- Đúng vậy. Đông Đông mỉm cười - Có lẽ trước đây tôi đã yêu Thiên Chiến, một mối tình lãng mạn, mộng mơ không thực tế. Tôi ở trong nhất thời, bị những dòng văn của Đông Phong cuốn hút... Nhưng bây giờ bình tâm suy nghĩ lại... tôi thấy mình đã sai lầm. Lẽ ra... tôi không nên yêu anh ta, không nên vì Thi Thi mà nuôi thù hận. Dù sao thì... Thi Thi với tôi cũng chẳng có quan hệ ruột rà gì. Lập Quốc nói không sai: "Làm người, trước tiên phải nghĩ đến mình".

-Cô nói gì tôi cũng không tin. - Khánh Băng vẫn lắc đầu - Dù chỉ mới gặp lần đầu, tôi tin cô không phải hạng người thấy đó quên đây, thấy trắng quên đen.

-Tin hay không tùy anh. - Đông Đông dứt khoát - Tôi chỉ nhờ anh về nói cùng Thiên Chiến, từ nay đừng làm phiền tôi. Tôi đã là bà Lập Quốc, không còn là Đông Đông nữa. Tôi không muốn Lập Quốc phải hiểu lầm. Mong anh

thông cảm... nói xong, cô mở tung cửa xe nhảy xuống lòng đường đưa tay vẫy. Một chiếc taxi vừa trờ tới, Đông Đông bước lên ngay, tránh không cho Khánh Băng nhìn thấy đôi mắt mình hoe hoe đỏ. Kế hoạch đã bước vào giai đoạn cuối, cô không thể để Thiên Chiến và Khánh Băng làm hư được.

Sao Đông Đông làm như vậy nhỉ? Thù người nhìn theo bóng chiếc taxi khuất xa dần tầm mắt, Khánh Băng hoang mang nghĩ. Lẽ nào... cuộc sống xa hoa vật chất đã làm cô ấy thay đổi mất rồi? Không lý nào. Nhưng... cuộc đời mà! Dễ mấy ai thoát khỏi ma lực của đồng tiền. Buồn thay cho Thiên Chiến!
oOo

-Cơm đã chín, mời ông xuống dùng cơm...

Nghe giọng Đông Đông thưa nhỏ nhẹ bên tai. Ông Quốc nhẹ đặt tờ báo xuống bàn. Chưa kịp đứng lên đã nghe giọng Mỹ Kiều la nheo nheo:

- Trời ơi, con quý kia. Mày cho tao ăn cơm vậy hả? Còn thua ăn mày.

-Ai bảo chị kêu tôi nấu cơm làm gì chứ? - Hất mặt lên. Đông Đông đánh đá - Tôi chỉ biết nấu mấy món vậy thôi. Ăn không được thì nhin.

-Mày... - Đang trợn mắt phùng mang hùng hồ, chợt thấy ông Quốc bước vào, Mỹ Kiều hạ ngay giọng xuống - Anh... có nghe nó nói gì không? Mau bắt nó nấu món khác đi, món này em ăn không được...

-Thôi thôi đừng tranh cãi nữa - Đang bực mình vì một hợp đồng bị bẻ, Lập Quốc gắt lên - Họ luộc ăn với trứng gà dầm thôi mà, có phải nuốt hột bồ hòn đâu mà nhăn nhó. Không thích thì khai hộp thịt hầm ra ăn đỡ...

-Hừ!

Tức tối nhưng đành phải nghe theo. Mỹ Kiều giậm chân đùng đùng sau khai hộp thịt. Thật là quá đáng mà, càng lúc càng bình con nhỏ này ra mặt.

Thiệt... chẳng biết nó có bùa mê thuốc lú gì, mà nói câu nào ông cũng nghe theo. Thậm chí cho ăn cơm cục vậ cũng bằng lòng nữa. Được, ăn không nổi, đừng bảo Mỹ Kiều này khai cá mòi, thịt hộp ra đó... nghĩ rồi, Mỹ Kiều

túm tùm bung đĩa thịt vào. Tức ứa gan nhìn Lập Quốc và Đông Đông ăn trước chẳng chờ mình.

Đề đĩa thịt gần ông một chút, Mỹ Kiều vênh mặt bới com ăn ngon lành như chộc tức. Nhưng... lạ chưa kia... Ông lại như chẳng thèm để ý gì đến đĩa thịt của mình, cứ gấp trứng gấp hẹ chấm nước mắm rồi bỏ vào miệng nhai ngồm ngoàm như ngon lành lắm. Giả bộ lấy lòng nó chắc?

Không giả bộ đâu, quả thật ông đang ngon miệng. Cái khẩu vị này... sao quen quá! Nó như đang gọi cho ông, bắt ông nhớ về một điều gì đó? Thật lạ lùng... bỗng nhiên... sao trước mặt ông lại hiện lên bóng Thục Nhân?

Đúng rồi! Ông chợt nhớ. Đây là món ăn khoái khẩu nhất của Thục Nhân. Bà ăn riết rồi ông đâm cũng thèm theo. Nhờ thuở hàn vi, vì nghèo khó, com toàn rau, với nước mắm. Hôm nay đi làm về, thấy trên bàn có quả trứng gà luộc thêm vào, ông nghe nước bọt tứa ra đầy lưỡi. Mừng như sắp được ăn cao lương mỹ vị.

Từ lúc làm Trần Lập Quốc, ông chưa một lần ăn lại món ăn nghèo khổ này. Những tưởng đã quên luôn hương vị cũ. Nào ngờ, nay ăn lại vẫn cảm thấy ngon, thấy lòng da diết. Trong mái tranh nghèo, vợ chồng gấn bó nhường nhau từng củ khoai, miếng bánh. Nghe con trẻ ê a ngọng nghịu. Cái cảm giác ngọt ngào êm dịu ấy... dường như... Ông chưa từng có lại bao giờ...

-Tôi chịu hết nổi rồi, Lập Quốc. Từ ngày mai, anh phải mướn người làm đó. Giọng Mỹ Kiều lại the thé vang lên làm ông phải cắt ngang dòng suy tưởng ngọt ngào. Chợt cảm thấy buồn, ông đặt chén com xuống bàn không ăn nữa. mấy ngày nay, ông thật chẳng muốn về nhà. Tan sở xong, chỉ muốn rủ bạn bè đến nhà hàng đánh chén.

Tuổi già đã đến với ông ư? Sao dạo này tâm trạng của ông thất thường quá! Cứ hay buồn, hay nhớ lại chuyện xưa với Thục Nhân. Dường như bà đã sống lại, đã trở về căn nhà này vậy.

Xỉa răng xong, ông bung theo tách trà vào phòng đọc sách. Trời ơi! Ai làm đảo lộn lung tung vị trí các quyển sách trong phòng ông vậy? Bực mình quá! Ông toan trở ra hỏi Đông Đông thì bất chợt nhìn thấy một tấm ảnh của ai rơi trên đất. Tò mò, ông cúi xuống nhặt lên rồi sững sờ bất động.

Thi Thi! Ở đâu mà rơi ra vậy? Ngồi xuống ghế, ông nhìn con không chớp mắt. Lúc này, trong ảnh, nó chỉ mới tròn hai tuổi rưỡi. Ông còn nhớ rõ lắm mà, chiếc áo đầm nó đang mặc đây là của ông mua mừng sinh nhật lần thứ hai của nó. Chà! Nghe người lớn bảo "mua đồ con nít phải rộng một chút! Nó mới mau lớn được" ông mua luôn chiếc áo đầm rộng thùng thình. Lúc nhìn nó mặc, ông và Thục Nhân đã phải cười nghiêng ngửa. Lúc này, ông vẫn chưa mất việc làm, kinh tế còn ổn định, gia đình đầm ấm lắm...

-Tôi đem mít vào cho ông tráng miệng đây. - Đông Đông vừa bung đĩa mít vào, thấy ông cầm tấm ảnh cười tủm tỉm, cô vờ như không biết - Ông xem gì mà cười vui vậy?

-Tôi xem, ảnh con tôi. Con bé Thi Thi năm lên hai tuổi. Cô xem nó có dễ thương không? - Đang vui, ông khoe cùng cô tấm ảnh.

-Ồ đẹp quá!

Vờ ngạc nhiên thôi, chứ thật ra bức ảnh này với Đông Đông có lạ gì. Chính tay cô đã bỏ ra bàn đó. Cô chỉ muốn biết với Thi Thi, ông còn chút tình cảm gì không?

-Bây giờ cô ấy đâu rồi?

-Nó giận tôi, bỏ nhà đi biệt biệt bốn năm rồi - Nụ cười tắt trên môi, nét mặt ông chùng xuống, buồn buồn.

-Cô ấy giận ông, nhưng sao lại giận? - Như vô tình, Đông Đông nói.

-Vì...

Chợt cắn mạnh vào môi, ông giật mình thảng thốt. Suýt tý đã nói ra rồi...

-Chà, mít ngon quá. Cô mua à? - Cầm múi mít lên, ông như quên mất câu trả

lời.

-Không, của người bạn tôi chợ Ông có thích ăn mít không?

-Thích lắm.

Nói rồi, ông mới chợt nhận ra, có một sự trùng hợp lạ lùng giữa sở thích của Đông Đông với Thục Nhân. Ngày xưa, bà ấy cũng thường hay mua mít về cho ông lắm. Có lẽ... vì sự trùng hợp này mà mấy hôm nay đi đâu ông cũng có cảm giác Thục Nhân sống lại:

- Cô lục tủ sách của tôi à?

-Vâng! - Đông Đông cười biết lỗi - Tôi tìm tập hai quyển "Đoạn Tuyệt" nhưng... lục tung cả tủ sách lên vẫn không tìm thấy.

-Không có tập hai đâu. - Nói rồi ông đưa mắt nhìn lên tủ sách.

Quyển "Đoạn Tuyệt" này chính tay Thục Nhân mua ở dưới quê nhân một lần về giỗ mẹ. Tay sách, nách mang lùm đùm túi to, túi nhỏ, ông làm rơi tập hai quyển sách lúc nào không biết. Lần đó, về nhà... bà đã nhằn ông một trận đã đời...

-Uổng quá!

Đông Đông chép miệng than rồi đứng dậy. Ra đến cửa, cô bỗng quay lại hỏi:

-Ngày mai cô nhi viện mời tôi đến dự buổi họp mặt từ thiện. Tôi muốn xin ông một vật đến đó bán đấu giá giúp các em. Ông có thể cho không?

-Cô cần vật gì?

Ông lại cầm tấm ảnh Thi Thi lên ngắm. Đông Đông đảo mắt nhìn quanh rồi nói đại.

-Pho tượng cổ trên bàn của ông kia.

-Pho tượng cổ... -Thoáng ngần ngừ rồi ông cũng gật đầu - Được tôi đồng ý.

-Cảm ơn ông.

Đông Đông vỗ tay mừng như đứa trẻ, cử chỉ đó làm ông nhớ Thi Thị Ngày trước, mỗi khi mè nheo ông được vật gì, nó cũng thường vỗ tay, nhảy cẫng

lên như vậy.

- Đông Đông... ngày mai... tôi muốn đi với cô đến đó, liệu có được không? - Ngập ngừng, ông gọi theo cô.

-Ông muốn cùng tôi đến cô nhi viện? - Đôi mắt tròn chớp chớp. Đông Đông không giấu vẻ vui mừng - Ồ, được tất nhiên là được chứ. Các em ở cô nhi viện sẽ vinh hạnh lắm khi được đón tiếp một nhà hảo tâm sống như ông...

- Đừng nói vậy!

Thoáng đỏ mặt, lần đầu tiên ông nghe thẹn lòng với ba từ danh nhân sống. Nhưng... sao lại thẹn? Ông còn chưa biết được.

oOo

- Đi đi. Đi hết cả đi.

Ném tất cả những thứ có được trong tầm tay vào tấm gương trước mặt, Mỹ Kiều hét lên như điên dại. Hừ! Quá lắm mà... dám bỏ ta một mình để hú hí cùng nhỏ Đông Đông chết ôn kia. Lẽ từ thiện gì? Chỉ là cái cớ để các người đi chơi với nhau thôi. Lập Quốc, ông giỏi lắm. Dám phản bội, lường gạt Mỹ Kiều này. Nào là sẽ đuổi nó đi, nào là không yêu nó...

Vậy mà... cả tuần nay, bao nhiêu thời gian ông đều dành cho nó. Ban đêm không ngủ, cả hai còn cùng nhau vào phòng sách rủ rừ, rừ rừ. Chẳng biết nói gì mà ông cứ gật đầu, như tâm đắc lắm.

Các người đi thì ta cũng đi. Thay vội chiếc áo đẹp, Mỹ Kiều đón taxi đến vũ trường. Dại gì ở nhà làm con ma chết buồn trong hiu quạnh. Tại ông không biết đấy thôi, dạo chưa nổi danh, chưa thành siêu người mẫu, Mỹ Kiều từng là vũ nữ của vũ trường "Đêm Trắng".

-Ôi! Gió nào đưa rông đến nhà tôm? Điềm sắp được phát tài chẳng. - Đang ngồi ngáp dài ế khách, thấy Mỹ Kiều bước vào, bà chủ reo to mừng rỡ: - Máy đưa đâu, rót nước cho chị Kiều bày uống.

Đạ được, chị để em tự nhiên. - Khoát tay ra hiệu không cần. Mỹ Kiều nhìn

xuống sàn nhảy lura thưa vài ba cặp nhân tình, mãi miết với bài slow mùi mẫn - Sao mà ế quá vậy, chị Hoa?

-Không phải thứ bảy và... - Tặc lưỡi một cái, bà cười nịnh - Từ dạo mất em rồi, vũ trường Đêm Trắng này... ế hẳn đi...

-Néy vậy... từ hôm nay chị cho em trở lại làm với nhé? Thấy cái bóp lên bàn, Mỹ Kiều dang rộng đôi tay. Coi vậy chứ cũng còn được lắm...

-Thôi đi, em đừng nói chơi tội nghiệp chị mà! Vuốt vai Mỹ Kiều, Lệ Hoa cười nịnh: - Ai không biết em là bà Lập Quốc oai danh lừng lẫy chứ?

-Em không nói đùa đâu. Lập Quốc chán em rồi. - Hất cho mái tóc quăn bồng xỏ tung ra, Mỹ Kiều bước xuống sàn hét lớn - Nào, đổi nhạc đi... bốc lên một chút...

Các nhạc công thoáng ngổ ngàng đưa mắt nhìn nhau rồi bắt gập cái hát hàm ra hiệu của bà Hoa. Nhạc rập vang lên kích động hồn người. Các cặp nhân tình bình tĩnh trở về ghế của mình. Cả sàn nhảy giờ chỉ còn một Mỹ Kiều quay cuồng theo điệu nhạc.

-Cô ấy nhảy đẹp quá.

-Lập Quốc phu nhân. Sao bà ấy lại đến đây?

Thoáng trong lời xì xào bàn tán của mọi người là bước chân gấp gáp của một gã đàn ông. Còn rất trẻ, đến trước mặt Mỹ Kiều, gã nghiêng mình lịch sự:

-Vinh hạnh mời người đẹp.

Bước nhảy chậm dần rồi dừng hẳn, nhận ra người đàn ông đứng trước mặt mình. Mỹ Kiều thẳng thốt lùi về sau một bước.

-Em vẫn nhận ra anh. - Nhún vai, Hải Đăng nheo một con mắt lại - Vậy mà... anh cứ tưởng một khi trở thành bà Lập Quốc... trong mắt em không còn gã Hải Đăng nghèo khổ góm ghiếc này.

Nhẹ cắn môi, Mỹ Kiều lặng yên không nói. Mà... có nói, cô cũng không biết

phải nói gì với anh bây giờ nữa. Sự thật cô đã vì tiền, phụ bỏ anh...

-Thôi chuyện cũ qua rồi đừng nhắc nữa. Chúng mình khiêu vũ đi. - Như không muốn làm cô khó xử, Hải Đăng chìa bàn tay của mình ra: - Hay là em lại chê anh không xứng đáng?

Lắc đầu, Mỹ Kiều đặt tay mình xuống tay anh. Điệu rumba tình tứ đưa cô ngược dòng thời gian trở về quá khứ. Năm sáu năm rồi vẫn còn đây, trước mắt cô là gã thanh niên khờ khạo, tay run cầm bó hoa hồng, rụt rè đợi cô bên cánh gà không dám tặng. Đó là ngày cô được đăng quang đoạt giải nhất cuộc thi người mẫu thời trang.

Giống như bao kẻ cuồng si, đắm say cô nhưng Hải Đăng khác họ Ở lòng và tính kiên nhẫn. Ngày hai lần đến rồi đi cô thấy anh đứng đợi mình trước rạp Vinh Quang. Qua dò hỏi, biết anh là giám đốc công ty xây dựng Kim Thành, Mỹ Kiều bắt đầu dừng chân, tặng cho anh một vài nụ cười chào hỏi.

Cô đã cặp bồ, thậm chí đã thấy lòng bắt đầu rung động trước anh thì... Lập Quốc cùng những viên kim cương xuất hiện...

-Em vẫn đẹp như xưa.

Câu khen tặng vô tình cắt đứt dòng hồi tưởng, Mỹ Kiều chom chớp mắt:

-Còn anh thì. Chững chạc hơn nhiều.

-Ở đây nhiều người dòm ngó quá, chẳng tiện nói chuyện chút nào. Chúng mình tìm một chỗ khác đi.

Hải Đăng chợt đề nghị và Mỹ Kiều thấy mình dễ dãi gật đầu. Cặp vai Mỹ Kiều thân mật như một nhân tình, Hải Đăng đưa cô ra chiếc Mecidec mới bóng lộn của mình.

-Lên đi.

-Coi bộ anh dạo này khá hơn trước rất nhiều.

Hải Đăng rờ máy xe, đáp lạnh:

-Xã hội đi lên thì mình cũng phải đi lên, cà tàng chiếc xe đời cũ... con gái

nào nó chịu ửng mình.

-Anh vẫn chưa có vợ ư? - Mỹ Kiều cảm thấy ngạc nhiên.

Hải Đăng chua chát:

-Từ dạo thất tình em, anh như con chim thấy cành cây đã sợ nên chẳng yêu ai được nữa...

Nhột nhạt trước lời trách khéo, Mỹ Kiều ngồi yên nhấm nhấm mấy ngón tay

Hải Đăng chợt hỏi:

-Lúc này, anh nghe em bảo Lập Quốc chán em rồi, có đúng không?

Xấu hổ quá, Mỹ Kiều không thể trả lời. Lén đưa mắt nhìn qua gương mặt Hải Đăng, cô nghe lòng mình xao xuyến lạ. Chao ôi, đẹp trai phong trần rắn rỏi làm sao. Chả bù cho Lập Quốc già nua, xấu xí... tay chân run rẩy, chẳng còn gân cốt.

-Im lặng tức là thừa nhận. Rõ ràng Lập Quốc đã chán em rồi. - Quay nhìn Mỹ Kiều, Hải Đăng chợt đạp mạnh thắng xe dừng lại. Không đề phòng, Mỹ Kiều chúi nhào về trước, đầu đập mạnh vào thành xe một cái.

-Ui da! Em có sao không?

Hải Đăng nhẹ nâng mặt cô lo lắng rồi như không kìm nổi lòng mình, anh cúi hôn lên môi cô ngấu nghiến.

Ôi! Né đầu tránh đi nhưng không kịp. Mỹ Kiều lãnh trọn nụ hôn nghe toàn thân rạo rực khác thường. Như ngọn lửa âm ỉ lâu ngày gặp ngọn gió bùng lên, cô ghì sát Hải Đăng vào ngực mình trong khát khao thèm muốn. Bàn tay cô chủ động cởi từng chiếc nút của anh rồi gục đầu vào đấy. Lâu lắm rồi... cô chưa được thoa? mơn ân tình.

Cũng chưa muộn lắm đâu - Mỹ Kiều tự an ủi mình, vòng tay siết chặt thân hình Hải Đăng hơn chút nữa vào lòng, cô tự nhủ sẽ giữ chặt anh. Phải giữ chặt anh như báu vật không thể nào mất được. Từ giờ này, phút này... anh đã là tất cả lẽ sống của đời cô...

oOo

Ký ẹt tên mình vào tờ chuyển quyền sử dụng tòa nhà toa. lạc ở Vũng Tàu lại cho Mỹ Kiều. Ông Quốc nhẹ lắc đầu chịu thua tính chắc ăn của mấy bà. Lúc nào cũng sợ, cũng nghĩ đầu đầu. Tự nhiên bảo ông sang tên tất cả tài sản cho mình, chắc Mỹ Kiều sợ Ông mê đắm Đông Đông, thất sủng hất cô ra đường với hai bàn tay trắng.

Mỹ Kiều chỉ nghĩ quẩn thôi, nào ông có ý định này. Ân tình lợt lạt, chẳng qua vì ông mắc bệnh nan y chưa chữa khỏi. Còn với Đông Đông, biết nói sao đây. Thứ tình cảm ông dành cho cô hoàn toàn khác.

Từ dừng dung đến thù hận, căm ghét ông trở nên quý trọng cô lúc nào không biết. Ông chỉ biết đạo này... sao mình thích gần gũi tâm sự cùng cô quá. Cô đã cho ông những phút giây thanh thản, những hồi tưởng dịu dàng, cô hướng tâm hồn ông đến những điều tươi đẹp và cao thượng.

Lần đầu tiên ông cảm nhận được niềm hạnh phúc từ những việc thiện của mình. Không như trước đây, những đồng tiền hào phóng được vung ra để mua về sự trầm trồ ngưỡng mộ. Lần đó ở cô nhi viện, ông đã thật sự nghe lòng xúc động khi tận mắt nhìn cảnh ăn chôn ở của các em. Ông thật sự khâm phục tấm lòng cao cả của các sợ Họ đã hy sinh cả cuộc đời mình cho nhân loại.

Cảm xúc dâng tràn, ông quyết định làm một cái gì đó bù đắp cho nỗi mất mát của các em, nhìn thấy một đứa bé nép mình buồn thiu sau cánh cửa ngó mình, ông vẫy tay gọi nó lại gần, ôn hòa hỏi:

-Này em bé, nếu như ta cho cháu một điều ước, cháu sẽ ước gì?

-Ông cho cháu một điều ước? - Đôi mắt nó tròn xoe, nửa vui mừng, nửa ngạc nhiên:- Rồi điều ước đó có thành sự thật không? Ông có phải như tiên ông ban phép nhiệm màu?

- Đúng vậy! - Tin vào đồng tiền vạn năng trong tay mình, ông gật đầu chắc

chấn - Cháu ước đi, ta hứa sẽ cho mà.

-Vậy... - Chắp hai tay trước mặt, đứa bé lim dim mắt mơ màng: - Cháu ước mình có cha, có mẹ như mấy đứa bé trú ngoài kia.

-Hả?

Ông cảm thấy bất ngờ. Thằng bé ước một điều đơn giản mà khó vô cùng.

Phải chi nó ước có nhà lầu, xe hơi thì... để cho ông biết mấy.

-Ông! Ông biến ba mẹ cho cháu đi ông - Nắm lấy áo ông, nó vùi vĩnh, chớp mắt nhìn xuống.

Ông vuốt lên đầu nó.

-Cháu ước một điều khác đi. Thật nhiều tiền chẳng hạn.

-Không, cháu không cần tiền. Cháu chỉ cần ba mẹ - Rồi như mất một món đồ quý giá, đứa bé giãy lên khóc lớn: - Ông gạt cháu, ông không phải tiên, ông không có phép...

Thấy nó làm phiền ông quá, một bà sơ bước đến bế nó lên. Trước khi đi, bà còn quay lại thanh minh:

-Ông thông cảm, ở đây đứa nào cũng ước mình có cha mẹ cả.

Sống mũi chột cay, ông nghe nước mắt chảy dài xuống môi mình mằn mặn. Hình ảnh Thi Thi đứng sau song sắt khóc gào đòi mẹ, đòi cha chột hiện lên làm tim ông đau nhói. Trời ơi, đứa con gái nhỏ của ông, từng ấy năm trời phải sống trong lòng thương hại, hảo tâm của mọi người. Làm cha như ông... thật nhẫn tâm, thật vô trách nhiệm...

Đẩy cánh cửa bước vào, Đông Đông bỗng lặng người đi nghe dạ bồi hồi.

Một cái gì cứ dâng lên làm cô muốn rơi nước mắt. Hình ảnh ông già nua gục đầu hối hận bên tấm hình đứa con của mình ư? Thật lạ lùng, khó hiểu... Mấy ngày nay, tiếp xúc nhiều với ông, nghe ông tâm sự, bao nhiêu thù hận trong lòng cô như nguôi ngoai cả. Một cái gì như nỗi xót xa, thương hại, khiến cô chỉ muốn giúp ông thôi. Bởi đằng sau cái vẻ lạnh lùng, bạc ác của một kẻ chỉ

biết tiền, ông hãy còn là một người cha có lương tâm.

- Đông Đông, cô đến bao giờ. Sao không lên tiếng vậy?

Tiếng cô khịt mũi đã làm ông giật mình ngẩng dậy. Đôi mắt đỏ hoe, ông như không giấu cô chuyện mình vừa khóc, Đông Đông cũng ghìm cơn xúc cảm, cất giọng khàn khàn:

-Tôi đến này giờ. Nhưng...

-Tôi biết! - Gật đầu cắt ngang lời cô, ông chợt hỏi - Chiều nay, cô có rảnh không? Tôi muốn cô cùng tôi đến thăm cô nhi viện.

-Lại đến thăm cô nhi viện? - Đông Đông thật sự ngạc nhiên - Tuần trước ông vừa mới đến xong.

-Tôi muốn tặng thêm cho các em một trăm triệu nữa.

-Ông không đùa đấy chứ? - Đông Đông nhìn ông lạ lẫm. - Điều gì đã làm ông trở nên nhân đạo vậy?

Như hiểu nỗi lòng cô, ông nhẹ thở ra một cái dài:

-Tôi muốn trả ơn cô nhi viện đã nuôi con tôi lớn. Tôi muốn các em được đầy đủ hơn để phần nào xoa dịu nỗi đau mất mát.

-Ông hiểu nỗi đau của các em ư? - Ngồi xuống ghế, Đông Đông như nhớ lại cảm giác của mình khi hãy còn là đứa bé trong cô nhi viện.

-Không rõ lắm, nhưng... chắc là các em buồn tủi lắm.

-Vâng, buồn tủi lắm.

Rung rung mắt, Đông Đông không nén nỗi lòng. Cô kể ông nghe cảm giác của mình. Cái cảm giác của một đứa con không cha không mẹ. Đêm đêm phải ngủ một mình, nửa khuya nghe sấm sét giạt mình hoảng hốt không ai dỗ.

Cô đơn, buồn tủi nhất là những ngày tết đến. Dù đã được các sơ may cho áo mới, tặng quà. Nhưng đứa nào cũng buồn thiu đứng ngó ra đường, nhìn mai nở vàng trên cây, nhìn những đứa bé diễm phúc, được mẹ cha dẫn đi chơi.

Ôi! Nhắm mắt lại, nó cứ tưởng tượng ra cảnh mình có cha có mẹ. Nhưng... mặt mũi cha mẹ ra sao? Nó nào đâu có biết.

Đứng nhìn người ta, chúng quay vào rủ nhau chơi trò cha mẹ. Đứa nào cũng muốn làm con để được cha mẹ thương yêu dạy dỗ. Thậm chí bị đòn, nó cũng cười rạng ngời trong hạnh phúc.

-Bọn trẻ hẳn là kể cho cô nghe nhiều lắm, nên cô mới rành như vậy? - Lặng người một lúc lâu, ông khàn giọng hỏi.

Đông Đông cười buồn:

-Không cần chúng kể đâu. Bản thân tôi cũng là một đứa bé mồ côi, không cha mẹ.

À! Bây giờ thì ông nhớ ra rồi. Một lần Đông Đông đã bảo với ông mình lớn lên ở cô nhi viện. Hèn gì... với bọn trẻ mồ côi, cô nặng tình đến thế:

-Vậy cô có biết Thi Thi, con gái của tôi không?

Đạ bị.ết à mà không! - Cấn vội lưỡi mình, Đông Đông nghe hú vía, suýt tí nữa đã nói lộ ra rồi. - Chắc cô ấy không ở cùng phòng nói lộ ra rồi. - Chắc cô ấy không ở cùng phòng với tôi, ở cô nhi viện đông con nít lắm, tôi làm sao biết hết. Ủa mà... Như vô tình, Đông Đông hỏi: - Sao Thi Thi lại vào cô nhi viện? Cô ấy có cha có mẹ đủ đầy. Ông giàu quá sao lại...

-Bởi thế... tôi mới phải ray rứt trọn đời - Rồi như thể gặp tri âm, ông kể lại nỗi sai lầm lớn nhất đời mình rồi xót xa thú nhận - Lẽ ra lúc đó tôi phải giành lấy Thi Thi đem theo mình. Không nên để mẹ nó đưa nó vào cô nhi viện. Trời ơi, mười một năm dài, nó phải sống giữa những người xa lạ thật đáng thương!

Còn hơn là phải theo ông, sống cảnh mẹ ghẻ con chồng. Và cũng không khổ gì bằng khi về sống với ông, đã nhìn ông và người đàn bà kia giết chết mẹ mình. Con giận bùng lên, Đông Đông những muốn hét to câu đó với ông, nhưng nghĩ lại, cô dần lòng không nói. Lương tâm ông đang thức tỉnh...

- Đông Đông... hay là... cô làm con tôi nhé?

-Hả? Ông nói gì?

Đang mơ màng suy tưởng, Đông Đông không nghe rõ. Cô hỏi lại.

-Tôi nói... cô không cha mẹ, trong lúc tôi thì... thất lạc đứa con không biết bao giờ mới tìm ra... Đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu. Hay là... ta kết nghĩa cha con với nhau đi...

-Kết nghĩa cha con?

Đông Đông cảm thấy bất ngờ, nhìn sững vào mắt ông, cô hy vọng tìm ra chút khôi hài, giễu cợt nào. Nhưng không... Trong ánh mắt buồn của ông chỉ có sự khẩn thiết, mong chờ.

-Sao? Cô đồng ý chứ? Quan hệ của chúng ta sẽ dễ dàng hơn. Đông Đông, cô nhớ lại đi, từ khi đi Thái Lan du lịch cho đến khi về đây, quan hệ của ta và cháu chỉ là những người bạn. Cháu thấy ta nói đúng không? Cháu là một thành viên của căn nhà này, cháu với ta khác ta với Mỹ Kiều. Mỗi khi nhìn cháu, ta lại nhớ đến Thi Thị Nếu như trước đây..trong sự lu mờ của lý trí, ta có nói điều gì không phải đạo. Ồ, nhưng ta nhớ là ta chưa làm gì để cháu phải coi thường ta. Nào cháu hãy... cho ta biết ý cháu thế nào?

Nhận ông làm cha! Ôi... Có mơ Đông Đông cũng không dám mơ đến điều phi lý bất ngờ này. Làm sao cô có thể nhận lời? Ông là kẻ thù giết mẹ, làm khổ Thi Thị Còn từ chối... biết lấy lý do gì? Ông sẽ nghi ngờ mất.

-Không hiểu sao, tôi thấy cháu rất giống Thi Thị... - Ông thôi không gọi Đông Đông bằng cô nữa. Tiếng cháu ngọt ngào, thiện cảm đã làm cô nghe tâm tư mình rung động ít nhiều: - Từ mái tóc, điệu cười, cách nói và ngôn từ sử dụng. Cháu đã làm ta nhớ Thi Thị Ta muốn chuộc lại lỗi lầm của mình bằng cách nhận cháu làm con. Ta cũng sẽ cố làm nhiều việc thiện để Thi Thị được vui lòng. Hy vọng một ngày... nó sẽ không giận ta nữa mà trở về đây. Rồi cháu sẽ thấy Thi Thị là một đứa con gái rất dễ thương, nó sẽ rất mừng

khi thấy mình có thêm một chị em như cháu. Đông Đông, cháu nhận lời ta chứ? Ta năn nỉ cháu mà...

Lời ông chân tình đã làm Đông Đông cảm động... Không còn lý do, lời lẽ nào để từ chối lời đề nghị của ông, cô đành phải gật đầu:

-Vâng... tôi bằng lòng.

-Cháu bằng lòng! Ôi! - Đôi mắt sáng lên, môi ông nở nụ cười toại nguyện - Vậy thì gọi một tiếng "ba" cho ta nghe đi...

-Ba...

Khó khăn lắm, Đông Đông mới bật được tiếng ba ra cửa miệng. Nước mắt ứa ra... Cô thấy lòng xao động khác thường. Hai mươi mấy năm rồi, lần đầu tiên trong đời, cô mở miệng gọi tiếng ba...

Ông cũng vậy, nước mắt trào ra ướt đầm gương mặt khó đăm đăm. Ông những tưởng mình vừa gặp lại Thi Thị Dang rộng vòng tay, ông bảo:

-Lại đây con.

Ngập ngừng bước chân rồi Đông Đông cũng bước đến xà vào giữa lòng ông, hạnh phúc nghe bàn tay ông vuốt nhẹ tóc mình. Ôi... bàn tay phụ tử. Khác hẳn bàn tay của kẻ thù hôm nào ở Thái Lan đã chạm xuống người cô Tự nhiên... lòng nghe dịu lại, cô thấy ông cũng đáng thương...

Mùa Cỏ Thơm

Chương 8

-Khánh Băng, cậu làm ơn tìm một cái ghế ngồi giùm tớ. Cậu cứ đi tới, đi lui quay tròn vậy, làm sao tớ có thể tập trung tinh thần được? - Đặt cây bút xuống bàn, Thiên Chiến ngẩng đầu lên bực dọc.

-Ừ... thì tớ ngồi đây.- Kéo chiếc ghế nghe cái rột, Khánh Băng ngồi xuống rồi lại bật đứng lên ngay - Tớ không sao ngồi được, Thiên Chiến, cậu mau nghĩ cách gì đi. Hôm qua sơ Hai đã bảo tớ, nếu không tìm cách giải quyết cứu Thi Thi, bà đành phải chiều theo ý cho cô ấy đi tu.

-Cái tin này cậu đã thông báo với mình từ hôm qua đến nay hơn một trăm lần rồi đó. - Lại đặt cây bút xuống bàn, Thiên Chiến thở mạnh ra: - Có phải tớ không giúp cậu đâu. Cậu cũng thấy mấy đêm nay mình làm việc không dám ngủ mà. Thôi ráng đợi chút nữa đi. Sắp kết thúc rồi.

-Sắp kết thúc rồi... - Khánh Băng ngồi xuống ghế rồi lại bần khoản... Nhưng liệu... quyền sách của cậu có cứu được Thi Thi Sao tớ lo trong lòng quá?

-Mình cũng không biết nữa. - Châm một điếu thuốc, Thiên Chiến trả lời :- Nhưng ngoài cách này ra, tớ thật không còn cách nào khác giúp cậu. Hy vọng sau khi ông Quốc bị tiêu tan danh tiếng, Thi Thi sẽ hài lòng, bớt giận không đi tu nữa.

-Vậy... Cậu viết mau đi - Khánh Băng ấn cây viết vào tay bạn.

Thiên Chiến cầm lấy, chột trâm ngâm:

-Chỉ còn vài trang kết nữa thôi nhưng khó quá, tớ không biết phải cho ông Quốc hình phạt gì mới xứng.

-Có gì mà khó, cứ cho ông bị trời đánh hay xe đụng đại đi. - Khánh Băng đáp ngay không suy nghĩ - Con người nhẫn tâm tàn ác đó, sống làm gì cho chật đất.

-Không được đâu - Mỉm cười, Thiên Chiến lắc đầu - Như vậy là nông cạn, ấu trĩ lắm. Phải tìm một kết cuộc khác, nhân bản hơn.

-Thì cậu nghĩ đại đi, lẹ lẹ lên... Thi Thi gấp lắm rồi... - Khánh Băng nôn nóng.

- Được được - Thiên Chiến xua tay: - Vậy cậu ra ngoài, để mình yên tĩnh một chút... Ủa... Đông Đông, em đến bao giờ vậy? - Chợt nhìn thấy Đông Đông bước vào, Thiên Chiến đứng bật lên, mừng rỡ.

-Em...

Chưa kịp mở miệng, Đông Đông đã bị Khánh Băng cướp lấy lời:

-Em em con khi? Cô còn đến đây làm gì? Đồ phản bội. Cô về đi... Thiên Chiến còn làm việc, không có thời gian tiếp cô đâu...

-Khánh Băng! Cậu bất lịch sự quá! - Giậm chân, Thiên Chiến kéo áo Khánh Băng: - Ngồi đi em, thầy kệ hấn. Hấn đang nổi điên lên vì cái tin Thi Thi sắp phải vào nhà kín đấy.

-Em biết - Đông Đông nhẹ gật đầu.

Khánh Băng lại bước lên hùng hổ:

-Không chỉ cô biết mà tôi cũng biết nữa kia. Cô không chỉ bán đứng tôi và Thiên Chiến, cô còn bán đứng cả Thi Thi để đổi lấy chút ưu ái của lão già độc ác đó nữa kia.

-Thôi Khánh Băng! - Thiên Chiến phải đẩy mạnh Khánh Băng ra cửa - Cậu đừng nói bậy nữa mà. Minh tin Đông Đông không phải vậy.

-Tớ không nói bậy, tớ có bằng chứng cụ thể đàng hoàng. - Đã ra đến cửa, Khánh Băng còn quay đầu lại - Hôm qua, ông ta đã đến cô nhi viện kiểm Thi Thi, tớ hỏi cậu, không phải Đông Đông nói thì sao ông ấy biết?

- Được được. Để tớ hỏi... cậu đi đi...

Thiên Chiến sập luôn cánh cửa nhốt Khánh Băng lại bên ngoài. Rồi quay lại, anh nhìn Đông Đông như nói.

- Đúng vậy! - Đông Đông nhẹ gật đầu - Chính tôi đã tiếc lộ nơi ở của Thi Thi cho Lập Quốc.

-Sao em làm như vậy? - Nhíu mày, Thiên Chiến tỏ ý chẳng bằng lòng.

Đông Đông nhẹ cắn môi mình:

-Vì em muốn cứu Thi Thi Em hy vọng bằng tình phụ tử thiêng liêng, Lập Quốc sẽ cứu được Thi Thi.

-Em sai rồi... - Thiên Chiến nhẹ lắc đầu - Lập Quốc chẳng những không khuyen được Thi Thi, ngược lại, ông ta càng đẩy Thi Thi đến quyết định nhanh hơn. Em phải biết, Thi Thi đang thù ông ấy thấu xương.

Thiên Chiến nói không sai, hơn ai hết. Đông Đông biết rõ điều này. Thi Thi không chỉ thù mà còn hận Lập Quốc nữa kìa. Nhưng... hôm qua... nhìn ông đau khổ quá, cô không giữ nổi lòng, buột miệng:

-Cha nhớ Thi Thi vậy, hay là đến thăm nó một chuyến đi...

-Thăm Thi Thi, con biết chỗ nó à?

Nhìn điệu bộ Ông hăm hờ, Đông Đông thoáng giật mình. Trời ơi, cô hở miệng mất rồi. Để ông không nghi ngờ, cô dối:

Đạ biết...

-Làm sao con biết? Con có quen với nó không? - Nắm vai cô, ông dồn dập hỏi.

Đông Đông phải lắc đầu nhanh:

Đạ không, con không quen với Thi Thi Chỉ vì một lần con nghe Thiên Chiến kể, Thi Thi là bạn gái của Khánh Băng.

- Đúng vậy! - Buông vai cô, ông ngồi xuống ghé thân thờ : - Hai đứa nó yêu nhau, thật tâm đầu ý hợp. Nếu không có ta, chúng đã nên vợ thành chồng với nhau rồi...

-Thiên Chiến còn bảo... Khánh Băng đang buồn não ruột với cái tin người yêu sắp biến mình vào dòng tu kín.

-Hả? Đông Đông, con nói gì? - Như chạm phải lửa, ông nhòe dậy ngay: - Thi Thi nó đi tu, không được, phải ngăn nó lại...

Vậy là... cô cho ông địa chỉ của Thi Thị Với hy vọng tấm lòng chân thành của một người cha sẽ cứu được bạn của mình. Dù sao cũng hết cách rồi, đành phải liều một chuyến...

-Hèn gì mà Khánh Băng không giận em như vậy? - Tặc lưỡi, Thiên Chiến như than thở, chợt hỏi - Đạo này, em sống thế nào rồi? Hôm được tin em đoạt vương miện hoa hậu, anh đã đến chúc mừng, nhưng bạn quá không đi được.

-Vâng, cảm ơn anh. - Cúi đầu, Đông Đông trả lời buồn : - Em cũng vậy, từ lúc ở Thái Lan về, bạn quá, em chẳng đi đâu cả.

-Nghe Khánh Băng về kể lại, rằng em bảo mình đã bỏ kế hoạch trả thù, yên lòng làm bà Lập Quốc, anh thật chẳng tin một chút nào. Hẳn là có nguyên nhân gì mà em không tiện nói ra đúng không?

Thiên Chiến vừa nói vừa nhìn cô chăm chú. Anh như muốn tìm một nét biến đổi trong cô Có phải... cô đã thật sự trở thành bà Lập Quốc?

Nghe giọng anh buồn quá, Đông Đông chỉ muốn tỏ thật cùng anh tất cả. Rằng mình không phải bà Lập Quốc, rằng mình vẫn là cô Đông Đông của ngày nào. Nhưng... nói để làm gì? Anh sẽ không tin, còn bảo cô đặt điều ngụy biện. Mà dù ú tim, anh cũng không đồng ý với cách làm hiện tại của cô đâu. Anh sẽ lại bảo cô nhẹ dạ, non lòng, dễ tin người quá!

-Chuyện qua rồi, thôi đừng nhắc làm gì. Em không muốn nghe đâu - Chớp mắt, hít một hơi dài, Đông Đông nén lòng, nói lảng sang chuyện khác - Lúc nãy đứng ngoài, em nghe loáng thoáng anh bảo với Khánh Băng là mình sắp xong rồi, có phải không?

-Phải. - Gật đầu, Thiên Chiến nghe trái tim mình đau nhói. Đông Đông đã là bà Lập Quốc thật rồi... anh làm gì hy vọng nữa - Chỉ còn vài trang kết nữa thôi. Anh đang nghĩ, sẽ cho Lập Quốc gặp quả báo gì đây?

-Anh có thể cho em mượn để đọc không? - Đông Đông hướng mắt về chồng

bản thảo của anh. - Nhanh lắm... biết đâu, sau khi đọc xong, em sẽ cho anh biết phải kết thế nào cho đúng. - Thấy Thiên Chiến ngập ngừng, Đông Đông như bị phạt lòng - Hay là anh chẳng tin em?

-Không, anh vẫn tin em... Nhưng... có điều Khánh Băng... nó đang giục anh mau đưa sách ra thị trường cứu Thi Thi... nên... em nhớ đọc nhanh lên nhé. Gom hết chồng bản thảo trên bàn, Thiên Chiến trao cho cô.

-Anh yên tâm đi, em đọc nhanh lắm.

Ôm hết chồng bản thảo vào lòng, Đông Đông đứng dậy đi ngay, cùng lúc Khánh Băng mở được cửa bước vào. Gờm gờm đưa mắt nhìn theo Đông Đông, anh như gậy cùng Thiên Chiến:

- Đưa bản thảo cho Đông Đông ư?

Vẫn hướng mắt nhìn theo bóng cô, Thiên Chiến đáp:

-Cô ấy mượn.

-Cô ấy mượn? - Vụt nắm vai Thiên Chiến lay mạnh, Khánh Băng hét lên - Cậu điên rồi. Không được... tớ phải đòi lại...

- ĐỪNG Khánh Băng. - Nắm tay cản không cho Khánh Băng đuổi theo. Thiên Chiến buồn buồn: - Cô ấy sẽ trả lại mà.

-Cô ấy sẽ không trả lại đâu! - Giật mạnh tay mình lại. Khánh Băng thả ngòi xuống ghế - Rồi cậu xem. Đông Đông bây giờ không như xưa nữa. Cô ấy đã là bà Lập Quốc.

-Tớ biết rồi, cậu không cần phải nhắc.

Chợt hét lên cắt ngang lời Khánh Băng, Thiên Chiến bước thẳng vào phòng. Cánh cửa sập mạnh sau lưng, anh nghe tim đau nhói. Bà Lập Quốc, Đông Đông đã là bà Lập Quốc. Không... anh không tin và chẳng muốn tin đâu.

oOo

Đông Đông đi đâu rồi nhỉ? Thường khi có bao giờ nó bỏ nhà đi khuya đến thế đâu. Hướng mắt nhìn lên đồng hồ, thấy đã quá chín giờ khuya, lòng ông

Quốc hoang mang đầy lo lắng. Cứ sợ nó gặp phải chuyện gì? Dạ bồn chồn, ông ngồi đứng không yên...

Mở cửa sổ nhìn ra, ông nghe lòng trống vắng vô cùng. Mỹ Kiều cũng chưa về, nhưng lòng ông không lo lắng. Cả tháng nay, cô cứ liên tục bỏ nhà đi đến tối mịt mới về. Hỏi thì cô gắt gỏng, nạt ngang bảo mình đi giải trí.

Ừ thì đi giải trí. Xuôi theo cô, ông không hỏi nữa làm gì. Cũng không ngăn cản. Miễn sao cô đừng kiếm chuyện gây sự với Đông Đông là đủ lắm rồi.

Dạo này, Mỹ Kiều không đòi ông âu yếm, vuốt ve mình như trước nữa. Có lẽ... cô đã tin lời của ông và bắt đầu chấp nhận số phận của mình. Ngày ngày... cô thần thờ mơ mộng rồi thì đem sổ nữ trang của mình ra ngắm, ngắm nghía. Cô như kiểm xem tài sản của mình lên đến bao nhiêu rồi thì phải.

Đông Đông đi đâu rồi... Tâm trí ông lại quay về đứa con nuôi. Chiều nay... dường như nó chưa ăn cơm, nghe điện thoại xong là quỳnh quáng chạy đi. Chuyện gì mà gấp vậy? Không được... phải đi tìm nó. Nhưng tìm ở đâu? Nóng lòng, ông đẩy cửa phòng cô, lục tung mớ sách trên bàn. Ông tìm quyển sổ điện thoại của cô.

Không có sổ điện thoại, chỉ có một quyển sổ màu vàng và mớ giấy poluya thật dày, gói kín được giấu dưới gầm bàn. Nhật ký ư? Chợt muốn hiểu nhiều hơn tâm hồn của đứa con nuôi. Ông lật thử một trang...

Ngày... tháng... năm...

Ngày đầu tiên về nước, không ngờ gặp lại Thi Thị Độc quyển nhật ký mẹ để lại mà lòng tôi sôi sục căm hờn. Lập Quốc, tôi quyết chẳng tha ông.

Ngày... tháng... năm...

Tôi đã lao thẳng vào xe, buộc ông phải chú ý đến mình. Bị gãy một cái chân và bất ngờ quen Thiên Chiến. Mình không ưa hắn. Ông ta đã hứa nhận mình. Hay lắm... đã có cơ hội tiếp cận để trả thù...

Mồ hôi tuôn ròng trên trán như mưa rơi lộp độp lên từng trang nhật ký ông thật không biết phải khóc hay cười với phát hiện này. Thì ra bấy lâu nay trong tay áo của ông đã nuôi một con ong độc. Không biết nó sẽ cắn ông lúc nào đây...

Ngày... tháng... năm...

Nhận lời sang Thái Lan cùng ông ấy mà trái tim mình đau nhói. Thiên Chiến, tôi yêu anh nhưng tôi không thể không trả thù. Xin lỗi...

...

Ồi! Tôi đã làm gì? Tại sao tôi nhận ông làm chủ Tùy cơ ứng biến chẳng? Không phải vậy? Tôi đã thật sự xúc động trước lời đề nghị của ông. Thì ra... Ông không đến nỗi tệ như tôi tưởng. Ít ra... với Thi Thi... trái tim ông vẫn còn biết nhớ thương, ray rứt...

...

Tôi quyết định sẽ tha thứ cho ông. Cái gì đó khiến tôi quyết định này? Tôi cũng không biết nữa. Tôi thấy ông thật tội nghiệp. Tôi không nỡ nhìn ông phải thân bại danh liệt như lời nguyện trước mộ phần của mẹ. Mẹ Oi, nếu ông ấy cản được Thi Thi đừng đặt chân vào nhà tu, mẹ có tha cho ông ấy? Nếu có, mẹ hãy phù hộ cho ông ấy có đủ khả năng thuyết phục Thi Thi trở về cuộc sống bình thường.

...

Thiên Chiến đã viết gần xong bộ tiểu thuyết vạch mặt ông. Ôi... tôi phải làm sao để cứu ông đây? Quyền sách ấy tung ra thị trường sẽ là quả bom làm chấn động dư luận. Chẳng mấy chốc, ông sẽ chẳng còn gì. Danh tiếng tiêu tan... sự nghiệp không còn. Hiện ông có chịu nổi cú sốc này? Một người kiêu hãnh như ông, có thể sẽ tự vận chết vì không chịu đựng nổi nhục nhã quá mức này. Tôi phải cứu ông...

...

Đến nhà Thiên Chiến, gạt anh đem bản thảo về. Tôi đã thức trắng đêm để đọc. Không ngờ anh lại viết hay đến thế. Tôi tiếc là phải đốt nó đi. Thiên Chiến. Xin đừng giận... Tôi phải cứu Lập Quốc... Dù sao... tôi cũng đã gọi ông ấy tiếng cha...

Dòng nhật ký còn dài, nhưng ông không đọc nữa. Cúi nhặt xấp giấy poluya dày cộm dưới chân lên. Thoáng nhìn qua, ông đã biết nó là bản thảo của Thiên Chiến. Nhưng sao Đông Đông chưa hủy như đã ghi trong nhật ký? Cô tiếc hay đã suy nghĩ lại? Để coi, Thiên Chiến đã viết về mình như thế nào... Từng trang, từng trang, ông say mê đọc không biết chán. Như thể nó là một quyển tiểu thuyết hay, như thể nhân vật trong ấy không phải là mình. Ông nghiêng rặng cằm giận kẻ bạc ác vô tình...

Giọt nước mắt ứa ra, ông khóc thật nhiều khi đọc đến cảnh Thục Nhân vì mình phải quyên sinh. Trời ơi, suýt nữa, ông đã giết chết bà rồi, vậy mà ông vẫn vô tình nào biết.

Giọng văn Thiên Chiến thật hay, thật chân tình cảm động. Anh viết về Thi Thi, về Đông Đông ở cô nhi viện thật đáng thương. Anh đã làm trái tim ông phải nức nở bồi hồi.

Rồi đến cảnh Thục Nhân vì con, ép lòng trở lại với ông, rồi bị Ông phụ bạc thêm lần nữa.

Ông nghe lương tâm ray rứt thật nhiều. Thục Nhân, bà cao thượng quá. Âm thầm chịu đựng một mình, hy sinh tất cả vì con...

Đến cái chết của bà thì... lương tâm ông hoàn toàn bùng tỉnh. Ông thấy mình thật xấu xa ghê tởm. Thua cả loài cầm thú, ông là người vô nghĩa, vô nhân.

Thi Thi... bây giờ ba đã hiểu vì sao con giận ba đến thế... Ba đáng bị con giận trăm ngàn lần hơn nữa. Ba ích kỷ, đầy tham vọng, vô tình, vô nghĩa...

Ba đã giết mẹ con, đẩy con vào bước đường cùng. Trời ơi, sao bấy lâu nay đầu óc tôi u mê vậy? Tôi thật không đáng sống, không đáng tha thứ một chút

nào.

Đông Đông dù cháu đã có ý định trả thù, đã nguyện rửa ta phải thân bại danh liệt nhưng ta không giận cháu đâu. Cháu đã giúp ta quay đầu nhìn lại.

Cảm ơn nhé, ý định tốt lành của cháu. Nhưng... ta sẽ không cho cháu hủy tác phẩm này đâu. Nó là tâm huyết, sức lực của Thiên Chiến bao ngày, ta nhất định phải cho công chúng thưởng thức một tác phẩm tuyệt vời. Hy vọng giúp người đời qua đó mà gẫm lại mình. Đừng như ta... mà một đời ân hận. À mà quên, hãy còn đoạn kết. Cúi xuống nhặt một tờ lên, ông toan đọc tiếp phần kết cuộc đời mình. Xem Thiên Chiến thay trời hành đạo, sẽ cho ông gặp quả báo gì?

Nhưng đập vào mắt ông là trang giấy trắng trơn. Ngỡ những trang cuối bị lẫn lộn vào mớ giấy chưa viết kia, ông lật tung ra kiểm.

Reng... Reng... Reng...

Chuông điện thoại chọt reo ngoài phòng khách, Đông Đông có việc gì rồi... hốt hoảng... Ông vắt đại chồng bản thảo ra đất, chạy ra.

-Alô! - Chụp nhanh ông nghe, ông lo lắng - Lập Quốc nghe máy... - Toàn Trung đó hả... ? - Không phải Đông Đông... Chưa kịp thở ra mừng, ông đã nghe sống lưng mình lạnh toát - Mà nói sao? Cổ phiếu của công ty tuột giá... từ ba hôm trước... Trời! Sao mày không thông báo liền cho tao biết?...

Hiện có người đang vừa tung tin vừa thu gôn cổ phiếu của ta... làm gì ư?

Mày theo tao bao lâu rồi mà cái đầu không sáng ra được vậy? Lập tức mua trở lại... nâng giá cổ phiếu... vỗ an cổ đông... bảo họ đó chỉ là tình trạng báo động giá... không đủ tiền mặt... Được... Ở đó đợi tao. Tao sẽ bảo ngân hàng chuyển khoản.

Đặt điện thoại xuống bàn, ông rút khăn lau mồ hôi trán. Bực mình cho gã giám đốc Toàn Trung quá! Làm đầu tư bao nhiêu năm, thừa biết thương trường như chiến trường, sơ xuất một chút là mất mạng ngay. Vậy mà... giá

cả cổ phiếu dao động hơn tuần nay vẫn ỷ ỷ không báo qua ông một tiếng.
Làm công ty phải tổn thất nặng nề...

Chuyện trừng phạt nói sau, bây giờ phải cứu nguy đây. Cầm điện thoại lên, ông gọi thẳng cho giám đốc ngân hàng:

-Alô! Thành đó hả?... Cậu mang chuyển mười tỷ trong tài khoản riêng của tớ vào tài khoản công ty. Chuyện gấp lắm không chờ được... Cái gì? Cậu không đùa chứ? Tài khoản của tớ có vấn đề. Cả tài khoản của công ty cũng vậy... Vấn đề gì... Sao? Chờ một chút... được...

Trả điện thoại xuống bàn, ông bắt đầu nghe lòng nôn nóng. Tài khoản sao lại có vấn đề? Trời ơi, sao ông Thành lâu gọi điện cho ông vậy? Ông có biết mỗi một giây chậm trễ của ông sẽ làm công ty thiệt hại cả tỷ không? Nhất định có kẻ đã hại ông rồi? Nhưng kẻ ấy là ai? Đầu óc rối bời, ông nghĩ mãi không ra...

-Có kết quả rồi ư?... - Chuông điện thoại vừa reo, ông nhảy bổ lại ngay - Sao hả? Cậu có chuyển sang tài khoản công ty giúp mình... cậu bảo sao? Tài khoản trống không, tớ không còn đồng nào... vô lý... tuần trước tớ mới kiểm tra tài khoản. Một trăm bốn mươi tư lẽ nào không cánh mà bay. Ai có thể biết mật mã riêng của tớ chứ?... Cậu không biết... tại sao lại không biết... cậu là tổng giám đốc ngân hàng làm quái gì...

Mất luôn một hơi dài, không cho ông Thành nói được lời nào, ông cúp luôn điện thoại. Sững sờ ngồi xuống ghế, ông như không tin những gì đang xảy đến với mình là thật. Toàn bộ số tiền dành dụm trong đời đã không cánh mà bay. Và... "Bách Hoa Thiên" sự nghiệp một đời tạo dựng của ông đang bấp bênh bờ vực thẳm. Mất tất cả rồi ư? Không... Ông không thể ngồi yên bó tay chờ chết. Đúng rồi... phải vay vốn ngân hàng.

-Ông đang làm gì đó?

Chưa kịp cầm lấy điện thoại, chợt nghe giọng Mỹ Kiều vang lớn sau lưng,

ông mừng rỡ quay đầu lại:

-Hay lắm... công ty đang gặp chuyện. Mỹ Kiều, em có thể cho anh mượn tạm số nữ trang.

-Em muốn lắm nhưng... - Chớp đôi mắt đẹp, Mỹ Kiều chột lạnh lòng. - Tiếc thay điều ấy không làm được nữa. Số nữ trang đó em đã bán tất cả rồi.

-Em bán nữ trang. Vậy... tiền đâu... em có thể... - Ông đưa tay về phía cô với niềm tin hy vọng cuối cùng.

-Số tiền đó, tôi đã cho Hải Đăng làm vốn, cũng như tôi đã cho anh ta mượn số tài khoản của anh xài tạm. - Ngưng một chút, Mỹ Kiều nhẹ nhún vai, cười mỉm. - Có lẽ bây giờ toàn bộ số tiền đó đã mua đủ "Bách Hoa Thiên" của ông rồi...

-Hải Đăng... giám đốc công ty "Thiên Hưng"... hẳn là đối thủ của anh, sao em làm như vậy? - Như vẫn chưa tin, Lập Quốc hoang mang hỏi.

Mỹ Kiều nhẹ chớp mắt:

-Vì tôi yêu anh ấy.

-Khôn nạn, em dám phản bội tôi...

Vùng đứng bật dậy như vừa nghe sấm nổ bên mày, Lập Quốc vung tay tát mạnh vào mặt Mỹ Kiều. Tôi đã cho em tất cả, tại sao em phải làm như vậy?

-Vì tôi hận ông. - Đưa tay lên ôm mặt Mỹ Kiều quắc mắt nhìn ông thù hận - Vì ông đã huỷ hoại cuộc đời tôi...

-Tôi huỷ hoại cuộc đời em? Nghe khó hiểu quá.

Mỹ Kiều gật đầu:

-Phải, ông đã dùng tiền huỷ hoại tuổi xuân của tôi. Tôi hận mình phải chôn vùi từng ấy năm trời bên một lão già bệnh hoạn như ông.

-Mỹ Kiều... sao em nói vô tình vậy. Từng ấy năm trời chung sống, lẽ nào... anh không đem lại cho em chút cảm tình nào? Chắc là vì em giận anh quan tâm đến Đông Đông nên mới nói lời cay độc vậy phải không? - Choáng váng

như bị bùa bỏ vào đầu, nắm lấy tay cô, ông như cố bám vào hy vọng cuối cùng - Sự thật em vẫn còn yêu anh, có phải không?

-Với một kẻ chưa từng yêu, làm sao còn hay biết chứ? - Cười khẩy cô giật tay mình lại - Ông đừng mơ tưởng nữa, bao lâu nay tôi chỉ yêu có tiền của ông thôi. Nay ông đã hết tiền rồi, còn gì cho tôi yêu nữa. Buông tôi ra, tôi phải đi với Hải Đăng. Anh ấy mới chính thực là tình yêu của đời tôi.- Nói rồi cô giật mạnh tay mình, bước đi.

-Không, anh không cho em đi. - Ông đuổi theo cô... anh đã mất tất cả. Anh không thể để mất em. Mỹ Kiều... em là thần may mắn, là bùa hộ mệnh của anh. Em phải ở lại giúp anh... - Vừa nói ông vừa ôm rịt lấy cô... cả hai đã đến sát cầu thang...

-Tôi không thể nào ở lại với ông. Buông tôi ra... - Vừa nói Mỹ Kiều vừa vung tay bốp đánh vào đầu ông thật mạnh. Bất ngờ, cô bị trật gót giày, bước hụt cầu thang, kéo theo ông Quốc té lăn xuống đất...

oOo

Tắm xong, ăn một bữa thật no, Thi Thi lên giường nằm ngủ. Lâu lắm rồi, tinh thần cô mới được thoải mái thế này.

Thế là... cuối cùng sơ Hai cũng phải đồng ý cho cô hiến mình vào dòng tu kín. Chà! Chỉ còn không quá hai mươi bốn giờ nữa thôi, với cuộc đời này cô chẳng còn vấn vương. Luyến lưu gì. Cô sẽ dốc toàn tâm, toàn ý, hiến cuộc đời cho chúa, cầu thái bình cho nhân loại.

Nhắm đôi mắt lại, Thi Thi thoáng nghe lòng mình run nhẹ. Đêm nay sao vắng vẻ vô cùng. Khánh Băng, Đông Đông... và... cả ông ấy nữa, sao chẳng ai đến vậy? Các người bỏ mặc tôi ư? Ngày mai tôi đã vĩnh viễn rời xa các người rồi, sao chẳng ai đến gặp tôi nói lời từ giã sau cùng vậy? Các người có biết... bao ngày qua phải dửng dưng, lãnh đạm với các người, Thi Thi này khổ lắm không?

Khánh Băng ơi, sao anh cứ yêu em hoài vậy? Bốn năm cách xa rồi, sao mắt anh lúc nào cũng nhìn em nồng nàn tha thiết như buổi đầu tiên? Không nhìn, nhưng em vẫn biết đêm nào anh cũng đứng ngoài cửa đợi em đến tối mịt mới về. Thương anh lắm, em phải lấy khóa, khóa chặt cửa phòng để ngăn mình khỏi yếu lòng đến gặp anh. Quên em đi nhé, anh yêu! Số em là như vậy, em không có điểm phúc gặp anh...

Viết xong dòng tâm sự cuối gởi Khánh Băng, Thi Thi xé một trang tập khác, viết gởi Đông Đông.

Nghe mấy sơ rù rì bảo bây giờ bạn đã là hoa hậu, mình thật là mừng. Phải như xưa, mình đã theo bám riết cậu rồi. May ra được chụp ảnh nhờ, đăng báo kè. Cậu thừa biết mình mà. Con nhỏ xíu xon thích chụp hình, thích làm nổi nhất đời. Biết đâu, lần ấy, nếu có mình thì, cậu đã rớt rồi.

Nói chơi thôi, đừng giận mình nhé Đông Đông! Tại số phận trớ trêu nghiệt ngã với mình thôi. Từ ngày cậu về nước đến giờ, chúng mình chưa được đi chơi chung với nhau lần nào cả. Nhưng không sao, cậu đã có Thiên Chiến yêu rồi. (Ngon nhé! Con người ta được nhà văn nổi tiếng yêu! Còn vinh hạnh nào bằng) nên tớ không sợ mất cậu mất tợ rồi phải buồn cô độc. Tớ chỉ buồn vì không được làm cô dâu phụ trong ngày đám cưới của cậu thôi. Đừng cắt tóc cao nghe! Trông cậu giống con trai lắm...

Ngập ngừng một chút rồi Thi Thi cũng xé thêm tờ giấy khác đặt trước mặt mình. Viết cho ông ấy... nhưng biết phải viết gì? Những lời đắng cay thù hận, trách móc ư? Có nói thì cũng chẳng làm thay đổi được gì. Mẹ đã chết và ông muôn đời vẫn là người đã cho con tim óc hình hài. Liệu trong phút cuối này, cô có mở lòng gọi ông tiếng ba không?

Hận ông thấu tim gan, vậy mà... Thi Thi lại chẳng đành lòng. Nhiều đêm qua khe cửa nhìn ra, thấy ông đứng co ro một mình trong sương lạnh. Mái đầu điểm trắng muối tiêu, thỉnh thoảng lại ho khan, trái tim cô như se lại cồn

cào. Mới bốn năm mà trông ông già đi thấy rõ.

Tại sao ông lại đến đây? Tại sao ông phải hạ mình cầu xin cô tha thứ? Người đàn bà ấy đâu rồi? Không... tôi không thể tha thứ cho ông. Tôi làm sao quên cái chết ức oan quá thương tâm của mẹ. Ông về đi... đừng tìm tôi nữa.

Tờ giấy vừa viết xong liền bị cô vò nát. Ném mạnh vào thùng rác dưới chân. Thi Thi nghe lòng cay xé. Nước mắt tuôn ràn rụa trên môi, cô đưa tay bấm tắt ngọn đèn. Ngủ đi... quên đi... hãy để lòng thanh thản trước khi dâng mình cho chúa...

-Thi Thi... cậu dậy mau. Có chuyện rồi...

Vừa thiu thiu ngủ, Thi Thi đã phải giật mình tỉnh giấc vì tiếng ai giật giọng gọi ngoài khung cửa. Là Đông Đông, cậu ấy giờ trò gì? Tuy chán ngòai đây, Thi Thi lác đầu gọi vọng ra:

-Cậu không lay chuyển được tớ đâu.

-Tớ không lay chuyển cậu. Tớ chỉ đến báo tin với cậu thôi. Cha cậu bị thương nặng đã đưa vào bệnh viện, chưa biết sống chết ra sao!

Tim bỗng đập nhanh trong ngực, Thi Thi nắm trần song cửa sổ, trấn an mình.

-Cậu chỉ gạt tớ thôi.

-Không, tớ không gạt đâu - Đông Đông nói trong hơi thở gấp - Lúc này, tớ phải ở đây năn nỉ cậu... trở về... đã thấy ba ..cậu nằm hôn mê trên đất cạnh Mỹ Kiều, mình mảy mặt mày đầy máu. Tớ sợ quá, gọi xe cấp cứu xong là chạy đến cho cậu hay đó.

-Tại sao cậu lại về nhà tớ? - Thi Thi cảm thấy lạ lùng.

-Chuyện dài lắm, tớ chưa thể kể cho cậu nghe được. Tớ đã báo tin xong, tùy cậu quyết định thôi. Bây giờ tớ phải vào bệnh viện. Gấp lắm, không thể bỏ ba một mình đâu. - Nói xong, cô gấp gấp chạy đi ngay.

Đông Đông vừa gọi ông ấy là gì nhỉ? Thi Thi nhìn theo bóng bạn nghe lạ

trong lòng. Trông điệu bộ nó lo lắng, cứ như ông ấy đã là ba của nó rồi.

Chuyện gì đã xảy ra Tại sao nó lại ở trong nhà mình chứ?

Ông ấy đang hấp hối! Mình có đến không? Mẹ Oi, con có nên tha thứ cho ông ấy? Bao câu hỏi quay cuồng, hoang mang quá, Thi Thi đành phải cầu xin ở đức chúa trời một hơi khuyển sáng suốt.

oOo

Hôm nay, ông ấy xuất viện. Thi Thi thấy mình không thấy còn lý do gì nán lại đây. Một tuần qua... cô đã tận tình lo lắng cho ông. Dù không gọi tiếng ba nào, nhưng... vậy... cũng là đủ lắm rồi.

Chúa đã khuyển cô biết thứ tha, phải mở rộng độ lượng để ông quay về với lẽ phải, đường ngay nhưng... cô không thể nào tha thứ cho ông nhất là khi nghe Khánh Băng kể lại chuyện của ông với Đông Đông.

Nhớ hôm đó, trước cửa phòng cấp cứu chờ kết quả, nghe Khánh Băng tóm tắt nhanh sự việc, cô đã khóc thật nhiều. Thương bạn bao nhiêu, cô giận nó bấy nhiêu. Trời ơi, cô thật không sao tin nổi. Trong đời, có lúc mình phải gọi bạn bằng dì.

Vậy là hết! Hết thật rồi. Thế gian này còn gì để lưu luyến nữa? Toàn gian trá lọc lừa, toàn khổ đau bất hạnh. Có lẽ chọn lựa của cô là cách cứu rỗi linh hồn hay nhất hiện tại thôi.

Đưa mắt nhìn vào phòng bệnh một lần, thấy Đông Đông gục đầu bên giường ông cứ ngủ say, Thi Thi mỉm cười buồn rồi xách túi chậm chậm bước đi.

Bác sĩ bảo ông bị chấn thương cột sống, có lẽ sẽ không còn đi đứng được.

Lúc nhận được tin, cô đau nhói trong lòng. Định bụng sẽ không đi tu nữa.

Trở về hầu hạ, đỡ đần ông.

Bây giờ... bình tĩnh lại, cô biết mình đã lo một chuyện thừa. Không đi đứng được, nhưng ông có rất nhiều tiền. Sợ gì không người phục vụ. Cạnh bên ông còn Mỹ Kiều, còn Đông Đông... những người sẽ lo lắng phục vụ cho

ông như một ông hoàng. Cô cần gì lo lắng nữa...

Kinh tế:

-Theo nguồn tin của thanh tra kinh tế, công ty "Bách Hoa Thiên" do ông Trần Lập Quốc làm tổng giám đốc đã hoàn toàn bế tắc. Cổ phiếu hiện tại bán ra đã chẳng có người mua, trong lúc các cổ đông đang chờ chực từ năm giờ sáng trước công ty để rút lại cổ phần này, giới chuyên môn đánh giá. Chẳng bao lâu nữa "Bách Hoa Thiên" sẽ phải tuyên bố phá sản.

Tuyên bố phá sản! Bách Hoa Thiên phá sản! Đang cúi đầu chậm chậm bước đi, Thi Thi bỗng dừng chân thảng thốt trước bản tin thời sự, được phát ra từ chiếc tivi trong phòng y tá. Sao lại ra nông nổi? Dừng chân, cô chú ý lắng nghe.

Trước cơ quan pháp luật, bà Lập Quốc tức cô Nguyễn Lê Kiều đã thú nhận âm mưu chiếm đoạt tài sản của ông do anh Trần Hải Đăng chủ mưu và cô là đồng lõa. Hiện tại, anh Hải Đăng đã bỏ trốn, các cơ quan chức trách đang làm sáng tỏ việc này. Được biết, trước khi đi, Trần Hải Đăng đã sang nhượng tất cả công ty và số cổ phiếu mình mua được cho ông Lê Văn Phát. Với hơn tám mươi phần trăm cổ phiếu có được trong tay, ông Phát sẽ nắm được quyền lãnh đạo. Công ty Bách Hoa Thiên có trở thành chi nhánh của tập đoàn "Vĩnh Phát" hay không? Chúng tôi vẫn còn chưa rõ. Nội vụ phải chờ ông Quốc xuất viện...

Hai chân như nhũn ra, Thi Thi té ngồi luôn xuống ghế. Nhưng cô lập tức bật dậy ngay. Chạy nhanh trở lại, cô biết mình không thể bỏ mình ông với cú sốc quá lớn này.

-Thi Thi, em đi đâu vậy? Báo hại anh tìm em này giờ...

Từ cửa phòng bệnh bước ra, thấy Thi Thi, Khánh Băng mừng rỡ. Đảo mắt nhìn quanh, Thi Thi hào hển thở:

-Thiên Chiến, Đông Đông đâu cả rồi?

- Đông Đông đang chuẩn bị sửa soạn cho ông Quốc xuất viện, còn Thiên Chiến thì chạy lo thủ tục giấy tờ.

-Tốt lắm - Kéo tay Khánh Băng, Thi Thi hạ giọng thì thầm - Bách Hoa Thiên phá sản rồi, mọi người có biết không?

-Bách Hoa Thiên phá sản? Làm gì có, em nghe tin đồn nhầm từ đâu vậy? Máy ngày nay ở miết trong bệnh viện lo lắng cho ông, Khánh Băng không hay biết chuyện gì.

-Suyt nói nhỏ thôi. - Thi Thi đặt vội ngón tay xuống môi anh - Bản tin kinh tế vừa thông báo. Nhưng anh đừng cho ông ấy biết chuyện này nhé. Ông sẽ không chịu nổi đâu. Sự nghiệp danh vọng là lẽ sống lớn nhất trong đời ông ấy.

-Không đâu. Thi Thi, con nói sai rồi. Với ba bây giờ tiền tài, danh vọng chẳng có nghĩa gì. Lẽ sống lớn nhất đời ba bây giờ chỉ có con là con thôi... Cánh cửa bật mở, ông Quốc xuất hiện sau câu nói. Ngồi trên ghế lặn cho Đông Đông đẩy. Sắc màu ông hồng hào, tươi tỉnh không giống như người vừa bị vợ cấm sừng, tiêu tan sự nghiệp chút nào.

-Ông!...

Đỏ mặt vì bị Ông phát hiện ra tình cảm thật của mình, Thi Thi quay đầu sang nơi khác.

Dùng tay đẩy xe đến trước mặt cô, ông búi ngủi nói:

-Cám ơn con đã lo lắng cho ba. Máy ngày nay, trong cơn thập tử nhất sinh, đối diện với tử thần ba đã biết cái gì quý nhất trong việc cuộc đời của con người. Tiền tài, danh vọng, sắc đẹp, hào quang tất cả chỉ là ảo ảnh nhất thời mà thôi. Thi Thi... ba biết mình không xứng đáng là ba của con. Ngày xưa... ba đã bỏ mặc mẹ con con sống trong vòng tay nhân đạo của mọi người. Ba đã không tròn trách nhiệm với con, nên bây giờ... ba không dám đòi hỏi ở con một điều gì cả. Con đến thăm ba như vậy là ba mãn nguyện rồi. Con hãy

đi đi, hãy trở về với cuộc sống tươi đẹp của mình. Cả Đông Đông nữa. Đừng bận bịu làm gì một lão nhân từ tâm hồn đến thể xác tàn tạ như ta Đưa ta vào viện dưỡng lão... Ta muốn được sống những ngày cuối cùng trong vòng tay chở che bao bọc của mọi người. Ta sẽ kinh sám hối để tâm hồn mình dịu lại. Quên ta đi, mặc ta bình yên trong nỗi cô đơn. Đó là cái giá ta phải trả cho những việc làm tội tệ trong cuộc đời ganh đua của mình.

Nói rồi, ông dùng tay đẩy chiếc xe khuất xa dần vào hành lang vắng. Mái tóc bạc xiêu xiêu nhạt nhòa giữa trời chiều nhạt nắng. Tim bỗng nấc lên một tiếng, Thi Thi chạy đuổi theo ông khóc lớn.

-Không... ba đừng đi. Hãy ở lại với con, hãy cho con được lo lắng bên ba...

-Con vừa nói gì?

Chiếc xe ngoặt nhanh trở lại và lật nhào. Không màng đến vết xước chạy dài trên cườm tay đau điếng, ông chúi ngay ngắn lại:

-Có phải... con vừa nói là... sẽ tha thứ cho ba... Ôi! Tôi có ù tai không vậy!

-Không, ba không ù tai. Chính miệng con đã nói... Chạy nhanh đến đỡ ông ngồi dậy. Thi Thi rung rung khóc - Dù không thương cũng nghĩa cha con... Làm sao con bỏ ba cho được...

-Thi Thi... con thật là tốt... Ôi... Con làm ta xấu hổ vô cùng... - Gục đầu vào hai bàn tay, ông như không dám nhìn thẳng vào mắt Thi Thi.

-Ba đừng nói vậy mà làm con phả thẹn lòng - Nắm lấy tay ông, Thi Thi nói chân thành - Để con đưa ba về nhà. Ngôi nhà nhỏ mẹ mua ngày nào. Tuy nhỏ, nhưng cũng đủ cho cha con ta trú mưa đụt nắng qua ngày. Rồi con sẽ đi bán trái cây giống như mẹ ngày xưa vậy. Ba an tâm đi, con giỏi lắm, đủ kiếm cơm cho ba con mình với nhau mà...

-Không! - Lắc đầu, ông Quốc khóc nghẹn ngào - Ba không về với con đâu.

Ba không thể là gánh nặng bắt con phải chịu. Đưa ba vào viện dưỡng lão, ba muốn trừng phạt mình bằng cách ấy. Hãy để ba ném mùi tứ cố vô thân,

không nhà không cửa để lương tâm ba phần nào thanh thản.

-Lương tâm ba thanh thản nhưng lương tâm con sẽ trọn đời ray rứt không yên. Ba... con đã không còn mẹ, nay ba đành bắt con phải mất ba ư? Không! Một khi con còn sống, ba không thể vào viện dưỡng lão được đâu. Đông Đông... sao cậu còn đứng đó?

Thấy mình thuyết phục mãi không xong Thi Thi đành phải quay tìm Đông Đông cầu cứu:

-Tìm cách gì hộ mình đi.

-Không phải tìm đâu, tớ đã có nảy giờ rồi - Nghe gọi đến mình, Đông Đông tùm tùm cười.

-Có cách nảy giờ, sao cậu không lên tiếng?

Thi Thi giậm mạnh chân giậm đổi. Thủng thỉnh, Đông Đông bước về phía hai người.

-Vì mình muốn nhìn lâu hơn chút nữa. Cảnh cậu và cha đoàn tụ. Hay là cảm động hơn cái lương, lâm ly, bi đát hơn cả tiểu thuyết tình cảm của đại văn hào nào ư, đại Đông Phong nữa.

-Quý, giờ này mà còn đùa được hả? - Phát mạnh vào vai bạn, Thi Thi nén nụ cười.

Đông Đông chột nghiêm giọng lại.

-Tớ không đùa đâu, chỉ muốn làm không khí đỡ căng thẳng một chút thôi. Thật ra... vấn đề không đến nỗi bế tắc như cậu và ba đã tưởng. Tớ đã quyết định rồi, cậu không phải đi bán trái cây và ba không thể tham đến nỗi phải vào viện dưỡng lão đâu - Ngưng một chút cho cả hai bối ngạc nhiên, Đông Đông nói tiếp - Tuy tất cả cả tài sản và công ty của ba đã bị người chiếm đoạt. Nhưng... căn biệt thự "Thiên nga" và công ty "Nhân Ái" hôm nào ba sang tên cho con vẫn còn nguyên vẹn. Ba vẫn có thể làm lại từ đầu. Con tin, với kinh nghiệm và sự trợ giúp tận tụy của Thi Thi với Khánh Băng, ba lại

có thể đứng lên.

-Nhưng... đó là phần của con, ba đâu thể...

-Không phải phần của con đâu. - Lắc đầu, Đông Đông cắt ngang câu nói của ông - Nó là phần của Thi Thi Con đã dự định từ đầu khi đặt chân vào ngôi nhà ấy - Quay sang Thi Thi, Đông Đông nắm lấy tay cô - Bây giờ nhiệm vụ của tớ đã xong, xin giao lại cho cậu đấy. Tớ phải đi...

-Cậu đi đâu ?... - Vụt nắm bàn tay Đông Đông, Thi Thi kêu lên sợ hãi.

- Đi đâu mà chẳng được? Đời tớ như cánh chim trời trôi nổi - Nhún vai, Đông Đông cười buồn rồi lại vui ngay - Nhưng đừng lo tớ chẳng chán đời đời đi tu như cậu. Có lẽ... tớ sẽ đến cô nhi viện cùng sơ Hai lo lắng cho các em thợ Tạm biệt...

Vẫy tay chào tất cả mọi người, Đông Đông bước đi ngay. Hành trang nhẹ bồng trên vai, cô thấy lòng thanh thản lạ.

- Đông Đông, cậu đừng đi. - Bất lực gọi theo bạn, Thi Thi như quỳnh lên. Cô quay nhìn Thiên Chiến và Khánh Băng cầu cứu:

- Đành để mất Đông Đông thật sao?

-Hả?

Bây giờ mới như người tỉnh mộng, Thiên Chiến vội bước đuổi theo cô.

- Đông Đông... em đừng đi... đừng xa Thi Thi với Khánh Băng mà...

-Chỉ họ thôi sao? - Tạm dừng chân, Đông Đông cất giọng buồn buồn - Thôi anh đừng cản, để tôi đi...

-Và... anh nữa... - Gãi gãi tóc, Thiên Chiến đáp ngập ngừng. - Đông Đông này ác thật, bắt người ta phải thú nhận tình cảm trước mặt mọi người. Ngượng chết đi thôi, anh...

-Anh làm sao hả? - Đông Đông vẫn không tha.

Sợ cô bỏ đi luôn, Thiên Chiến đành đánh liều nói đại.

-Vì anh... nữa... Anh không thể xa em được. Ở lại đi... rồi anh sẽ yêu em...

Đông Đông dừng đi.

Trời, đúng là lời tỏ tình kỳ cục nhất thế gian. Vậy mà... nó lại được nói ra từ miệng một nhà văn chuyên viết truyện tình. Để xem... Đông Đông sẽ phản ứng sao trước lời tỏ tình này nhé? Cô bất ngờ, sững sốt, sung sướng đến lịm người như lời văn anh vẫn tả không.

-Anh sẽ yêu em, ồ tuyệt quá! Nói phải giữ lời đó nhé! - Chợt cười xòa, Đông Đông nhảy cẫng lên - Đùa một chút thôi... chứ làm sao tôi đi được. Niềm vui vẻ chẳng trọn vẹn đâu nếu vắng bóng tôi... nhỏ hoạt náo viên vui tính nhất vùng này.

-Thiệt.

Chẳng còn từ nào để nói, mọi người chỉ biết thở phào, tặc lưỡi một cái dài... trong giọng cười giòn của Đông Đông.

-Khánh Băng, Thiên Chiến nghe ta nói - Chợt nghiêm giọng, ông Quốc đưa mắt nhìn hai gã thanh niên - Có phải các người đã yêu con gái của ta không? Đạ phải! - Khánh Băng gật đầu ngay.

-Còn Thiên Chiến! - Ông đưa mắt nhìn anh.

Thiên Chiến thoáng ngập ngừng... Thật ra... chuyện Đông Đông không còn con gái... với anh chẳng có gì nghiêm trọng. Yêu cô, anh không cần quan tâm đến chi tiết vụn vặt này. Nhưng... với ông... kẻ đã từng ân ái với cô... anh thật khó trả lời.

-Có lẽ nhân đây, ta phải giải thích với mọi người một chuyện. Rằng hôm đó ở Thái Lan tôi và Đông Đông chẳng xảy ra chuyện gì. Quan hệ giữa chúng tôi hoàn toàn trong trắng. Ta coi Đông Đông như người bạn nhỏ - Như hiểu nỗi nghi ngờ của Thiên Chiến, ông Quốc nói thêm... - Cậu có thể an tâm, Đông Đông vẫn là người con gái trong trắng hoàn toàn từ tâm hồn đến thể xác.

-Ba cần gì phải quảng cáo con mình nhiều như vậy. Đôi má hây hây đỏ.

Đông Đông cố giậm chân đánh đá - Không có anh ta con vẫn có thể lấy người khác làm chồng. Hoa hậu Đông Đông này có phải đồ bỏ đi đâu mà sợ ế.

-Em không sợ nhưng anh sợ phải ở giá một mình, cô đơn lắm. Nên... dù em có chối, anh cũng quyết cưới em cho bằng được...

Gánh nặng ngàn cân như trút khỏi lòng, Thiên Chiến bước lên ôm cô chặt cứng. Đông Đông cố vùng ra:

-Anh làm gì vậy? Buông ra... tôi la lên bây giờ.

-La đi... - Thiên Chiến nói nhỏ xuống vai cô - Ai cũng đồng tình cùng anh cả... Chẳng sợ đâu...

Quả vậy... mọi người từ ông Quốc đến Khánh Bằng... và cả Thi Thi nữa, đều đã quay lưng lại, đồng tình cho Thiên Chiến đặt nộ hôn xuống môi cô.

-Không, em không chịu... em không chịu. - Vẫy vùng, chống cự thật quyết liệt rồi thôi...

Thấy Thiên Chiến xuôi tay không hôn nữa, cô bật lên cười giòn giã...

-Em giả bộ thôi... đùa một chút cho vui...

-Thì em cứ đùa cho thoa? thích đi. - Đẩy tay cô, Thiên Chiến giả bộ hờn.

Đông Đông nắm tay anh.

-Thôi không đùa nữa, quay lại đây em nói cái này... Cả mọi người nữa. Quay lại đây nhanh lên, chuyện này quan trọng lắm...

Tưởng thật, Thiên Chiến và mọi người đồng quay lại, chăm chú nhìn cô chậm rãi lấy từ trong túi ra một con chuột nhắt.

-Ôi!

Vừa nhìn thấy, Thiên Chiến đã xanh mặt nháy căng lên hét lớn. Trong đời... anh sợ nhất là con chuột.

-Giả thôi mà... là con chuột bằng nhựa đấy!

Đông Đông lại cười giòn. Quê quá, Thiên Chiến giờ cao nắm đấm lên đuổi

theo cô.

Nhẹ đẩy lùi xe lăn ra xa một chút, ông Quốc vờ như không thấy bàn tay Khánh Bằng đang ngọ nguậy tìm bàn tay nhỏ của Thi Thi. Đôi mắt hướng ra xa, môi ông nở nụ cười mãn nguyện. Cuối cùng rồi... Ông cũng biết thế. Không ngờ, Đông Đông coi vậy mà còn nghĩ tình cha con, tha thứ cho ông. Còn gì hạnh phúc cho ông hơn là được có Thi Thi là niềm hy vọng. Thi Thi cũng đã tỏ ra chấp nhận tình yêu của Khánh Bằng. Cầu cho bọn trẻ trọn đời hạnh phúc. Không như ông dễ bị cảm dỗ mà cả đời hối tiếc. Ông vội lăn chiếc xe trên thảm cỏ xa bọn trẻ hơn chút nữa. Quanh đây mùi cỏ mật bay lên hương ngọt ngào, thứ hương thơm bình dị của hạnh phúc.

Hết

Hạ Thu

Nợ Tình

Chương 1

-Trước khi tuyên án, tòa cho phép bị cáo nói lời sau cùng
Hội trường tòa án im phăng phắc chỉ còn nghe tiếng quạt chạy rè rè. Những đôi mắt mở to hướng về phía vành móng ngựa vẻ cảm thông. Dường như mọi người có mặt trong phiên xử hôm nay đều có cảm tình với bị cáo. Còn bị cáo, anh là một thanh niên trên dưới ba mươi tuổi, dong dỏng cao. Đôi mắt sáng buồn buồn dưới đôi mày rậm, xương quai hàm rộng, tạo cho anh một nét cương trực đầy nam tính

Đứng trong vành móng ngựa, đôi mắt anh lia chăm chăm trên đám đông khán giả như gởi lời cảm ơn sự triu mến mà họ đã dành cho Đôi mắt như ánh đèn sáng rực dừng lại vài giây triu mến cho cô luật sư trẻ tuổi. Cô đã vì anh mà bỏ biết bao công sức

Xin lỗi, đôi mắt anh chớp nhẹ khi bắt gặp nụ cười đẹp như hoa hàm tiếu của nữ luật sư Trong nụ cười hiền hòa thân thiện đó, cô luật sư như muốn gởi đến anh lời động viên an ủi

Đôi mắt anh dừng lại lâu hơn ở một góc phòng. Nơi đó có một người con gái đang khóc nghẹn ngào trên vai bà mẹ. Bà vỗ về cô mà đôi mắt đầy lệ thảm.

Xin lỗi! Giọt nước mắt khế trào ra khỏi mắt anh. Yếu lòng quá, anh chỉ muốn tung vành móng ngựa, chạy xuống ôm lấy hai người. Cuộc đời anh chỉ có họ là niềm thương, là lẽ sống, là hạnh phúc

Nhưng... tia mắt đang sưng nước đầy niềm thương của anh lại lóe lên giận dữ. Anh có thể giết người. Ai cũng có thể nhận định được điều này nếu tình cờ bắt gặp tia căm thù trong mắt anh. Song chỉ một thoáng thôi, vẻ căm thù trong mắt anh biến mất. Trái tim anh thất lại trong nỗi đờn đau cùng cực.

Trời ơi, tại sao anh lại là anh mà không là ai khác? Anh căm thù, anh nguyện rửa buổi chiều hôm ấy, buổi chiều đẹp nhất đời anh mà cũng là buổi chiều tai hoa. nhất đời anh...

... Chiều nay Nhật Hạ cảm thấy vui vẻ và yêu đời lạ. Chả là anh mới vừa được phỏng vấn xong. Chưa kết quả nhưng anh biết mình sẽ đạt bởi thái độ nhiệt tình, niềm nở của ngài giám đốc. Lương cao song chưa hẳn đó là lý do khiến anh phấn chấn, muốn nhảy cẫng lên hét to, muốn ôm tất cả mọi người mà hôn như vậy. Anh cảm thấy yêu đời vì anh thích công việc anh sắp được phân công quá đi thôi

Năm năm mài quần ở giảng đường đại học, anh chỉ mơ ước phút giây này.

Phút giây được hòa nhập vào nền kinh tế thị trường. Với bộ óc thông minh và một linh cảm tuyệt vời về thế giới bên ngoài, anh thật sự là một nhân tài. Chẳng phải tự nhiên thầy cô và bạn bè cứ gọi anh là máy vi tính sống.

-Anh... anh gì đấy ời!...

Đang mãi thả hồn suy tưởng. Nhật Hạ chợt giật mình quay đầu lại. Bon bon trên xe đạp đuổi theo anh là một cô gái đẹp. Cô ta có mái tóc dài và thân hình rất mi-nhon. Đôi mắt bồ câu, chiếc mũi dọc dừa và bờ môi mọng đỏ trông rất gợi tình và gây ấn tượng.

Số mình hên đến thế sao? Nhật Hạ reo thầm trong bụng. Vừa xin được việc làm lại vừa được người đẹp làm quen! Sửa lại một nếp áo, anh dừng xe đứng đợi, môi sẵn sàng nở nụ cười tươi tắn nhất.

-Anh - Cô gái bóp thắng nhưng chiếc xe cố lao về phía trước thêm một đoạn, như cố tình khoe cho anh thấy chiếc eo thon trong chiếc áo thun ôm sát người.

-Cô - Nhật Hạ chom chớp mắt. Khi không mà tim anh lại đập bồi hồi. Chao ôi, cô gái sao mà đẹp lạ!

-Anh - Cô gái cũng vừa quay đầu lại, hơi thở gấp làm bộ ngực phập phồng. Những giọt mồ hôi nhỏ rịn ra hai bên thái dương như muốn nói cô đã phải dùng hết sức mình để đuổi theo anh.

-Xin lỗi vì đã đường đột gọi anh. Nhưng anh thông cảm, cái bóp ấy với tôi quan trọng lắm.

Cái bóp! Những tần số lẩn lẩn trong óc, thông minh như anh mà vẫn không hiểu nổi cô gái muốn nói gì. Sao lại có cái bóp nào? Nó liên quan gì với anh chứ? Đôi mày anh kéo lên thành một dấu ố rất buồn cười.

-Vâng, cái bóp - Cô gái lại một lần gật đầu xác nhận - Cái bóp màu đen, có khóa trái tim, xin anh vui lòng cho tôi nhận lại.

Màn hình di chuyển, những con số nhập nhòa. À, bây giờ thì anh đã lơ mơ

hiếu. Thì ra cô gái ngỡ anh nhặt được bóp của mình, nên chạy theo xin lại. Nhưng... anh có nhặt được đâu? Nhật Hạ đưa tay làm một cử chỉ từ chối, nhưng chưa kịp mở miệng cô gái đã cất lời khẩn khoản.

-Anh chỉ cần trả lại tôi cái bóp và giấy tờ thôi, còn tiền bạc tư trang cứ coi như không có.

Cái gì? Tại Nhật Hạ lòng bùng. Tự ái kinh khủng. Trông anh như vậy mà cô ta dám nghĩ là kẻ tham lam. Sao mà kiêu kỳ thế cô em? Ấn tượng đẹp ban đầu về cô gái bỗng biến mất. Nhật Hạ cau mày, bực dọc:

-Xin lỗi, cô có biết lịch sự không? Ai nhặt bóp của cô mà đòi chứ?

-Anh đừng giận.

Cô gái van nài:

-Tôi nói thật, nếu anh lỡ xài hết tiền rồi thì thôi, tôi chỉ cần lấy lại cái bóp, hứa không làm khó dễ anh.

-Trời đất ơi! - Nhật Hạ nghe nóng mũi. Anh nhảy xuống xe tròn đôi mắt - Tại sao cô cứ quả quyết là tôi nhặt bóp của cô chứ? Bằng chứng đâu?

-Thì mấy người ngoài chợ nói, ai cũng bảo là thấy anh nhặt được bóp của tôi, họ còn bảo là anh nhét ở túi quần sau nữa - Cô gái nói bằng niềm tin tuyệt đối, như thể chính mắt cô trông thấy anh nhặt vậy.

-Ngoài chợ? Nhưng tôi vào chợ bao giờ chứ? Lại còn bảo tôi bỏ vào túi quần sau nữa. Cô có dám cá với tôi không?

-Cá làm sao? - Đôi mắt cô chớp chớp đôi lúm đồng tiền trên má lún sâu hơn.

-Là... - Nhật Hạ nghe cơn nóng phần nào vơi bớt, anh lấy lại phong độ - Tôi sẽ cho cô xét. Nếu có, cô toàn quyền quyết định, còn không thì cô lấy gì bồi thường danh dự cho tôi?

-Thì... tôi sẽ xin lỗi anh.

Cô gái hạ thấp đôi mi Nhật Hạ không đành lòng nhìn rèm mi cong vút ấy thoáng buồn, anh gật đầu.

-Thôi được, cô xét đi!

Nhưng... thật là tai hại, là tổ trác Nhật Hạ này. Vừa bước lên anh bỗng nghe xoay một cái rồi gió lùa mát rượi, không cần quay đầu lại, anh cũng biết quần mình bị tét một đường dài, mà lại tét ngay cái chỗ... mới nghiệt chứ?

-Anh làm sao vậy? - Cô gái ngẩng đầu lên ngơ ngác khi thấy anh vừa mới mau mắn đó là nghiệt mặt ra ngay, toàn thân cứng ngắc, sượng sùng như hóa đá.

- Đúng đó - Nhật Hạ hét to. Không thể để cô ấy bắt gặp tình trạng thảm hại của mình, anh vờ cau nét mặt - Tôi đã bảo là không nhạt được rồi, cô còn muốn gì nữa chứ?

-Anh lật lọng, nói ngang à? - Cô gái chùng như cũng quạu, quắc mắt lên.

-Ừ ngang đó, thì sao? - Vờ làm ra vẻ du côn, Nhật Hạ kéo áo ra khỏi quần. Hơi mất lịch sự, Nhật Hạ nghĩ, nhưng... anh tự bào chữa, còn hơn để cô ta và thiên hạ nhìn thấy cái mông trắng toát của mình.

-Thì... - Cô gái nhìn quanh uất ức rồi bỗng hét to - Bớ người ta ăn cướp, bớ người ta giật đồ!

-Cô làm gì vậy? - Nhật Hạ quỳnh quáng nhào tới bịt miệng cô nhưng không kịp. Tiếng kêu cứu của cô đã khiến mọi người chú ý. Thái độ vũ phu của anh càng khiến người ta tin vào cô gái. Một thanh niên vạm vỡ bẻ quạt cánh ta Nhật Hạ ra sau.

- Dám giật đồ hả? Bọn này dạo này lộng hành thiệt. Ban ngày, ban mặt.

Mỗi lời nói là một cú đâm vào bụng, vào lưng. Nhật Hạ Oằn người đau đớn song vẫn không quên quay mông vào chỗ khuất.

- Đừng đánh, đừng đánh nữa mà - Cô gái kêu sột ruột - Tôi chỉ cần anh ta trả lại cái bóp thôi.

-Cái bóp đâu?

Một cái vịn tay đau điếng, Nhật Hạ nhăn nhó:

-Tôi đã bảo là không lấy.

-Không phải, anh ta cất ở túi quần sau.

Giọng cô gái hùng hồn, Nhật Hạ nghe tím cả ruột gan. Càng rã rời, kinh sợ hơn khi gã thanh niên đẩy anh úp mặt vào một cây cỏ thụ bên đường. Hấn hung dữ:

- Đứng yên.

Rồi lần tay vào khắp người anh. Nhật Hạ nghe máu trong người như đông đặc lại khi chiếc áo được vén cao. Một tiếng cười rồi nhiều tiếng cười nữa rộ lên. Tiếng con nít la lanh lảnh:

-Ôi, ông ta mặt quần rách kia.

-Thiệt mắc cười, coi kỳ cục quá.

Đến mức này thì Nhật Hạ không còn nghe thẹn nữa, anh quay lại giận dữ hét to cùng cô gái:

- Đủ chưa? Vừa ý chưa? Cái bóp của cô đó lấy đi! Lấy đi!

-Tôi! - Cô gái hai má đỏ bừng vì xấu hổ. Cô lí nhí - Tôi đã hiểu lầm, xin lỗi anh.

-Xin lỗi cái cục c... - Nhật Hạ xô tục rồi nhảy lên chiếc xe đạp của mình, vọt đi nhanh. Phía sau lưng tiếng cười vẫn rộ lên từng chập.

Ký xong bản hợp đồng, dọn sạch cái bàn rồi Nhật Hạ mới đưa mắt ngó đồng hồ. Mới 9 giờ ư? Anh cảm thấy ngạc nhiên. Thời gian đối với anh trôi chậm quá! Công việc đã toàn tất mà vẫn chưa đến giờ tan sở.

Đẩy nắp cây viết lại, gõ gõ ngón tay xuống bàn thành nhịp một bản nhạc vui của Pháp, anh lim dim mắt mơ màng phì phèo điều thuốc trên môi, Nhật Hạ hưởng thụ tất cả cảm giác sảng khoái của khói thuốc

Một tuần đến công ty anh đã chiếm được hầu hết cảm tình của bạn bè đồng nghiệp, kể cả giám đốc. Ông ta nổi tiếng là khó khăn nguyên tắc, vậy mà gặp anh cũng toét miệng cười thân mật

Mình là người được việc, Nhật Hạ biết rõ điều đó nên không lấy làm lạ về thái độ thân thiện của mọi người

Nhưng một cái gì như làn sóng lạ bỗng làm nhiều màn hình đang trong sáng. Đôi mày Nhật Hạ khẽ chau. Quỷ tha ma bắt, tự nhiên sao anh lại nhớ đến cô gái vô duyên ấy?

Cô gái đã làm anh quê đến nỗi muốn chui ngay xuống đất. Cái quần rách ấy đến nay anh vẫn chưa vá, chưa giặt. Dúi nó vào một góc phòng, anh cứ thấp thỏm trong lòng.

Hai má nóng bừng, Nhật Hạ nhớ lại cảm giác xấu hổ khi chiếc áo được vén lên trước nhiều đôi mắt mở to thích thú. Và... tự nhiên anh bỗng tò mò muốn biết: cô gái vô duyên ấy có nhìn thấy .. gì chưa?

Sao mà chưa được? Toàn thân Nhật Hạ tê rần trong một cảm giác lạ lùng chưa từng có. Cái đường tét quá dài. Trời ơi, đôi mắt bò câu tròn vo ấy đã kịp thu hình... Sao mà anh rủi ro như vậy chứ?

-Nhật Hạ à... - Chiếc nút đỏ trên máy điện đàm bật sáng, giọng cô thư ký trong veo - Hợp đồng anh thảo xong chưa? Giám đốc vừa điện bảo tôi nhắc anh nhanh nhanh lên đó.

-Ừ, được rồi - Nhật Hạ sửa lại tư thế ngồi rồi đứng dậy. Phải đến chiều mới cần đến nó nhưng anh muốn giao ngay cho giám đốc. Thà tìm việc để làm còn hơn là ngồi suy nghĩ lung tung.

Nhật Hạ chẳng hiểu sao mình lại thù cô gái vô duyên ấy. Cứ y như cô là thủ phạm làm rách quần anh vậy

-Vào đi... - Chiếc nút xanh trên cửa phòng lập loè tín hiệu. Hít một hơi, Nhật Hạ đẩy mạnh cửa bước vào

-Thưa giám đốc, tôi... - Trời không gió mà tự dưng Nhật Hạ nghe sống lưng mình lạnh ngắt! Bao nhiêu tóc trên người như dựng đứng cả lên. Tập tài liệu trên tay rơi xuống đất, anh đứng sững như người được đúc ra bằng sáp.

Đôi mắt đang cúi trên những trang giấy ngược lên rồi cũng như anh sững sờ, chết lặng. Màu hồng lan đỏ trên đôi má, cô gái dường như không biết khóc hay cười. Tập tài liệu trên tay cũng rơi xuống đất xổ tung. Oan gia nợ báo hay ác mộng? Chỉ biết cả hai đồng đưa lên dụi mắt như muốn ảo ảnh kia tan biến đi.

-Lại là cô - Nhật Hạ lên tiếng trước khi thấy cô gái không tan biến đi như ảo ảnh - Phải nói bao nhiêu lần cô mới chịu tin và hiểu cho đây? Tôi thật sự không nhận được chiếc bóp của cô.

-Tôi... - Cô gái chom chớp mắt nuốt nhanh ngụm nước bọt - Tôi...

-Thôi được rồi - Đoán giám đốc sắp trở vào, Nhật Hạ nói nhanh - Cứ coi như tôi xúi quẩy. Cô nói đi, trong bóp gồm những gì, tôi sẽ đền cho cô.

-Tôi... - Hai bàn tay xoắn lại, cô gái nói với vẻ khó khăn - Tôi xin lỗi, hôm ấy không... có ý định làm quē anh trước mọi người, nhưng... anh thông cảm... chiếc bóp ấy đối với tôi quan trọng lắm.

-Rồi sao ? - Bị nhắc lại chuyện cũ, Nhật Hạ nghe quē, anh quạu - Rồi sao chứ?

-Không sao cả - Cô gái cúi thấp đầu rồi nói nhanh. - Tôi chỉ năn nỉ anh trả nó lại cho tôi. Anh muốn tôi làm sao, tôi cũng chịu.

-Chịu con khỉ - Nhật Hạ không nén được hét to - Thiệt đúng là đồ ngang ngược, không hiểu lý lẽ. Tôi không thèm tranh cãi với cô cho mệt, cô ra khỏi đây lập tức.

-Nhưng...

-Không nhưng nhị gì, cút khỏi đây ngay - Nhật Hạ hét to, chỉ thẳng ra cửa. Cùng lúc cánh cửa bật mở rồi ngài giám đốc bước vào.

-Ôi, chào ngài... chào ngài tổng giám đốc - Cô gái đứng dậy với thái độ gằn như hốt hoảng, cúi đầu chào thật thấp.

Có cần nịnh như vậy không nhi? Nhật Hạ thoáng nghe khó chịu vì thái độ hạ

mình quá đáng của cô gái.

-Cô - Ngài tổng giám đốc như bất ngờ rồi bật lên vui vẻ - Không sao - Đôi mắt ông thoáng nhìn Nhật Hạ như dò xét rồi nghiêm giọng - Có chuyện gì?

-Tôi đã thảo xong bản hợp đồng - Nhật Hạ sực nhớ tới xấp hợp đồng từ nãy giờ nằm dưới đất. Vung về, anh cúi xuống nhặt rồi trao cho ngài giám đốc.

- Được rồi - Đặt xuống bàn với vẻ mặt chẳng quan tâm, ông hất hàm bảo Nhật Hạ hãy đi ra, rồi đóng nhanh cánh cửa lại.

-Tiểu Băng, con lại giờ trò gì nữa đây hả? Sao lại gọi ba là giám đốc, rồi cúi đầu chào chứ?

-Có gì đâu - Vẻ sợ hãi trên mặt cô gái biến nhanh, thay vào đó là nét hồn nhiên, nhí nhảnh - Con chỉ đóng kịch một chút thôi.

-Sao lại phải đóng kịch? - Ông Thành châm một điếu xì gà - Con và cậu ta quan hệ ra sao? Có phải một bạn trai mới...

-Hồng phải - Tiểu Băng cắt ngang lời cha - Anh ta cù lần thấy mờ, ai mà thêm cặp. Chẳng qua con không muốn làm lộ thân phận của mình thôi. Cứ để anh ta tưởng con là một nhân viên mới vào làm.

-Con thiệt là lý lắc - Ông nhẹ véo lấy mũi cô lắc lắc - Cứ như con biến sắc, thoát màu này thoát màu kia.

-Cũng giống ba thôi - Tiểu Băng ôm cánh tay ông nũng nịu rồi vời vĩnh - Ba à, con muốn xin ba mười triệu.

- Để làm gì? - Ông khẽ nhướn mày - Mới tuần trước con lấy mười triệu. Xài gì mà nhanh vậy?

-Có xài đâu - Con đã đánh mất nó cùng cái bóp đựng tờ di chúc.

-Con nói gì? - Ông như bật lên khỏi ghế - Tờ di chúc nào? Có phải...

-Thì tờ di chúc của má con.

-Tại sao con lấy khỏi tủ đem đi đâu cho mất? - Ông như phần nào lấy lại tinh thần - Mà mất chỗ nào? Con có đăng báo đài để tìm chưa?

-Con định đem đến phòng luật sư - Tiểu Băng nói với vẻ ăn năn - Nhưng không ngờ trên đường đi lại đánh rơi.

- Đem đến phòng luật sư - Ông thoáng giật mình - Để làm gì?

-Chẳng làm gì, con chỉ muốn hỏi ông ta cái người tên Trần... ấy là ai? Và số tiền thừa kế là bao nhiêu?

-Con nhiều chuyện quá - Ông tỏ vẻ chẳng bằng lòng - Con có biết mình đã làm một việc xuẩn ngốc không? May mà cái bóp bị mất đi, không thì hậu quả thiệt khó lường.

-Bộ có chuyện mờ ám sao bà - Đôi mắt Tiểu Băng mở to háo hức. Chuyện nghe có vẻ bí mật ly kỳ quá. Máu trinh thám như sôi lên trong người cô.

-Mờ ám cái con khi - Ông khẽ nạt con rồi nhẹ giọng - Con đừng tò mò quá không tốt đâu. Mau cho ba biết địa điểm đánh rơi cái bóp.

-Ở chợ, nhưng... ba yên tâm, con đã biết người nhặt được rồi.

-Hắn là ai? - một lần nữa ông Thành chồm hẳn người lên, khác hẳn phong cách thường khi của ông - Hắn đòi bao nhiêu tiền chuộc? Có phải mười triệu không? Để ba ký séc?

-Không phải - Tiểu Băng nhẹ lắc đầu càng thích thú khi thấy ba khẩn trương lo lắng. Chuyện này nhất định sẽ hay ho lắm.

-Vậy thì sao? Con nói lẹ đi!

Ông bực bội, Tiểu Băng cười bí mật:

-Con không nói mà sẽ hành động. Ba an tâm đi, ba ngày nữa chiếc bóp của con cùng tờ di chúc sẽ hoàn về chủ cũ.

-Có thật không? - Ông như chưa tin lắm.

-Thật mà, bảo đảm một trăm phần trăm - Tiểu Băng chìa bàn tay ra cho ông nắm rồi đứng dậy - Ba ký séc đi, con cần xài gấp.

-Nhưng...

Ông mở tập ngân phiếu, Tiểu Băng nhẹ Ôm lấy vai ông.

- Dừng nhưng gì cả, ký đi.

-Thôi được - Ông thở ra, rồi trao tờ ngân phiếu cho cô - Mau mà tìm cho ra tờ di chúc ấy.

-Yên tâm - Tiểu Băng mỉm cười, vẫn chào ông rồi bước nhanh ra cửa.

Nấu cơm xong, ông Nghĩ cùng vợ ra ngồi trên chiếc ghế mây ngoài cổng đợi con. Nó trở thành thói quen hàng mấy chục năm của đôi vợ chồng già nên khách đi đường cùng mọi người lân cận không lấy làm lạ lắm, khi ông choàng tay sang vai bà âu yếm như cặp tình nhân. Họ không giàu nhưng phong lưu nghệ sĩ lắm. Ông là bác sĩ già đã về hưu trong lúc bà hãy còn rất trẻ. So tuổi tác, so nhan sắc ông thua bà nhiều - Thua đến độ người ta phải chặc lưỡi tiếc giùm bà. Đóa hoa mơn mớn ấy sao lại ung một người lớn hơn mình gần hai mươi tuổi như vậy được.

Đó chỉ là suy nghĩ khách quan thôi, còn riêng bà, bà không cảm thấy tiếc hai mươi mấy năm về hưu hạ người đáng tuổi cha, tuổi chú của mình. Gương mặt lúc nào cũng hơn hớn mùa xuân, bà chăm sóc ông tận tình với tất cả tình yêu của một người vợ đối với chồng và hạnh phúc trong vòng tay che chở của ông.

Như buổi chiều nay, ngồi cạnh bên ông trên chiếc ghế mây, nhìn mấy cánh hoa bông bụt đỏ tươi rung rinh ánh màu trong tia nắng chiều bàng bạc, bà vẫn thấy cuộc đời mình đầy đủ quá. Chẳng có gì để phàn nàn, ca thán.

-Em à - Đang mơ mộng ông bỗng qua sang bà triu mến - Hình như mấy ngày gần đây con mình có cái gì không ổn thì phải.

-Anh cũng nhận thấy ư? - Bà kêu lên ngạc nhiên rồi khẽ gật đầu - Em cũng thấy thằng Nhật Hạ mấy bữa nay có cái gì là lạ, cứ vào ra thờ thần như kẻ mất hồn . A...

-Hay là .. - Ông với bà đồng kêu lên một lượt rồi phá ra cười lớn. Không cần nói họ cũng biết mình chung ý nghĩ rồi. Thằng con của họ dường như đã biết

yêu.

Đôi mắt mơ màng, ông như đang hồi tưởng lại quãng đời đẹp nhất của mình. Đó là lúc ông gặp bà - Đóa hoa diễm tuyệt của trường đại học Y khoa và đem lòng yêu mến. Bao nhiêu khó khăn, bao nhiêu trắc trở nhưng ông không hối hận. Bởi ông đã được đền bù bằng tình yêu chân thật của bà.

Còn thằng Nhật Hạ. Ông nghe trong máu tràn đầy niềm tự hào và hãnh diện. Tuy ai cũng bảo nó giống bà hơn ông nhưng ông không phật ý. Bởi ông làm sao có thể phàn nàn một thằng con ngoan hiền như nó được. Chẳng những làm đẹp dạ mẹ cha, nó còn là niềm tự hào của bạn bè, xã hội.

Bây giờ thằng nhỏ của ông đã 28, nó hẳn đang yêu và đang đau khổ. Cô gái nào xứng đáng vậy con. Tự nhiên ông mỉm cười hình dung lại thời trai trẻ của mình. Như vẫn còn nguyên ánh mắt dài bén ngót của bà bao đêm làm ông mất ngủ. Chao ôi, bình tương tư! Sao cuộc đời lại có căn bệnh đáng yêu như thế?

-Anh à, rồi mình tính sao đây?

Bà nhẹ lay tay áo dứt ông khỏi dòng hồi tưởng. Quay đầu lại ông khẽ hôn lên làn da không còn mịn màng lắm của bà, trêu ghẹo.

-Làm sao mà tôi tính được, Nhật Hạ là con của em chứ có phải của anh đâu. Một câu nói đùa thôi nhưng lại làm bà nổi giận. Quay lưng lại với ông, bà khóc thút thít như cô gái mới biết yêu hay hờn dỗi. Sao lại như vậy nhỉ? Ông vẫn thường ngạc nhiên về thái độ của bà mỗi lần nghe ông đùa bảo Nhật Hạ không phải con của ông. Chẳng phải thời còn trẻ hai người từng chia rẽ với nhau là: con gái mới thật của ông, còn con trai ông dành cho bà tất.

Chắc tại bà sanh được mỗi thằng con trai duy nhất nên buồn tủi. Ông thật chẳng tế nhị tâm lý chút nào. Lắc đầu tự trách mình xong, ông kéo bà vào sát lòng mình an ủi.

-Thôi nín đi! Đừng khóc nữa, con mèo nó meo meo trêu bé tí của anh kia!

-Cũng anh không! - Nước mắt ngưng rơi, bà nắm tay xuống ngực ông nũng nịu, rồi choàng tay sang ôm cổ ông âu yếm.

Bà đang bày tỏ lòng yêu thương của mình với chồng đấy. Ông còn lạ gì thói quen dễ thương ấy của bà cũng như thói quen gọi nhau bằng anh em của ông bà vậy. Người ngoài nghe được chắc thấy kỳ cục lắm. Ai đời già như vậy mà còn mùi như mới cưới.

-Nhõng nhẽo quá - Chưa kịp cả mũi xuống môi bà, ông đã nhìn thấy lù lù trước mặt mình một cô gái đẹp. Cô ta có mái tóc dài, mặc chiếc áo thun bó và chiếc quần Jean ống rộng. Đôi mắt bồ câu đen láy, tròn tròn đang kinh ngạc trước cảnh âu yếm của cặp vợ chồng già.

-Cô là ai? - Đôi mắt bà chom chớp, then thùng.

- Dạ... - Cô gái cũng then thùng, cô không biết dấu vào đâu đôi má ửng hồng của mình - Cháu... cháu...

Vẻ lúng túng vụng về của cô đã chinh phục được cảm tình của ông. Hạ giọng một chút, ông ôn tồn.

-Bình tĩnh đi cháu, có chuyện gì từ từ nói. Cháu muốn tìm ai?

- Dạ cháu muốn tìm anh Nhật Hạ.

-Tìm Nhật Hạ? - Không hẹn mà cả ông lẫn bà đồng kêu lên một lượt rồi đưa mắt nhìn nhau.

- Dạ anh Nhật Hạ - Cô gái có vẻ ngỡ ngàng trước phản ứng của hai người. Hít một hơi dài, cô ngập ngừng - Dạ cháu là Tiểu Băng, là người... yêu của anh.

-Người yêu - Lại một lần không hẹn, ông và bà cùng lên tiếng. Rồi cả hai đưa mắt ngắm cô không sót chỗ nào.

Một phút, hai phút rồi ba phút trôi qua Tiểu Băng bắt đầu cảm thấy bức mình và khó chịu trước tia nhìn dò xét của hai người. Cô vừa định quay lưng thì giọng bà cất lên đơn đả.

-Chèn ơi, Tiểu Băng đây hả cháu? Thiệt là dễ thương, bác nghe thằng Hạ nó nhắc chào hoài, vào nhà, vào nhà chơi đi cháu.

- Dạ - Quay lưng tránh không cho bà nhìn thấy nụ cười trên môi, Tiểu Băng vội bước vào nhà. Sao mà cô không biết bà đang nói dối chứ? Nhật Hạ còn chưa biết tên cô thì làm sao nhắc với bà được chứ?

-Ngồi đi cháu - Ông nói với vẻ điềm tĩnh song Tiểu Băng vẫn nhận ra nét hạnh phúc trong mắt của ông.

Ngồi xuống ghế, Tiểu Băng đảo tia nhìn khắp nhà tìm kiếm.

Thì ra Nhật Hạ sinh trưởng trong một gia đình trí thức không giàu lắm. Tiểu Băng đoán thế khi nhìn qua cách bày trí trang nhã của căn nhà. Khá đầm ấm và hạnh phúc.

-Uống nước đi cháu - Ông đẩy về phía cô tách trà nghi ngút khói - Thằng Hạ chưa về.

- Dạ cháu biết - Tiểu Băng nói rồi bịt vội miệng mình. May mà ông bà không để ý. Chứ không họ đã nhận ra nét gian dối trong mắt cô rồi. Cô đã lợi dụng lúc anh bận họp ở công ty để đến đây tìm cái bóp.

Nhất định cái bóp của cô phải nằm trong phòng của anh. Tiểu Băng tin vào phán đoán của mình. Bởi lẽ cô đã nhiều lần lục tung phòng làm việc của anh rồi nhưng không thu được kết quả gì.

-Thưa bác - Tiểu Băng cẩn nhẹ môi làm ra vẻ tự nhiên - Anh Hạ nhờ cháu đến tìm sắp hồ sơ trong phòng anh ấy đem về công ty gấp.

-Vậy hả? - Bà như reo lên - Được thôi, để bác dắt cháu lại phòng nó - Rồi bà như băng khuâng - Liệu có phiền gì cháu không?

- Dạ không đâu - Ba liêu thì bảy cũng liêu, Tiểu Băng nói nhanh - Ở công ty cháu vẫn giúp anh ấy những việc tương tự như vậy.

-Bà để cháu nó tự nhiên.

Ông cười thông cảm. Bà gục gặc.

-Thì cháu cứ tự nhiên. Chìa khóa phòng của nó đây.

- Dạ - Tiểu Băng chìa tay nhận chiếc chìa khóa rồi nhún nhảy bước đi trước đôi mắt mở to hạnh phúc của ông bà.

Thật không ngờ họ lại khờ khạo và dễ tin người như thế. Tiểu Băng thở phào thoát nạn khi khuất hẳn tầm nhìn của đôi vợ chồng già.

Nhưng... Không hiểu sao Tiểu Băng lại nghe run khi tra chìa khoá vào ổ khoá. Hai má nóng bừng, cô linh tính như mình đang làm sai một việc gì nghiêm trọng lắm.

Sao kỳ vậy? Tiểu Băng ngạc nhiên tự hỏi mình. Nổi tiếng táo tợn gan lì trong nhóm bạn sao cô lại không dám đẩy mạnh cửa bước vào? Phòng không người thì sợ gì. Phòng đàn ông thì khác gì phòng đàn bà chứ? Sợ hấn về bắt gặp rồi mắng à? Mắng mình thì mình mắng lại, có sao đâu? Bước hấn vào phòng, Tiểu Băng cứ băn khoăn với ý nghĩa: Liệu Nhật Hạ có dám nổi nóng đánh cô không?

Nhưng có đánh hay không cô cũng đã vào. Đến giữa phòng, Tiểu Băng quẳng chiếc chìa khóa xuống bàn rồi đảo mắt nhìn quanh. Khá gọn gàng! Cô gật đầu khen trước khi bước đến chiếc bàn viết kê sát cửa sổ.

Hắn cũng có đầu óc thật. Tiểu Băng lật lật mấy cuốn sách trên bàn. Toàn sách của các tác giả tên tuổi trên thế giới. Cầm lấy khung hình, cô tò mò muốn biết mặt người bạn gái của anh.

Ồ! Thật bất ngờ. Là ảnh đám cưới của cha mẹ hắn.

Không lẽ hắn chưa có người yêu? Tiểu Băng thấy vô lý với ý nghĩa này. Đẹp trai như hắn làm sao ế được? Cô bắt đầu tấn công vào các ngăn kéo bàn.

Toàn những thứ linh tinh vô dụng chẳng có tí giá trị kỷ niệm nào. Vô lý thật, cái bóp của cô hắn để đâu? Tiểu Băng nhìn quanh quất rồi bước đến chiếc giường cá nhân của hắn.

Mệt, mệt bỏ hơi tai mà chẳng được gì. Tiểu Băng đưa tay quệt mồ hôi ròng

ròng trên trán rồi bước đến chiếc thùng và là vật được cất coi như kỷ nhất trong căn phòng chẳng có mấy giá trị này.

Những hạt bụi được dịp bay lung tóe bám đầy đầu tóc, cổ găng Tiểu Băng mới ngăn mình không hắt hơi.

Một mùi chua khẳn xộc nhanh vào mũi. Tiểu Băng từ từ lùi ra khỏi thùng giấy các tông một... cái quần.

Đúng là cái quần hần mặc lần ấy, Tiểu Băng nhận ra nó bởi đường tết kéo dài. Hừ! Ghê gớm thật, vậy mà hần nhất định chối không nhận được bóp của mình. Để coi lần này người chối vào đâu. Tiểu Băng cố nén cảm giác ghê tởm, cho tay vào túi sau của chiếc quần dơ.

-Này, cô làm gì đó?

Chưa kịp cho tay vào Tiểu Băng đã bị giọng nói ồm ồm sau lưng làm giật mình. Chiếc quần rời khỏi tay rơi xuống đất, cô quay đầu lại mắt ngầu tia hung dữ khi nhận ra kẻ mới hét mình không xa lạ. Hần chính là Nhật Hạ, chủ nhân của chiếc quần dơ.

-Làm gì thì kệ người ta, mắc gì mình mà la lớn vậy, có biết làm người ta giật mình không chứ?

Ngon ghê chưa? Đôi mắt Nhật Hạ tròn vo kinh ngạc. Anh thật không ngờ cô gái này lại táo tợn và hung hăng như thế. Cứ tưởng người ta ngon lành như chính anh là người vào phòng phá vậy. Chưa kịp mở miệng phản ứng, Nhật Hạ đã bị cô mắng tiếp.

-Còn ngây người ra nữa, làm như bị Oan ức không bằng. Có biết khi nào vào phòng người khác là phải gõ cửa không?

-Biết - Nhật Hạ đáp như cái máy rồi giật mình sực tỉnh - Nhưng đây là phòng của tôi mà?

-Ừ thì... - Tiểu Băng cũng vừa nhận ra sự vô lý của mình. Cô bật cười rồi hạ giọng - Xin lỗi, tôi quên mất.

-Quên? Quên kiểu gì kỳ vậy?

Đến lượt Nhật Hạ phản đòn, anh bước qua đồng hồ bề bộn trên mặt đất, đến ngồi vào chiếc ghế bành - Phòng người ta mà tưởng phòng mình, dám mai một cũng tưởng chồng người ta là chồng mình quá.

-Thôi đủ rồi nghe - Tiểu Băng nghe xấu hổ, cô nạt lớn - Tôi cảm anh xúc phạm tôi.

-Cảm tôi - Nhật Hạ khẽ nhún vai - Còn cô thì được quyền có phải không?

-Bao giờ đâu ? - Đôi mắt Tiểu Băng tròn vo ngơ ngác.

-Bây giờ đó. Cô có biết là cô đã xúc phạm tôi nặng nề khi tự xưng là người yêu của tôi trước mặt ba má tôi không?

-Tại sao lại xúc phạm anh chứ? - Tiểu Băng không hiểu.

Nhật Hạ gần từng tiếng:

-Vì mẫu người như cô không xứng đáng để tôi yêu.

-Vậy thì anh xứng lắm hay sao? Mười người như anh theo xách dép cho tôi, tôi cũng không thêm.

Nhật Hạ Ôn tồn:

-Không thêm thì tại sao cô cứ bám theo tôi như đĩa vậy? - Không để cho cô cướp lời anh nói luôn - Đừng bảo là đến vì cái bóp đen nào đó. Lý do ấy xưa rồi không đủ sức thuyết phục đâu.

-Không phải lý do mà sự thật, tôi dám khẳng định là cái bóp của tôi hiện nằm trong túi quần sau của anh.

-Cô dám khẳng định? - Đôi chân mày Nhật Hạ nhướng lên. Anh tỏ vẻ nghi ngờ khi thấy cô gật đầu rất tự tin - Nhưng lấy gì làm bằng chứng là cô không bỏ nó vào túi quần tôi khi tôi đi vắng?

-Tôi sẽ thề! - Tiểu Băng giơ một tay lên.

Vẻ mặt thành thật của cô làm Nhật Hạ không thể nghi ngờ. Anh thở hắt ra:

-Thôi được, tôi sẽ cho cô tìm với một điều kiện.

- Điều kiện gì?

Đôi mắt Tiểu Băng háo hức. Nhật Hạ cố nén nụ cười đắc thắng:

- Dễ dàng thôi. Cô chỉ phải giặt và vá lại chiếc quần cho tôi nếu tìm không ra cái bóp.

-Còn nếu có?

Tiểu Băng hất mặt lên với niềm tin của người thắng cuộc. Nhật Hạ khẽ gật đầu:

-Ngoài việc trả lại cái bóp cho cô, tôi sẽ mặc chiếc quần rách ấy đi đúng một vòng thành phố.

- Được - Tiểu Băng gật đầu cười vui vẻ rồi cho nhanh tay vào túi quần sau. Kỳ lạ thật! Trán cô toát mồ hôi. Không thể như vậy được, cái bóp phải nằm đây, nếu không thì hẳn giấu kỹ cái quần đến thế làm gì?

-Sao? Có chưa? - Nhật Hạ nhịp nhịp chân rồi nói như than - Đã bảo là không mà cứ bướng.

-Thế thì... - Tiểu Băng ngược nhìn anh bằng đôi mắt nai - Anh không nhặt được bóp của tôi à?

-Thật - Nhật Hạ gật đầu, quan tâm - Thế trong bóp của cô có chứa đồ quý giá lắm à? Sao cô không thử lên dài rao tìm?

-Vì tôi tưởng anh nhặt được - Tiểu Băng chấp hai bàn tay vào nhau lo lắng.

-Sao lại tưởng tôi chứ? - Nhật Hạ thấy lạ.

-Vì có một số người ở chợ quả quyết với tôi rằng chính anh đã nhặt được.

-Tôi không nhặt được đâu - Nhật Hạ nghiêm giọng - Vì nếu nhặt được tôi đã trả cô rồi.

-Vậy mà tôi cứ tưởng anh muốn đùa dai. Xin lỗi anh! - Đôi mắt Tiểu Băng sụp xuống buồn thiu. Vậy là đầu mối đã bị đứt. Cô biết ăn làm sao, nói làm sao với ba cô về tờ di chúc ấy.

-Rồi cô tính sao? - Nhật Hạ cũng cảm thấy lo cho cô.

-Chẳng tính sao, tôi giữ nguyên lời hứa - Tiểu Băng chụp cái quần cho vào giỏ, bước đi nhanh. Nhật Hạ không kịp có phản ứng gì. Anh cứ ngồi ngây ra như phỗng.

Nợ Tình

Chương 2

Theo chỉ dẫn của nhiều người, cuối cùng Tiểu Băng cũng tìm ra địa chỉ cô luật sư danh tiếng đương thời. Đó là một căn biệt thự nhỏ nằm xa ngoại ô thành phố, rất nên thơ, tĩnh lặng và cũng rất êm đềm.

Khung cảnh này thích hợp với các thi sĩ hơn. Tiểu Băng nghĩ vậy khi nhìn thấy trước cổng biệt thự là vườn hồng đỏ thắm. Và cô bỗng nghi ngờ.

"Liệu cô ta có giúp được mình không?"

Bàn tay vừa đặt lên núm chuông điện đã vội rút về. Tiểu Băng tròn mắt ngó tấm biển đề: Biệt Thự Thiên Thanh - văn phòng luật sư.

Chà! Tiểu Băng thấy buồn cười quá. Nghe kể nhiều về cô luật sư chuộng lẽ phải công bằng, nhưng thật không ngờ cô ta dám ví mình ngang hàng với Bao Công, lấy Thanh Thiên làm kim chỉ nam trong nghề nghiệp.

Tin, tin...

Có tiếng kèn xe vang lên ở phía sau, Tiểu Băng giật mình quay đầu lại. một chiếc Mercedes mới tinh màu trắng sữa đang từ từ leo dốc.

Ai mà giàu vậy nhỉ? Tiểu Băng nghiêng đầu thầm đoán. Chắc là khách hàng.

Toàn khách sộp như vậy chắc cô ta ăn mất lắm.

- Xin lỗi, chị tìm... Ôi trời ơi! Tiểu Băng. Cậu có nhớ mình không?

Chiếc xe dừng lại, cô gái mặc bộ vest trắng lịch sự bước ra. Cặp kiếng chưa lộ khỏi mắt, cô ta đã ôm chầm lấy Tiểu Băng mừng rỡ.

- Cô là... - Tiểu Băng ngờ ngợ rồi cũng reo lên, tay đập mạnh xuống vai cô gái - Trời ơi, Hoa Tiên! Đúng là cậu rồi. Cậu đi đâu vậy?

- Chẳng phải cậu đến tìm mình sao?

Cười vui, Hoa Tiên móc túi lấy xâu chìa khoá, cô mở cửa trước đôi mắt tròn vo lạ lẫm của Tiểu Băng:

- Luật sư Hoa Tiên, cậu là luật sư à?

- Cậu đăng trí đến thế sao Tiểu Băng?

Hoa Tiên quay đầu lại nói như hờn - Ngày đầu vào trường luật, tớ đã mời cậu và các bạn đến ăn mừng.

- Tớ nhớ, nhưng... - Tiểu Băng cảm thấy ngỡ ngàng, cô lẩm bẩm như tự nói với mình - Nhưng tớ thật không ngờ, người tớ cầu cạnh lại chính là cậu, là bạn thân nhất đời mình.

- Ô! Vấn đề này thì khác hẳn - Hoa Tiên vụt nghiêm nét mặt, trêu bạn - Dù cậu tự nhận là bạn. Tớ cũng không bớt thù lao một cách quá đáng đâu.

- Vậy ư! - Tiểu Băng cũng sấm cho mình bộ mặt rầu rầu - Thật là tiếc, tớ đã gõ nhầm nhà, cứ tưởng đây là phủ khai phong của Bao đại nhân. Ai mà biết cậu đem hai chữ Thanh Thiên ra lòe thiên hạ chứ?

- Còn dám chọc mình hả? - Hoa Tiên cả thẹn đấm mạnh vào vai bạn - Có tin là tớ sẽ suýt chó ra đuổi cậu không?

- Làm tớ tin được mới là điều đáng nói - Tiểu Băng cười ròn, Hoa Tiên cũng cười theo. Cả hai tiến vào phòng khách

- Cậu chẳng thay đổi chút nào, vẫn như xưa hay đùa, hay tếu - Tiểu Băng thả người xuống chiếc ghế bành đảo mắt nhìn quanh - Chà, nhà trang trí sang

trọng quá, bạn của mình đại phát tài rồi

- Cũng thường thôi - Hoa Tiên đẩy tách trà nóng về phía bạn - Sao, gặp rắc rối gì? Ly dị chồng hay giành con vậy nhỏ.

- Miệng cậu ác cũng vừa vừa thôi chứ - Tiểu Băng đập mạnh vào vai bạn. - Coi chừng sau này không...

- Ê! - Hoa Tiên đưa một ngón tay lên - Không được nói bậy giữa chốn công đường. Mà sao, chồng con gì chưa nhỏ?

- Vẫn ế, còn cậu?

- Cũng ế luôn - Hoa Tiên cười thoải mái rồi ngã đầu ra sau ghế, mắt mơ màng. Thời gian trôi nhanh thật. Mới đó đã 7, 8 năm trời. Nhớ ngày nào còn học lớp 12. Cô và Tiểu Băng đã ngồi cạnh bên nhau, đã cùng nghịch ngợm làm thầy cô bè bạn lớp 12A bao phen điều đứng.

- Ê, sao tự nhiên cười vậy nhỏ?

Ý tưởng đã biến thành nụ cười để Tiểu Băng trông thấy, Hoa Tiên chơm chớp mắt:

- Tự nhiên tớ nhớ chuyện cũ của tụi mình rồi buồn cười quá. Tiểu Băng, cậu có thường gặp tụi nó không?

- Ít lắm, còn cậu?

- Hầu như không gặp được ai, công việc lu bu quá.

- Phải mà - Tiểu Băng như trách - Người ta bây giờ là luật sư nổi tiếng, còn thiết gì bạn bè xưa nữa.

- Không phải vậy đâu - Hoa Tiên chắc lưỡi - Tớ muốn gặp các bạn lắm, nhưng vì công việc bẽ bộn quá. Cậu xem cả chồng hồ sơ dày cộp trên bàn.

- Tớ nói chơi vậy chứ có trách cậu đâu - Tiểu Băng thông cảm - Trước lúc đến đây tớ đã nghe mọi người đồn nhiều về cậu. À, kể cho tớ nghe, sao cậu lại bỗng nổi tiếng như còn vậy? Tớ nhớ cậu mới ra làm luật sư, giỏi lắm chỉ mới một, hai năm thôi.

- Một năm rưỡi - Hoa Tiên mơ màng đôi mắt. Sao cô cứ nhớ như in ngày mình mới ra trường. Nhận tờ quyết định trên tay, cô chân sáo nhảy về nhà. Chưa hết ngõ ngang khi bước vào ghế luật sư đã làm chấn động dư luận với vụ án lạ lùng. Trần Khôi Nguyên - Kẻ hai lần giết vợ được cô cãi cho trắng án.

- Vậy sao ? - Tiểu Băng la lớn khi nghe Hoa Tiên kể - Cậu là luật sư cái vụ án lớn đấy à. Trời ơi, vậy là tớ có thể tin tưởng cậu được rồi.

- Nói vậy, cậu đến đây để nhờ tớ thật sao?

- Thật.

- Vậy vụ án của cậu là gì? Có lớn lắm không? Đừng để tớ phải thêm một lần làm rùm beng dư luận.

Hoa Tiên cười trêu bạn, Tiểu Băng nhẹ lắc đầu:

- Không đâu, chuyện của tớ giản đơn hơn. Tớ chỉ muốn hỏi cậu một số việc liên quan đến chúc thư thôi.

- Chúc thử - Đôi mày Hoa Tiên khẽ nhướn.

- Phải - Tiểu Băng đem toàn bộ sự việc kể lại cho Hoa Tiên nghe. Kể xong, thấy bạn bỗng phá ra cười. Cô đâm quạu - Tại sao cậu lại cười to như vậy chứ?

- Không - Hoa Tiên cố nén nhưng không được - Trời ơi, Tiểu Băng cậu giết mình chết vì cười mất.

- Chẳng có gì đáng để cười - Tiểu Băng hậm hực.

- Sao lại không - Hoa Tiên lại phì cười - Cậu đã giặt và vá quần cho một gã đàn ông lạ vì cái tội ngụ Hôi có đáng cười không?

- Sao lại ngủ? Rõ ràng mọi người bảo với tớ là hẳn nhặt được mà - Tiểu Băng cãi với nét mặt ngây thơ - Mà sao, cậu nói tớ nghe, vụ án của tớ thế nào? Cậu có giúp được không?

- Ôi, cậu làm tớ buồn cười nữa rồi đây - Hoa Tiên lại cười như thể chưa

được cười bao giờ vậy - Chuyện đơn giản mà cậu làm tớ tưởng động đất đến nơi. Yên tâm đi, bản di chúc ấy ngoài người thừa kế và người được ủy quyền là cha cậu, không một ai sử dụng được đâu. Cậu cứ nhờ báo, đài rao tin, rồi người ta tức khắc đem đến trả. Chẳng ai tham lam làm gì một mảnh giấy vô giá trị.

- Thật vậy sao? - Tiểu Băng vẫn chưa tin.

- Sao thái độ của cha khi nghe tớ báo mất tờ di chúc lại nghiêm trọng như vậy?

- Chắc bác không hiểu luật, cậu về giải thích cho bác hiểu. Chẳng có gì đâu - Hoa Tiên bóp tay bạn an ủi.

Tiểu Băng gật đầu, nhẹ thở ra:

- Nghe cậu nói tớ thấy khỏe cả người. Đúng, có bạn làm luật sư sướng thật.

- Khen bao nhiêu cũng được, nhưng đừng quên trả công cho tớ đó - Hoa Tiên xoa tay.

Tiểu Băng vờ mở bóp:

- Bao nhiêu?

- Một châu ở "Thạch Lâm" đi.

- Được - Tiểu Băng sốt sáng rồi bùi ngùi nói - Lâu quá rồi, không biết bạn bè cũ có ai còn nhớ điểm hẹn hò xưa.

- Và nhất là chàng, có phải không?

Hoa Tiên nheo mắt, Tiểu Băng xấu hổ đấm mạnh vào vai bạn:

- Quý cậu không - Rồi cả hai cùng bồi hồi trong cảm xúc. Tà áo trắng tung bay, những chiếc xe đạp bon bon trên đường phố. Tiếng cười đùa, trêu ghẹo vang âm ỉ một góc đường.

Vẫn như xưa - đó là cảm giác của hai người khi bước chân vào quán "Thạch Lâm". Vẫn đơn sơ, thơ mộng, vẫn là quán nước bình dân dành cho đám học trò nghịch ngợm. Tám năm trôi qua, bao thay đổi giữa cuộc đời, vậy mà

trong quán nước nhỏ nhoi này, thời gian dường như tĩnh lặng.

Vẫn cô chủ quán hiền lành với nụ cười luôn giữa vành môi. Gương mặt cô già đi nhưng vẫn mái tóc ngày nào, vẫn cách nói cười đi đứng. Vẫn bán duy nhất một loại chè, chè thạch trắng thơm hoa lài, ăn một miếng vào là mát cả ruột gan.

Chọn một chiếc bàn nằm sâu trong góc, Hoa Tiên và Tiểu Băng đang bồi hồi cảm nhận tuổi hoa niên qua giọng cười trong vắt của đám học sinh. Ôi, cũng chiếc bàn này, ngày xưa họ cũng ngồi bên nhau đùa giỡn. Không chỉ một mà những tám người: 4 trai, 4 gái.

- Cho ly chè đi chị nhỏ.

Đang bâng khuâng hồi tưởng, Tiểu Băng chợt giật mình vì giọng một ai đó thật quen vang lên ở bàn bên cạnh. Ngẩng đầu nhìn qua, cô chợt lay Hoa Tiên mừng rỡ:

- Ôi, Phước Tùng, Phước Tùng cao khều của tụi mình kìa Hoa Tiên.

- Hả? - Hoa Tiên quay đầu lại rồi cũng reo lên mừng rỡ - Trời ơi, đúng là Phước Tùng rồi. Phước Tùng, cậu có nhận ra ai không?

- Ôi Tiên, nước đá - Bất ngờ quá, Phước Tùng không nhớ nổi tên thật hai người. Anh gọi to biệt danh làm cả quán phải bật cười và hai cô bạn gái đồng quay mặt đi xấu hổ.

- Xin lỗi - Anh bung cả ly chè của mình sang bàn hai cô gái - Tôi mừng quá nên...

- Trời ơi, còn màu mè nữa - Tiểu Băng phát mạnh xuống vai Phước Tùng - Cứ như là xa lạ lắm.

- Tôi tưởng hai bà giận tôi - Phước Tùng cười gượng - Sao mà tình cờ vậy? Tôi ít khi ghé quán lắm!

- Bọn này cũng vậy chứ gì - Tiểu Băng lý lắc - Ê, vợ con gì chưa? Cha coi ăn mặc bánh tòn quá, chúc gì rồi hả?

- Còn độc thân nheo nhéo đây chứ vợ con gì - Nói mà Phước Tùng ngó Hoa Tiên chăm chú. Sao cô lớp trưởng năm nào cứ im thít, má đỏ bừng? Cô nhớ chuyện năm xưa? Hay giận anh gọi cô là con cá nhỏ? Tự nhiên anh nghe trái tim mình xao xuyến. Anh hắng giọng rồi nghe giọng mình khan khan, kỳ lạ - Còn hai bà, làm gì rồi?

- Tôi hả, vẫn làm nhà báo, báo cơm cha mẹ - Tiểu Băng như trở về tuổi hồn nhiên - Chỉ có Hoa Tiên là thành đạt, cô ấy bây giờ...

- Đừng - Hoa Tiên chột nấp áo Tiểu Băng giật giật. Cô không muốn bạn bè biết mình đã thành danh.

- Hoa Tiên muốn giấu thì thôi Tiểu Băng đừng nói - Phước Tùng trông thấy thái độ của Hoa Tiên, anh nghe tự ái. Ừ, không thích thì thôi, ai cầu cạnh đâu mà làm cao chứ? Anh vẫn nhớ rõ, lá thư tỏ tình của mình năm ấy bị cô cho đám con gái đọc rùm lên, còn chép nguyên văn lên bảnh chọe quê anh nữa.

- À, còn chuyện này - Phước Tùng làm ra vẻ tự nhiên - Chiều nay là sinh nhật của thằng Tiến. Hai bạn có rảnh thì ghé chơi. Ngưng một chút anh nói thêm - Không ghé cũng được, nhưng nói trước, ở đó chiều nay có nhiều bạn cũ lắm.

Anh ấy muốn mình đi. Hoa Tiên hiểu được ý Phước Tùng, trong lúc Tiểu Băng cứ vô tư.

- Tiến nhưng Tiến nào? Lớp mình những 3 Tiến lận.

- Thì Tiến Văn. Văn Thành Tiến đó.

- À, nhớ rồi - Tiểu Băng gật đầu rồi quay sang hỏi Hoa Tiên - Cậu có đi không?

Rất muốn nói có, nhưng trước mặt Phước Tùng, tự nhiên Hoa Tiên muốn nói ngược lòng. Cô ồm ờ:

- Còn chưa biết, công việc nhiều quá.

- Nhiều thì thôi - Phước Tùng làm ra vẻ thản nhiên. Anh móc thiệp mời trao cho Tiểu Băng - Thiệp mời của Tiến đây, chiều nhớ ghé.

- Được rồi - Tiểu Băng cười tươi nhận thiệp - Chiều nay nhất định tôi và Hoa Tiên sẽ có mặt mà.

- Các bạn sẽ vui mừng lắm - Phước Tùng lật tay nhìn đồng hồ, đứng dậy - Còn bây giờ, xin lỗi, tôi có cái hẹn phải đi ngay Tạm biệt.

- Tạm biệt - Tiểu Băng đưa tay vẫy rồi quay sang Hoa Tiên lạ lẫm - Cậu sao vậy? Tự nhiên làm mặt ngầu. Bạn bè cũ lâu ngày gặp mặt, cậu chấp chuyện cũ làm gì chứ?

- Tôi có chấp đâu, chỉ tại...

- Tại cái gì?

- Tại,... mà thôi tôi không cho cậu biết. Cậu hẹn với Phước Tùng sao không về lo chuẩn bị.

- Chuẩn bị gì? - Tiểu Băng ngơ ngác.

- Thì quà, cậu không nhớ là mình được mời sinh nhật sao?

- Ờ hén! - Tiểu Băng sực nhớ - Thế còn cậu, cậu có đi không?

- Biết còn hỏi nữa - Hoa Tiên nhéo nhẹ vào hông bạn - Không thì ai nhắc cậu đi mua quà chứ?

- Vậy thì mình mua quà chung đi - Tiểu Băng kéo Hoa Tiên đứng dậy.

Trong lòng cô nổi lo về tờ di chúc không còn nữa.

Ôi, mình có mơ không? Nâng ly rượu lên môi nhấp nhẹ Hoa Tiên tự hỏi lòng. 8 năm rồi vậy mà bạn bè cô vẫn thế, vẫn nguyên vẹn nét vô tư, nghịch ngợm. Vẫn những trận cười không giữ gìn ý tứ, làm ngửa nghiêng bàn ghế. Đưa mắt nhìn Tiểu Băng cười giòn giã, gác cả chân lên người Tiểu Băng, Hoa Tiên biết mình sẽ ân hận nhiều nếu như cô bỏ qua lần họp mặt này. Tự nhiên trong lòng cô trào dâng 1 cảm giác giống như ganh tỵ. Sao cô không hồn nhiên như họ được. Công việc ở toà án đã khiến cô già hơn tuổi rồi sao?

Hoa Tiên thấy buồn man mác

-Hoa Tiên, sao cậu đứng đây, lại chơi với bọn tớ đi - Tiểu Băng bước lại với ly rượu trong tay - Lại mà nghe Phước Tùng kể chuyện tiểu lâm, vui muốn bể bụng luôn

-Tớ... - Hoa Tiên thấy mình lạc lõng khi bước theo Tiểu Băng. Đang đi, cô bỗng thấy mình bị ghì đứng lại, cô ngơ ngác - Chuyện gì vậy?

-Hắn!

Tiểu Băng nói mà mắt nhìn chăm chăm về trước. Hoa Tiên không hiểu

-Hắn nào? Phước Tùng à?

-không, hắn là Nhật Hạ, sao hắn lại đến mấy chỗ này chứ?

Tiểu Băng lẩm bẩm và phải hơn 1 phút Hoa Tiên mới hiểu bạn mình muốn nói ai. Chà, cô ả chắc có cảm tình đặc biệt rồi, không thì người ta đâu mới xuất hiện đã nhận ra ngay

-Lại đây, các bạn lại đây - Từ trên bục cao, Thành Tiến vỗ tay tập trung sự chú ý của mọi người - Tôi sẽ giới thiệu cho các bạn làm quen 1 người bạn mới, anh ta tên là...

-Là Nhật Hạ chứ gì? - Tiểu Băng nhanh nhẩu cướp lời rồi bước hắn lên trên bục. Cô nghiêng đầu cười rất dễ thương - không ngờ trái đất coi vậy mà nhỏ quá, chúng ta lại gặp nhau

-Theo cách nói của cô - Người mới đến khẽ kéo áo veston, mắt nheo nheo - Dường như chúng ta đã gặp nhau

-còn nói nữa - Tiểu Băng cười giòn giã - Nhật Hạ, tôi không ngờ là anh lại có tài diễn xuất

-Nhật Hạ? - Anh kêu lên lạ lẫm

Thành Tiến xen vào

-Tiểu Băng, cậu lầm rồi, anh bạn tôi đây không phải tên Nhật Hạ.

-Sao không phải chứ? - Tiểu Băng cãi - Anh ta là Nhật Hạ, tôi còn lạ gì anh

ta nữa? Chính anh ta đã nhặt được chiếc bóp. À mà không, tôi nói lộn chính tôi đã tưởng anh ta nhặt được bóp của tôi...

-Thì ra cô là chủ nhân của chiếc bóp đen? - Người mới đến kêu lên như mừng rỡ - Thật may mắn, vậy mà tôi cứ lo không biết chủ nhân của nó ở đâu để hoàn trả.

-Anh nói sao? - Đến lượt Tiểu Băng tròn vo mắt - Anh nhặt được bóp của tôi, sao anh lại bảo là không chứ?

-Tôi có bảo không bao giờ. Tôi chỉ bảo là không biết cô ở đâu để trả lại thôi. Bây giờ gặp được rồi, cô vui lòng nhận cho.

1 chiếc bóp đen được lấy ra trước vẻ mặt ngỡ ngàng, ngỡ ngác của Tiểu Băng. Cô thật không hiểu mình tỉnh hay mơ Sao Nhật Hạ lại bảo là chưa từng gặp cô chứ? Bán tín bán nghi, cô đưa tay dụi mắt

-Thôi xong rồi, Nhật Tú à, cậu xuống bàn đi. - Thành Tiến như bị mất hứng bởi cuộc cãi vã, anh đưa người mới đến trở về bàn. Tiểu Băng nhìn theo hớn hớn như say, như tỉnh

-Cậu sao vậy? - Hoa Tiên lặng im theo dõi tình tiết câu chuyện, bây giờ mới bước lại gần. Cô vỗ tay lên vai bạn - Tơ tưởng đến lộn người à?

-không lẽ nào đâu, tớ không thể nhìn lầm. Anh ta rõ ràng là Nhật Hạ... - Tiểu Băng lẩm bẩm, chăm chú nhìn người mới đến vui vẻ cụng ly với đám bạn của mình

-Cậu say rồi - Hoa Tiên khẽ gỡ ly rượu khỏi tay bạn - Về thôi

-Tớ không say, rõ ràng là anh ta, sao lại chối? Sao lại trả cho tớ cái bóp đen này chứ?

-Tình cơ thôi - Hoa Tiên dìu Tiểu Băng đi ra cửa sau khi nói nhỏ với Phước Tùng - Nhờ tạm biệt Thành Tiến hộ mình

-Không, tớ không về, tớ phải gặp anh ta cho ra lẽ - Tiểu Băng không chịu bước vào xe, nhưng Hoa Tiên đã đẩy mạnh cô vào rồi nổ máy. Suốt đoạn

đường, Tiểu Băng cứ lảm nhảm như 1 người điên

-Anh ta là Nhật Hạ, đích thực là Nhật Hạ.

-Ừ, được rồi. Thì anh ta là Nhật Hạ - Hoa Tiên không cãi lại. Đưa tay nhấn nút máy cassette, cô ru bạn vào giấc ngủ bằng giai điệu slow dịu dịu

Tiểu Băng đã ngủ 1 giấc rất say, rất ngon lành. Và cô chỉ giật mình thức giấc khi có cảm giác được ai đó đắp lên trán mình 1 chiếc khăn ấm ấm. Mở mắt ra, thấy mình nằm trong 1 căn phòng lạ hoắc, cô la to hốt hoảng

-Sao mình lại ở đây? Ai đưa tôi vào đây vậy?

-Tớ đẩy nỡm à!

1 cái phát vào tai, Tiểu Băng thở phào ra nhẹ nhõm khi nhận ra Hoa Tiên. cô ngớ ngẩn

-Tớ ngủ trong phòng của cậu ư? Sao lại như vậy?

-Còn sao hả? - Hoa Tiên vờ làm mặt giận - Cậu có biết say đến độ Ói đầy phòng của mình không? Cả 1 đêm thức lo cho cậu, cậu tỉnh sao đây?

Nhìn quanh, thấy quả đúng như lời Hoa Tiên nói, Tiểu Băng cuỒi gương

-Mình xin lỗi, chỉ tại gặp lại bạn cũ tớ vui quá nên...

-nên uống hết biết. - Hoa Tiên lườm bạn - Cậu có biết hồi hôm này cậu xấu hổ lắm không? Tự nhiên lại nhìn lộn người này ra người khác

-Tớ... - Tiểu Băng nhíu mày cố nhớ nhữ`ng hình ảnh mập mờ ẩn hiện. Câu chuyện hồi đêm .. cô thấy dường như mình không làm lần... nhưng... lấy gì bảo đảm cô không nhìn gà hoá cuốc... Chắc hồi đêm trông cô buồn cười lắm

-Lại còn cười nữa hả?

Hoa Tiên bực bội phát mạnh vào vai bạn. Tiểu Băng xoay xoay chiếc bóp trong tay

-Quê 1 chút nhưng tìm được vật bị mất. Tớ không ngờ mình may như vậy?

-Rồi cậu tỉnh sao với tớ đây?

Hoa Tiên chống nạnh, hung dữ nói, Tiểu Băng vờ rụt cổ, sợ hãi

-Còn tính sao? Đành phải chiều ý luật sư thôi

-Tốt - Hoa Tiên búng tay nghe cái tách

-Luật sư đòi ăn sáng, bị cáo có bao không?

-Bị cáo sẵn sàng - Tiểu Băng bật dậy nhanh trong tiếng cười lớn giòn tan.

Nắng lên cao, đôi bạn thong thả cặp vai nhau như cặp tình nhân tìm 1 chỗ êm đềm, lãng mạn...

không thể có chuyện tình cơ và may mắn như thế được! Tiểu Băng tin vào điều đó sau nhiều đêm mất ngủ. Tuy nhiên, chuyện hi hữu lâu lâu cũng có xảy ra... nhưng... nhìn lộn người rồi nhận được vật đánh rơi. Đúng là khó tin hơn tiểu thuyết

Tiền bạc giấy tờ, kể cả tấm di chúc quan trọng vẫn còn nguyên. Tất cả đều ngay ngắn, không có dấu vết lục lọi, chứng tỏ người nhặt được rất lịch sự. Tính cách đó không giống Nhật Hạ bao nhiêu. Nhưng những ấn tượng mờ mờ trong tiềm thức cứ báo cho cô biết, người đã trả bộp cho cô chính là anh không ai khác

Tiểu Băng tin vào trí nhớ của mình, cô không tệ đến mức nhìn người này ra người khác. Chỉ tức mình là hôm đó cô uống hơi nhiều 1 chút để khó lòng khẳng định nhưng nếu quả thật anh là Nhật Hạ thì lý do gì anh chẳng nhận ra cô Anh định đùa hay định trả thù cô?

Tiểu Băng xếp chiếc quần của anh đã được cô giặt ủi và vá cẩn thận cho vào túi. Trả là lý do phụ, lý do chính, cô chỉ muốn biết người hôm đó có phải là anh

-Vào đi - Không ngẩng đầu dậy, Nhật Hạ nói khi nghe có người gõ cửa

1 con người siêng năng, cần cù trong công việc, Tiểu Băng nghĩ như vậy khi thấy anh cứ cúi đầu vào chồng hồ sơ dày cộp

-Có chuyện gì? Ủa... - Ngẩng đầu lên, Nhật Hạ ngạc nhiên nhận ra Tiểu

Băng - Là cô... vậy mà tôi cứ tưởng... ngồi đợi tôi 1 lát

1 lát của anh kéo dài hơn nửa tiếng đồng hồ, Tiểu Băng ngồi yên mà sốt cả ruột. Liệu có đúng anh không? Tự nhiên cô cảm thấy nghi ngờ. Vừa như phải, lại vừa như không? Đầu cô đang lẫn lộn

-Xong rồi - Nhật Hạ xoa tay hồ hởi. Nhìn Tiểu Băng, anh cười đẹp như diễn viên điện ảnh - Tôi có thời gian rảnh để tiếp cô, cô muốn đi đâu? Ở đây hay đến quán cà phê?

-Tôi... - Tiểu Băng cảm thấy bất ổn trước cách nói của anh, cô lúng túng mất 1 giây rồi cười vui vẻ - Tùy anh thôi

-Vậy thôi chúng ta ở đây đi - Thêm 1 lần Nhật Hạ làm cô bị bất ngờ. Vậy mà cứ tưởng anh sẽ rủ cô đi uống nước

-1/2 tiếng nữa tôi có cái hẹn với công ty Nhật Tiến... - Nhật Hạ đưa mắt ngó đồng hồ - Chúng ta tranh thủ đi thôi. Sao? Cái quần của tôi cô đã vá xong chưa?

Sao mà thực tế và thẳng thừng quá vậy? Tiểu Băng thấy bức mình trước kiểu nói sỗ sàng và trắng trợn của anh. Đôi mày đẹp khẽ chau, nhưng nhớ đến mục đích của mình, đôi mày ấy giãn ra rồi đôi môi bùng nở nụ cười

-xong rồi - Vờ như vô tình, cô hỏi

-Anh thân với anh Tiến lắm à?

-Tiến nào? - Nhật Hạ ngơ ngác, thái độ của anh thành thật lắm

-Thì Văn Thành Tiến - Tiểu Băng vờ tỉnh bơ - Anh mới đi sinh nhật chung với tôi đây, giờ còn hỏi

-Ai đi sinh nhật chung với cô - Đôi mắt anh mở lớn tròn vo - Bao giờ? Sao tôi không biết?

-Hôm thứ ba, anh quên rồi sao? Hôm đó anh đến trễ, mãi hơn 8 giờ mới đến.

À, anh đã trả cho tôi cái bóp đen này. - Lấy cái bóp ra cho anh thấy, cô hạ giọng - Ở đây chỉ có tôi với anh thôi, còn đóng kịch làm gì?

- Đóng kịch? - Nhật Hạ chom chớp mắt - Tôi thật không hiểu cô muốn nói gì

nữa?

-Tôi... - Tiểu Băng nhẹ cắn môi. Suy nghĩ vài giây, cô hất mặt lên - Vậy đêm hôm đó ngày 28 tháng 3, từ bảy giờ đến mười giờ anh ở đâu? Có ai làm chứng chứ?

-Thứ ba, ngày 28 - Nhật Hạ nhíu mày cố nhớ - tôi ở bệnh viện vì ba tôi đột ngột lên cơn đau tim nặng. Nhưng... tại sao tôi phải trả lời cô chứ? - Như chợt nhớ, anh la lớn - Tôi là tội phạm còn cô là điều tra viên chắc?

-không phải điều tra viên, nhưng tôi có thể là nhân chứng cho anh - Tiểu Băng đánh đá - Biết đâu có lúc anh cần tôi

- điên khùng - Nhật Hạ kêu lên bức tức, anh đưa mắt nhìn đồng hồ - Gần đến giờ hẹn với khách rồi cô gọi trả quần rồi về giùm cho

Tự nhiên Tiểu Băng nghe uất ức như bị ai hà hiếp. Cô nghe tiếc công mình đã giặt và vá cho anh quá

-Lẹ giùm đi

Nhật Hạ như nóng lòng giục nhẹ, Tiểu Băng đứng bật lên khỏi ghế

-không - Cô bức bối bước đi, lại 1 lần công cốc! Cô tự nhủ sẽ không trả quần lại cho anh. Nhưng giữ để làm gì, cô không biết

-Ê! - Vừa bước ra cổng công ty, Tiểu Băng đã bị ai gọi giật từ phía sau - Đi đâu mà như ma đuổi vậy?

-Tan sở đến rủ cậu đi chơi. Nghe bác nói cậu ở công ty, mình vội chạy đến.

Chà! - Ngưng 1 chút, cô chật lưỡi lêu lêu bạn - Coi cậu dạo này lo làm ăn dữ, cứ như 1 thương gia, bận bịu với các hợp đồng

-Chỗ nào đâu? - Tiểu Băng xoè tay rồi chợt kêu lên hốt hoảng - Thôi chết rồi

-Cậu làm sao vậy? - Hoa Tiên lo lắng hỏi. Tiểu Băng bặm môi

-Cái tên khốn khiếp, hấn làm mình mất cả hồn lẫn vía. Cậu xem, bóp tở tở không cầm lại ôm chầm tài liệu trên bàn hấn

-Thật vậy sao? - Hoa Tiên trố mắt rồi bật cười - Ôi thật là không tin nổi. Hấn

là ai mà ghê gớm vậy?

-Còn ai nữa - Tiểu Băng hậm hực - Cái tên bị rách quần giữa đường, cái tên...

-Cái tên ấy bắt cậu phải đem quần dơ về giặt và cũng là cái tên bị cậu nhìn lầm hôm sinh nhật. Chà... sao mà tớ nghi quá

Hoa Tiên tiếp lời bạn. Tiểu Băng trừng mắt

-Cậu nghi mà nghi cái gì?

-Tớ nghi 2 người hữu duyên thiên lý ngộ... - Hoa Tiên cười lớn vụt thóa khỏi nắm đấm của Tiểu Băng - À, .. không giỡn, hắt ra kìa

-Hắn đâu... - Tiểu Băng dừng chân ngơ ngác. Rồi hiểu mình bị mắc lừa, cô tức tối giậm chân trong tràng cười như phá lên của Hoa Tiên

-không thèm nói chuyện với cậu - Tiểu Băng hờn dỗi quay lưng trở vào công ty tìm Nhật Hạ. Liệu hắn có biết cái quần của hắn nằm trong giỏ không nhỉ? Cô thầm thắc mắc

Nhưng... hắn đâu rồi nhỉ? Tiểu Băng cúi đầu nhìn xuống gầm bàn, học tủ rồi tự cười mình lắm cảm. Hắn là người ta chứ có phải mèo đâu mà chui tọt vào gầm bàn chứ? Cả cái túi xách của cô cũng biến theo hắn mất tăm. Trời đất ơi, bây giờ thì chuyện giả thành thật rồi. Cái bóp của cô cùng tờ di chúc cũng bị hắn xách theo trong cái giỏ. Mồ hôi túa ra đầy trán, Tiểu Băng hốt hải chạy ra

-Hoa Tiên, cậu chờ mình đi mau

- Đi đâu chứ? - Hoa Tiên ngơ ngác hỏi - Cậu làm gì mà hơ hải vậy?

- Đừng hỏi, nổ máy mau đi kéo hắn lại thoát bây giờ? - Tiểu Băng đóng mạnh cửa xe - Rồi lát tớ kể cho nghe

- được rồi, chạy thẳng phải không?

không hiểu gì, nhưng chiều bạn Hoa Tiên cho nổ máy xe. Chạy được 1 lúc lâu, như chợt nhớ, cô quay lại nói - Tiểu Băng nè, cậu có biết mình mới gặp

ai không?

-Ai?

Tiểu Băng không quan tâm lắm. Hoa Tiên cho xe quẹo trái

-Nhật Tú đó

-Nhật Tú nào? - Tiểu Băng ngơ ngác

-Cậu đang trí thì thôi, thì Nhật Tú mình gặp hôm sinh nhật đó. Cậu đã nhận làm anh ta với "hữu duyên thiên lý ngộ" còn quên sao?

-Vậy à? - Tiểu Băng cười gượng, vẻ không quan tâm lắm. Toàn bộ tâm trí cô nôn nao đuổi theo Nhật Hạ. Liệu có 1 lần nữa cô làm mất tờ di chúc ấy?

-Nhật Hạ nè, cô người yêu đó lại đến tìm con

Vừa về đến nhà, chưa kịp thở phào ra nhẹ nhõm, Nhật Hạ đã bị mẹ phán 1 câu như nước tạt vào giữa mặt. Anh nhăn nhó, ném mạnh cái cặp xuống bàn

-Rồi mẹ bảo sao? Chắc là lại cho cô ta vào lục lung phòng của con lên

-Ồ, không đâu - Bà kêu lên vui vẻ, mắt không rời chiếc túi da màu xanh ngọc trên bàn - Mẹ không cho và cô ta cũng chẳng đòi vào.

Sao vậy? - Bà hỏi tiếp vẻ quan tâm - 2 đứa lại cãi với nhau à? Thiệt tụi bây lớn rồi, cứ y như con nít

-Mẹ à! - Nhật Hạ kéo dài giọng - Phải nói sao mẹ mới hiểu đây, cô ta và con thật ra chẳng có quan hệ gì

-Vậy hả?

Bà nói mà chẳng tin chút nào. Bà cười cười giễu cợt làm Nhật Hạ tức muốn lộn gan. Anh giận dỗi đứng lên

-Con không nói chuyện này nữa, con đi tắm đây

-Ừ

Cánh cửa toilet sập lại, lập tức cánh cửa hông bật mở rồi 1 cái đầu ló ra. Mắt háp háy sau cặp kính, ông lộ vẻ quan tâm

-Sao? Bà có điều tra được gì không?

-không - Bà hạ giọng rồi nói như khoe trước vẻ tiu nghỉu của ông - Nhưng có phát hiện mới. Ông nhìn đây, 1 túi xách tay con gái

-Vậy à? - Ông náo nức - Đem vào đây

-Nhưng... - Bà thoáng ngập ngừng rồi cũng nghe lời ông, xách chiếc túi của Tiểu Băng bước vào phòng. Cánh cửa đóng sập lại sau lưng

Vào phòng tắm, cởi hết quần áo ra, Nhật Hạ mới nhớ mình bỏ quên cái túi của Tiểu Băng ngoài phòng khách. Thôi chết, anh khoác đại cái áo dơ bước ra ngoài, đưa mắt nhìn quanh

Quả đoán không sai, chiếc túi đã bị Ông bà đem vào phòng khám nghiệm.

Nhật Hạ thở ra 1 hơi dài, thả ngồi xuống ghế. Châm cho mình 1 điều thuốc, anh nhìn theo làn khói suy tư

không phải bực mình cũng không hẳn là giận dữ, tính cha mẹ xưa nay là thế, rất quan tâm, lo lắng cho anh. Cứ như anh là thằng bé lên 5 không bằng vậy. Tự nhiên Nhật Hạ thấy buồn cười cho mình quá. Hai mươi mấy tuổi đời mà cha còn nhắc mang nón, mẹ nhắc mang áo mưa mỗi lúc ra đường

Nhưng họ khám nghiệm sao mà lâu vậy? Nhật Hạ thoáng ngạc nhiên. Mọi khi, chỉ cần ba mươi giây biến mất vào phòng là họ xuất hiện ngay ở cửa. Bao nhiêu bí mật lòi ra hết tính cha mẹ vốn vui vẻ ồn ào. Sao lại có chuyện im lìm bên trong cánh cửa lâu vậy chứ?

Hay là... Nhật Hạ thoáng lợ Ai mà biết trong túi ấy đựng những gì? Lúc cô chụp lộn tập tài liệu của anh chạy thẳng ra ngoài, anh đã gọi đuổi theo nhưng không kịp. Lúc đó điện thoại lại reo lên nên anh không thể đuổi theo cô

Túng thế, anh phải xách cả túi của cô đến chỗ hẹn có cái trao đổi tập tài liệu với cô Ai chứ Tiểu Băng, Nhật Hạ biết cô sẽ dám ăn ngang, nói ngược

Chà! 5 phút rồi. Nhật Hạ đưa mắt ngó đồng hồ rồi bật đứng lên khỏi ghế.

Chắc chắn là có chuyện, nhưng chuyện gì? Anh mở tung cánh cửa, mắt sững sờ không chớp

Trên bộ ghế mây, cha mẹ anh đang ngồi im lặng bên nhau vẻ mặt căng thẳng lắm. Họ dường như không nhận ra anh, dù cánh cửa được mở ra rất mạnh

-Ba, mẹ - Nhật Hạ rụt rè lên tiếng - không có gì nghiêm trọng đâu. Cái quần rách... con... - Anh ấp úng không tìm được từ giải thích. Bất chợt anh đỏ bừng xấu hổ, trời ơi, có khi nào họ giận anh vì làm nhĩ... anh đã làm gì... cô gái ấy

-Mẹ à - anh ngồi xuống rồi nhẹ nắm tay bà tìm sự cảm thông - Mẹ nhất định sẽ tin con. Con của mẹ tuyệt đối không để chuyện ấy xảy ra. Mẹ hãy nói ba đừng giận, từ từ rồi con giải thích. Chuyện dài dòng lắm

-Nhật Hạ - Ông chợt lên tiếng, giọng khàn khàn - Con phải nói thật cho cha mẹ biết, con quen cô gái ấy trong trường hợp nào?

- Dạ - Nhật Hạ lăm lét nhìn cái quần của mình trong lòng chạ không có tội mà anh thấy khó mở lời. Bởi hơn ai hết anh rất hiểu tính cha, ông sẽ không bao giờ tha thứ nếu quả thật anh dám làm chuyện tà trời ấy - Ba à, tin con đi, sự thật con và cô ta không... Cô ấy chỉ bám theo con vì làm tưởng con đã nhặt được tờ di chúc gì gì đó của cô ấy mà thôi

-Thế sao con không trả cho người ta chứ? - Giọng ông đột nhiên gay gắt như đang giận - Ba đã dạy con nghèo cho sạch rách cho thơm, con không nhớ sao?

- Dạ con nhớ, nhưng... - Nhật Hạ đưa tay gỡ tóc, không hiểu sao chuyện lại bỗng quẹo sang hướng khác - Nhưng quả thật con không nhặt được

-không nhặt được... vậy thì cái gì đây?

Cái bóp được quăng mạnh tới trước mặt và Nhật Hạ chợt hiểu. Nguyên nhân cơn giận dữ của cha là chiếc bóp đen, chứ không phải là cái quần như anh làm tưởng. Tự nhiên anh thở phào ra thoát nạn. Tươi tỉnh hơn anh cười vui vẻ.

-Ồ, ba đừng giận chuyện hiểu lầm thôi. Cô ta bỏ quên túi xách trong phòng

làm việc của con...

-Thế còn cái quần? - Đến lượt bà nghiêm trọng nói - Tại sao nó lại nằm trong túi xách của cô ta?

- Dạ... chuyện này... - Nhật Hạ đưa tay gỡ tóc. Thật là khó nói, nhưng không nói không xong. Thôi thì ráng chịu quẽ kể cho cha mẹ nghe. Bất quá bị cười 1 trận chứ gì? Anh đem toàn bộ câu chuyện kể cho họ nghe, ngỡ họ sẽ phá lên cười sặc sụa

Nào ngờ, nghe xong chẳng có nụ cười nào. 2 người đưa mắt nhìn nhau. Nhật Hạ thấy mẹ gật đầu với cha như đồng ý với cách giải quyết của ông

-Nhật Hạ, con lập tức đem túi xách trả cho cô ta và chấm dứt quan hệ dù là quan hệ bạn bè không thân thiết

Ông nói thật nghiêm rồi xua tay như bảo anh hãy ra ngoài cho ông nghỉ.

Xách túi bước ra cửa, Nhật Hạ tự hỏi lòng: Tại sao cha lại xử sự lạ lùng như vậy? không tiếc nuôi quan hệ với Tiểu Băng, nhưng Nhật Hạ vẫn nghe ám ức trong lòng. Dường như cha đã ép uổng anh .

Nợ Tình

Chương 3

Tại sao mình lại đến đây? Đến quán rồi Tiểu Băng mới hỏi mình câu đó.

Chẳng những thế còn sớm hơn giờ hẹn những 5 phút nữa. Thiệt bực mình, Tiểu Băng nghe giận mình nhiều quá

Vào hay không vào? Bước chân cô ngập ngừng trước thềm quán cà phê
Nhiều đôi mắt tò mò ngược nhìn cô dò hỏi. Cẩn nhẹ môi, Tiểu Băng bước
vào 1 cách nghênh ngang

Thôi thì lỡ đến rồi, sao lại bỏ về chứ?

Hừ! Nghĩ như vậy nhưng đến khi ngồi vào ghế cô lại nghe tức sôi gan. Cái
tên Nhật Hạ ấy, hần là cái thá gì? Quyền hạn gì chỉ cần 1 cú điện thoại là
hẹn cô ra quán ngay lập tức?

-1/2 tiếng nữa, tại quán Thiên Thanh, đến hay không tùy ý

Giọng nói gắt gỏng của anh như vẫn còn vang trong óc, để Tiểu Băng nghe
tự ái ngập lòng. Hừ, nếu không phải vì tờ di chúc ấy. Còn lâu, còn lâu đi
Nhật Hạ. Bỏn cô nương mà thềm hạ cổ đến người

1 chiếc túi bất ngờ đặt mạnh xuống trước mặt làm cắt ngang luồng suy
tưởng của Tiểu Băng. Ngẩng đầu lên, cô mắng như tát nước khi nhận ra kẻ
đang đứng đối diện với mình là Nhật Hạ.

- Sao không chết đi ở nhà luôn đi! Anh có biết bắt tôi chờ bao nhiêu lâu rồi
không chứ?

Lạnh lùng, lạnh lùng như không còn cảm giác, chẳng nói lời nào. Nhật Hạ
quay lưng, bỏ đi 1 mạch. Chiếc túi đen bỏ lại trên bàn

-A, đứng lại - Tiểu Băng hét đuổi theo anh - Tôi đã gọi cà phê rồi, sao anh
không uống?

Nhìn cô 1 cái rất lạ, song gương mặt vẫn như được tạo nên bằng sáp. Nhật
Hạ tiếp tục đi ra cửa. Tiểu Băng bực bội nắm cánh tay anh kéo lại

-Tôi hỏi sao anh không trả lời. Anh khi tôi không đáng nói chuyện với anh
sao?

-không phải khi mà chẳng có gì để nói. Túi của cô, tôi đã trả. Chào - Giọng
anh trầm và nhỏ, khô đanh

Tiểu Băng lách mình tới trước cản đường anh, mặc kệ những đôi mắt tò mò

-Anh muốn đi cũng được, nhưng phải trả tiền cà phê đã

-Nhưng tôi có uống đâu? - Đôi mày anh nhú lại về bực mình, trong lúc lòng cũng nhận ra mình vô lý. Đâu phải là kẻ thù truyền kiếp mà không thể cùng ngồi uống cạn tách cà phê Nhưng... ba đã cấm... Anh cô giữ cho mình bộ mặt lạnh lùng bất động

-Anh không uống, nhưng tôi đã kêu rồi, tôi cũng đâu có uống

Gương mặt Tiểu Băng hình lên rất trẻ con, rất đáng yêu. Nhật Hạ thầm hỏi sao đến lúc bị ba cấm rồi, anh mới nhận ra mình tình cờ làm quen được 1 cô gái dễ thương như vậy?

-Rồi anh tính sao? - Tiểu Băng lại hung hăng - Có trả tiền không?

-Có - Nhật Hạ gật đầu nhân nhượng. Anh moi 1 tờ hai mươi ngàn dần xuống bàn, hất hàm hỏi - Luôn cả phần cô, có đủ không?

- Du! Ê! - Tiểu Băng lại kêu lên khi thấy anh băng băng đi ra cửa. Thật lạ kỳ, lúc này mắng anh như vậy, bây giờ lại muốn ngồi uống nước với anh

-Còn gì nữa - Nhật Hạ hơi quay đầu lại vẻ ngạc nhiên

-Tôi... - Tiểu Băng cắn nhẹ môi rồi nói nhanh ý nghĩ vừa chợt đến - Anh phải chờ tôi kiểm tra lại túi xách của mình. Biết đâu anh chỉ trả cho tôi chiếc túi không thì sao

- Được, cô kiểm tra đi. - Nhật Hạ như bị phạt lòng. Để tránh các cặp mắt tò mò, anh ngồi xuống ghé chân cho mình điều thuốc

Đủ cả, chẳng thiếu món gì, sao Tiểu Băng nghe âm ức. Phải chăng vì thái độ dừng đọng vô tình cảm của anh. Ít ra cô cũng vá cho anh cái quần, sao anh chẳng có lời nào cảm ơn cô vậy

- Đủ chưa? - Nhật Hạ lại nhắc khi thấy cô thân người ra bên túi quá lâu

Tiểu Băng phụng phịu

- Đủ rồi. Tập hồ sơ của anh đây - Dồn dỗi trả anh tập hồ sơ Đến nhận, không xem qua dù chỉ 1 lần, Nhật Hạ bước nhanh

Lần này Tiểu Băng không gọi đuổi theo anh. Cô ngồi yên nhìn những giọt cà phê đen tí tách từ ly xuống tách. Hồn chơi vơi như vừa đánh mất 1 cái gì. Đường như .. từ đây cô không còn cơ hội gặp lại anh. Gặp để làm gì? Cô không biết nhưng sao nghe tiếc nuối và bức bối

-Ba à, có công văn cần đem qua công ty hả? Sẵn đường để con đem quaùm cho, ba khỏi cần kèm thư ký

Như chực sẵn từ lúc nào, chỉ cần ông buông bút ký là Tiểu Băng xuất hiện ngay Thái độ cô vồn vã, như muốn giật tập tài liệu khỏi tay ông vậy

-không phải qua công ty mà qua ngân hàng. Con đem quaùm ba... cũng tiện đường con đi... - Vừa nói ông vừa quan sát thái độ của con. Nó xịu đi ngay, tiu ngửu khi nghe ông bảo không phải của công ty

Sao vậy? Ông lấy làm ngạc nhiên nhiều, không phải hôm nay mà mấy hôm rồi ông nhận rõ. Đứa con gái làm biếng của ông bỗng siêng đột xuất, giành hết công việc của cô thư ký. Chạy qua chạy lại công ty như con thoi mà vui vẻ lắm

-À, ba quên mất - Để khẳng định mình nghi ngờ là đúng, ông làm ra vẻ như vừa chợt nhớ ra - Còn 1 phần tài liệu phải đem qua phòng nhân sự Nhưng... - Ông vờ ngập ngừng khó nói

-Nhưng sao hả bà - Tiểu Băng như sốt ruột, giục ông

-Nhưng... ba sợ con lên xuống lầu rồi mệt

-Tưởng chuyện gì - Tiểu Băng thở phào ra như thoát nạn - không sao đâu.

Để con chạy cho, ba cần giao tận tay ai, cứ nói

-Chị Lâm - Ông lấy 1 xấp tài liệu vô giá trị trao cho con gái rồi nhìn theo chân nó bước tung tăng

Đúng là có chuyện lạ rồi. Không thì đời nào nó chịu lên lầu mười như vậy?

Đành rằng lên xuống bằng thang máy, nhưng phải lái xe vào bãi rồi lái ra...

rắc rối như vậy, sao ông nghi quá

-Thanh, vào tao biểu - Nhấn nút ông gọi 1 cận vệ - Mà mau theo dõi cô chủ coi cô chủ đến công ty có biểu hiện gì lạ, về báo cho tao biết

- Dạ - Tên cận vệ biến mất sau cánh cửa. Ông ngã đầu ra sau ghế lo lọ Sao linh tính như báo cho ông biết rằng: Tiểu Băng... con gái của ông sắp sửa lao mình vào 1 cuộc phiêu lưu đầy nguy hiểm

Bên ngoài, Tiểu Băng nhón nhơ như con chim sáo nhỏ. Khe khẽ hát theo nhịp 1 bản nhạc tình, cô cho xe thẳng hướng công ty trông tim đập rộn ràng Những ngày gần đây, công ty sao như có 1 sức hút kỳ lạ đối với cô Ngày nào không đến công ty hay nói đúng hơn, ngày nào không được nhìn Nhật Hạ, là ngày đó y như cô ăn không ngon, ngủ không yên

Tại sao? Tiểu Băng không lý giải được trái tim mình. Chỉ biết mình bị hút về phía anh như 1 thỏi sắt dưới ảnh hưởng từ trường nam châm vậy

Còn anh, Tiểu Băng phụng phịu nhớ đến vẻ lạnh lùng xa vắng của anh. Như chẳng hề quen biết, ra vào giáp mặt giữa công ty, vậy mà anh chẳng thêm chào cô lấy nửa lời, thậm chí 1 nụ cười cũng không có nữa

Mình đáng ghét vậy sao? Tiểu Băng suy nghĩ mãi rồi tự lắc đầu, không đâu, cô không phải là cô gái xấu xí, vô duyên đến nỗi làm người ta phải sợ không dám lại gần, chẳng phải đám thanh niên chạy theo cô xin chút tình đông như kiến đấy sao?

Thế thì... Tiểu Băng chưa kịp tìm ra lời giải thích xe đã đến công ty Sửa lại nếp tóc rối loà xoà trên trán, cô nghe chân tay mình thừa thãi khi đẩy cửa phòng nhân sự.

Trống vắng, 1 cái gì giống như sự hụt hẫng làm nhói trái tim cô Chỗ Nhật Hạ trống trơn. Chiếc ghế vắng chủ xoay tròn nhìn cô buồn thê thảm

-Tiểu Băng lại đem công văn đến hả?

Chị Lâm cất tiếng lời Tiểu Băng về thực tại. Cô chớp mắt quay qua

- Dạ... - Rồi như cố tình, cô đặt xấp tài liệu lên bàn, băng quơ hỏi - Nhật Hạ

hôm nay không đi làm hả chị?

-Có - Lâm trả lời chung hửng - Hả, em không gặp anh ta sao? Anh ta vừa mới xuống đó mà

-Vậ hả? - Tiểu Băng không dấu được vẻ nôn nao, cô chụp cái bóp trên bàn đi như chạy

-Thôi em về đây, chào các chị.

Bước chân như dính vào nhau, Tiểu Băng không hay phía sau lưng mình, tên cận vệ vừa gọi nhắn tin với cha cấp tốc

-Cô chủ tìm Nhật Ha.

-Nhật Hạ - Tiểu Băng đuổi kịp anh ở khuất cuối cầu thang. Cô gọi lớn khi thấy anh toan bước lên chiếc taxi

-Hả? - 1 chân trên xe, 1 chân dưới đất, Nhật Hạ quay nhìn cô lạ lẫm - Có chuyện gì?

-Tôi - Tiểu Băng ôm ngực hào hển thở, cô lắc đầu - không có chuyện gì, anh đi đi

-Vô duyên - Anh nói nhỏ rồi bước hẳn vào xe. Tiểu Băng đứng nhìn theo không hiểu sao lại cười tủm tỉm

-Khâm phục, khâm phục thật

Chợt có tiếng vỗ tay vang lên cách đây không xa Tiểu Băng quay đầu lại, bắt gặp 2 má đỏ bừng xấu hổ. Chắc nhỏ Hoa Tiên nghe được câu Nhật Hạ mắng mình rồi

-Chẳng có gì để cậu ngạo mình đâu

Quê quá Tiểu Băng đâm quạu. Hoa Tiên khẽ nghiêng đầu

-không phải ngạo mà là khâm phục. Tiểu Băng cậu đúng là người tạo được ấn tượng. Tớ không ngờ Nhật Tú quay trở lại tìm cậu

-Nhật Tú! - 2 mắt Tiểu Băng mở lớn. Hoa Tiên khẽ gật đầu

-Phải, mà sao cậu lại đành lòng tống cổ hẳn như vậy chứ? Dù sao hẳn cũng

đã trả lại cậu chiếc bóp mà

-Chẳng hiểu gì cả? - Tiểu Băng kêu lên ngơ ngác - Cậu nói Nhật Tú nào?

-Thì Nhật Tú bạn Thành Tiến, người bị cậu nhìn lầm là Nhật Hạ và là người vừa bị cậu tông cổ lên xe

-Ý cậu nói... cái gã lên taxi đó là Nhật Tú? - Tiểu Băng la lớn - Trời ơi, đến lượt cậu nhìn gà hoá cuốc rồi. Hắn ta là Nhật Hạ.

-Là Nhật Hạ! - Đến lượt Hoa Tiên kêu lên hốt hoảng - không thể, không thể được

-Vì sao chứ? - Tiểu Băng lạ lẫm

-Vì hẳn rõ ràng là Nhật Tú, là người tớ đã gặp đêm sinh nhật

-Vậy ra .. tớ không nhìn lộn?

-Phải - Hoa Tiên gật đầu xác nhận. Tiểu Băng thấy ngẩn ngơ

-Vậy hẳn là ai? Nhật Hạ hay Nhật Tú?

Nhật Hạ hay Nhật Tú? Hoa Tiên cũng tự hỏi lòng và không sao tìm ra câu trả lời chính xác. Cô chỉ tự nhủ lòng, bằng mọi khả năng, tài năng của 1 luật sư, cô sẽ tìm ra đáp án.

Rời công ty trở về nhà, Nhật Hạ thấy bức trong lòng lắm. không phải vì bản hợp đồng thất bại hay vì ông khách quá khó khăn, mà vì 1 cô gái, vì Tiểu Băng

Cô gái kỳ lạ ấy, sao cứ như cố tình theo ám ảnh anh. Cứ xuất hiện vào những lúc bất ngờ làm rối tung đầu óc, để 1 kẻ điềm tĩnh như anh phải trở nên mụ mẫm, ngu khờ

Tại sao và tại cái gì khiến anh nghĩ đến cổ Ở trường, ở công ty có bao giờ anh để ý đến ai đâu? Tất cả con gái với anh đều được lọc nên bằng đá không xúc cảm. Vậy mà lần này trái tim anh lại bồi hồi. Bồi hồi trước 1 người con gái đã xúc phạm, đã làm quē anh trước mọi người ư? không, Nhật Hạ cho đó là điều không tin nổi

Anh đã ngỡ người mình căm ghét nhất là cô Nhung căm ghét sao anh lại hay trông gặp cô như vậy? Dù chỉ là chiếc bóng thoáng qua ngoài khung cửa kiếng, anh cũng chờ cũng đợi

Nhung dù cho có đợi chờ, thương yêu hay thù hận anh cũng phải cố xua đuổi cô ra khỏi trái tim mình trước khi đẩy cửa bước vào nhà. Ba đã cấm anh giao du dù chỉ là tình bè bạn thông thường. Mà anh thì... chưa bao giờ cãi ý ba và biết làm cho ba buồn cả.

-Ba à, má, con về rồi đây! - Vuốt mặt cho mọi vương bận ở lại bên ngoài, tay đẩy cửa, Nhật Hạ gọi vang vang, chờ 1 tiếng mắng yêu của mẹ.

Nhung lạ chưa kia, nhà cửa trống trơn vắng lặng. Con ki nằm buồn bã dưới chân bàn, thấy anh cũng không thềm đứng dậy nựng, đuôi ngoắt qua ngoắt lại

-Ba má đâu kia? - Nhật Hạ ngồi xuống vuốt đầu con chó - Sao nhà cửa vắng tanh vậy?

Con chó không biết có hiểu lời anh, chỉ thấy nó lè lưỡi liếm tay anh rồi lười biếng uốn dài thân hình vốn đã dài. Bực mình, Nhật Hạ cốc nhẹ lên đầu nó rồi bước ra sau

Lặng ngắt, tẻ lạnh. Vừa cởi áo, Nhật Hạ bước đến mở lồng bàn. Trống không! Cơm chưa nấu, bó rau, con cá còn bỏ nằm chổng queo trên mặt đất. Có chuyện gì? Tự nhiên Nhật Hạ nghe hốt hoảng. Linh tính như báo chuyện chẳng lành, anh chạy nhanh đến phòng cha mẹ. Chưa kịp đẩy cửa bước vào đã nghe giọng cha vang lên khàn đục

-Có đúng là hẩn không? Hay lại trông gà hoá cuốc như bao nhiêu lần khác? Trên giường, qua kẽ hở của cánh cửa. Nhật Hạ nhìn thấy gương mặt mẹ như cằn cõi, khắc khổ già đi hơn 5 tuổi

-không trông gà hoá cuốc đâu, rõ ràng là hẩn - Rồi giọng bà sệt sệt - Minh tính sao đây?

-Bình tĩnh - Bàn tay ông nhẹ đặt lên vai bà an ủi - Lúc này em bảo là hấn chưa nhận ra em mà

- Đúng là chưa, nhưng em sợ.

-Sợ gì? - Ông cười vẻ lạc quan - Thành phố mấy triệu dân, làm sao hấn tìm được chúng ta mà em sợ.

-Nhưng... sao em linh tính... chuyện hấn trở về lần này có liên quan đến tờ di chúc

Tờ di chúc? Nhật Hạ thoáng giật mình, nhưng anh bình tâm nghe tiếp giọng cha

-Em lại lần nữa rồi. 2 chuyện tách đôi riêng biệt, sao lại nhập chung rồi lo chứ? Thôi .. xuống lo cơm nước, trưa rồi con nó cũng sắp về...

-Nhưng... - Bà vẫn băng khuâng

Ông trấn an

-Không sao đâu, em đừng lo Chuyện cũng quá lâu rồi, nhớ làm gì, hãy quên đi

-Vâng - Bà nhắm mắt lại như muốn tắt cả dĩ vãng chìm vào bóng tối rồi lừ đừ đứng dậy

Lờ như mới về đến nhà, Nhật Hạ vòng ra ngồi bên con chó

-À, làm biếng hả, thấy tao về sao mày không mừng chứ? - Rồi như mới nhìn thấy bà, anh vui vẻ - Má, cơm chín chưa? Con đói quá trời

-Tắm rửa đi - Bà thản nhiên mà giọng vẫn buồn - Má sẽ nấu cho con gói mì

-Sao vậy? - Nhật Hạ vờ tiu nghỉu - Má không khỏe trong người hả?

không có tiếng trả lời, Nhật Hạ không vào quấy rầy bà, bởi anh biết tâm tư bà đang xáo trộn cũng như tâm tư anh đang xáo trộn. Đầu óc cứ vang lên hoài câu hỏi: - Hấn là ai? Có liên quan gì đến tờ di chúc?

Kiên nhẫn, chờ đợi mãi, cuối cùng rồi Hoa Tiên cũng nhận được cái cô cần.

Đó là địa chỉ nhà Nhật Tú

Tại sao cô lại phải quan tâm đến con người xa lạ đó? Tại sao bao nhiêu công việc ở phòng luật sư đều bị cô quăng hết 1 bên. Hoa Tiên không hiểu, cô chỉ thấy trong máu mình rạo rực 1 chất men kỳ lạ, như trong vụ án Khôi

Nguyên. Linh cảm cho cô biết đây là 1 việc chẳng bình thường

2 ngày đầu chực trước công ty Thành Tiến, chờ anh để hỏi cho ra địa chỉ, thêm 1 ngày phục trước nhà Nhật Tú như 1 thám tử tư, Hoa Tiên vẫn không thấy nản chí. Hắn sẽ nhanh chóng xuất hiện thôi

Quả thật vậy, khi màn đêm vừa phủ, từ trong căn biệt thự màu trắng ấy,

Nhật Tú như 1 ngôi sao trong làng điện ảnh, rất đẹp trai, thu hút trong bộ đồ da màu đen bóng, điệu nghệ leo lên chiếc Callidat mui trần màu trắng.

không dựng mui lên, anh cho xe chạy từ từ ra cổng, tay còn cầm điếu xì gà

Rời chỗ nấp, Hoa Tiên cho xe chậm chậm đuổi theo anh. Mắt không rời mục

tiêu, cô tự nghĩ về bản thân mình. Liệu cô có giống Tiểu Băng, nhìn gà hoá

cuốc? Không đâu, cô tin vào đôi mắt của mình. Nhật Tú ngồi trên xe điệu

nghệ và Nhật Hạ vội vã nhảy lên taxi là 1. Ngoại trừ họ là 2 anh em song

sinh, cô không tin trên thế gian này lại có người giống nhau như vậy

Mãi suy nghĩ, Hoa Tiên không hay suýt tí nữa mình đã gây tai nạn. Đến khi chiếc xe bị va mạnh và vật gì, cô mới hoàn hồn chợt tỉnh, đạp thắng xe. Thật gấp nhưng cũng làm bể mất đèn đuôi xe trước mặt mình. Hốt hoảng, cô

bước nhanh xuống xe, nhận lỗi

-Xin lỗi, tôi .. tôi sẽ đền cho ông. Bao nhiêu...

-không cần lỗi phải đâu, chỗ quen biết cả mà - Giọng kẻ bị nạn vang lên ồm

ồm kèm theo tràng cười thoải mái - Nghĩ gì mà quên mất đất trời vậy cô em?

Hả? không nhận ra anh sao? Vô tình dữ vậy?

1 gương mặt lạ nhưng giọng nói rất quen. Hoa Tiên nhú mày cố nhớ xem mình đã gặp hắn ở đâu. Nhưng... cô làm gì có dịp làm quen 1 tên côn đồ như hắn?

Phải, gọi là côn đồ quả không ngoa khi trên người hắn là bộ đồ jean ôm người đến mức phải thẹn thùng, lại phô ra bộ ngực đầy lông, trên tay xăm các hình thú kỳ quái. Khuất sau chiếc túi da đeo lưng lẳng bên hông là con dao găm ngọn liễu

Chớ có đại đột gây với hắn, Hoa Tiên tự dặn mình rồi cất giọng ôn hoà

-Xin lỗi, tôi không nhớ đã gặp ông ở đâu. Nhưng tôi đang vội, xin ông nói mau mức hư hại để tôi còn thanh toán

-Vậy sao? - Hắn ghé sát mặt cô rồi cười ha hả - Muốn đền rồi đông cho lệ phải không? Chuyện đâu đơn giản vậy cô luật sư nho nhỏ?

Luật sư Hoa Tiên tái mặt đảo mắt nhìn quanh cầu cứu. Hắn đã biết đích xác nghề cô Liễu hắn có phải là 1 trong những thủ phạm bị cô dùng chân lý đưa vào song sắt? Và... hắn đến tìm cô để trả thù?

-Vậy chứ ông muốn gì? - Hoa Tiên nghe giọng của mình lạc hẳn đi

-Muốn mượn cô em vài phút, vào dancing làm bạn nhảy với anh - Giọng hắn rất quen, đầu giễu cợt, nhưng Hoa Tiên không nhớ nổi

-Sao? - Hắn như sốt ruột - 1 tiếng đồng hồ để bù cái tội làm bể đèn của anh hay còn chê mắc hay sao?

1 bàn tay cho vào túi tìm con dao. Hoa Tiên quyết định nhanh

- Được, nhưng tôi nói trước chỉ khiêu vũ chứ...

-Chứ sao?

1 bên mày hắn nhướng lên. Hoa Tiên thấy thật quen... Nhưng là ai? Chưa kịp trả lời cô đã thấy mình bị hắn cặp tay lôi đi tình tứ như 1 cặp tình nhân. Thôi được, cô đánh liều theo hắn, dù sao vào dancing cũng đông người hơn, chắc hắn không dám giở trò càn quấy

-Anh Hai

- Dạ chào anh Hai

Sự khúm núm sợ hãi của các cô tiếp viên, bà chủ và các gã bồi bàn đã khiến

Hoa Tiên tin điều mình nghĩ. Hắn đúng thật là tay côn đồ, tay anh chị tự cai quản các nhà hàng. Cô từ tốn ngồi đối diện với hắn qua chiếc bàn mеча

-Uống gì em? - Giọng hắn dịu dàng như thể cô là người yêu của hắn

-Cô ca - Hoa Tiên đáp đại rồi đảo mắt nhìn quanh quan sát. Bất chợt mắt cô như bị đóng đinh vào 1 điểm

Rủi ro hay may mắn khi bỗng dưng cô nhìn thấy Nhật Tú lẫn lộn giữa đám người. Tay ôm 1 cô gái đẹp, anh biểu diễn cho mọi người xem đôi chân điêu luyện của mình

-Em nhìn gì vậy? - Hắn tò mò quay đầu dõi theo hướng mắt của cô - Chưa từng thấy người ta khiêu vũ sao mà nhìn trân trối vậy em? Chúng ta ra sân làm 1 bài nhé?

Như cổ máy, Hoa Tiên để mặc hắn dìu mình vào giữa dòng người. Tâm tư lửng lơ cô dường như nhận ra, Nhật Tú không phải là Nhật Ha.

-Anh Hai đi chơi hả? - Đang lơ mơ nghĩ, Hoa Tiên chợt giật bắn người khi nghe giọng Nhật Tú vang lên sát 1 bên

-Ồ, chú mày cũng đi chơi hả? - Gã anh Hai đáp với vẻ bề trên - Sao, có em nào ngon, bắn cho anh Hai...

-Thôi đi - Nhật Tú cười, mắt ngó Hoa Tiên chăm chú - Anh Hai khéo ngạo đàn em. Nàng của anh ăn đứt dancing rồi

-Vậy đổi đi - Chưa dứt lời Hoa Tiên đã thấy lưng mình bị đẩy mạnh về phía trước. Chối với, cô té chúi vào người Nhật Tú trong tràng cười tán thưởng của đám con trai

-Cô có sao không? - Giọng Nhật Tú nhẹ nhàng - Để tôi dìu cô bản slow này nhé?

Tĩnh hồn, Hoa Tiên trừng mắt ngó gã anh Hai, nhưng hắn đã xa khỏi tầm quan sát của cô Nơi góc dancing vàng, hắn cúi hôn cô gái của Nhật Tú như điên dại

Mình sa vào cuộc phiêu lưu gì đây? Hoa Tiên ngơ ngẩn hỏi. Sao lại tình cờ như được xếp đặt. Tại sao cô theo dõi Nhật Tú rồi đụng xe với gã anh Hai? Hắn có biết không? Sao như chơi trò mèo vờn chuột vậy?

-Cô là Hoa Tiên? - Bản nhạc dạo được 1 đoạn khá lâu, Nhật Tú mới từ tốn hỏi - Là luật sư nổi tiếng hiện thời Vũ Hoa Tiên?

-Phải - Hoa Tiên chom chớp mắt. Thật ra ai đang theo dõi ai đây? Cô chưa kịp biết gì, hắn đã rành cô từ kẽ tóc

-Hân hạnh, hân hạnh lắm - Nhật Tú tươi nét mặt - Nghe danh từ lâu nay mới biết mặt. Quả ngoài sức tưởng tượng của tôi. Hoa Tiên cô không những tài giỏi mà còn xinh đẹp nữa

-Anh quá khen - Hoa Tiên nghe cánh mũi phập phồng trong nỗi tự hào. Bỗng dưng cô có cảm tình cùng Nhật Tú

-Thật đó - Nhật Tú thật thà, chẳng những tôi mà tất cả anh em trong khoa luật, ai cũng mến mộ cô Thiệt vụ án ấy, nếu lọt vào tay tôi, tôi chưa chắc tìm ra sự thật

-Anh cũng là luật sư à? - Hoa Tiên hỏi trong niềm thích thú bất ngờ

-Sắp thôi - Nhật Tú cười như thẹn - Chẳng dẫu gì cô tôi là sinh viên năm cuối trường luật Boston - Thấy cô không hiểu, anh nói thêm - Tôi là 1 Việt Kiều

-À! - Hoa Tiên chom chớp mắt ngưỡng mộ - Học luật ở Boston, chắc là hay lắm

-Cũng thường thôi - Nhật Tú đỏ mặt trước sự ngưỡng mộ của Hoa Tiên - Làm sao mà bì cùng cô được

-Anh về chơi hay là... - Hoa Tiên cảm thấy thoải mái hơn

-Tôi theo ba về nước giải quyết 1 số vấn đề cá nhân. À .. - Anh nói như khoe

-Ba tôi chắc cô cũng biết. Ông là tác giả quyển : "Nhân Quyền"

-Ồ! Lại thêm 1 bất ngờ, Hoa Tiên thích thú - Tôi không ngờ mình lại hân

hạnh và may mắn đường này

-Cô quá khen thôi - Nhật Tú cười nhẹ để Hoa Tiên chợt nhận ra anh thu hút biết bao - Nếu không có gì trở ngại, tôi muốn mời cô trưa mai đến nhà dùng bữa. Ba tôi rất mong được nói chuyện với các luật sư trẻ và tài giỏi như cô

-Chỉ sợ làm phiền .. khách sáo

Nhật Tú cướp ngang lời

- Đừng nói vậy, mời được luật sư nổi tiếng về nhà là hạnh phúc của tôi. Xin cho tôi cơ hội được học hỏi thêm

Nhìn sâu vào mắt anh, Hoa Tiên không nhận ra nét giả trá nào. 1 cái gì thôi thúc trong tim khiến cô gật đầu không suy nghĩ và cũng không hay sau 1 lùm cây, đôi mắt gã anh Hai như loé lên những tia lửa hài lòng

-Chờ tôi 1 phút nhé Hoa Tiên - Nhật Tú cười lịch thiệp rồi nhẹ đặt tay lên nút chuông điện nằm khuất sau góc cột. 1 tiếng kinh koong lạnh lót vang lên thật vui tai, Hoa Tiên nhìn thấy cánh cửa màu trắng từ từ mở. 1 bà vú già lễ phép bước ra

-Cậu chủ mới về, chào cô

- Dạ chào bà - Hoa Tiên gật đầu chào lễ phép. Mắt như bị hút vào đám cây kiểng quý đặt song song thành lối khắp hoa viên. Thoảng trong mùi Hoàng Lan dịu dịu là tiếng sơn ca hát véo von, hoà lẫn tiếng suối nhân tạo chảy róc rách mơ hồ lãng mạn

- Đẹp quá - Hoa Tiên không nén được lời thán phục khi bước hẳn vào nhà - Cứ như 1 góc thiên nhiên thu nhỏ.

-Ba tôi thích sưu tầm cây, cá và chim kiểng - Nhật Tú ôn tồn dắt cô đi trên hàng sỏi trắng được kết thành nhiều hình thù đẹp mắt - 1 lát dùng cơm xong, tôi sẽ giới thiệu cùng cô bộ sưu tập của ông. Còn bây giờ, mời cô vào nhà, ba tôi hằng đang nóng lòng chờ

-Vâng - Hoa Tiên rụt rè trút bỏ đôi giày trước thềm nhà trước khi bước vào

đại sảnh

Như 1 cung điện nguy nga, đó là nhận xét đầu tiên của Hoa Tiên khi mới đặt chân vào. Toàn là cổ vật quý giá. Căn nhà này có giá trị tầm cỡ quốc gia, viện bảo tàng. Cô nhìn trân trối vào cặp ngà voi to tướng

-Ngồi đi cháu!

Cô giật mình quay đầu lại, nhận ra chủ nhân đang ngồi nơi ghế

- Dạ chào bác

-Chào cháu! - Ông niềm nở đứng lên khỏi ghế. 1 chiếc ghế mun được trạm trổ tinh vi, hết như ghế vua ngồi. Hoa Tiên lại bị chiếc ghế thu mất hồn vía

-Ngồi đi Hoa Tiên - Đến lượt Nhật Tú nhắc khẽ cô Tinh hồn, cô nhè nhẹ ngồi xuống chiếc cảm đôn, hồn như lơ lửng, như đang lạc vào 1 thâm cung, 1 truyền thuyết cổ quái nào

Quả thật vậy, không khí của gian nhà rất lạ. Ngoài cái tẻ lạnh, ẩm mốc, nó còn kèm theo vẻ âm u thần bí. Dù ngoài cánh cửa kia vài thước là đường phố nhộn nhịp, ồn ào. Hoa Tiên có cảm giác căn nhà này không có hơi người. Nó dường như bị bỏ hoang hàng mấy chục năm rồi

-Hoa Tiên, uống nước đi cháu. - Giọng người đàn ông ồm ồm, kèm theo mùi thơm đặc biệt từ tách trà bốc lên thơm lừng đã làm Hoa Tiên giật mình chột tinh. Như 1 cái máy, cô nâng ly trà lên môi nhè nhẹ nhấp rồi kêu lên thích thú

-Ồ, trà ngon quá

-Phải, thứ trà trăm mã này ba tôi phải lặn lội đến tận vùng cao nguyên của Trung Quốc mới mua được đó - Nhật Tú nói như khoe

-Trăm mã trà? - Ngậm nước trà trong miệng đảo ngược trở lại tách trà. 2 mắt Hoa Tiên trợn ngược - Có phải thứ trà theo truyền thuyết của vua chúa Trung Quốc ngày xưa?

-Phải rồi - Ông gật gù thưởng thức hương vị trà đậm đặc. Đôi mắt lim dim

sau cặp kính gọng vàng

Trời ơi, ghê sợ quá. Hoa Tiên đặt nhanh tách trà trên tay trở xuống bàn, màu vàng sánh của trà đối với cô như không còn đẹp nữa, mà dường như nó đã biến màu. Màu máu của những chú ngựa đáng thương đã ăn vào bụng những đọt trà non

Hoa Tiên vẫn chưa quên, ngày còn nhỏ cô vẫn nghe nội kể về sự tích 1 loại ngựa. Những chú ngựa ngây thơ được dắt lên đồi trà ăn những đọt trà non, rồi bị chém chết khi trà chưa kịp tiêu hoá hết. Phần trà còn sót lại trong bao tử, sau khi được chế biến sẽ có 1 hương vị thơm ngon khác thường. Món trà đó, chỉ dành cho vua quan thời phong kiến

Vậy mà... Giờ đây trước mắt cô là 1 tách trà trăm mã. Và gã đàn ông kia cứ thản nhiên, thản nhiên uống từng ngụm 1

-Hoa Tiên, cô sao vậy?

Nhận ra vẻ khác thường trên mặt Hoa Tiên, Nhật Tú quan tâm hỏi - Cô bị mệt à?

-Ồ không, nhưng mà phải - Hoa Tiên lắc đầu rồi lại gật đầu - Tôi cảm thấy bị choáng. Dường như không khí ở đây ngột ngạt quá

-Vậy chúng ta mời cô sang phòng khách đi con - Ông Tâm vui vẻ đứng lên. Thật kỳ lạ theo tuổi tác, theo vóc dáng, năm nay ông đã quá năm mươi, vậy mà tác phong của ông nhanh nhẹn chẳng khác thanh niên mấy? Hoa Tiên nghi hoặc

Phòng khách, đúng là dễ thở hơn với lối trang trí tân thời. Hoa Tiên nghe nhẹ cả người khi cánh cửa mở rộng ra. Ở đây, cô cảm thấy dễ chịu, gần gũi hơn bởi những vật dụng đời thường như ghế salon. Dàn máy CD và ánh sáng chan hoà. Cô mỉm cười khen thật lòng

-Bác Tâm quả là người có khiếu về trang trí. Chỉ cách 1 tấm tường thôi mà cháu ngõ mình vừa bước từ thế kỷ này sang thế kỷ khác

-Nếu Hoa Tiên thật bụng khen thì ba tôi ưng bụng lắm - Nhật Tú vừa pha xong cà phê, anh đặt nó xuống trước mặt Hoa Tiên cười tiết lộ - Cả 1 đời ông ấy sưu tầm cảm giác cổ và tân

-Ồ, thật vậy ư? - Đôi mày Hoa Tiên nheo nheo - Quả là 1 đề tài thú vị.

-Cái thằng - Ông tắc lưỡi trách con rồi hào hứng nói - Say mê thôi, còn thành công hay chưa, tôi không dám nói

-Thành công chứ? - Hoa Tiên gật đầu chắc chắn nhớ lại cảm giác của mình - Thú thật với bác, lúc nãy ngồi bên kia tim cháu cứ phập phồng, cả người rờn rợn, nhất là lúc bác cho cháu uống trà trăm mã

-Ồ! - Ông bỗng bật cười lớn - Vậy mà cháu cũng tin ư? Nhật Tú bà thành công thật rồi. - Ngưng 1 chút trước vẻ mặt ngơ ngác của Hoa Tiên, ông nói thêm - Đùa cháu chơi, chứ trà ấy làm gì còn?

Đôi môi Nhật Tú mấp máy như muốn nói, nhưng ông đã chặn trước lời anh

-Hoa Tiên à, cháu nhận xét về bác thế nào?

Thế nào ư? Hoa Tiên nhú mày... Trước mặt cô hiện thời, ông sao bình dị, hoà đồng lạ.

-Sao mà lâu vậy cháu?

Ông hiền từ nhắc khẽ cô Hoa Tiên nói ngày ý nghĩ vừa chợt đến

-Bác quả là 1 nhân tài thật sự Chẳng những là nhà luật học tâm cỡ, bác còn là 1 thiết kế gia tài ba nữa. Cháu thật hân hạnh làm quen với 1 người như bác

-Hân hạnh hay tai họa. cũng chưa biết - Tự dưng sống lưng Hoa Tiên nghe lạnh trước câu nửa đùa nửa thật của ông. May mà Nhật Tú kịp thời giải thích

-Chả là ba tôi muốn nhờ cô cài giùm 1 vụ. không biết cô có nhận lời không?

Thì ra là như vậy! Hoa Tiên lại thở ra, cô vui vẻ.

-Nếu trong khả năng thì cháu sẽ nhận lời. Nhưng... - Cô bỗng ngập ngừng - Với khả năng của bác, cần gì phải mượn luật sư?

Nhật Tú lại thay cha trả lời

-Vì ba tôi bảo: Chỉ có cô, phải chỉ có tài năng đặc biệt của cô, mới đủ khả năng phá vụ án lớn này

Vụ án lớn? Trong tim Hoa Tiên đập mạnh. không phải sợ mà là nôn nao hồi hộp. Tính cô xưa nay là thế, thích phiêu lưu mạo hiểm vào những vụ khó khăn nguy hiểm

-Vậy, bác có thể cho cháu biết sự tình diễn biến câu chuyện được không?

- Đừng nóng nóng thế cháu - Ông mỉm cười nhã nhặn - Chỉ cần cháu trả lời ta là có nhận lời không?

-Có! - Hoa Tiên không hiểu sao mình lại gật đầu. Và cái gật đầu đó sẽ đưa cô đến đâu? Sao suốt bữa cơm trí óc cô cứ chập chờn ba chữ: - Tờ di chúc Còn Nhật Tú, anh là ai? Có phải Nhật Hạ không? Đề tài đó sao cô bỗng quên đi mất. Tự bao giờ cô thấy anh gần gũi, thật thà và .. từ trái tim cô 1 tình cảm nhẹ len vào

-Ba à, tại sao ba lại nói dối? - Nhật Tú hỏi ông Tâm khi Hoa Tiên vừa ra khỏi cửa - Rõ ràng là trăm mã trà mà ba lại bảo là...

-Nhật Tú - Ông cắt ngang lời con chẳng bằng lòng - Ba đã dạy con bao nhiêu lần, thuật đắc nhân tâm, sao con không nhớ chứ?

- Đắc nhân tâm? - Nhật Tú nhú mày - Nhưng ở đây...

-Thiệt - Ông chắc lưỡi nói như than - Ba không biết bao giờ con mới chịu trưởng thành cho Hai mươi mấy tuổi đầu rồi mà cứ như con nít. Thật thà như con vậy thì sao trở thành luật sư tài giỏi được

-Luật sư tài giỏi?

-Phải, bao nhiêu lần ba dạy con. Muốn trở thành 1 luật sư giỏi, ngoài miệng lưỡi, con cần phải có 1 đầu óc nhanh nhẹn nữa

-Vâng, thưa ba - Nhật Tú như không còn nhịn nổi, anh cãi lại - Nhưng ba cũng nên hiểu, nhanh nhẹn khác với mưu mẹo xảo trá

-Nhật Tú - Ông kêu lên giận dữ - Con dám trả lời ba?

- Dạ thưa ba con không dám - Nhật Tú cúi đầu - Nhưng con cũng cần cho ba biết, ba đã lầm. Ngoài trí tuệ, luật pháp, người luật sư còn cần có 1 trái tim 1 lương tâm chân chính làm mục tiêu trong cuộc đời mình. Con không muốn trở thành 1 luật sư mà cả đời nô lệ thân chủ vì những đồng tiền dơ mà họ đã quăng ra

-Nhật Tú... - Ông như giận run người. Nhật Tú bưng 1 tách trà đến gần bên ông dịu giọng

-Con xin lỗi, vì đã làm ba nổi giận. Nhưng...

-Thôi, đừng nhắc đến chuyện này nữa - Uống xong ngụm trà của anh, con nóng như tan biến, ông hạ giọng - Theo con thì Hoa Tiên có đáng tin không?

-Về phương diện nà? - Nhật Tú ngồi xuống cạnh ông, như hồi hận về hành động lớn tiếng của mình, anh dùng tay xoa bóp cho ông - Tài năng hay tài chính?

- Đạo đức - Ông buông gọn - Ba muốn hỏi về đạo đức, về lương tâm nghề nghiệp của cô ta

-Về phương diện này ba có thể yên tâm - Mắt Nhật Tú sáng long lanh vẻ tự hào - 1 người bạn của con từng làm việc chung với cô ấy cho biết. Hoa Tiên thà chết không bán rẻ lương tâm, bán rẻ mục tiêu lý tưởng của mình

-Thế mục tiêu lý tưởng của cô ấy là gì? Tiền, địa. vị hay...

- Điều không phải - Nhật Tú cắt ngang lời cha - Cô ấy làm luật sư vì 2 chữ thanh thiên

-Trời xanh ư?

Đôi mày ông thoáng cau nhưng Nhật Tú không để ý. Anh gật đầu

-Vâng, cô ấy đặt tên cho văn phòng luật sư của mình là Thiên Thanh. không chỉ đi noi gương, học tập Bao Công về tài năng, đức độ mà còn tin tưởng vào 1 chân lý khác. Trời cao có mắt, cái thiện bao giờ cũng thắng

-Con có vẻ như rành cô ta lắm

Ông chợt nhìn con vẻ quan tâm. Nhật Tú bối rối, anh bẽn lễn đưa tia mắt nhìn lên trời

-Bạn con mới rành cô tạ Hấn đã kể không ngót 2 đêm liền về cô ta trước ngày về nước

-Hấn có phải kẻ đã cùng ngồi chung chuyến bay về Việt Nam với ta không?

- Dạ phải - Nhật Tú gật đầu rồi nói thêm khi nhìn thấy ánh mắt như nghi hoặc của cha - Con quen hấn cũng lâu rồi. Hấn bảo được cử sang tu nghiệp luật sư Con và hấn học chung khoa tâm lý gần năm rưỡi

-Liệu hấn có đáng tin không? - Ông như chưa an tâm lắm

- Đáng tin. Nhưng... - Nhật Tú ngạc nhiên - Cha con ta có gì mờ ám mà sợ chứ?

-À không - Ông như giật mình, chớp mắt nói nhanh - Ý ba nói là liệu có đáng tin hấn là người đang hoàng không? Ba sợ hấn rủ rê con làm chuyện xấu thôi

-không đâu - Nhật Tú tin vào lời giải thích của cha, anh cười vui vẻ rồi như chợt nhớ - Mà con thật chẳng hiểu ba, chuyện đơn giản tự dung sao ba làm cho rắc rối

-Là sao? - Ông không hiểu

-Là... bao nhiêu năm nay cha con ta thừa hưởng phần gia tài của ông nội, có gặp rắc rối gì đâu mà ba tính nhờ luật sư giành chủ quyền chứ? Lại bỏ bao thời gian, công sức như vậy

-Sai - Ông đưa 1 ngón tay lên - Lần này trở về Việt Nam ba không những giành chủ quyền phần tài sản ấy, mà ba còn giành cho con 1 người mẹ nữa

-Mẹ! - Nhật Tú như nhảy lên khỏi ghế. Mẹ nào? Chẳng phải mẹ đã chết sao?

-Nhưng thật không ngờ, khi tình cờ gặp lại người xưa, trái tim ba lại như trào lên bao kỷ niệm. Ba nhất định không thua hấn. Ba sẽ giành cho con

không chỉ có mẹ thôi, mà còn giành cho con 1 người anh trai nữa
Đôi mắt ông lóe sáng lửa hận thù, 2 hàm răng nghiến chặt như muốn ăn tươi
nuốt sống 1 kẻ thù vô hình nào đó thật ghê sợ.
Gần gũi với cha hai mươi mấy năm, chưa 1 lần Nhật Tú nhìn thấy cha bị
kích động như vậy. Vuốt nhẹ ngực ông, anh hoang mang nghĩ đến mẹ mình
và người anh trai nào đã hai mươi mấy năm dài thất lạc
Mẹ sẽ ra sao? Hẳn là hiền từ nhân hậu lắm. Nhận ra anh, mẹ chắc sẽ mừng,
sẽ ôm anh vào lòng mà khóc. Ôi cảm giác đó ra sao? Trái tim anh mềm đi
trong cảm giác. Nhắm mắt lại, Nhật Tú nhìn thấy anh của mình. Thật lạ, sao
anh lại giống em như vậy? Tự cười mình khéo nghĩ vẩn vơ, Nhật Tú nghe
lòng ngập hạnh phúc. Dường như anh sắp được đối diện với những tình
thương ruột thịt rồi.

Nợ Tình

Chương 4

-Ê, trúng mánh rồi định chạy làng sao? Hoa hồng của anh Hai đâu cô bé?
Như chờ sẵn từ lâu, cánh cửa vừa mở, Hoa Tiên chưa kịp bước hẳn ra ngoài
đã bị chặn đường ngay bởi cái giọng ồm ồm vừa lại vừa quen ấy
Giữa đất của mình, Hoa Tiên không sợ bị hấn hành hung, cô hất mặt lên
-Xin lỗi, mong ông lịch sự giùm chớ Giữa đường, giữa xá làm gì mà ê này ê
nọ. Người ta có tên hẳn hoi mà

-Ô! Cặp mày bên trái của hấn nhướn lên ngạc nhiên. Hấn dường như không ngờ cô dám trả lời như vậy. Song thật lạ, hấn lại không thấy bức mình, mà ngược lại còn cười vang thích thú

Hấn tức quá hoá điên chẳng? Hoa Tiên hồi hộp theo dõi diễn biến trên mặt hấn nhưng không hấn không điên, không phát khùng lên mà bỗng trở nên lịch sự, lịch sự đến đáng ngờ. Hấn mỉm nhẹ nụ cười có duyên sau hàm râu con kiến

-Giỡn chút chơi thôi mà, làm gì giận dữ vậy em? Cho xin lỗi đó, chịu không?

Nổi uất ức bị hà hiếp hôm nào ở dancing như được vơi đi, Hoa Tiên hào phóng tha cho hấn. Dù sao thì hấn cũng đưa lỗi, dẫn đường cho cô làm quen với 1 người danh tiếng và nhất là Nhật Tú. Nghĩ đến người thanh niên lạ đó, tự dưng Hoa Tiên nghe má mình nóng nóng

-Sao hả? Chịu hôn? Chỉ có tiếng ừ mà cũng lâu lắc nữa

Gã anh Hai dài giọng như 1 tên pê đê chính hiệu, làm Hoa Tiên phì cười

-Thôi được, tha cho đó

-Cảm ơn - Hấn như mừng rỡ rồi cất giọng quan tâm - Sao? Thế nào? Cô có nhận lời của họ không?

A! Thì ra... Hoa Tiên chợt hiểu. Cuộc gặp gỡ hôm đó quả thật chẳng tình cờ. Hấn đã cố tình đón cô rồi đưa cô đến làm quen cùng Nhật Tú. Tự nhiên, cô thấy mình bớt ác cảm với hấn, cũng như gương mặt đen đúa bặm trợn bớt dễ sợ hơn

-Sao hả? Cô có nhận lời không?

Hấn như nóng lòng thúc giục. Hoa Tiên bướng bỉnh

-Nhận hay không thì can hệ gì đến anh kia chứ? Vô duyên - Cô bỏ đi 1 mạch đến bên chiếc Mercedes, rô máy vút đi

Vô duyên! Gã như bất ngờ trước câu mắng của Hoa Tiên. Sững người ra hết

1 giây, bỗng phá ra cười sảng sặc. Trời ơi, 1 năm rưỡi rồi mà cô ấy chẳng lớn lên được chút nào. Là luật sư danh tiếng rồi vẫn trẻ con, trẻ con như lần đầu vậy

Lần đầu tiên! Đưa tay lên cầm xoa hàm râu giả, gã bồi hồi nhớ lại lần đầu tiên mình đã gặp Hoa Tiên. Đúng là kỳ thú. không phải gọi là kỳ cục mới phải. Bởi hẳn ta không phải ai xa lạ. Hẳn chính là Thiếu Kỳ, viên công tồ đã âm thầm giúp đỡ Hoa Tiên trong vụ án Khôi Nguyên

Lần ấy, Thiếu Kỳ vẫn chưa quên, ánh mắt căm thù của Hoa Tiên đã gọi cho anh giữa toà án. Cô như muốn ăn tươi nuốt sống anh. Xem anh như kẻ thù, chẳng đội trời chung, dù anh đã vắt hết tim gan, tìm mọi cách giúp đỡ cô đưa vụ án ra ánh sáng

Tuy có chút cợt đùa, nhưng thực tâm Thiếu Kỳ biết mình đã đem lòng yêu cô gái đó. Nếu không phải vì chuyến du học đột ngột kéo dài suốt 1 năm rưỡi rông rã ấy, anh đã chinh phục được cô rồi. Cô luật sư bướng bỉnh Liệu có muộn màng không? Trái tim Thiếu Kỳ bỗng quặn đau vì 1 nỗi lo sợ mơ hồ. 1 năm rưỡi anh đi vắng, liệu có cặp mắt nào lọt vào đôi hạt nhãn trong veo ấy? Sao anh lại như thấy tia nhìn triu mến của cô yêu thương trao cho Nhật Tú khi khiêu vũ vậy?

Ồ, không đâu. Anh lắc đầu tự cười mình lẩn thẩn. Hoa Tiên là 1 cô gái có cá tính, cô không thể yêu ngay người mình vừa gặp lần đầu như vậy

Tại sao anh lại giới thiệu Nhật Tú đến với Hoa Tiên? Thiếu Kỳ vẫn còn ngạc nhiên nhiều với quyết định của mình. Liệu anh có làm lẫn gì không khi xem Nhật Tú như người bạn thân của cuộc đời mình?

Không, nhất định không làm lẫn. Thiếu Kỳ tin vào giác quan thứ sáu của mình. Ngày lần đầu gặp Nhật Tú giữa giảng đường đại học, anh đã nghe tim mình khẳng định: Đó là 1 thanh niên tốt

Mà anh ta tốt thật. Tuy có chậm chạp hiền lành như con gái nhưng Nhật Tú

quả thật rất thật thà. Anh chơi hết mình cùng bè bạn và thường nhận phần thua thiệt về mình. Và có lẽ cũng vì thế mà Thiếu Kỳ cảm thấy mình có trách nhiệm bảo vệ cậu ta thoát khỏi những dòng cuồng xoáy của cuộc đời - Ê, làm gì mà kèn xe cũng không làm cho tỉnh vậy? - 1 cái vỗ vào vai đau điếng Thiếu Kỳ thoát khỏi vòng suy tưởng. Trước mặt anh, Nhật Tú đã sừng sững đứng từ bao giờ. Chiếc Calidat đậu kế bên

-Mình... - Thiếu Kỳ như chưa tỉnh hẳn - Tình cờ tạt ngang thôi

-Tình cờ hay cố ý thì có trời mà biết - Nhật Tú cười lém lỉnh - Thôi không có ai, thú nhận đại đi - Anh kề sát mặt mình vào mặt Thiếu Kỳ gần từng tiếng - Rằng cậu đang đứng trông cây si cô luật sư nổi tiếng

- Điên khùng - Thiếu Kỳ như giật mình, đảo mắt nhìn quanh. Chừng như thấy 4 phía vắng tanh, anh mới thản nhiên nói tiếp - Tớ mà trông cây si con nỡm đó có mà trời sập

-Vậy ư? - Nhật Tú làm bộ mặt như tin, rồi tự nói 1 mình - Nhưng nhìn kỹ thì cô ta cũng đẹp. Nếu cậu chê, chắc tớ nhảy vào quá

-Cậu dám - Trợn mắt lên rồi Thiếu Kỳ mới biết mình lầm mưu bạn. Anh giờ nắm đấm nhưng Nhật Tú đã nhanh nhẹn chui vào xe, đóng sập cửa lại

-Chỉ không dám khi cô ta là mục tiêu theo đuổi của anh bạn Thiếu Kỳ thôi - Với người ra cửa sau mở chốt cho Thiếu Kỳ, Nhật Tú nói nửa đùa, nửa thật

-Cậu ngon lắm - Thiếu Kỳ ngồi vào xe, mặt hằm hằm - Coi như thua cậu 1 bàn đi

-Nghĩa là sao? - Nhật Tú vẫn vờ như chưa hiểu - Cô luật sư Hoa Tiên ấy đã có chủ rồi chưa nhỉ?

- Đã có chủ rồi, nhóc ạ! - Thiếu Kỳ với tay ra trước vò tung mái tóc Nhật Tú rồi kêu lên ngơ ngác - Cậu đang chở mình đi đâu vậy? Đến chỗ vắng để ám sát à?

-không đâu ngài công tố - Nhật Tú đưa tay vuốt vuốt lại mái tóc rồi bù - Tớ

đưa ông đi chấm điểm giùm

-Lại chấm điểm giùm - Thiếu Kỳ nhăn nhó mặt - Sao cậu lúc nào cũng để việc học chi phối cuộc đời như vậy? Nghỉ hè mà cũng làm bài tập

-Không phải bài tập - Nhật Tú lắc đầu - Mà là người đẹp. Tớ muốn cậu dùng giác quan thứ sáu thẩm định xem cô ta có thích mình không

-A, vấn đề này thì khác hẳn - Thiếu Kỳ sửa lại tướng ngồi tươi tỉnh - Cậu có thể an tâm hoàn toàn khi nhờ tớ. Mà cô ta là ai vậy? Mới về nước đã "cua" được "ghê" rồi. Giới thiệu!

-Giới gì! - Nhật Tú cười bẽn lẽn - Tự cô ta làm quen mình trước - Rồi anh hào hứng - Giờ nghĩ lại thật buồn cười. Ai đời giữa đám đông, cô ta nhận mình quen rồi xin lỗi vì đã ngờ oan cho mình. Cô ta bảo tưởng tớ nhật được chiếc bóp đen mà không ngờ tớ nhật được đã lâu song chẳng biết ai là chủ nhân để trả.

-Ồ! - Đôi mắt Thiếu Kỳ hấp háy - Chuyện sao mà hay như tiểu thuyết

-Đừng có mà trêu chọc tớ - Nhật Tú phật dạ - Chuyện thật đáng hoàng, không tin 1 lát cậu cứ hỏi cô ta thì rõ. Chính cô ta còn gọi mình là Nhật Hạ, còn nói mình bị té quần ở giữa đường

-Hả? - Thiếu Kỳ như chồm hẳn người lên, rồi không nhịn được phá ra cười sặc sụa - Chà, chi tiết này thì hay hơn tiểu thuyết rồi - Như chợt nhớ điều gì, Thiếu Kỳ vỗ mạnh đùi mình - Thôi chết, Nhật Tú cậu gặp yêu nhên nhện rồi. Máy đùa chơi chơi, thấy cậu khờ nên phá... Trời ơi, vậy mà cậu còn đem lòng si mê nó. không được! Quanh xe trở về mau

-Cô ta không thuộc dạng ăn chơi lêu lổng đó - Nhật Tú tự ái - Cô ta là con nhà đáng hoàng, là con gái của giám đốc Ngân Châu, 1 trong những người giàu có và danh giá nhất thành phố hiện nay

-Sao cậu biết? Cô ta kể với cậu à?

Thiếu Kỳ khôi hài. Nhật Tú cho xe quẹo trái

-không, Tiến cho mình biết. Tiến còn bảo cô ta gọi lời xin lỗi vì hôm đó uống hơi nhiều nên nhìn lộn

-Vậy thì... - Thiếu Kỳ nhẹ nhún vai - Đến lượt tớ xin lỗi cậu

-không có gì - Nhật Tú nói với vẻ hài lòng. Chiếc xe tiếp tục chạy 1 lúc lâu rồi dừng lại trước căn biệt thự khang trang, sang trọng. Nhật Tú sửa lại chiếc cà vạt trong hơi thở gấp

-Thiếu Kỳ à, sao tớ nghe run quá

-không sao đâu - Thiếu Kỳ đặt tay lên vai bạn rồi điệu nghệ đưa tay nhấn nút chuông. không đầy 2 phút, cánh cổng xanh được mở ra kèm theo 1 cái đầu và 1 gương mặt xanh lè ma quái. Thiếu Kỳ hốt hoảng nhảy vội về phía sau, miệng la to

-Oái!

-Ôi, anh Nhật Hạ, sao anh biết nhà em mà đến vậy?

Con ma quái đó có cái giọng trong trẻo thật dễ thương. Định thần kỹ, Thiếu Kỳ mới rõ. Thì ra cô ta đắp dưa leo đầy mặt. Và khi bàn tay bên lên vuốt cho những lát dưa rơi xuống con ma ấy hiện nguyên hình là 1 gương mặt rất dễ thương không thua giọng nói. Nó nhoẻn miệng cười khoe cho anh thấy hai cái răng khênh duyên duyên

-Chào anh, mời 2 anh vào nhà

-Này... - Để cho cô ta đi trước, Nhật Tú mới kéo áo Thiếu Kỳ nói nhỏ - Cậu nghe cô ta gọi mình là gì không? Là Nhật Hạ đó

-Ừ nhỉ - Bây giờ Thiếu Kỳ mới nhận ra vẻ mừng rỡ hân hoan trên mặt cô gái. Cô ta như thân thiết với Nhật Tú lâu rồi. Chuyện chắc có nhiều nghi vấn, anh cất tiếng

-Này... cô .. cô gì ấy ơi...

-Em là Tiểu Băng - Cô gái quay đầu lại cười nhí nhảnh - Anh Nhật Hạ không nó cho anh biết sao? - Rồi cô liền thoáng - 2 anh ngồi chơi, để em đi

làm nước - Như con chim sáo, cô nhún nhảy chạy đi

-Bằng giác quan thứ sáu cậu hãy cho tớ biết. Có phải cô ấy đang đùa bọn chúng ta không? - Như 1 kẻ từ cung trăng rơi xuống đất, Nhật Tú hỏi với vẻ mặt ngẩn ngơ

-Mời 2 anh dùng nước

Thiếu Kỳ chưa kịp mở lời, Tiểu Băng đã bước ra. Trên tay cô là 2 tách trà thơm nghi ngút khói. Ngồi xuống ghế đối diện, cô cười như thể họ đã quen thân - Nhật Hạ, hôm nay công ty hết việc hay anh xin nghỉ phép đến thăm em vậy?

-Cô gọi tôi? - Nhật Tú 2 mắt tròn to, tay chỉ vào giữa ngực mình

-Chứ hỏng lẽ em gọi em? Hay gọi bạn của anh bằng tên anh chứ? - Tiểu Băng cười dí dỏm

Không có chút bồn chột nào, Thiếu Kỳ quan sát kỹ vẻ tự nhiên trên mặt Tiểu Băng rồi chợt chen vào

-Cô thấy anh bạn tôi đây giống Nhật Hạ lắm sao?

- Đến lượt anh chọc em rồi - Tiểu Băng quay đầu lại - Thì ảnh là Nhật Hạ chứ ai - Ngưng 1 chút cô tủm tỉm cười - Đừng bảo ảnh là Nhật Tú. Không thì em ..

- Đúng rồi, tôi là Nhật Tú - Gật đầu xác nhận, rồi như sợ cô không tin, Nhật Tú móc cả chứng minh thư ra đặt xuống bàn, trước mặt cô

-Anh... anh là Nhật Tú... - Miệng Tiểu Băng mở lớn tròn vo
Thiếu Kỳ nhẹ gật đầu

-Phải, anh bạn tôi tên Nhật Tú. Người đã 1 lần trả lại cho cô chiếc bóp đen bị đánh rơi. Hôm sinh nhật Thành Tiến đó, cô đã nhớ chưa?

-Nhớ .. nhưng... - Tiểu Băng thấy hoang mang, cô nói 1 mình - Lẽ nào, không thể như vậy được...

-Sao lại không thể chứ? - Nhật Tú nghe tự ái, anh gay gắt - Cô tưởng chúng

tôi đến nhận quan hệ để đòi công thưởng của cô ư? Xin lỗi, cô đã lầm rồi.

Thiếu Kỳ, chúng ta đến lộn nhà rồi, về thôi

Anh đừng đừng đứng dậy bỏ đi. Chưa kịp hiểu đầu cua tai nheo gì, nhưng thấy Nhật Tú bỏ đi, Thiếu Kỳ cũng lật đật đứng lên theo

-Chào cô...

Phản Tiểu Băng, cô như hoá đá sống người trên ghế. Mãi đến khi họ ra đến cửa, cô mới sực tỉnh, gọi đuổi theo

-Khoan đã, mấy anh khoan đi đã - Đứng trước mặt họ, cô hào hển thở - Thực tình tôi không nghĩ mấy anh đến đòi công. Nhưng... Chuyện này... quả thật là bất ngờ đối với tôi. Xin 2 anh đừng giận, nghe tôi giải thích

-Giải thích, hừ! - Nhật Tú vẫn không nguôi sắc giận - Có cái gì mà giải thích ở đây chứ? Cô không tin tôi là Nhật Tú, cô tưởng tôi mạo nhận để đến làm phiền cô hả?

-Ôi, xin anh đừng hiểu lầm - Tiểu Băng xua tay vội vã - Tôi không bao giờ nghi ngờ anh. Chỉ tại tôi không biết và không sao ngờ nổi, trên thế gian này lại có 2 người giống nhau như vậy

-Giống nhau? - Thiếu Kỳ bắt đầu quan tâm vào câu chuyện - Cô bảo anh bạn tôi đây giống...

-Nhật Hạ.

-Tôi không tin, đó chỉ là lý do gượng ép của cô thôi

Nhật Tú vẫn không bỏ tay khỏi núm cửa. Tiểu Băng như cũng nóng lên, cô dẫn đổi

-không tin thì thôi chứ. Tôi gạt anh để làm gì?

-Vây...

-Thôi thôi... làm hoà - đẩy Nhật Tú sang bên, tránh trận cãi vã có thể xảy ra - Chuyện như vậy, cô có thể dắt chúng tôi gặp anh bạn tên Nhật Hạ được không?

-làm gì có mà đòi gấp chứ?

Nhật Tú châm 1 câu. Tiểu Băng nổi điên lên

-Nếu có thì sao chứ? Anh có chịu làm con chó bò quanh nhà tôi, miệng sủa gâu gâu không chứ?

-Áy - Thiếu Kỳ đưa tay làm 1 cử chỉ ngăn Nhật Tú nhưng không kịp. Anh đã nhận lời trước ánh mắt ngờ vực quái của Tiểu Băng

Cậu thua đến nơi rồi - Trên đường ra xe, Thiếu Kỳ chỉ kịp thông báo cho Nhật Tú bằng tia nhìn thông cảm. Bởi giác quan thứ sáu vừa cho anh biết, Tiểu Băng không nói dối

Để không khí bớt căng thẳng, Thiếu Kỳ phải luôn miệng huyên thuyên như mụ hàng tôm ngoài chợ, hết vui về chuyện thời tiết với Tiểu Băng, lại chuyện giá cả thị trường cùng Nhật Tú

Cả 2 con người kỳ cục này cũng vậy. Tự nhiên như thù muôn kiếp, chẳng ai nói với ai câu nào, cứ nhẩn qua Thiếu Kỳ chính giữa. Báo hại anh, ách giữa đàng, mang vào cổ.

-Thì ra câu chuyện là như vậy - Thiếu Kỳ gật gù khi nghe Tiểu Băng kể xong câu chuyện. Bên kia Nhật Tú giả tảng ngó mây bay, nhưng Thiếu Kỳ biết bạn của anh đã lắng nghe không sót 1 chữ nào. Hắn nó đang run trong bụng vì cái gật đầu lúc nãy lắm. Thiếu Kỳ thích thú hình dung cảnh Nhật Tú phải làm chó sủa gâu gâu, bò quanh nhà cô gái. Và để chọc tức, anh nói thêm - Nhưng chúng ta lấy lý do gì để gặp Nhật Hạ đây?

-Chẳng lý do gì, cứ gọi thẳng và cho anh ta biết đầu đuôi câu chuyện - Tiểu Băng nói mà sắc lẹm ngó người bên cạnh Thiếu Kỳ. Trái tim run lên, cô nghe má mình nóng rực đỏ bừng. Quái, sao mà hắn giống Nhật Hạ thế? Giữa 2 người liệu trái tim cô có lẫn lộn không?

-Gọi thẳng thì gọi thẳng chứ? Ai sợ à? - Nhật Tú đáp phong long, cứng cổ, nhưng kỳ thực lòng lại lo lo Liệu có đúng trên đời này tồn tại 1 Nhật Hạ

giống anh như 2 giọt nước không? Phải làm chó vừa bò vừa sữa anh không sợ. Anh chỉ sợ... mà sợ cái gì? Trái tim không có lời giải thích. Phải chăng anh sợ thái độ vồn vã, ánh mắt triu mến của Tiểu Băng nhìn anh lúc làm anh là Nhật Hạ? Lẽ nào cô ấy đã... ? Sao tự nhiên anh linh cảm giữa anh và Nhật Hạ... còn nhiều điều kỳ thú lắm, nhưng... tốt hay xấu thì anh chưa đoán được -Tôi có ý này, cô nghe xem có được không nhé? - Thiếu Kỳ lại nghĩ ra 1 ý anh quay sang Tiểu Băng - Dù sao, tự nhiên mà lôi Nhật Hạ vào chuyện này, tôi thấy nó không hay, nên...

không phải Tiểu Băng mà cả Nhật Tú cũng căng tai nghe không sót 1 lời.

Cái tay Thiếu Kỳ coi vậy mà được việc

-Nên tôi có kế này... - Anh kè miệng sát tai Tiểu Băng nói nhỏ làm Nhật Tú tức muốn điên lên. Quái chẳng biết hắn nói cái gì mà mắt con nhỏ cứ sáng long lanh

Hừ! Nhật Tú quay mặt nhìn ra lộ vẻ không quan tâm lắm. 1 lát về mày sẽ biết tay tao Thiếu Kỳ à! Anh chỉ biết nhủ thầm cho đỡ tức

Chiếc xe chạy được 1 đoạn nữa rồi dừng lại trước cổng 1 công ty lớn tập nập xe người. Nhật Tú dợm đẩy cửa bước ra ngoài, bị bàn tay Thiếu Kỳ tóm lại, anh hằm hừ

-Ngồi yên đó

-Chuyện gì nữa? - Nhật Tú bực bội nhưng cũng ngồi lại trong xe, mắt tò mò ngó Tiểu Băng. Cô đang bấm nút chiếc điện thoại cầm tay

-Alô! Anh Nhật Hạ đó hả. Em đây, em Tiểu Băng đây...

Hừ! Ngọt ngào ghê chưa! Nhật Tú nghe ứa gan với cái giọng nhão nhè, nhão nhẹt của Tiểu Băng

-Ừ... em lên hổng được, anh ra cổng lấy giùm em đi... Hổng được đâu, đây là tài liệu mật, ba bảo phải giao tận tay anh... Được, em chờ, xuống liền nghe...

Ừ... cái anh này giữa đám đông mà nói hên này hên kia, kỳ cục...

Câu cuối cùng Tiểu Băng chỉ dám nói khi đầu dây bên kia đã cúp. Nhưng nói làm gì? Cô không biết, chắc để chọc tức Nhật Tú. Và quả thật khi nghe được câu này, mặt anh bỗng đỏ dừ xấu hổ.

- Đúng là không tin nổi, không tin nổi thật mà

Đang lơ mơ nghĩ, Nhật Tú bỗng nghe bắp đùi mình bị ai đập mạnh 1 cái đau điếng. Chưa kịp cất tiếng cần nhần, đôi mắt anh đã bị hút vào 1 hình người giống hệt anh đang ngo ngác trước công ty

Trời ơi! Nhật Tú đưa tay dụi mắt. Nếu không phải là anh, anh cũng làm kẻ đang đứng đó chính thật là mình. Sao có chuyện lạ đời như thế? Sao từ tướng đứng dáng đi gương mặt, tay chân hần đều nhất nhất giống anh như vậy?

Không để ý đến vẻ mặt hờ hắt thắng của Tiểu Băng, Nhật Tú nghe vang trong óc lời cha hôm nào

"Chẳng những giành về cho con tình mẹ, cha còn giành cho con 1 người anh nữa"

Người anh đó có phải là giọt máu song sinh đang đứng trước mặt anh? Nhật Tú thấy mình lơ lửng như say, như tỉnh

-Hoa Tiên, liệu cô có tin không khi tôi bảo với cô rằng : Thế gian này lắm chuyện tình cờ, hy hữu

-Thí dụ - Mãi theo dõi con cá chép dưới hồ, từ nãy giờ cứ lượn quanh miếng mồi mà không chịu nhấp câu, Hoa Tiên không quay đầu lại. Nhật Tú gác cần câu của mình lên 1 chạc cây gần đó

-Thí dụ chuyện người giống người, mà không chỉ giống hơi hơi mà tạc như 2 hạt nước

-Tin chứ

Mắt Hoa Tiên không rời mục tiêu. Con cá gần cần câu rồi. Nhật Tú như không đồng ý với cách nói của cô anh kêu lên

-Nhưng họ không phải là anh em ruột. Trên đời này làm gì có chuyện tình cờ hy hữu như vậy chứ?

-Vậy mà có đó - Bây giờ Hoa Tiên mới quay đầu lại - Chẳng những thế anh còn là 1 trong 2 người giống nhau như đúc ấy

-Hà? - Nhật Tú không kiềm được tiếng kêu kinh ngạc. Hoa Tiên cũng biết chuyện này ư?

Đoán anh ngạc nhiên vì tin mình mới nói, Hoa Tiên gật gù

-Phải, Nhật Tú à, anh rất giống Nhật Hạ, 1 người bạn của bạn tôi. Và cũng chính vì tò mò chuyện người giống người, tôi mới có dịp lọt vào nhà làm quen được 2 người danh tiếng như anh và bác trai

-Sao cô không kể tôi nghe - Nhật Tú đưa tay chạm mồ hôi trán - Cô nghi ngờ và theo dõi tôi ư?

-Không có - Hoa Tiên cười biết lỗi, bàn tay nhẹ đặt xuống vai anh - Chỉ tại nhiều chuyện bất ngờ kỳ thú quá. Tôi quên mất, nếu anh không nhắc, chắc tôi cũng không nhớ lý do nào đưa tôi đến bên anh

-Vậy ra cô cũng biết Tiểu Băng ư? - Nhật Tú quay về vấn đề mình đã quan tâm. Hoa Tiên nhường nhường mắt

-Anh quên là tôi là người đã cùng đi sinh nhật với Tiểu Băng ư? Hôm đó, vì chưa gặp Nhật Hạ, chính tôi đã bảo Tiểu Băng nhìn gà hóa cuốc, xin lỗi anh rồi tống cô ấy lên xe

-À! - Nhật Tú nhớ ra, anh vui vẻ - Hèn gì tôi cứ ngờ ngợ thấy Hoa Tiên quen quen. Thì ra chúng ta đã quen nhau từ trước

-Ôi! - Hoa Tiên chợt la to hốt hoảng. Nhật Tú giật mình quay lại chợt phì cười, con cá lớn của Hoa Tiên chỉ là thanh gỏi mực

-Anh cười tôi hả?

Cô giận dữ ném mạnh cái cần câu xuống đất, ngừng nguẩy bước đi. Nhật Tú chạy theo sau lưng cô

- Đâu có, tôi đâu có cười Hoa Tiên. Tôi cười là cười con cá của tôi đây nè
Quay đầu lại, thấy con cá trong cần câu của anh là 1 chiếc giày, Hoa Tiên
không nhìn được phì cười. Thế là bao giận hờn tan biến. Cô dục lưng vào 1
gốc cây, đôi mắt lườm anh triu mến. Tự nhiên cô thấy mình với anh gần gũi
lạ.

-Hoa Tiên sao vậy? - Nhật Tú nhìn sâu vào mắt cô ngó ngẩn - Vẫn giận tôi
à?

-không có - Đôi mắt cô lẩn tránh, rồi như chợt nhớ cô kêu lên - Thôi chết,
đến giờ hẹn của tôi rồi, tạm biệt anh nghe

- Để tôi tiễn cô - Nhật Tú quăng đại cần câu vào 1 bụi cây đuổi theo cô

-Nhật Tú - Cánh cửa bên hông nhà bật mở. Ông Tân như tỉnh cờ gọi lớn - Ba
có chuyện gấp muốn nhờ con

-Nhưng... - Nhật Tú dừng chân thoáng ngần ngừ

Không để anh khó xử, Hoa Tiên nhanh nhẩu

-Anh lên với bác đi, tự mình tôi về cũng được mà

-Vậy... Hoa Tiên về nhé - Nhật Tú đưa tay vẫy rồi đứng nhìn theo bóng cô
luật sư khuất xa dần mà không đoán được tâm sự của người con gái chồm
rung động ấy

-Ngồi đi - Chỉ vào cái ghế, nét mặt ông Tân giận dữ - Nói cho ba biết, tại sao
con giấu ba?

-Giấu bả - Mặt Nhật Tú ngỡ ngàng - Bao giờ chứ?

-Bây giờ - Ông dẫn mạnh chiếc tàu xuống bàn - Tại sao con kể cho người
con gái ấy nghe mà không kể cho ba nghe chứ?

-Nhưng chuyện gì? - Nhật Tú vẫn không hiểu nguyên nhân nào làm cha giận

- Con và Hoa Tiên chỉ đi câu cá, nói chuyện băng quơ

-Chuyện bân quơ Hừ! Chứ không phải con vừa tiết lộ là con vừa gặp 1 gã
nào đó giống hệt con, tên Nhật Hạ là gì?

Thì ra là chuyện này! Nhật Tú nghe nhẹ nhõm rồi cảm thấy bị xúc phạm ngay Anh tự ái

-Tại sao ba theo dõi con bằng vô tuyến điện. Ba không tin con?

-Không phải không tin ba chỉ sợ con nói hớ thôi - Ông vẫn thản nhiên - Con nên nhớ, Hoa Tiên không phải là cô gái bình thường, cô ấy là luật sư

-Là luật sư thì sao? Mình có chuyện gì mờ ám chứ?

Nhật Tú nóng thật sự. Ông đầu dụi

-Đành rằng không mờ ám, nhưng sao con lại đầu bạ Con không tin ba bằng cô ta ư?

-không phải - Nhật Tú cũng hạ giọng - không kể ba nghe vì con thấy chuyện chẳng đáng gì

-Sao lại không đáng - Về mặt ông quan trọng - Biết đâu đây là đầu mối duy nhất để ba tìm mẹ và anh ruột của con

-Ý ba muốn nói...

Nhật Tú không dám hỏi hết câu, nhưng ông lại gật đầu

-Phải, ba không đầu con làm gì. Con và anh ruột của con đích thực là giọt máu song sinh

-Giọt máu song sinh... - Nhật Tú la to rồi chết điếng trên ghế... Ôi .. .lẽ nào...

-Bởi vậy cái tên Nhật Hạ mà con kể đó, có thể là anh ruột con. - Ông bước sang ngồi cạnh anh, tay đặt lên vai thân mật - Vậy con nói đi, nhà hấn ở đâu? Hấn ở với ai?

-Con không biết, con chỉ biết mỗi tên công ty của hấn thôi. Hấn hiện ở...

-Xin lỗi, ông tìm... - Tiếng ai chưa thoát ra khỏi miệng đã chui ngược vào trong cổ. Sững người ra mất 1 giây, bà đóng nhanh cánh cửa

Nhưng 1 giây sững sốt của bà đủ để người đàn ông lách mình qua cánh cửa.

Khi cánh cửa vừa đóng lại, người ấy đã ở trong nhà trước mặt bà rồi. Đôi mắt mở to, đau đầu. Vẫn như thuở nào, thèm muốn, khát khao

- Dừng - Bà kêu lên, đôi mắt nhắm lại như chờ mong 1 phép màu. Hay chỉ là con ác mộng.

Nhưng không, không phải là mộng tưởng. Sự thật đang vẫy gọi bà. Gọi bằng 1 giọng thiết tha, trù mền mà bà cảm thấy rung mình, kinh sợ.

-Gia Hân, em có nhận ra ai không?

Sao mà bà không nhận ra hân. Dù có chết, có tan thành mây, hoà vào đất cát, hơi thở ấy, giọng nói ấy vẫn làm bà kinh sợ, hãi hùng. Toàn thân co lại trong nỗi kinh hoàng, bà run rẩy

-Cậu còn tìm đến đây làm gì nữa. Chuyện đã trở thành quá khứ từ lâu. Hãy buông tha như lời đã hứa. Điều cậu cần tôi đã đáp ứng đủ đầy rồi

-Chưa đủ đâu - Hân như bị tiếng cậu của bà làm kích động. Nắm lấy yết hầu bà chặt cứng, nâng mặt bà lên sát mặt mình, hân gắng từng tiếng - Thím... à! Thím vẫn còn thiếu cháu 1 món nợ đời. Món nợ mà hôm nay chúng ta phải cùng ngồi xuống thanh toán cho sòng phẳng

-Nhưng... - Bà thều thào qua hơi thở gấp - Chúng ta đã sòng phẳng với nhau từ lâu lắm rồi mà

-Chưa. Chưa sòng phẳng được đâu. Bà còn nhớ...

Cánh cửa chợt mở rồi 1 bóng trắng lao vào. Tổng thẳng vào mặt kẻ đã uy hiếp mẹ mình, bóng trắng ôm lấy bà lo lắng

-Mẹ, mẹ có sao không?

-À, mẹ... - Bà tựa đầu vào vai con, mắt nhìn kẻ lạ mặt van cầu, rằng hãy mau rời khỏi nơi này lập tức

-Nhật Hạ đây thì phải - Như không phải vừa bị đâm 1 quả học máu mồm, vừa lồm cồm bò dậy hân đã nhìn Nhật Hạ cười tươi tỉnh - Lớn quá rồi!

-Cậu muốn gì? - Bà như gà mẹ thấy điều hâu, xù lông của mình lên

-Chẳng muốn gì? - Hân cười cười nham hiểm - Nhưng món nợ ấy, 1 ngày gần đây, nhất định thím phải trả cho tôi. Thím ạ.

Nhìn Nhật Hạ thêm 1 lần như để khẳng định, hấn khập khiễng đi ra cửa

-Nếu ông còn dám quay trở lại quấy nhiễu mẹ tôi, tôi sẽ nhờ cảnh sát - Nhật Hạ hét đuổi theo chân hấn rồi quay sang mẹ - Mẹ, mẹ có sao không?

-không, không sao - Bà như đã hoàn hồn ngồi xuống ghế

-Mẹ à, hấn là ai? Sao đến đây đòi nợ? Có thật mẹ đã thiếu nợ hấn không? -

Trao cho bà ly nước, Nhật Hạ tự hỏi lòng, không biết hấn có phải là người mà 1 lần anh tình cờ nghe cha mẹ nhắc với 1 sự âu lo sợ sệt

-Mẹ, mẹ nói đi. Hấn là ai? Sao lại có thái độ lạ lùng kỳ quặc vậy? - Anh lay người mẹ, khi thấy bà sững sờ trên ghế, bất động như pho tượng gỗ

-Người ấy là...

-Là ai?

-Là cháu ruột của ba con, là người theo vai vế con phải kêu bằng anh đó

-Là anh họ của con! - Nhật Hạ thấy bàng hoàng đột ngột - Nhưng... tại sao hấn lại có thái độ khiếm nhã với mẹ? Sao bao lâu nay con không nghe cha mẹ nhắc đến người anh con bác ấy?

-Vì... - Bà bật khóc, mắt xa xăm - Vì quả thật mẹ và ba con đã thiếu con người ấy 1 món nợ đời

-Nợ đời ư?

-Phải... - Đôi mắt bà xa vắng như hồi tưởng - 1 nó nợ mà mẹ và ba con suốt đời không sao trả nổi

-Nợ gì mà ghê gớm vậy, mẹ kể đi... - Nhật Hạ ngồi xuống cạnh bà, bàn tay khẽ mân mê mấy ngón già nua, gầy còm

-Mẹ... Mẹ không muốn nhớ lại đâu - Bà đứng lên thoái thác. Nhật Hạ nắm tay bà chặt cứng

-không, mẹ phải kể, con lớn rồi, con cần được biết

-Nhưng... con biết rồi, con sẽ trách mẹ cha... Bởi...

-Con sẽ không trách, con cần biết sự thật

-Vậy thì... - Bà lại ngồi xuống ghế, mắt mờ màng - Ngày ấy...

Ngày ấy, Gia Hân là cô tiểu thư con nhà giàu, cực kỳ xinh đẹp. Cô đã 18 tuổi, tốt nghiệp trung học và dự định thi vào đại học Y khoa nhưng bị gia đình ngăn cấm

-Gia Hân à, bạn đừng khóc nữa, mình cũng bị gia đình ngăn cản không cho thi đại học Y, có phải mình bạn đâu mà bạn tủi thân như vậy chứ?

Hơn 1 giờ Khải Thành ngồi năn nỉ cô bạn chung lớp dưới gốc cây bàng nhưng không kết quả. Nước mắt càng lúc càng nhiều làm lòng anh quặn thắt, anh quay sang Tiểu Hân nhỏ nhắn ngồi bên, bực tức

-Trời ơi, giờ này mà còn ngồi ăn được nữa, có thấy Gia Hân khóc hoài không? Mau phụ người ta đỡ bạn ấy đi

1 miếng ổi to được cắn thay cho câu trả lời. Tiểu Hân bé choắt như hạt tiêu thản nhiên nhai ổi như kẻ bàng quan. Khải Thành không chịu nổi thúc nhe vào hông cô bạn

-Ê, khi dễ hả?

-không khi dễ mà tôi thấy có người thừa hơi quá. Nó khóc hả, cho khóc thoải mái đi, hết nước mắt rồi thôi chứ gì

-Thế rồi Gia Hân khóc hoài rồi chết thì sao?

Khải Thành cãi lại, Tiểu Hân cắn tiếp miếng ổi

-Thì chôn chứ sao. Nhà nó giàu, bộ mua hòm nổi hòm chôn sao cậu sợ.

- Đừng nói nữa Thành - Đang khóc ngon lành mà Gia Hân cũng nghe tức nữa. Sao mà không tức chứ? Bạn thân gì mà không thêm an ủi, còn trù người ta chết nữa - Tiểu Hân đâu có thương mình

-Thương cậu, chứ cậu có thương cho bọn tớ không? - Tiểu Hân đánh đá - Tan học ra đã đói bụng rồi, vậy mà còn mè nheo khóc lóc bắt bọn này ngồi đây năn nỉ hơn tiếng mấy đồng hồ. Ai ác hơn ai chứ?

-Nhưng mà... - Gia Hân bị bí từ, cô ngẩng gương mặt đầy nước mắt lên - Ai

bắt mấy cậu chờ. Tự mình tớ, tớ khóc cũng được

-A .. ngon - Tiểu Hàn nhảy phóc lên mồm đá - Cậu này nghe được. Khải Thành chúng mình về thôi

-Thôi, Tiểu Hàn về 1 mình đi - Khải Thành rút tay lại - Tớ ngồi đây với Gia Hân, bao giờ cậu ấy về mình mới về

-Chẳng ai vô tình như cậu

Gia Hân hình mặt lên thách thức. Tiểu Hàn nghe tức lộn gan

-Chẳng phải vô tình mà tại Khải Thành chưa biết đó thôi. Cứ tưởng cậu khổ đau vì không được học đại học y chứ đâu biết tại vì cậu phải lấy chồng. Khải Thành bật té ngựa người ra sau chết lạng trong lúc Gia Hân 2 má đỏ bừng, rượt đuổi Tiểu Hàn khắp sân trường

Thật vậy ư? Tim cậu học trò hai mươi tuổi nghe như có 1 cái gì quặn thắt. Người ta lấy chồng mắc mớ gì mà Khải Thành phải buồn chứ? Phải chăng 3 năm trời chung học, kỷ niệm thơ ngây dưới mái trường đã dần kết tụ thành thứ tình cảm khác dành cho người lớn? Tình yêu ư? Khải Thành nghe mông lung quá, là 1 học trò ngoan chỉ biết chú tâm vào học tập, chưa 1 lần Khải Thành cho đầu óc mình vướng vẩn ý nghĩ này

Nhưng giờ đây, trước cái tin cô bạn học sắp lấy chồng, cậu như bàng hoàng chột tỉnh. Thì ra, tình yêu đến với cậu lâu rồi, nhẹ nhàng như những chiếc lá me vương đầy tóc, êm đềm như sân trường chiều này vắng lặng và buồn như màu hoa phượng đỏ ép trong trang vở mỗi độ hè về. Tự nhiên Khải Thành nghe cay cay nơi sống mũi. Đến lượt mình khóc ư? Cậu chom chớp mắt cô ghìm lòng không yếu đuối

-Thôi không giữ nữa, không giữ nữa - Tiểu Hàn đã chạy hết vòng sân lớn của trường cô hào hên la to - Tớ mệt lắm rồi

-Tớ không thèm chơi với cậu nữa - Gia Hân cũng hào hên thờ, cặp ôm ngang ngực. Như quên mất Khải Thành, cô leo lên chiếc mi ni đỏ. Tà áo dài phất

phơ bay, mất dần trong ánh nắng chiều bàng bạc

-Ê, Khải Thành, cậu làm sao vậy? - Tay xe xe cọng cỏ, Tiểu Hàn ngồi xuống cạnh Khải Thành. Gió chiều hiu hiu lạnh, sân trường im vắng tạo cho con người nhiều cảm giác cô đơn - Gia Hân về rồi

-Tiểu Hàn à, cậu có buồn không?

Khải Thành chợt hỏi, Tiểu Hàn ngơ ngác lắc đầu

-Không, mà sao? Cậu buồn hả?

-Ừ, tự nhiên sao mình buồn quá - Khải Thành bứt bứt đám cỏ dưới chân -

Nghe như lưu luyến 1 cái gì thân thương lắm. Biết bao giờ chúng ta lại gặp nhau, ngồi chung 1 lớp và cùng bị phạt

-Ừ nhỉ - Đôi mắt Tiểu Hàn lang thang trên mặt nước. Mấy con nòng nọc đuôi dài mà cô sợ nhất đời, từ nay đâu còn dịp dọa. cô Có 1 cái gì ảm áp nhẹ len, cô nắm lấy tay Khải Thành, trù mến

-Nhưng tại mình ở gần nhau, sẽ có dịp gặp gỡ thường xuyên

-Nhưng... Gia Hân phải lấy chồng - Giọng Khải Thành như muốn khóc - Từ đây bộ 3 chúng ta vắng mất 1 con chim nhỏ hay hờn

Như có luồng điện chạy qua, Tiểu Hàn nghe lạnh với ý nghĩ vừa chợt đến. Cô thẳng thốt

-Khải Thành, có phải cậu yêu Gia Hân rồi không?

Thường ngày Khải Thành sẽ đỏ bừng mặt và sẽ mắng cho 1 trận nên thân những ai dám đường đột hỏi câu này. Nhưng hôm nay sao khác quá, cậu đột nhiên thêm tâm sự Chiếc đầu nhẹ gật

-Phải

-Bao giờ? - Đến lượt Tiểu Hàn nghe tim mình đau nhói và cô cũng vừa mang máng nhận ra - Dường như cũng như anh, cô bắt đầu nghe tim rung động

-Chỉ vừa mới tức thì thôi, khi nghe cậu bảo Gia Hân phải lấy chồng, trái tim

mình đau nhói, như có 1 cái gì thật lớn vừa bị mất đi

Giống như cảm giác mình đang có. Tiểu Hàn ghìm lòng không thốt ra câu ấy. Đôi mắt ngược lên cao, nơi có những chùm phượng đỏ rung rinh trong gió. Cô trông thấy 1 cánh phượng khẽ rơi khỏi cành hoa bay cô đơn trong không gian rộng. Phượng sẽ rơi xuống đâu? Cô tự ví cô sẽ như cánh phượng ấy. Rời khỏi trường, hoà nhập vào xã hội, liệu có còn vô tư, trong sáng nữa? 1 cơn gió vô tình từ đâu ập đến, cuốn phăng cánh phượng nhỏ vừa rơi xuống mặt hồ. Cơn gió ấy đưa cánh phượng mỏng manh vào cơn lốc, cuốn xa dần, xa dần rồi biến mất giữa mênh mông trời đất

1 giọt nước mắt lăn tròn, Tiểu Hàn thút thít khóc như đứa bé. Nhưng tại sao khóc và khóc vì nỗi đau gì, cô không biết. Chỉ biết bên cạnh mình Khải

Thành cũng vừa len lén đưa tay lên mắt

1 tuần lễ bỏ ăn, cuối cùng rồi Gia Hân cũng bắt được cha chiều theo ý mình, bằng lòng cho cô thi học vào đại học y với 1 điều kiện: Cô sẽ phải làm vợ Trần Liêm...

Trần Liêm là ai? Mặt mũi thế nào? Tính cách ra sao? Gia Hân không cần biết. Bởi vì đến những 7 năm nữa cô mới phải làm vợ hắn. 7 năm, đối với cô bé Gia Hân là khoảng thời gian dài vô tận, đủ để cô thực hiện bao mơ ước của mình, trở thành bác sĩ và trước mắt là được tận dụng trọn vẹn tuổi sinh viên nhiều mơ mộng

Còn chồng con! Chuyện nhỏ. Đối với Gia Hân, cô thật sự chưa có quan niệm gì về cuộc sống lứa đôi, về hạnh phúc gia đình

Mẹ mất khi cô còn bé, bé đến nỗi cô chẳng còn hình dung ra được tình mẹ như thế nào. Bên cạnh cô chỉ có chạ Người cha duy nhất thương yêu và nghiêm khắc.

-Gia Hân à, xong chưa con, sao lâu vậy ? - Giọng cha nôn nóng, giục to ngoài cửa

Giật mình ngẩng đầu lên, Gia Hân mới nhớ mình đang đứng trước gương. Đứng trước gương với chiếc áo đầm trắng viền đăng ten tuyệt đẹp. Đội thêm chiếc nón ren màu trắng. Gia Hân bước ra cửa, ngây thơ, duyên dáng như 1 nàng tiên

-Chao ôi, có thật là con gái của ba không ? - Ông Tân tròn xoe mắt ngắm con khen thật bụng - Cứ như tiên nữ vậy

-Ba! - Gia Hân then, cô nhẹ đánh tay ba, đôi má trắng mịn màng thoáng ửng hồng như phủ lên lớp phấn - Lại ngạo con

-Thật mà - Ông tặc lưỡi - Đến ba còn phải rưng rờ thì nói gì chồng chưa cưới củ con. Hấn sẽ bể tim vì sung sướng mất

-Thề thì con của ba phạm tội sát nhân - Rồi nhí nhảnh ôm tay ba, Gia Hân ngồi vào phía sau chiếc Nissan đời mới

-Mà ba nè... - Xe chạy được 1 lúc lâu. Gia Hân như lo lắng rụt rè lên tiếng hỏi - Liệu... anh ta có đồng ý chờ con 7 năm không?

-Chờ, chắc chắn mà - Ông gật đầu khẳng định trong lúc lòng lại nghĩ - Chỉ cần Gia Hân bị Trần Liêm thuyết phục. Thời gian 7 năm kia là vô nghĩa.

Đây chỉ là kế hoãn binh của ông thôi

-Nhưng nếu anh ta không đồng ý thì sao? - Gia Hân như vẫn chưa an tâm lắm. Cô bẻ bẻ mấy ngón tay - Con nói trước, nếu ba ép, con sẽ nhảy xuống sông liền đó

-Ba biết, ba biết mà, con gái cưng. - Ông vỗ về nhẹ xuống đầu con, mỉm cười - Nhưng nếu chính con là người đầu tiên phá quy ước đòi cưới trước thì sao?

-không bao giờ

Gia Hân hùng hồn tuyên bố, ông gật gù

- Được, nhưng ba khuyên con đừng nói trước, bởi... - Ông chậm từng tiếng - Trần Liêm là 1 chàng trai rất hào hoa lịch lãm. Nếu con không tranh thủ, các

cô gái sẽ nhảy bổ vào

-Con cũng cầu mong vậy

-Chắc ăn nhe - Ông giơ 1 ngón tay Gia Hân cũng đưa 1 ngón tay ngoéo vào ngón tay ông

-Chắc ăn

Chiếc xe chạy thêm 1 đoạn rồi dừng lại trước 1 toà cao ốc màu vàng. Gia Hân bước xuống xe, cô ngửa cô lên nhìn tầng cao nhất của căn nhà

-Nhìn cái gì mà ghê vậy?

Ông Tâm hỏi, Gia Hân đáp thật lòng

-Con nhìn cái nhà cao

-Thích lắm à?

Ông mừng trong bụng, nhưng cô lại lắc đầu

-Không, con đang tự hỏi nếu vô tình té từ trên tầng cao nhất xuống đây, có bị chết không?

- Dĩ nhiên là chết rồi - Ông trả lời con rồi như chợt nhớ, cau mặt lại - Sao con hỏi chuyện gì kỳ cục vậy?

-Con tưởng tượng thôi - Cô rụt đầu cười trước vẻ giận dữ của cha Nhí nhảnh, cô nhảy chân sáo lên bậc cầu thang - Thôi mình đi cha

-Gia Hân - Ông gọi giật - Điềm tỉnh lại con. Đừng quên hôm nay cha dắt con đến ra mắt người ta

-Sao người ta chẳng ra mắt con chứ?

Gia Hân giận dỗi, ông ôn tồn

-Con còn nói nữa, cả 1 tuần liền người ta đến chờ con từ sáng tinh mơ đến tối mịt mới về. Còn con quăng gỏi ra đuổi người ta nữa

-Ai biểu .. - Gia Hân nói then thùng. Chưa hết câu cánh cửa kiếng đã mở ra. 1 chàng trai ăn mặc lịch lãm cúi đầu chào

-Ô, không cần đâu - Chẳng để anh ta kịp mở lời, Gia Hân nhanh nhẩu - Hãy

vào bảo với ông chủ của anh là tụi tôi đã đến

-Hả?

Chàng trai chom chớp mắt, rồi sững người ra nhìn Gia Hân chăm chú. Ông Tân lên tiếng

-Gia Hân con nói gì kỳ cục vậy? Đây là Trần Liêm, chồng chưa cưới của con mà

-Chồng chưa cưới... Hả? - Gia Hân như té ngựa ra sau - Người vậy mà ba bảo đẹp trai, hào hoa lắm

-Con! - Ông Tân đằng hắng trong lúc gã thanh niên đỏ bừng khuôn mặt. Chẳng thèm nhìn đến hắn, Gia Hân lọc cọc khua đế giày nghênh ngang bước vào phòng khách. Ở sau lưng cô, cha hắn đang lựa lời an ủi hắn, Gia Hân thích thú với ý nghĩ của mình

- Dạ con mời ba, mời em dùng nước - Vừa an vị vào chiếc salon nhung êm ái, Gia Hân đã thấy chồng chưa cưới của mình xun xoe bung 2 tách trà ra

-À, được rồi - Cô trả lời trước cả cha, rồi trích thượng bung tách trà lên môi phù phù thổi. Mặt nheo nheo ngắm chồng chưa cưới của mình

Hơi bé nhưng coi bộ cũng điển trai, đẹp mã. Nhất là bộ râu con kiến đầy nam tính. Nhưng... chẳng gây được chút cảm tình nào. Cứ như con bù nhìn rơm vậy lúc nào cũng dạ dạ, vâng vâng như mấy tên nịnh thần thời tam quốc

-Ngồi đi con - Ông Tân thần mặt khi thấy Trần Liêm cứ đứng khoanh tay cạnh bên mình - Như người trong nhà cả, có gì mà khách sáo, ba con đâu?

- Dạ - Trần Liêm rụt rè ngồi xuống cạnh ông càng làm Gia Hân thấy ứa gan. Cô nghe giọng hắn vang ồm ồm đáng ghét - Dạ, có mấy hợp đồng quan trọng với mấy công ty ngoại quốc, nên ba con...

-À .. bác hiệu mà .. - Ông Tân cười thông cảm - Mấy chuyện làm ầm đó, làm sao tin người ngoài được...

- Dạ - Như con cá lên bờ lâu ngày gặp nước, Trần Liêm tươi tỉnh lên. Mất

hắn vẻ sợ sệt ban đầu, anh thao thao bất tuyệt với ông Tân về chuyện công ty, chuyện giá cả thị trường, như thể ông là 1 khách hàng chứ không phải là cha vợ.

Và ông Tân cũng thế, bị hút cuốn vào câu chuyện, ông quên mất cô con gái cưng đang khó chịu ngọ ngậy trên ghế salon. Trong đời Gia Hân chán nhất là nghe người ta bàn chuyện làm ăn. Chẳng thà kể chuyện hoạt hình mà cô thấy vui hơn

Buồn chán quá, Gia Hân hết bút mấy ngón tay rồi gõ ly vào tách gây tiếng động những mong thu hút sự chú ý của 2 người. Nhưng vô ích, câu chuyện vui như pháo, nổ giòn tan. Họ thật sự quên mất cô như quên mất mục đích cuộc nói chuyện hôm nay

Hừ! Đứng dậy, Gia Hân nghe tiếc công mình đã mặc vào người chiếc áo đầm đẹp. Chồng của cô đã chẳng khen cô lấy nửa lời. Cũng được thôi, Gia Hân bước lại xem mấy bức tranh cổ trên tường, rồi bước hẳn ra ngoài. Cô đưa mắt nhìn quanh tìm toilet

Theo như suy đoán, phòng vệ sinh phải nằm bên trái sát cầu thang. Gia Hân đưa mắt định hướng thêm 1 lần rồi tự tin bước đến căn phòng nhỏ nằm cạnh cầu thang

Chắc ăn rồi, Gia Hân gật đầu khi nghe trong căn phòng ấy 1 mùi khăm khảm bốc lên. Chun mũi, cô chê nhà giàu sao chẳng vệ sinh, sạch sẽ. Cô đưa tay lên kéo mạnh cửa

Xoảng!

1 tiếng đổ vỡ lớn vang lên. Gia Hân nhảy cẫng lên hốt hoảng

-Ôi! Không phải là toilett. Cô toan co chân chạy. Nhưng... vừa quay lưng cô đã quay đầu lại, dường như người trong căn phòng đó gặp nạn rồi. Cô chồm chộp mắt nhìn xuyên qua làn khói trắng bay mù mịt, run run hỏi

-Ông .. Ông... có sao không? Trời ơi, tay anh chảy máu rồi kìa - Như quên

hết mọi chuyện cô chạy ào ào vào khi thấy trên tay người ấy 1 vết máu chảy dài

- Đứng lại - 1 bàn tay mềm mại nhưng mạnh mẽ nắm vai cô ghì lại, rồi đẩy mạnh cô vào sát góc tường - Muốn chết sao?

Làn khói trắng mù mịt đã tan đi hết, để cho Gia Hân nhìn mọi vật rõ ràng hơn. Như nằm mơ cô đã lạc vào 1 phòng thí nghiệm được bày trí khá công phu hiện đại. Người đàn ông đeo kính trắng đã nắm vai kéo cô trở lại, không cho cô lao vào đám miểng chao đang sôi sùng sục bởi phản ứng các chất hoá học với nhau

-Cảm ơn - Hoàn hồn, Gia Hân lắp bắp rồi như chợt nhớ, cô kêu lên - Tay ông chảy máu rồi kìa

-Hả? - Anh ta như chợt nhớ, cúi nhìn bàn tay có những ngón thon dài trắng muốt, rồi bình tĩnh bước đến chiếc tủ gần đó lấy bông gòn

- Để tôi băng giúp cho - Gia Hân rụt rè lên tiếng khi thấy anh băng bó 1 cách vụng về

Ngẩng đầu lên, thoáng chút ngạc nhiên, anh ta đồng ý

-Nhờ cô vậy

- Dạ - Dường như được mẹ cho quà, Gia Hân hớn hờ băng bó cho anh đúng quy cách. Quy cách mà cô đã học được trong 1 khoá y tế ngắn ngày

-Xong rồi - Gia Hân buộc xong cái gút cuối cùng, ngẩng đầu lên chợt thấy người đàn ông đó tùm tùm cười, cô ngơ ngác - Sao ông cười tôi vậy? Bộ tôi băng sai hả?

-không, đúng lắm - Ông ta cười rất hiền từ - Nhưng đúng với 1 cá cấp cứu, máu chảy nhiều...

-Còn ông?

-Chỉ là 1 vết xước nhỏ thôi cô bé à? - Giọng ông ta ấm và rất dịu dàng để Gia Hân thấy mình con nít lạ, cô cười ỏn ẻn

-Thế... Ông là bác sĩ à?

-Gần đúng thôi - Lại mỉm cười, ông cúi nhìn bộ blu trắng trên người - Còn cô bé, cô là ý tá hả?

-Hơn chút nữa - Gia Hân nói với vẻ tự hào, người đàn ông không hiểu

-Nghĩa là...

-Nghĩa là .. 7 năm nữa tôi sẽ là 1 bà bác sĩ. Hiện tại tôi sắp thi vào đại học Y

-Ồ!

Người đàn ông như bị bất ngờ, thích thú. Gia Hân chom chớp đôi mắt bỏ câu

- Dường như ông nghi ngờ điều tôi nói

-không phải - Ông đưa tay vuốt mũi, nén cười - Nhưng tại sao phải thi Y
Nghề ấy cực lắm, xem ra chẳng hợp với cô

-Ai nói chứ? - Chiếc môi đỏ trề dài, Gia Hân phật dạ - Ông cũng giống ba tôi, chẳng đồng ý cho tôi học Y Tôi không thềm nói chuyện với ông

-Này cô bé .. - Ông kêu lên khi thấy cô giận dỗi bỏ đi - Dừng lại, tôi có cái này để tặng cô

-không thềm - HG quay đầu lại, dầu môi rồi bước đi trước đôi mắt long lanh của người đàn ông xa lạ. Cát quyền Y học đại cương xuống bàn, ông trở về với công việc của mình, lòng như có 1 làn gió lạ thoáng qua

Gia Hân tung tăng 1 lúc lâu tìm phòng vệ sinh không được. Cô ôm bụng trở về phòng khách. Cha và chồng chưa cưới của cô vẫn chưa thảo luận xong đề tài muôn thủa. Hả hê cười nói bên nhau họ như đôi bạn tâm đầu ý hợp

-Ba à! - Bụng căng đầy, không thể chịu đựng lâu hơn, Gia Hân lay nhẹ áo cha - Con mắc quá .. chịu hết nổi rồi

-Hả? - Ông quay đầu lại, nghe không rõ - Con nói gì?

-Con mắc... mình về đi cha - Gia Hân dậm dậm chân, mắt không ngó Trần Liêm

-Con mắt... con mắt của con làm sao? - Ông nhìn kỹ vào mắt Gia Hân rồi như chợt nhớ, phì cười - À, con nhắc ba chuyện coi mắt của con hả? Yên tâm, xong rồi cậu Liêm đây rất thích con

- Dạ phải, con rất thích và yêu mến Gia Hân - Trần Liêm tiếp lời ông 1 cách sỗ sàng. Nụ cười quá cỡ đã làm đôi mắt không được lớn của anh nhỏ lại, kéo dài như 1 đường chỉ vắt ngang

-không phải coi mắt... mà là mắc tiểu. Con mắc tiểu từ nãy đến giờ ba có biết không? - Xấu hổ vì bị hiểu lầm, Gia Hân hét to điều khó nói

Chạy nhanh ra cửa. Thà thẹn với hắn, còn hơn để hắn hiểu lầm là mình... Hào hển thờ không hiểu sao mình lại thấy ghét Trần Liêm đến thế. Như tự thừa nào cô và hắn thù nhau .

Nợ Tình

Chương 5

-Tiểu Hàn, xong chưa? Sao mà lâu quá vậy? - Thấy Tiểu Hàn ở mãi trong buồng, Khải Thành lên tiếng giục, mắt không ngừng ngó đồng hồ

-Rồi, xong rồi, chờ chút xíu - Bên trong cánh cửa, giọng Tiểu Hàn nheo nheo - Phải mười giờ mới đến giờ, cậu làm gì mà nóng lòng quá vậy? Bộ tưởng mình là chú rể...

-Tiểu Hàn!

không cần tiếng kêu giận dữ của Khải Thành, Tiểu Hàn cũng biết mình lỡ

lời. Bối rối cô mở cửa, mặt đầy vẻ ân hận

-Xin lỗi, tớ không cố ý. Tớ...

- Đừng nói nữa - Khải Thành khoát khoát tay rồi lăm lăm bước dài. Vẻ mặt buồn ảm đạm. Khải Thành, cậu có biết lòng tớ cũng buồn như cậu không?

Tiểu Hàn lặng lẽ bước theo sau, tâm sự ngập lòng

1 tháng rồi, từ lúc biết Khải Thành đem lòng yêu mến Gia Hân, cô buồn nhiều nhưng không hận bạn. Bởi cô biết tình yêu có được do tự nguyện. Cô chỉ biết theo bên Khải Thành an ủi, an ủi 1 cách chân thành không đòi hỏi.

Rồi .. sẽ có 1 ngày, cậu ấy nghĩ ra thôi

Đôi bạn dừng chân trước cổng to được trang hoàng thật đẹp. Ba chữ lễ đính hôn như nhát dao cứa vào lòng người ngập đầy tâm sự. không chỉ người trong cuộc mà tự dưng Tiểu Hàn nghe buồn man mác. Dù sao Gia Hân cũng là cô bạn thân nhất của Tiểu Hàn mà

-À, Tiểu Hàn, Khải Thành vào đi cháu. - Ông Tân đón khách từ ngoài cổng, thấy đôi bạn trẻ đã niềm nở cất tiếng chào

-Gia Hân đợi 2 cháu này giờ đó

- Dạ - Tiểu Hàn nhanh nhẩu rồi đưa mắt nhìn quanh ngơ ngác .. thực khách, chú rể đủ đầy chỉ thiếu bóng cô dâu

-Gia Hân cứ ở trong phòng, chẳng biết làm gì mà gọi mãi không ra - Kín đáo kéo Tiểu Hàn vào góc vắng, ông Tân nói nhỏ.

-Cháu là bạn thân của nó, vào khuyên hộ bác ít câu

- Dạ - Tiểu Hàn nhẹ gật đầu rồi cảm thấy trách nhiệm đang đè trên vai mình nặng quá. Biết nói với Gia Hân lời gì cho đúng? Khuyên cô vui vẻ bước ra chào quan khách, hay nói cho cô biết tâm sự của Khải Thành?

-Nhanh đi cháu - Không hiểu những suy nghĩ của cô, ông Tân đẩy Tiểu Hàn đến trước phòng rồi ôn tồn gọi

-Gia Hân, có Tiểu Hàn đến chơi với con nè

1 phút, 2 phút, 3 phút... thời gian tưởng chừng dài vô tận. Tiểu Hàn toan cất tiếng, cánh cửa bỗng mở nhanh rồi 1 Gia Hân xinh xắn hiện ra. Chẳng có biểu hiện đau đớn buồn rầu nào. Trên mặt Gia Hân là nụ cười vui và trên tay là cây thước kẻ.

-Cậu làm gì vậy? Giờ này mà chưa chuẩn bị gì ư?

Tiểu Hàn kêu lên lạ lẫm khi nhìn thấy Gia Hân vẫn giản dị trong bộ quần áo ngày thường, mái tóc buông dài, mặt chẳng điểm trang son phấn

-Vào đây! - Chẳng để thực khách dịp có thời gian dòm ngó và chẳng thêm trả lời câu hỏi của Tiểu Hàn, Gia Hân nắm tay cô kéo tuột vào phòng rồi đóng sập nhanh cửa lại

-Cậu làm gì vậy?

- Đừng hỏi, ngồi xuống đây - Ấn Tiểu Hàn ngồi vào chiếc ghế xoay, Gia Hân đưa quyển tập mình đang ghi dờ cho bạn - Giải dùm mình đề toán này đi. Sao mà khó quá, mình nghĩ mất 1 ngày 1 đêm rồi đó

-Giải đề toán? - Tiểu Hàn kêu lên như thể vừa rơi từ cung trăng xuống. Quên sách được lật lại trang đầu, cô như không tin vào mắt mình - Trời ơi, giờ này mà cậu còn ôn thi vào đại học được ư ? Hay là... - Tiểu Hàn chợt nghe lạnh sống lưng, cô chạy lại rờ đầu bạn - Vẫn mát, chắc cậu không bị man rồi chứ?

-không đâu - Gia Hân nhẹ lắc đầu

-Nhưng cậu nói đi, phải dùng phương pháp nào để chứng minh?

-Gia Hân ạ, cậu đừng quên hôm nay là đám hỏi. Chú rể, bạn bè đang nóng lòng chờ cậu ngoài kia - Tiểu Hàn lay mạnh tay Gia Hân như muốn lôi cô trở về thực tại. Gia Hân vẫn tỉnh queo

- Đám hỏi thì đám hỏi... có gì mà quan trọng. Quan trọng là tớ làm sao phải thi đạ.u vào đại học kia. Tiểu Hàn, cậu giúp tớ đi

-Nhưng... - Tiểu Hàn ngập ngừng rồi cúi đọc đề bài. Là 1 học sinh giỏi toán nên bài hình này đối với cô không khó. Cầm cây thước lên, chưa kịp chữa lại

hình sai, đã nghe ngoài cửa giọng Khải Thành gấp rút

-Tiểu Hàn, cậu vào đó rồi ngủ luôn sao lâu vậy? Nói Gia Hân ra làm lễ kìa

-Ra đi Gia Hân - Tiểu Hàn choàng chiếc áo dài lên người bạn - Kẻo chú rể chờ.

-Chờ thì chờ chứ! - Quẳng cây viết xuống bàn, Gia Hân phụng phịu bước ra. Trần Liêm đã chờ sẵn trước cửa phòng Gia Hân từ bao giờ. Tấm màn vừa động là hắn lập tức nắm lấy tay cô, hôn hờ bước đi trước nhiều cặp mắt trầm trồ, ganh tỵ. Đèn đèn được đưa lên bởi 1 người cao tuổi đức cao, trọng vọng. Ai cũng lặng yên, hồi hộp mắt hướng theo ánh nến lập loè. Ai sẽ là người nắm quyền đây

Chưa kịp định thần, bỗng 1 cơn gió như nấp sẵn sau lùm cây ập đến, cây đèn bên trái chột tắt kèm theo bao lời xì xào bàn tán

- Đèn của chú rể rồi, cô dâu cao số quá

-không sao, không sao. - Mặt tái mét, ông Tân khoát khoát tay trấn tĩnh mọi người, rồi bước lên gỡ cây đèn ra đốt lại

Trán Trần Liêm lấm tấm mồ hôi trong lúc Gia Hân như kẻ bàng quan ngấm chuyện người. Đầu không quên nhẩm lại các lý thuyết trong bộ đề luyện thi đại học

-2 đưa lạy bàn thờ đi

- Dạ - Trần Liêm vội chấp tay trong lúc Gia Hân còn mãi mê thơ thần người ra không nghe thấy

-Gia Hân - Tiểu Hàn gọi khẽ - Bây giờ cô mới giật mình lạy như cái máy rồi nghiêng đầu ra chờ đợi. Lòng thích thú nghĩ đến tình huống bất ngờ mà mình sẽ tạo cho Trần Liêm trong vài phút nữa

Và quả thật, Trần Liêm thật bối rối không biết để đôi bông hột xoàn quý giá gần 4 cara ấy vào đâu. Bởi hơn 1 tháng nay, Gia Hân cố tình làm bít lỗ tai của mình rồi

-Sao vậy con? - Thấy Trần Liêm cứ đứng tần ngần với 2 chiếc bông, ông Tân bước lại gần

-Con... - Trần Liêm ấp úng - Dạ... vợ con không có lỗi tại

-Hả? - không khí trang nghiêm không ngăn được tràng cười phải cười phát ra từ thực khách

-không sao - Ông Tân trong bụng hăm lăm nhưng vẫn phải cười - Để đó đám cưới đeo cũng được, đeo nhẫn đi

- dạ .. nhưng... - Đưa tay gỡ tóc, Trần Liêm nói khó khăn - Con chưa sắm nhẫn, định đến đám cưới mới...

Đến lượt Gia Hân không nhịn được, cô đưa tay lên miệng khúc khích cười rồi phá lên. Báo hại Khải Thành, Tiểu Hàn và thực khách cũng cười theo.

Quả là 1 cảnh tượng khôi hài

-Thế... còn gì?

Quên mất vẻ hoà nhã, ông Tân gắt nhẹ.

- Dạ, còn râu chuối

-Vậy thì đeo vào nhanh đi

- Dạ... - Run run Trần Liêm vòng râu chuối qua cổ Gia Hân rồi cài mãi không xong. Mồ hôi từ trán anh rơi lộp bộp xuống bờ cổ trắng ngần của cô. Còn cô dâu thì tròn xoe đôi mắt đẹp, nhìn chú rể chăm chăm, nửa giễu cợt, nửa chùng như thương hại

Cuối cùng rồi mọi rắc rối cũng trôi qua, ông Tân thở phào như trút được gánh nặng ngàn cân. Quýnh quáng ông hồi dọn bàn, chú rể thì đứng ngây người ra trong góc, trong lúc Gia Hân rủ Tiểu Hàn, Khải Thành biến ra vườn tự lúc nào

Gương mặt hồn nhiên nhí nhảnh, cô hớn hờ kể cho 2 người bạn thân của mình được biết, vì sao cô bằng lòng làm đám hỏi với Trần Liêm

Câu chuyện thu hút quá, mặc đôi bạn cứ nghếch ra sung sướng. Nhất là Khải

Thành, giấu trong nụ cười là con tim đập rộn ràng hạnh phúc. 7 năm... bao biến đổi. Sao cậu như thấy rành rành trước mắt mình ngày đám cưới của Gia Hân? Bởi có lẽ lúc đó, cạnh cô dâu chú rể chính là cậu chứ không phải ai xa lạ.

1 chiếc honda chở 3 người phóng như bay trên đường phố, vượt qua đèn đỏ, thách thức cả công an, 2 cô gái cứ cười như nắc nẻ.

Ừ thì cười đi, cười thoa? thích đi. Mặt cậu con trai ngồi chính giữa dàu dàu bực bội. Cậu như đang tự trách mình quen chi 2 cô bạn vô tâm như vậy.

Người ta thì rớt mà cứ cười hơn hờ.

Cậu như quên mất chính mình mới đang là người ích kỷ. Trách bạn sao cậu chẳng trách mình, không chia sẻ niềm vui với bạn. Bởi người ta thi đậu mà mình cứ dàu dàu mặt

Tâm sự trái ngang ấy chính thật của Khải Thành. Nhân vật nam duy nhất của bộ 3 Hân-Thành-Hàn. Thật oái ăm, nghiệt ngã cậu học. sinh giỏi toán nhất trường lại phải rớt về môn toán

Giờ nghĩ lại, TK mới thấy mình xui xẻo. Công phu ôn tập kỹ càng, vậy mà vào đến phòng thi lại ngẩn ngơ như kẻ mất hồn. Cái bài toán dễ như trở bàn tay ấy lại có thể quật ngã nhà vô địch

Tại sao? Khải Thành không hiểu nổi, cậu chỉ biết là lúc đó đầu óc mình như mù hửn đi. Hình bóng Gia Hân chập chờn trong suy nghĩ. Cả 2 giờ đồng hồ, cậu cứ ngồi yên suy tưởng, mộng mơ đến ngày cùng Gia Hân học chung trường

Lúc đó chắc là vui thú lắm, sáng sáng 2 đứa cùng đạp xe đến lớp. Trưa trưa lại đẹp xe về. Đoạn đường dài sẽ là nhịp cầu là cơ hội cho cậu thổ lộ nỗi niềm

Chỉ có bấy nhiêu thôi mà thời gian trôi qua lúc nào không biết, giật mình ngẩng dậy đã thấy giám thị trước mặt rồi. Nhận tờ giấy thi trắng, ông đã

nhìn Khải Thành cười như thương hại và lắc đầu khẽ quay đi

Vậy mà... Khải Thành nghe tủi thân muốn khóc. Cái con người gây ra lỗi khiến cậu rớt cú nhõn nhơ, nhõn nhơ vô tình đến mức nhói tim người

Tự nhiên TK hét lớn

- Dừng xe lại

-Hả, sao vậy?

Chiếc xe chạy được 1 đoạn rồi tấp vào lề. Gia Hân quay đầu lại ngơ ngác.

Khải Thành giận dỗi bước xuống xe

-Tớ muốn về

-Sao vậy? - Đôi mắt Tiểu Hàn chom chớp vẻ quan tâm

-Còn sao nữa - Khải Thành như con gái dậm dậm chân - Chỗ người ta vui vẻ, tôi đến đó làm gì

-À, thì ra người ta đang ganh tỵ - Gia Hân không cảm thông cười ngạo

-Gia Hân - Tiểu Hàn cảm thấy phật lòng cho bạn - Cậu nói gì mà kỳ vậy? -

Rồi quay sang Khải Thành nói với vẻ ăn năn - Xin lỗi, bọn tớ không cố ý

-Tiểu Hàn, thôi đi chẳng việc gì cậu phải dỗ người ta như con gái. không muốn đi tiếp thì bọn mình tự đi đi. Cứ tưởng bọn này không chân sao chứ Gia Hân vừa nói vừa nhún nhún vai như ghep. Khải Thành không chịu nổi hét

-Gia Hân, sao mà cậu ác với mình như vậy chứ? Cứ như cả đời cậu không biết buồn là gì vậy? Ai cứ khóc bắt người ta dỗ hôm nghỉ hè? Ai than thở bị ba bắt lấy chồng? Cậu vô ơn quá!

-Ồ... thì tại... - Gia Hân ấp úng rồi nói nhanh - Thì tại tớ là con gái, còn cậu là con trai. Con trai ai mà khóc yếu thấy mô

-Kệ tớ - Khải Thành nghe tự ái, cậu quay mặt ra đường. Ừ nhỉ, sao mà cậu yếu đuối như vậy chứ? Suýt khóc trước mặt con gái thiệt là quẻ Bậm môi, cố tránh không cho Gia Hân nhìn thấy đôi mắt hoe hoe đỏ của mình, Khải

Thành nói mạnh - Tớ không rảnh tiền cậu đâu

-không rảnh thì thôi - Gia Hân cũng quay lưng lại - Tớ và Tiểu Hàn đi cũng được

-Xin lỗi - Tiểu Hàn nãy giờ đứng yên, chợt lên tiếng - Tớ không đi cùng cậu được

-Sao vậy?

Gia Hân tròn đôi mắt, Tiểu Hàn bẻ bẻ ngón tay

-Khải Thành đang buồn, tớ không thể bỏ cậu ấy 1 mình được

-Thấy chưa? - Khải Thành nhường nhường mắt nhìn Gia Hân đắc thắng - Chẳng ai vô tình như cậu

-Vậy thì cậu đi đi, tớ chẳng thèm - Gia Hân giận dỗi bước xuống xe

-Cũng gần đến trường rồi, xin lỗi cậu cảm phiền đi bộ, tớ phải chở Tiểu Hàn
Khải Thành nổ máy xe chộc tức rồi chở Tiểu Hàn phóng đi nhanh, bỏ mặc
Gia Hân đứng hờn dỗi bên đường. Cô gào lớn

-Khải Thành, Tiểu Hàn... 2 người... tôi không thèm đâu

-Cô bé đi học hả - 1 chiếc roll mới tinh, màu trắng sữa đậu lại nhẹ nhàng,
kèm theo giọng 1 người đàn ông nghe cứng rắn. Gia Hân thoáng ngỡ ngàng
rồi reo lên mừng rỡ

-Là ông hả Đúng là tôi đi học nhưng sao ông biết?

-Cô bé ôm chiếc cặp đó. Con nít còn biết hướng hồ gì tôi - Người đàn ông hạ
thấp kiếng xe, nheo con mắt trái ngắm Gia Hân - Sao? Ngày đầu tiên đi
học.c, cảm tưởng thế nào? Có thích không?

-Thích lắm... nhưng... - Gia Hân ngạc nhiên - Sao ông biết tôi ngày đầu tiên
đi học?

-Chẳng những biết cô bé ngày đầu tiên đi học, tôi còn biết cô bé đã đậu đại
học rồi

-Sao ông biết? - Gia Hân quá ngỡ ngàng

Người đàn ông cười độ lượng, gõ nhẹ vào trán mình

-Sử dụng chất xám thôi, nào, có cần quá giang không?

-Quá giang đến đâu? - Gia Hân như chú thỏ con ngơ ngác

-Thì quá giang đến nơi cần đến - nhòai người ra sau, ông nhấn nút mở cửa -
Thôi nhanh nào, không còn nhiều thời gian đâu

- Dạ - Gia Hân không hiểu sao mình ngoan ngoãn thế. Leo lên xe mà chẳng
chút đắn đo nghi ngại. Chẳng phải tự bây giờ mà ngay lần gặp đầu tiên,
người đàn ông đó đã cho cô cảm giác an toàn

-Mà... sao ông đoán hay quá vậy?

Xe chạy được 1 lúc lâu Gia Hân mới rụt rè lên tiếng hỏi

-Hay ư ?

Người đàn ông bật cười sáng khoái. Gia Hân chẳng bằng lòng

-Sao ông lại cười?

-Vì cô con nít quá - Nụ cười hiền rộng lượng và bao dung lạ - Sao tôi lại
không biết khi hôm nay là ngày khai giảng đầu tiên? Chẳng cần lần trước
nghe cô bé nói, chỉ cần nhìn cô trên đường. Tôi cũng đủ đoán rồi

-Ấy tài quá - Gia Hân nói bằng tất cả ngưỡng mộ của mình, thật lạ, lần này
là lần thứ hai cô gặp ông ta thôi mà sao như thân thiết tự bao giờ

-Thôi được rồi, ông cho tôi xuống trước cổng cũng được - Gia Hân kêu lên
khi thấy ông cho xe quẹo thẳng vào cổng trường đại học

-Cho cô xuống trước cổng thì được song tôi lại ngại đi bộ từ cổng vào
trường lắm. - Người đàn ông cười bí hiểm cho xe chạy thẳng vào cổng giữa

-Ông... Ông quen với ông bảo vệ à?

Gia Hân kêu lên ngơ ngác khi thấy người bảo vệ quay kéo nhanh chắn xe lên

-không phải quen - Lái chiếc xe vào bãi đậu 1 cách tự nhiên và thuần thục,
người đàn ông thẳng xe quay đầu lại - Quên giới thiệu cho cô bé biết, tôi
hiện là giáo sư dạy tại trường cô theo học

-Hả? - vừa nhòp dậy Gia Hân ã té ngửa ra sau - Ông... Ông là .. thầy của tôi ư?

-Có thể, tôi sẽ là chủ nhiệm của em nếu em ãược sắp vào lớp Y5

Lớp Y5! Chiếc miệng Gia Hân mở tròn tọ Trời không nắng mà trán cô lảm tằm mồ hôi. Lấp bắp Gia Hân nặn ra từng tiếng

-Xin lỗi thầy .. em... em...

-Thôi ãừng khách sáo nữa - Ông lại cười ãộ lượng - Vào lớp ãi, sắp ãến giờ rồi

- Dạ - Ôm cặp, Gia Hân lảm lủi bước ãi. Những bậc cầu thang như nghiêng ngửa ãưới chân khi ãôi mắt cô nhìn thấy tằm bảng ãỏ ghi 2 chữ Y5

Cô giám thị ãã nói rõ ràng, hôm nay thầy Nghĩa bệnh không ãến lớp. Vậy mà 1/2 tiếng rồi, Gia Hân không tin là thật, cô cứ ngồi yên trên ghế, mắt chằm chằm nhìn lên bảng như khi lắng nghe lời thầy giảng

6 tháng rồi, cô trở thành sinh viên ãại học, và cũng 6 tháng rồi cô ãược học môn tâm lý do thầy Trần Minh Nghĩa ãảm nhiệm

Sao kỳ vậy? Sao tự nhiên Gia Hân cảm thấy buồn, thấy tâm hồn mình trống vắng? Thầy vắng, cả lớp ai cũng mừng, cũng hớn hở vì ãược thoát mấy tiếng liền ngồi nghe tâm lý. Sao chỉ 1 mình cô nghe như tiếc nuối 1 cái gì, mênh mông xa xôi lảm

-Gia Hân, các bạn về hết rồi, sao em còn ngồi ãây?

Cô giám thị phải lặp lại ãến lần thứ ba, Gia Hân mới giật mình ngẩng ãầu.

Cô ãạ khẽ rồi run run hỏi

-Thưa cô, thầy Nghĩa ãã ãến chưa?

-Chưa! - Cô giám thị có vẻ ngạc nhiên - Bộ cô Oanh không cho em biết là thầy Nghĩa bị bệnh sao?

- Dạ có nhưng... - Gia Hân nhẹ cắn môi - Thưa cô thầy Nghĩa bị bệnh gì? Có nặng không?

-Cô không biết, nhưng có lẽ không nhẹ. Bởi thầy ít khi bỏ dạy lắm

-VẬY... - Tự nhiên Gia Hân nghe tim đập dồn trong ngực. 1 nỗi lo lắng mơ hồ xâm chiếm lấy cô - Cô có thể cho em xin địa chỉ thầy Nghĩa được không? Em muốn thăm thầy

- Được chứ - Cô giám thị cười rồi ngoáy nhanh dòng địa chỉ vào tập của Gia Hân - Nhớ cho cô gọi lời thăm nhé

- Dạ - Quên cả chào, Gia Hân ôm cặp bước đi nhanh

Địa chỉ cô giám thị cho đưa Gia Hân đến 1 căn biệt thự nằm ngoài ngoại ô thành phố. Khang trang, lịch sự thanh nhã. Đó là suy nghĩ đầu tiên của Gia Hân khi vừa nhìn thấy căn biệt thự.

Ôi, liệu mình có sai không? Gia Hân lo sợ đặt tay lên núm chuông điện màu vàng

Chỉ sợ thầy ấy nghĩ sai, cho rằng mình nịnh để kiếm điểm. Gia Hân cúi nhìn túi cam to tướng trên tay lòng thầm nói : Giá mà thầy biết được em thật sự lo lắng cho thầy

Tiếng chuông báo đã lâu sao không có người mở cửa. Không lẽ... lòng Gia Hân bỗng bồn chồn lo lắng. Nghe cô giám thị bảo thầy ở có 1 mình... Trời ơi, có khi nào thầy bệnh quá, mê man bất tỉnh rồi chết luôn không? Quýnh quáng, Gia Hân co chân đá tung cánh cửa (may mà nó không khóa) rồi chạy nhanh vào

Rộng quá, nhà thầy rộng như 1 giáo đường. Lắm phòng, nhiều cửa, biết thầy ở phòng nào mà tìm chứ? Gia Hân vụng về đảo mắt nhìn quanh rồi quyết định sẽ mở từng cửa một

Trống... trống... trống .. nguyên 1 dãy nhà trống trơn, lặng lẽ. Không người mà cũng không vật dụng nào. Sao vậy? Gia Hân đưa mắt lên lầu, 1 cánh cửa màu đỏ đập nhanh vào mắt

Chắc thầy ở đó rồi, Gia Hân tất tả chạy lên cầu thang, mệt bỏ hơi tai nhưng

cô không cho mình dừng lại thở. 1 tay ôm bịch cam to, 1 tay cô kéo mạnh núm cửa

Xoảng

1 tiếng đổ vỡ vang lên kèm theo làn khói mịt mù là 1 mùi khăm khăm không chịu nổi. Túi cam trên tay rơi xuống đất xổ tung. Gia Hân tròn xoe đôi mắt nhìn Minh Nghĩa tay ôm cánh tay đầy máu

Ôi! Như con én, cô lao nhanh về phía trước. Nhưng 1 bàn tay đã nắm lấy vai cô kéo lại

- Đứng yên, bộ muốn chết hả?

-Thầy! - Sặc mùi vì hơi khói, Gia Hân để mặc nước mắt chảy đầy trên má

-Lau mặt đi

1 chiếc khăn mùi xoa được đặt vào tay. Áp nó vào mặt, Gia Hân nghe 1 mùi đàn ông là lạ nhập vào người. Như chợt nhớ, cô kêu lên hốt hoảng

-Chết thầy chảy máu rồi, để em băng cho

-Nhưng đừng như lần trước nhé

1 ngón tay đưa lên như đe dọa rồi 1 cuộn băng được lấy ra từ trong túi áo

Gia Hân tròn đôi mắt

-Sao mà thầy sẵn vậy?

-Kinh nghiệm của kẻ chuyên bị đứt tay thôi. Minh Nghĩa cười như thể đây là chuyện giỡn chơi

-Chuyện gì đứt tay? - Gia Hân không hiểu rồi như sực nhớ cô chom chớp mắt - Bộ .. thầy chuyên chữa bệnh cho mình bằng cách này ư ?

-Chuyên chữa bệnh là sao? - Minh Nghĩa không hiểu

Gia Hân ôn tồn

-Là xông hơi khói đó, lần trước cũng vậy và lần này cũng vậy... - Thấy Minh Nghĩa còn ngờ ngác, cô nói thêm - Em nghe cô giám thị bảo thầy không lên lớp được vì bị bệnh sao... em thấy thầy tỉnh queo vậy

-Ây suýt! - Đặt ngón tay lên môi, Minh Nghĩa mới nhớ đây là nhà của mình, anh cười thoải mái - Em đừng cho ai biết nhé, tôi chỉ giả bệnh thôi

-Giả bệnh - Tự nhiên Gia Hân nghe giận dữ - Thật uổng công người ta lo lắng

-Lo lắng, ai lo lắng cho tôi chứ ?

-Còn ai nữa! - Gia Hân cúi nhặt những trái cam lăn lóc dưới chân - Vừa nghe thầy bệnh người ta đã lo đến cuống cuống, chạy đi mua cam, vậy mà...

-Em lo lắng cho tôi? - Minh Nghĩa chợt nghe máu như đông đặc trong cơ thể. Mắt nhìn không rời cô học trò nhỏ mà lòng dâng lên 1 nỗi lo sợ mơ hồ. Lẽ nào... không, cầu mong điều ấy đừng xảy ra. Anh thật sự không muốn. Nhưng... những giọt nước mắt dối hờn của Gia Hân đã cho anh nhìn thấu trái tim cô, cái dáng ngồi con nít, cung cách trẻ con của cô nhặt mấy quả cam sao nên thơ quá? Lòng người giáo sư chợt mềm đi. Tiếng tơ run nhẹ nhẹ. 34 tuổi đời, Minh Nghĩa chưa từng biết đến tình yêu, chẳng phải anh thô kệch, vụng về hay xấu xí đến nỗi không 1 cô gái nào thèm để ý. Vấn đề ở chỗ là ở trái tim anh. 1 trái tim khô cằn suốt đời chỉ biết dành cho công việc. 1 công việc mà bạn bè cứ cười chê cho là vô bổ.

Từ nhỏ, Minh Nghĩa đã say mê khoa học. Ước mơ của anh là được nghiên cứu phát minh. Ở trường, anh theo đuổi môn vi sinh học và tốt nghiệp loại ưu về môn này. Nhưng cũng thật oái ăm, ngang trái cho anh. Bởi cũng vì tấm bằng tốt nghiệp loại ưu đó đã phá hỏng ước mơ lớn của anh

Anh được nhà trường giữ lại làm giảng viên trong lúc lòng lại muốn được phân công vào 1 viện nghiên cứu vi sinh. Anh đã từ chối, từ chối 1 cách quyết liệt nhưng không được. Bởi từ ban giám hiệu đến thầy cô ai cũng mến yêu anh. 1 cậu học sinh trẻ vừa có tài vừa hiền lành, nhân hậu

Trở thành giáo sư tâm lý học, Minh Nghĩa vẫn không từ bỏ ước mơ, ngoài thời gian lên lớp theo thời dụng biểu. Tất cả thời gian còn rảnh rỗi anh lao

vào nghiên cứu, thí nghiệm trong sự bức tức của cha Hiện tại ông chỉ mong anh nhanh chóng cưới về cho ông 1 nàng dâu, sanh cho ông thằng cháu rồi cùng ông cai quản công ty

1 lần thuyết phục, rồi nhiều lần thuyết phục, nhưng trước sự cương quyết của con, ông đành phải nhường 1 bước. Bởi trong 3 đứa con trai, Minh Nghĩa là đứa con được ông yêu thương nhất

Ông đã mua cho anh 1 căn biệt thự cũng như trang trí cho anh 1 phòng thí nghiệm đầy đủ tiện nghi Song cũng thật buồn cho Minh Nghĩa. Mười năm rồi, công trình nghiên cứu của anh mãi chẳng thành công. Tiếng đồn vỡ lúc này chính là kết quả của 1 lần thất bại

Càng thất bại, Minh Nghĩa càng say máu. Anh lao vào công việc 1 cách quyết liệt hơn. Và có lẽ, vì thế anh không chọn được cho mình mối tình nào -Sao thầy không nói gì đi - Gia Hân đã nhặt xong mấy trái cam. Ngược đầu lên, thấy Minh Nghĩa như thể chết rồi trên ghế, cô lên tiếng - Giận em à ? -không có... - Như sự tỉnh cơn mê, Minh Nghĩa lắc đầu - Cảm ơn em đã quan tâm nhưng thật sự tôi chẳng bị bệnh gì. Em mang cam về nhà và giấu kín giùm tôi chuyện này

-không - Gia Hân ngúng ngẩy, lòng thầm ngạc nhiên cho thái độ của mình. Nước mắt lưng tròng, cô thấy mình khóc ngon lành như đứa trẻ.

-Gia Hân, em sao vậy? - Minh Nghĩa bối rối. Anh vụng về bước lại gần cô - Sao lại khóc? Thầy xúc phạm đến em à?

Tiếng thầy từ miệng Minh Nghĩa bật lên chẳng khác gì hồi chuông báo động. Gia Hân chột tỉnh. Cô thấy mình lớ bịch làm sao. Quynh quáng, cô ôm túi cam đứng dậy

-Ôi! Xin lỗi thầy. Em chào thầy em về

Cô đứng dậy ra về. Cuống quýt chân này dậm vào chân kia, vội vã

Thở ra 1 cái, Minh Nghĩa trở vào với công việc của mình. Nhưng 1 cái gì cứ

xâm chiếm lấy anh, dường như đôi mắt bồ câu long lanh đầy nước mắt đang ở cạnh bên anh. Dõi theo anh nhưng không biết đồng tình hay chê trách nữa Ngửa đầu ra sau ghế, lần đầu tiên trong cuộc đời mình, Minh Nghĩa nghe thèm 1 hơi thuốc đắng

-Tiểu Hàn à, có bao giờ cậu thấy lòng tự nhiên buồn, nhớ nhớ thương thương 1 người nào đó rồi muốn khóc không? - Gia Hân chợt hỏi 1 câu làm Tiểu Hàn bối rối. Chân tay như thừa thãi, cô tự hỏi lòng làm sao mà Gia Hân biết mình thầm yêu Khải Thành mà hỏi chứ? - Cái cảm giác đó thật hay, thật đậm ấm, và thật là...

-Gia Hân... - Đổ bưng mặt, Tiểu Hàn cắt ngang lời bạn - Ai nói cho cậu biết?

-Tự nhiên tớ nghĩ ra thôi - Đôi mắt Gia Hân mơ mộng - Thật mà, chẳng ai nói với tớ đâu

-Có lẽ vậy - Tiểu Hàn nhẹ thở ra - Mà cậu cũng tỉnh mắt thật, chẳng bù cho Khải Thành, người trong cuộc mà chẳng hiểu gì

-Cậu nói gì vậy? - Gia Hân quay đầu lại, vẻ ngạc nhiên - Sao lại có Khải Thành vào đây nữa? Bộ cậu ấy cũng...

-Vậy chứ hổng phải cậu...

Trời ơi, Tiểu Hàn bút tóc trách mình quá hồ đồ, đã vạch áo đưa lưng cho bạn thấy, vãi trời... vãi trời cho Gia Hân dùng hiểu. Nhưng... Gia Hân đã khẽ nhúu đôi mày thanh tú lại

-Cậu nói Khải Thành là người trong cuộc mà không hiểu gì, nghĩa là sao? À... hay cậu đã...

Không cần nói hết câu, chỉ cần nhìn mặt Tiểu Hàn đỏ ửng, Gia Hân đã hiểu ra sự việc, cô nói như reo

-Thì ra... 2 ông bà này .. À, ghê thật, tự bao giờ, sao không cho tớ biết

-Biết khi khô gì, tớ yêu người ta chứ người ta có thèm nghĩ đến tớ đâu mà nói - Chuyện đến nước này Tiểu Hàn không giấu nữa

Gia Hân chom chớp mắt lạ lùng

-Thật vậy ư ?

-Cậu không biết gì ư ? - Đến lượt Tiểu Hàn ngơ ngác - Vậy mà lúc nãy nghe cậu nói tớ cứ tưởng cậu đã biết rồi. Cái tâm trạng ấy...

-Cái tâm trạng ấy thì sao?

Gia Hân hồi hộp, Tiểu Hàn ra vẻ người có nhiều kinh nghiệm

-Cái tâm trạng ấy chỉ xuất hiện với những người con gái mang tâm sự trộm nhớ thâm yêu như tớ. À... hay là... - Tiểu Hàn như phát hiện ra, reo lớn - Cậu cũng...

-Nói bậy - Gia Hân đánh nhẹ xuống tay Tiểu Hàn. Đôi má hây hây đỏ. Mắt mọng nước mơ màng. Cô nghe trống tim mình đập rộn ràng qua hơi thở gấp

-Chắc tớ nói bậy thật rồi - Tiểu Hàn khẽ gật gù nói 1 mình - Cậu đã đính hôn với Trần Liêm, làm gì có chuyện thâm yêu ai nữa chứ

-Trần Liêm - Gương mặt Gia Hân chột sa sầm, cô nói lảng sang chuyện khác

- Rồi cậu tính sao?

-Tính gì cơ ? - Gia Hân không hiểu. Gia Hân chống tay lên cằm, đôi mắt xa xăm

-Thì chuyện cậu và Khải Thành. Cậu tính sao?

-Tớ đâu hay tới đó, làm sao mà tính được. À mà này... - Tiểu Hàn chột nghiêm nét mặt - Tớ cảm cậu thầy lay nói cho người ta biết. Chuyện của tớ, để tớ tự lo

-Ồ! - Gia Hân như suy nghĩ chuyện gì đó rất lung rồi nói - Nhưng theo tớ, cách cậu nói không hay lắm

-Vậy cậu có cách khác à? - Đôi mắt Tiểu Hàn mở to chờ đợi - Nói thử đi, phải làm sao chứ?

-Cậu phải làm cho Khải Thành hiểu được tình cảm của cậu

-Nói cho Khải Thành nghe! - Tiểu Hàn la lớn - Eo ôi, thà cậu bảo mình chết

còn hay hơn

-Sao vậy?

-Còn hỏi nữa, là con gái ai dám làm mấy chuyện này, xấu hổ chết được

-Có gì mà xấu hổ ? - Gia Hân không đồng ý - Yêu nhau thôi mà ..

- Đúng là gái có chồng nói chuyện nghe dạn quá - Tiểu Hàn lắc đầu rồi chột đứng lên - Thôi trưa rồi, tớ về đây

-Ừ! - Trái với thường khi Gia Hân không cảm chân bạn, dù hôm nay là chủ nhật, dù cả khu ký túc xá vắng tanh, dù cô rất ngại phải nấu và ăn cơm 1 mình. Vì sao vậy? Gia Hân nghe mệt mỏi, cô chỉ muốn lên giường nằm mơ mộng. Mà mơ mộng nhữNg gì? Sao lời Tiểu Hàn cứ vang hoài trong cô: "Cái tâm sự ấy chỉ xuất hiện với những người con gái đang yêu trộm, nhớ thầm thôi"

Mà cô yêu trộm, nhớ thầm ai? Liệu cô có dám thực hiện như lời mình đã khuyên Tiểu Hàn không? Dám tự mình tỏ lộ cho người ấy biết? Tự nhiên cô tủm tỉm cười. Như sương khói hình bóng người ấy hiện lên lơ mờ trước mắt. Nhưng là ai? Sao Gia Hân nghe ầm áp vô cùng. Xung quanh cô như ngập đầy hương hoa, tràn ánh sáng và réo rắt tiếng chim ngân...

Nợ Tình

Chương 6

Đưa tách cà phê lên môi nhấp nhẹ, Minh Nghĩa hài lòng đọc lại bài kiểm tra

của 1 sinh viên. Thật hoàn hảo, không chê vào đâu được. Mỉm cười, đặt bài kiểm tra xuống bàn, anh quyết định cho 1 điểm mười

Nhưng cây viết chưa kịp chấm vào tờ giấy đã nghe giọng bác bảo vệ vang vang ngoài cửa

-Thầy Minh Nghĩa lại có hoa, mời ra ký nhận

Ồ! Cả phòng học vụ xôn xao khi Minh Nghĩa trở vào, trên tay là bó hồng nhung to tướng. Nét chữ ai đó thật đẹp, thật rõ ràng duyên dáng đập mạnh vào mắt mọi người

-Thương tặng anh - Người yêu nhất đời em

-Chà chà! - Thầy hiệu trưởng lắc đầu. Sao đào hoa xẹt trúng trường chúng ta rồi. Thầy Minh Nghĩa có người yêu, quả là hiện tượng

-Cô ấy là ai vậy thầy? - Cô kế toán quan tâm - Sao không nghe thầy nhắc?

-Giấu kỹ ghê - 1 bạn đồng nghiệp vỗ vai - Bao giờ cho bọn này uống rượu mừng đây?

Bao nhiêu lời chọc ghẹo cùng bao nhiêu lời chúc tụng mà Minh Nghĩa cứ đứng yên bất động như hoá đá. Thấy kỳ lạ, thật không hiểu nổi. Bó hoa này là bó hoa thứ 8 anh nhận được trong tuần

Ai vậy nhỉ? Ngồi xuống ghế châm cho mình điếu thuốc, Minh Nghĩa nhìn chữ cố đoán người. Nhưng đoán mãi không ra người đã cố tình chọc ghẹo mình

Kệ nó đi! Nhẹ đặt bó hoa sang bên, Minh Nghĩa tiếp tục công việc đang dở của mình. Cả xấp bài kiểm tra đang đợi anh giải quyết

1 điểm mười rồi 1 điểm mười, Minh Nghĩa hài lòng với kết quả học tập của lớp Y5, lớp do anh chủ nhiệm. Bọn này quả thật ngoan, siêng năng nữa. 6 tháng rồi mà chẳng có lời phàn nàn hay trách móc nào

Bài của Gia Hân đây rồi, Minh Nghĩa biết dù không đọc đến tên cô Anh còn lạ gì nét chữ tròn tròn đẹp ngay ngắn, đều như in của cô chứ. Đúng là chữ

như người, nghịch ngợm dễ thương

Bao giờ cũng vậy, Minh Nghĩa không hiểu được tại sao mỗi lúc chấm bài Gia Hân, anh lại nhìn thấy gương mặt của cô lúc làm bài như vậy? Căng thẳng nhưng đáng yêu nhất là khi đôi lông mày hơi cau lại trên vầng trán nhỏ, gây ấn tượng vô cùng

Được lắm, Minh Nghĩa khẽ gật đầu vừa ý với cách mở đề gọn ghẽ của Gia Hân. Nhưng... cái gì đây? Đôi mắt anh như hoa lên, toé lửa. Gia Hân làm bài kiểm tra kiểu gì mà lạ vậy? Minh Nghĩa cố định tâm, đọc lại

-Thầy ơi!

Thầy dừng ngạc nhiên và giận dữ khi em đường đột mượn bài kiểm tra làm thư tỏ tình cùng thầy nhé. Bởi em đâu còn cách nào cũng đâu có dịp nào được nói chuyện với thầy 1 cách riêng tư

Đến đây thì thầy biết ai là chủ nhân của những bó hoa hồng rồi đó phải không? Là em đó. Thầy thấy hoa có đẹp không? Chắc là đẹp, vì em phải cố công lắm mới lựa ra được đó. Thầy có thấy xúc động không?

Em biết, tự nhiên nói yêu thầy như thế này thì đường đột quá. Nhưng... nếu không nói thì làm sao thầy biết được? Thầy ơi, thầy có yêu em không? Nếu có thì thầy cho em 1 điểm mười nhé?

Chào thầy, thầy ơi em yêu thầy lắm. Hãy cho em 1 cái hẹn đi. Em muốn đi chơi với thầy...

1 cái rùng mình rồi 1 cái rùng mình. Minh Nghĩa cảm giác bao nhiêu lông tóc trên người mình đều dựng đứng cả lên. Có phải Gia Hân không? Cô học trò thùy mị duyên dáng nhất Y5 lại có thể nói tiếng yêu 1 cách rõ ràng, thẳng thừng như vậy

Chắc mình mớ ngủ thôi, Minh Nghĩa rút khăn lau mồ hôi trán, nhưng vết rãnh cắn vào môi đau điếng lại như cảnh tỉnh với anh rằng: chuyện vừa xảy ra kia là sự thật. 1 sự thật cần anh giải quyết

Phải giải quyết ngay, dứt khoát không dùng dằng dặc được. Chẳng mất thời gian suy nghĩ anh ngoạch ngay con zero to tướng vào bài kiểm của Gia Hân. Rồi như thấy bao nhiêu đó chưa đủ, anh tô đậm 2 chữ never dưới chữ zero rồi gạch mạnh

Tại sao anh phải từ chối Gia Hân 1 cách phũ phàng và kiên quyết thế? Cô ấy không xứng với anh à? Ồ! Lạy trời, anh sẽ chết ngay nếu dám cho cô là người không xứng đáng. Tất cả chỉ vì... vì 1 cái gì đó thuộc về lương tâm và đạo đức

Dù chưa vợ, anh vẫn là 1 người đàn ông đứng tuổi. So địa vị anh là thầy, so tuổi tác anh lớn hơn cô những 15 tuổi. 1 cuộc tình khắp khiêng, bấp bênh như vậy sẽ chẳng bao giờ có kết quả tốt lành. Anh khổ, không đáng kể, chỉ tội nghiệp Gia Hân. Cô bé 19 tuổi, cô sẽ không chịu nổi áp lực của gia đình và xã hội

-Này có mộng mơ thì về nhà rồi hãy mơ với mộng, đến giờ lên lớp rồi kìa. - 1 cái đập mạnh vào vai, Minh Nghĩa bật nhanh người dậy, mặt tái mét lạnh run. Anh cứ ngỡ người bạn kia đã đọc được bức thư tỏ tình của Gia Hân

-Cậu...

-Cậu làm sao? - Người bạn vẫn tỉnh queo - Đến giờ vào lớp rồi. Đừng để lũ khỉ con mừng hụt

-Ồ! - Xếp gọn mớ bài kiểm tra, Minh Nghĩa bước đi lơ lửng. Sao anh ngại vào lớp Y5 quá. Gia Hân sẽ ra sao khi nhận được điểm không ngoài ý muốn? Minh Nghĩa nghe như mình có lỗi với cô

-Phong à! Em phát bài kiểm tra cho các bạn đi - Cô làm ra vẻ thản nhiên mà Minh Nghĩa nghe giọng mình khàn đi, kỳ lạ, vờ cầm quyển sách lên, anh len lén theo dõi diễn biến trên gương mặt của Gia Hân

Cô bé hôm nay diện đẹp như 1 nàng tiên. Dây ruy băng tím nhạt cài ngang mái tóc trông duyên dáng lạ. Gương mặt trắng hồng ngời lên hạnh phúc. Rồi

mắt sáng long lanh cô hồi hộp dõi theo xấp bài kiểm trên tay tên lớp trưởng - Gia Hân - Bài kiểm được phát cho cô Minh Nghĩa hồi hộp, tim như ngừng đập khi Gia Hân nhẹ đưa tay lật tờ giấy sang bên. Đôi mắt đang vui bỗng chốc xa xăm, đau đớn. Đôi môi nhỏ bặm vào nhau, Minh Nghĩa biết, cô đang cố nén lòng đừng khóc.

-Gia Hân, tờ được điểm mười, còn cậu bao nhiêu? - Cô bạn ngồi kế bên vô tình quay sang hỏi. không nhận được câu trả lời, cô tò mò kéo tay bạn lấy tờ giấy kiểm tra

-không - Minh Nghĩa giật thót người. Nhưng... hú vía quá. May mà Gia Hân giật kịp cô cho bài kiểm tra vào cặp trước đôi mắt mở to vì ngạc nhiên của cô bạn gái

-Thôi nào... - Cố trấn tĩnh mình, Minh Nghĩa vỗ vỗ tay nói lớn - Các em tập trung nghe thầy giảng bài đây. Hôm nay chúng ta sẽ học bài...

Đang thao thao nói, Minh Nghĩa chợt dừng lời. Gia Hân, sao đôi mắt cô như có lửa, nhìn anh đầy thù hận. Đừng, đừng bận tâm đến cô ấy. Minh Nghĩa tự dặn lòng lãng tía nhìn sang nơi khác

Nhưng... đôi mắt cô như có ma thuật soi thẳng vào tim anh. Để bất cứ hướng nào, kể cả khi quay lưng lại anh vẫn nhìn thấy nó: trùng trùng, căm hận

Những câu chữ vụng về, rời rạc. Chưa bao giờ Minh Nghĩa giảng bài như vậy. Đã bối rồi, càng bối rồi hơn, anh có cảm giác tiết học này như kéo dài vô tận...

-Rồi sao hả mẹ? - Nhật Hạ kêu lên sốt ruột khi thấy mẹ chợt dừng câu chuyện giữa chừng. Anh nắm tay bà nôn nóng - Hà? Sao mẹ không kể tiếp đi

-Mẹ... - Bà Hân ngập ngừng, chưa biết mở lời sao cho con hiểu thì cánh cửa ngoài bật mở. Ông Nghĩa đã đứng đấy từ bao giờ. Bước hẳn vào nhà, ông

tiếp luôn câu chuyện

... Rồi sau đó là 1 thời gian dài bình lặng. Cô bé Gia Hân như nhận thức được chuyện mình làm là nông nổi, hồ đồ. Cô cảm thấy giận mình và quyết định quên đi tình yêu đó bằng cách lao mình vào học tập. Cô đã đạt được điều mình muốn, kết quả học tập ngày 1 cao lên. Vào lớp, đến giờ thầy Minh Nghĩa, cô không còn cảm thấy buồn tủi nữa. Đôi mắt đẹp của cô không còn mở to bất động nhìn thầy thù hận. Những lúc nghe giảng bài hay, đôi mắt đó đã biết sáng lên, chớp chớp tia tinh nghịch

Nhưng Gia Hân lại không ngờ được 1 điều, đúng vào lúc tình yêu nguội lạnh giữa trái tim cô thì cũng là lúc Minh Nghĩa nghe trái tim mình còn cào 1 tình yêu cháy bỏng

Từ lúc nào và tự bao giờ Minh Nghĩa đã yêu người con gái ấy, anh không biết, chỉ biết nó tự nhiên như cơn gió, mùi hương thấm dần vào trái tim anh, để mỗi lúc đêm về, trần trọc trên chiếc giường rộng thênh thang, anh nhận thức được 1 điều mà từ trước đến giờ anh không hề nghĩ đến. Đó là sự cô đơn, là cảm giác lạnh lùng trống vắng. Anh cảm thấy biếng ăn, cơ thể rã rời mỗi lúc Gia Hân vắng học. Và đến khi nhìn thấy cô vui vẻ leo lên chiếc xe cho 1 thằng bé chở đi, Minh Nghĩa biết mình đã yêu cô bằng 1 cảm giác quặn đau trong lồng ngực

Dần vặt, dần đau, giữa con tim và lý trí, bao ngày rồi Minh Nghĩa mới dứt khoát được lòng mình. Anh quyết định tỏ rõ lòng mình cho cô biết mà không sợ dự luận bạn bè đàm tiếu

Anh là thầy, là người lớn hơn Gia Hân những 15 tuổi thật. Nhưng có lỗi gì đâu khi cô đã quá tuổi thành niên, sắp ra trường và khi anh chưa có vợ. Anh đến với cô bằng con tim chân thật không lừa dối thì sợ gì miệng lưỡi người đời

Quyết định xong, sáng hôm đó Minh Nghĩa tươi tỉnh diện cho mình 1 bộ đồ

thật kẻo, mua 1 bó hoa hồng, anh lấp ló trước cổng trường như 1 kẻ tình si, hồi hộp chờ Gia Hân tan tiết học

Đang hớn hở bước nhanh cùng đám bạn. Gia Hân chợt giật mình nghe giọng Minh Nghĩa vang ở sau lưng

-Gia Hân, thầy có chuyện muốn gặp em

- Dạ!

Đôi mắt tròn quay lại, vẻ ngạc nhiên. Minh Nghĩa chợt run bắn cả người.

Quên mất điều mình muốn nói, anh lắp bắp

-Thầy muốn bàn với em... về chi tiết buổi cắm trại cuối tuần, em lên chờ thầy ở câu lạc bộ.

Vấn đề ấy thường thì thầy vẫn bàn với lớp phó văn thể mỹ. Gia Hân lạ lùng.

Cô là lớp phó học tập, liên can gì chứ?... Nhưng chưa kịp mở lời, thầy Minh Nghĩa lại bước đi vội vã. Túng thế, cô đành gật đầu từ giã mấy bạn rồi ôm

cặp bước trở vào trường, lòng hoang mang nghi hoặc

Vào đến câu lạc bộ, cô thấy Minh Nghĩa đã ngồi ở đấy từ bao giờ. Khép nép, cô bước lại gần anh, giọng trong veo

- Dạ thưa thầy, em mới đến

-Ồ!

Minh Nghĩa lại giật mình làm Gia Hân không hiểu. Quái, sao hôm nay thái độ của thầy lạ thế? Đôi mắt tròn to, cô nhìn anh chờ đợi

-Ngồi đi em!

Vuốt mặt lấy bình tĩnh, Minh Nghĩa cảm giác chân tay mình thừa thãi. Đứng trước đám học trò anh thật tự tin, vậy mà đứng trước Gia Hân, anh lại nghe bối rối

-Thầy... - Sau mấy phút ngập ngừng anh nói nhanh - Thầy muốn mượn lại bài kiểm tra của em

- Dạ.

Gia Hân mở cặp lấy ra bài kiểm tra đỏ chói điểm mười mới nhất. Minh Nghĩa lắc đầu

-Không phải bài này, thầy muốn mượn bài... mượn bài em bị không điểm

-Thầy... - Đôi má Gia Hân thoáng đỏ bừng, cô cúi gằm xấu hổ - Em xin thầy đừng nhắc lại. chuyện đó... Xin lỗi thầy... em đã quên rồi

-Nhưng thầy muốn nhớ, Gia Hân! - Đôi mắt Minh Nghĩa van lơn - Em hãy lấy bài kiểm tra ấy ra đi, thầy có chuyện muốn nói với em

E dè nhưng không dám cãi, Gia Hân mở cặp lấy ra bài kiểm tra đã nhàu nát và lấm lem nước mắt. Đặt nó xuống bàn, 2 tay xoắn vào nhau, cô không hiểu Minh Nghĩa muốn tìm gì trong bài kiểm tra xa xưa ấy

À! Hay là... Gia Hân chợt run bắn người lên. Trời ơi, sao mà cô ngu ngốc thế. Thầy muốn tịch thu bài kiểm, nộp lên phòng giám hiệu làm tang chứng kỷ luật cô Biết vậy lúc này cô giấu đi, bảo là xé rồi có hay hơn không.

Những giọt mồ hôi sợ hãi lăn dài i trên thái dương cô

-Gia Hân, thầy trả lại bài kiểm cho em nè

- Dạ - Mừng còn hơn bắt được vàng, Gia Hân chụp nhanh tờ kiểm tra cho vào cặp, vội vã đứng dậy, chỉ sợ thầy đổi ý

-Gia Hân, sao em không xem lại? - Vẫn ngồi yên, Minh Nghĩa nhìn Gia Hân rất lạ. Trông thái độ cô luống cuống mới đẹp làm sao

- Dạ.

-Mở ra xem đi em - Giọng anh mềm và êm như gió. Gia Hân bỗng rùng mình, cô đảo mắt nhìn quanh. Sân trường quanh vắng chỉ có tiếng chim hót véo von ngoài cửa sổ.

-Ừ, xem đi em - Đôi mắt anh khuyến khích. Gia Hân mở to tờ bài kiểm. Gì thế này? Ôi, mắt cô có bị hoa không? Con số zero to tướng biến mất rồi. 1 điểm mười đỏ tươi như đang cười cùng cô vậy. Cả chữ never cũng bị bỏ mất chữ "n". Trước mắt cô bây giờ là chữ "ever" được tô thật đậm và .. từ lúc

nào trên tay thầy xuất hiện 1 bó hồng tươi thắm

-Thầy...

Gia Hân bàng hoàng. Minh Nghĩa từ từ đứng dậy

-Gia Hân, em có cho thầy chuộc lại lỗi của mình không?

1 cái chớp mắt rồi nhiều cái chớp mắt, Gia Hân như bị biến thành người sáp.

Miệng cứng đờ, thân mình tê cứng. Cô thật không biết nói gì với Minh

Nghĩa. Cả bó hoa hồng kia nữa. Cô cũng không biết mình có nên nhận nó

hay không

Bởi lẽ, chuyện xảy ra sao quá bất ngờ, đột ngột. Còn hoang đường hơn cổ tích thì làm sao cô tin được chứ? Rồi bỗng nhiên Gia Hân nghe sợ hãi.

Buông tờ kiểm tra rơi xuống đất, cô lắc đầu như 1 kẻ động kinh

-Không... không... thế nào đâu - Cô chạy nhanh ra cửa quên mất rằng, chiếc cặp của cô vẫn còn bỏ trên bàn

Rồi từ đó 2 người như lao vào trò chơi trốn tìm, đuổi bắt. Gia Hân cứ chạy và Minh Nghĩa cứ đuổi theo. Bất chấp dư luận, bất chấp sự đàm tiếu của bạn bè, anh công khai bày tỏ tình cảm của tình cho tất cả mọi người cùng biết. Sáng sáng anh lái xe đến ký túc xá đón cô, chiều chiều lại đứng trước cổng trường chờ đợi. Dù cô luôn tìm mọi cách lánh mặt từ chối, anh vẫn không nản lòng. Kiên trì như con nhện đợi mồi, anh chăng lưới dệt mộng tình cho trái tim mình

Càng bị cô lẩn tránh, chối từ, anh càng yêu mãnh liệt. Bỏ cả công trình nghiên cứu, tối ngày anh dệt mộng. Còn Gia Hân, cô không hiểu sao mình lại lẩn tránh anh. Tự nhiên cô thấy sợ 1 nỗi sợ hãi vô tình cứ lớn dần trong tim cô

Tại sao? Có phải mình đã không còn yêu anh nữa? Hàng đêm, nép mình sau khung cửa sổ, nhìn bóng anh bơ vơ giữa lòng thành phố, co ro trong cơn lạnh, đốm thuốc trên môi anh cháy lập lòe, cô cứ tự hỏi thăm và không tìm

ra câu giải thích. Cô chỉ nghe trống tim mình vang lên từng đập, tay chân thừa thãi, và má đỏ bừng mỗi lúc đối diện với anh

Bạn bè đàm tiếu, ánh mắt khinh miệt của thầy cô rọi vào Minh Nghĩa làm cô thấy xốn xang khó chịu. Bao nhiêu lần cô đã van xin anh bỏ cuộc. Hãy quên đi 1 mối tình không có tương lai. Bảo anh quên nhưng liệu cô có quên được anh không? Sao buổi chiều nay Gia Hân bỗng nghe hồn quạnh vắng, nghe cô đơn như cuộc đời vừa thiếu mất 1 cái gì thiêng liêng lắm

Về gần đến ký túc xá rồi, Gia Hân mới nhận ra cảm giác trống vắng đó từ đâu mà có. đường phố vẫn nhộn nhịp hàng người xe như nước chỉ thiếu mỗi chiếc Mercedes của thầy mà cô lại tưởng như trước mắt mình là bãi tha ma, hoang tàn, quạnh quẽ

Tại sao thầy không đến? Gia Hân chợt buồn hụt hẫng. Từ lâu cô đã làm quen với cảnh đưa đón của thầy rồi. Dù không nói chuyện, dù trên đường kẻ trước người sau, cô vẫn thấy ngập lòng cảm giác an toàn, cảm giác được chở che, yêu mến. Nhưng sao hôm nay... Gia Hân chợt rung mình, lo lắng. Lẽ nào thầy đã không còn kiên nhẫn? Thầy bỏ cuộc rồi

Thất vọng, hụt hẫng, Gia Hân tấp vào 1 quán nước lề đường. Gọi 1 ly măng cầu xay, cô thấy lòng buồn rưng rưng muốn khóc. Tự nhiên cô hờn Minh Nghĩa quá. Sao anh không tiếp tục đón đưa cô Con gái người ta chỉ vờ làm cao 1 chút, chưa gì đã bỏ cuộc rồi. Tình yêu của anh giản đơn và tầm thường như vậy sao? 1 giọt nước mắt ứa ra. Gia Hân chợt hiểu lòng mình. Thì ra cô vẫn yêu anh, cảm giác sợ hãi lẩn tránh của cô chỉ là 1 biểu hiện tâm lý thường tình nhi nữ. Càng yêu càng tự ái, càng mặc cảm và cô đã mặc cảm thật nhiều với 1 lần tỏ tình bị người từ chối

-Gia Hân, thầy xin lỗi vì đã làm em hụt hẫng - Minh Nghĩa mệt mỏi với đầu tóc rối bù chợt xuất hiện trước mặt Gia Hân - Nhưng thầy không biết phải làm sao. Ba của thầy bị bệnh

-Em hiểu, em hiểu mà - Gia Hân cười tươi trong làn nước mắt nhạt nhoà.
Nỗi vui mừng đã khiến cô không kìm hãm được lòng của mình - Thầy đâu
nỡ để em buồn

-Sao em lại buồn hụt hẫng?

Hiểu, nhưng Minh Nghĩa vẫn muốn nghe cô tự thú nhận. Gia Hân nhẹ cắn
ngón tay, xấu hổ.

-Vì người ta tưởng thầy bỏ cuộc, không thương nữa

-Never! - Minh Nghĩa nhìn sâu vào đôi mắt Gia Hân, nghiêm giọng - Tôi
không bao giờ bỏ cuộc, 1 khi đã xác định đó là tương lai, là hạnh phúc của
đời mình

-Thầy bảo em là tương lai, là hạnh phúc của thầy ư? - Gia Hân cố giấu vẻ tự
hào - Nhưng còn sự nghiệp, thầy phải...

- Đừng nhắc đến sự nghiệp giữa lúc này - Minh Nghĩa nhẹ đặt ngón tay lên
môi cô - Gia Hân, em nhận lời thầy chứ?

-Thầy biết rồi sao còn hỏi nữa?

Gia Hân nghiêng nghiêng đầu, mắt tròn xoe ngơ ngác, Minh Nghĩa lắc đầu

-Nhưng tôi vẫn muốn nghe từ miệng em lời xác nhận. Em nói đi, em có yêu
tôi không?

-Thầy kỳ quá - Gia Hân đỏ bừng đôi má, cô vụt đứng dậy bỏ đi nhanh - Là
con gái, ai mà trả lời mấy câu như vậy được

-Thế... - Minh Nghĩa gọi đuổi theo - Em có nhận lời mời đi xem phim với tôi
tối nay không?

-Em không biết - Gia Hân tiếp tục nhảy chân sáo trên đường. Minh Nghĩa
không đuổi theo cô Mím cười hạnh phúc, anh nâng ly mừng cầu uống còn
dang dở của Gia Hân uống cạn, lòng vui như mùa xuân đang trải hội.

-Gia Hân, ba có chuyện muốn nói với con, con có thể ra ngoài với ba 1 lát? -
Vừa đi học về, Gia Hân đã thấy ba ngồi ở phòng khách ký túc xá tự bao giờ.

Như nóng lòng, vừa nhìn thấy mặt con, ông nói ngay

- Dạ - Ngõ ngang, Gia Hân ôm cặp bước theo cha ra hành lang vắng. Có chuyện gì thế nhỉ? Cô cảm thấy hoang mang. 6 năm rồi, từ lúc cô xin cha tách ly gia đình bước vào môi trường đại học, đây là lần đầu tiên ông đặt chân đến ký túc xá tìm cô - Có chuyện gì vậy ba ?

-Trần Liêm sắp về nước! - Ông vào đề 1 cách thẳng thừng - Nó vừa gọi điện cho ba

-Về nước thì sao chứ? - Gia Hân hỏi thản nhiên, như cái tên Trần Liêm ấy đối với cô chẳng có chút ấn tượng nào. Mà thật vậy, từ lâu cô như đã gạt cái tên ấy ra khỏi tâm trí của mình

-Còn sao nữa - Ông trợn mắt nhìn cô rồi hạ giọng - Con thiệt tệ, 6 năm trời vậy mà chẳng gửi cho chồng con được bức thư nào

-Hắn méc ba ư ? - Về mặt Gia Hân khinh khỉnh tự nhiên cô thấy ghét hẳn

-Nó không méc, tự ba tìm hiểu ra thôi - Sợ cô giở chứng ông nói như năn nỉ

- Gia Hân à, sáng mai con có rảnh không ?

Rõ ràng là có, nhưng Gia Hân lắc đầu

-không, sáng mai con có tiết kiểm tra quan trọng lắm

-Con xin nghỉ được không ? - Ông nhìn cô khẩn khoản - Sáng mai chồng con về, con đi với ba ra sân bay đón nó

-Trời ơi - Gia Hân nhăn mặt rồi la lớn - Xin ba đừng 1 chồng con, 2 chồng con như vậy. Đã cưới nhau đâu chứ ?

-Con sao vậy ? - Ông giật mình nhìn thái độ khó chịu của con. Lẽ nào... Ông dặng háng - Đừng quên lời hứa của con trước khi đi học

-Hứa gì chứ ? - Gia Hân gắt gỏng rồi chợt nhớ đến năm học còn lại của mình. Sợ Ông bắt nghỉ, cô dịu giọng - Nhưng chưa đủ 7 năm mà, ba về bảo hắn tiếp tục ra nước ngoài đi. Dường như ba có mấy chi nhánh ở Canada cần người cai quản

-Sao con không thích chồng con ở lại vậy ? - Ông nhìn con dò xét - Ba đã nghe lời con, bảo hấn đi 6 năm rồi

-Thì ba cũng nghe lời con - Gia Hân vuốt ngực ông - Cho hấn đi thêm năm nữa

-Không được - Nhìn vẻ mặt xụ xuống của con, ông nói tiếp - Nhưng không phải tại ba mà tại ông nội hấn. Ông bệnh nặng, không biết mất lúc nào, nên ba không thể đẩy hấn đi được

-Nhưng mà... - Gia Hân chu môi

Ông nghiêm giọng

-Nhưng mà sao ? Hay là con đã...

Ông không dám nói hết ý nghĩ vừa chợt đến. Ồ, không đâu. Ông lắc đầu như tự khản định với mình

-Mà ba hỏi, ngày mai con có ra phi trường với ba không ?

Rất muốn nói không nhưng lại sợ làm ông nghi ngờ. Gia Hân nhẹ gật đầu

-Vậy há - Ông mừng như mở hội - Vậy ba về, ngày mai ba đến đón con

- Dạ.

Chia tay ông miệng mỉm cười nhưng Gia Hân lại nghe rầu rĩ.

6 năm trôi qua sao nhanh như giấc mơ Lần đầu tiên trong cuộc đời cô biết hối hận cho việc mình làm. Ngày ấy, lúc nhận lời cha chịu làm vợ Trần Liêm, cô hãy chỉ là đứa bé ngây thơ chưa biết yêu là gì cả. Trong nhận thức của cô, 7 năm là 1 khoảng thời gian dài vô tận. Cô chỉ biết nghĩ đến việc được tung tăng trong giảng đường đại học, được tự do sống đời tự lập mà chẳng hề nghĩ rằng 7 năm rồi cũng trôi qua, rồi có lúc cô phải trở thành vợ người mà cô không hề yêu

Làm sao, làm sao bây giờ ? Ngã người xuống giường, Gia Hân nghe rồi rầm. Bây giờ thì cô đã lớn, đã biết thế nào là tình yêu, là hạnh phúc vợ chồng. Cô không thể làm vợ Trần Liêm cũng như không thể gạt bỏ MN ra khỏi trái tim

mình. Nhắc đến MN, Gia Hân đột nhiên run sợ. Đường như cô có lỗi với anh. Không đâu, em thật sự không muốn giấu anh, cũng như không định lừa dối anh. 4 năm mê đắm trong tình yêu cao thượng của anh, em như quên mất mình đã có chồng. Em đã không hình dung đến lúc Trần Liêm quay trở về nhắc lại lời hứa cũ. Em cứ ngỡ 6 năm nơi trời Mỹ hán đã tìm được cho mình cô gái khác. Vậy mà...

Nhưng anh hãy yên tâm, em sẽ không phụ anh đâu. Có chết em cũng chỉ yêu có anh thôi. Sáng mai này, ra phi trường, em nhất định nói rõ với Trần Liêm rồi sự thể có ra sao cũng mặc. Ba có thể đánh em, giết em nhưng không thể bắt em xa anh được

An lòng với cách giải quyết của mình, Gia Hân ngủ thiếp đi lúc nào không biết

Mặc 1 chiếc áo nhăn nheo cùng cái quần bạc màu, thêm 1 cây kẹp nơ cũ cài xề xệ sau mái tóc, vậy mà Gia Hân vẫn còn cảm thấy mình đẹp quá. Mượn thêm đôi dép kẹp của nhỏ bạn cùng phòng, Gia Hân quyết làm cho Trần Liêm phải xấu hổ với bạn bè vì vẻ quê mùa xấu xí của cô

-Trời ơi! Gia Hân, con ăn mặc kiểu gì kỳ vậy? Áo đầm đâu ? - Quả nhiên như dự đoán, vừa trông thấy cô, cha đã nhăn mặt la oai oái

-Mau vào mà trang điểm lại đi

-Con thích mặc như vậy, ba không chịu .. thì thôi .. con không đi đón nữa - Gia Hân phụng phịu, cô như ngầm thông báo với cha, cô sẵn sàng phá bỏ hợp đồng

- Thôi được, thôi được rồi - Trước vẻ cương quyết của cô, ông đầu dụi - Sợ con quá. thôi, cha con ta đi nhé

- Dạ...

Chưa kịp làm ông vui, không đầy 5 phút sau Gia Hân lại chọc ông tức sôi gan bằng cách mua 1 bó huệ trắng to tướng thay vì 1 bó hoa hồng như ông

tưởng

-Con có biết hoa huệ để làm gì không chứ?

Cố lắm mà ông cũng phải gất lên, trong lúc Gia Hân cứ tỉnh queo, ngây thơ nói

- Dạ để tặng

-không phải đâu cô chủ - Viên tài xế chen vào - Hoa huệ trắng chỉ dùng tặng cho người đã chết. không ai lại đem tặng cho chồng chưa cưới của mình

-Vậy hả? - Nét mặt cô ngây thơ vô tội vạ - Nhưng tôi lỡ mua rồi, làm sao đây? Quăng bỏ hả? - Nâng bó hoa lên dợm quăng qua cửa xe

-Thôi được rồi - Ông hàm hàm nét mặt - Thằng Liêm theo tây lắm, chắc nó không dị đoan đâu. Chắc vậy

Gia Hân càng nổi bật với cách ăn mặc kỳ quái và bó huệ trên tay Mọi người ai cũng đưa mắt nhìn cô lạ lẫm. Chắc cô đi đón linh vị người thân. Thật tội nghiệp! Thế là ai cũng nhường đường cho cô, không chen lấn

Hôm nay Trần Liêm diện đẹp như 1 ông hoàng. Áo chèn đen lấp lánh kim tuyến, bóp Việt Kiều đeo lưng lẳng bên hông, miệng ngậm điếu xì gà, cùng chiếc kiếng đen càng khiến anh nổi bật hơn giữa đám thương gia bình dị.

Trên tay là bó hồng đỏ thắm mua tại sân bay quốc tế Singapo, mắc gấp mười lần giá bình thường. Trần Liêm vừa đi vừa tự hào huyên thuyên với 2 người bạn về cô vợ chưa cưới của mình, thích thú hình dung đến vẻ mặt ngệt ra vì ngạc nhiên của chúng. Gia Hân đúng là cô gái đẹp tuyệt vời, anh nghe trống tim mình đập nhanh hồi hộp

Nhưng... cái gì đây? Trần Liêm lột kiếng đưa tay dụi mắt, thậm mong ánh nắng chớp chờn đã khiếm mình trông gà hoá cuốc. Song không phải, rời khỏi hàng người đứng đợi, cô gái quê mùa ăn mặc chẳng giống ai, tay ôm bó huệ trắng đang tiến lại gần anh chính thật là Gia Hân - cô vợ sắp cưới mà anh đã tự hào khoe với 2 người bạn

Phi trường rộng mà Trần Liêm thấy như không có chỗ để đi. Đất sao cứng quá, không nứt ra cho anh chui xuống. Má đỏ bừng xấu hổ, anh nghe 2 người bạn nói với nhau

-Con nhỏ ôm hoa huệ đó chắc là ở dưới quệ Tội nghiệp, không biết đi đón ai mà mắt cứ nhìn tụi mình hoài

-Nhìn Trần Liêm đó. Thấy hấn ăn mặc như vậy, chắc con nhỏ tưởng gặp diễn viên điện ảnh, không khéo lại xin chữ ký

-Anh Trần Liêm - Như không biết đến nỗi lòng của chồng, từ đằng xa, Gia Hân đã cất tiếng gọi oang oang. Bao nhiêu cặp mắt đổ dồn về, để phút chốc cả 2 trở thành trung tâm dòm ngó. - Em đi đón anh nè

-Ồ - Trần Liêm đưa tay vuốt mặt, cố nén mà mặt anh vẫn đỏ bừng lên xấu hổ. Trong lúc 2 thằng bạn cứ ngây người ngó chăm chăm

-Anh biết không, lúc em mua hoa huệ đón anh - Gia Hân lại đưa cao bó hoa nói lớn khoe với tất cả mọi người - Anh tài xé bảo hoa này chỉ dành để phúng điếu, cúng cho người chết. Em đã toan bỏ nó rồi nhưng ba bảo không sao, anh tây lắm chắc không dị đoan, mà anh có dị đoan không vậy?

-Ồ không - Lắc đầu mà mặt Trần Liêm tái mét không còn giọt máu nào. Bởi anh là 1 kẻ vốn tin vào điềm báo

-Vậy thì may quá - Gia Hân nhảy lên mừng như đứa trẻ - Em tặng cho anh nè

-Cảm ơn em không Ghê sợ, Trần Liêm nhận bó huệ rồi dịu dàng tặng lại cô bó hồng

-Trời ơi, đẹp quá - Gia Hân đưa lên mũi ngửi rồi chột hỏi - Bao nhiêu vậy anh?

-Năm trăm ngàn - Trần Liêm nói nhỏ nhưng cô lại la to

-Năm trăm ngàn! Chèn ơi, anh sang quá. Năm trăm ngàn, bằng tiền ăn của em 2 tháng đó

Cô ả keo kiệt quá, 2 người bạn của Trần Liêm đưa mắt nhìn nhau vẻ nghi ngờ. Có thật cô là con gái duy nhất của vua đồ cổ Đông Nam Á này không? Sao quê mùa và thô kệch vậy! Dọc đường cứ đòi ăn đủ thứ, hết bún riêu rồi lại đến chè đậu xanh bánh lọt.

Nợ Tình

Chương 7

-Vẫn không liên lạc được với anh ấy sao? - Tiểu Hàn hỏi ngay khi nhìn thấy vẻ mặt thảm não của Gia Hân - Người ta bảo sao?

Không trả lời, Gia Hân mệt mỏi thả người xuống ghế xích đu Mở bốp, cô lấy ra 1 phong thư đã dán tem trao cho bạn

-Lại không có người nhận hả? - Đọc qua dòng chữ bưu điện đóng trên thư TK la lớn - Sao kỳ cục vậy? Bao nhiêu lá thư rồi, lá nào cũng không có người nhận là sao chứ?

Thở ra 1 hơi dài, Gia Hân chán chường bỏ lại phong thư vào bốp. Giá mà cô có thể trả lời Trần Liêm câu hỏi đó. 2 tháng rồi Minh Nghĩa biến mất. Nói rằng anh tự dung biến mất thì cũng không đúng lắm. Vì hôm ấy, trước khi đi, anh có đến gặp cô

-Gia Hân, anh có chuyện đi xa thành phố hơi lâu. Em ở nhà ráng học, phải ngoan. Giữ gìn sức khỏe, mai một về anh cung nhiều. Nhớ... đừng khóc nhé...

Vuốt nhẹ má cô 1 cái, nhanh như tia chớp Minh Nghĩa nhảy vọt lên chiếc Mercedes đã đề máy sẵn. Chiếc xe vút đi nhanh, anh không hay sau lưng cô bé của mình vừa đưa tay lên chạm mắt

Đây không phải là lần đầu anh xa cô lâu như vậy. 4 năm yêu nhau, Gia Hân từng chứng kiến và rất thông cảm cho anh. Là 1 giáo sư có tài, anh luôn bị các trường khác gửi thiệp mời đứng lớp

Nhưng... lần này thì khác, tiễn anh đi mà lòng cô lại nao nao như linh tính 1 chuyện không hay đang dần đến

Sao kỳ lạ vậy? Gia Hân tự hỏi rồi thầm đoán. Chắc vì cô chưa kể được với anh chuyện Trần Liêm vừa về nước

-Trời ơi! Cái ông Minh Nghĩa này thiệt là kỳ cục quá, lúc nào không đi lại lựa ngay lúc rồi rắm này mà biến mất. Hay là muốn cao chạy xa bay, muốn tìm người khác chứ?

Lời ca thán của Trần Liêm chẳng khác gáo dầu đổ vào ngọn lửa lòng lo lắng của Gia Hân. không nghĩ anh tệ bạc .. Nhưng .. sao anh lại chẳng nhận thư cô Rõ ràng đó là địa chỉ trường anh đang dạy mà...

-Thôi đi bà, người ta đang lo, không giúp được thì thôi còn nói bậy

Giọng Khải Thành chột vang thật lớn làm Gia Hân giật mình quay lại. Thấy anh cô mừng như bắt được vàng

-Ôi, Khải Thành, gặp cậu tớ mừng quá

-Tôi nói bậy hồi nào? - Bị la, Trần Liêm giận lắm, cô quay đầu lại, 2 mắt tròn vo sinh sự - Bọn đàn ông các người vô tình vô nghĩa lắm. Biết đâu giữa lúc con Gia Hân khổ sở, đau đớn, cái tên Minh Nghĩa ấy lại nhờ nhờ cặp tay con nhỏ khác không chừng, ai mà...

-Tiểu Hàn! - Khải Thành hét lớn cắt ngang lời cô - Cậu đến đây an ủi giúp Gia Hân hay là làm cho cậu ấy thêm lo lắng?

-Thì .. - Tiểu Hàn chột nhớ. Cô cắn nhẹ môi mình rồi lại nói - Nhưng tại tôi

tức quá mà. Ai đời ..

-Gia Hân à! - Khải Thành chấm dứt cuộc cãi vã với Tiểu Hàn bằng cách đột ngột quay sang nói với Gia Hân - Chuyện đến nước này cậu tính sao?

-Còn tính sao nữa - Gia Hân thở dài thườn thượt, đôi mắt đẹp u buồn - Tôi thật sự bế tắc rồi

Tiểu Hàn bị cụt hứng bởi thái độ của Khải Thành, quay sang nói với Gia Hân

-Theo tôi, cậu cứ nói sự thật cho bác biết, rồi nhất định đòi từ hôn cho bằng được. Thời buổi này rồi, cậu còn sợ gì nữa chứ?

-Tiểu Hàn nói đúng đó - Khải Thành nhìn Gia Hân có vẻ đồng ý. Nhưng đôi mắt cô lại mênh mông như nghĩ đến 1 điều gì

Cách giải quyết của Tiểu Hàn không phải cô chưa nghĩ đến. Song... mấy lần mở miệng muốn nói với ba, cô không biết phải bắt đầu từ đâu và ra sao. Hơn ai hết cô hiểu rõ tính khí của cha Ông rất công bằng và uy tín. Hợp đồng do chính miệng cô đặt ra và đã ký kết, làm sao mà nuốt lời cho được

Hơn nữa, lý do của Trần Liêm rất ư là chính đáng. Ông nội của anh đang hấp hối trên giường bệnh. Cưới cô, anh chỉ muốn làm tròn điều ước muốn cuối cùng của ông thôi

Làm sao? Làm sao bây giờ? Gia Hân đưa mắt nhìn 2 người bạn như cầu cứu. không thể chần chờ, do dự nữa. Ngày cưới đã được ấn định rồi. chỉ còn 1 tuần lễ nữa thôi

-Rồi mình tính sao đây? - Tiểu Hàn như bị bối rối trước những giọt nước mắt của Gia Hân, cô ngược nhìn Khải Thành hỏi nhỏ?

-Hết cách rồi - Nhẹ nhún vai. Khải Thành trả lời bất lực. Bất lực cho Gia Hân mà bất lực cho chính cả bản thân mình. Từ lúc biết cô và Minh Nghĩa yêu nhau, anh đã biết mình không còn hy vọng. Song thà cô lấy Minh Nghĩa, anh còn đỡ đau hơn. Thời gian lặng lẽ trôi, bóng nắng nhạt dần, vậy mà cả 3

vẫn ngồi bên nhau bất động. Nghe hơi thở quyện vào nhau, chưa bao giờ họ cảm thấy gần gũi và yêu thương nhau như vậy

Rồi mình phải lấy chồng, phải sống với người chẳng hề yêu thương - Gia

Hân ghen ngào. Trong 1 phút trái tim cô muốn vùng lên, phản kháng.

Muốn bảo vệ mối tình đầu trong trắng ngây thơ Nhưng tấm thân yếu đuối mảnh mai của cô lại bất lực. Cô không dám bỏ nhà ra đi hay làm 1 việc liều lĩnh nào để chống lại cha

Chết ư? Tự nhiên cô như bừng tỉnh với ý nghĩ này. Có lẽ đây là cách giải quyết hay nhất. Chỉ 1 liều thuốc, nhẹ nhàng thôi, là mọi chuyện sẽ vào quên lãng. Sẽ kết thúc sẽ... tâm tư cô bay bổng trong cảm giác vô ý thức. Rồi cô sẽ ở đâu trong cõi mệnh mông vô hình ấy? Linh hồn cô liệu có tồn tại và có còn biết yêu không?

-Gia Hân, anh muốn gặp em, em đồng ý cho anh nói chuyện riêng vài phút chứ?

Giọng nói nhỏ nhưng tác động hơn sấm nổ ngang tai. 3 người đồng kinh hoàng mở bừng mắt. Mặt tái xanh, trống tim đập mạnh, chân tay đầm mồ hôi, kinh hoàng hơn khi gặp quỷ?

-2 bạn thông cảm, mình chỉ nói chuyện với vợ của mình mấy phút thôi

Khi danh từ vợ được thốt lên, họ mới hết bàng hoàng, mới nghe chân chạm đất. Đưa mắt ngó Khải Thành, Tiểu Hàn thấy đầu anh nhẹ gật rồi cả 2 đồng đứng lên, lặng lẽ bước ra ngoài

Còn Gia Hân, sau cái giật bắn người, cô lại trở về với trạng thái mơ màng.

Mọi giác quan như tê liệt trong cô, để cô không còn biết ngạc nhiên hay lạ lẫm việc Trần Liêm đột nhiên xuất hiện trong nhà của Khải Thành. Đôi mắt mở trừng trừng, cô coi sự hiện diện của anh là tất nhiên, là không có gì đáng nói

-Gia Hân, anh muốn nói chuyện với em - Trần Liêm kéo chiếc ghế ngồi đối

diện với cô qua chiếc xích đu - Còn nếu như em cảm thấy anh nói chuyện với em thân mật quá thì - Anh đằng hắng lấy giọng lạnh lùng - Gia Hân, tôi có chuyện cần bàn với cô Được chứ

-Vâng

Bây giờ Gia Hân mới ngẩng đầu lên, mắt vô hồn. Trần Liêm se se điều thuốc trong tay

-Gia Hân, nếu như tôi đoán không lầm. Trái tim cô đang đau khổ, cô thật không muốn làm vợ của tôi, có đúng vậy không?

-Sao anh biết

Gia Hân hỏi nhanh rồi trách mình nông nổi, đã tự khẳng định trước anh.

Nhưng Trần Liêm không phật lòng, anh trầm ngâm

-Giác quan của 1 thằng đàn ông cho tôi biết cô chẳng những không yêu mà còn thù tôi nữa. Cô đến đây nhờ 2 người bạn tìm cách giúp cô thoát khỏi cuộc hôn nhân vô nghĩa này, có đúng không?

-Sao anh biết? - Gia Hân nghe hơi thở mình nặng nề hơn. Tự nhiên cô thấy xấu hổ, như cô có lỗi với anh ấy

-không cần đau khổ, cũng không cần tìm cách trốn tránh tôi đâu Gia Hân - Trần Liêm chợt nhìn cô chăm chú, rồi thở ra, chậm từng tiếng - Nếu cô không yêu, tôi không bao giờ ép cô

-Vậy anh... anh... - Gia Hân e dè - Anh sẽ từ hôn với ba tôi hả?

-nếu cô muốn tôi sẽ làm cho cô vui. Nhưng ông nội tôi ông đã quá yếu. Tôi không biết liệu rồi ông có đủ sức vượt qua cú sốc này

-Vậy?...

Gia Hân hoang mang, Trần Liêm chợt nắm tay cô nói như van nài

-Gia Hân, tôi hiểu, thông cảm và hứa sẽ giúp cô Nhưng cô cũng phải giúp tôi hoàn thành tâm niệm cuối cùng của ông tôi

-Nghĩa là sao? Tôi không hiểu

-Nghĩa là đám cưới vẫn được tiến hành 1 cách bình thường - Thấy cô tái mặt, anh nói nhanh - Nhưng tôi hứa là sẽ không chạm đến cô Vâng, không chạm đến cô dù 1 cọng tóc thôi

-Nhưng...

Gia Hân vẫn cảm thấy chơi vơi

Anh như hiểu, cười với cô thật hiền

-Rồi tôi sẽ giải thoát cho cô Thật mà, sau khi đưa ông tôi sang nước ngoài giải phẫu, tôi hứa sẽ tìm cách ly dị với cô, cô đồng ý chứ?

Đôi mắt anh nhìn cô thật nồng nàn, tha thiết. Sao bây giờ nhỉ? Gia Hân nhẹ cắn môi suy nghĩ. Hiện tại chỉ có cách của Trần Liêm là cách duy nhất vẹn toàn tất cả. Vừa làm vừa lòng cha, vừa anh ủi 1 linh hồn sắp chết.

-Gia Hân! - Như hiểu những diễn biến trong lòng cô Trần Liêm nói thêm - Hiện tại ông tôi tuy bệnh nặng, vẫn không chịu đi nước ngoài giải phẫu. Ông chờ ăn cho được đám cưới của chúng ta Gia Hân, chắc cô đâu nữa...

-Có chắc là anh sẽ...

Trần Liêm gạt đầu 1 cách hùng hồn

-Thật mà, tôi hứa sẽ không chạm đến Gia Hân, bằng không tôi sẽ bị trời đánh ngay lập tức

Gương mặt Trần Liêm rất thật. Gia Hân cảm thấy yên lòng. Và nếu như anh dám... đến lúc đó chết vẫn còn chưa muộn. Đầu cô nhẹ gật

-Nhưng... - Trần Liêm vừa đứng lên đã ngồi xuống - Để giống như thật, tôi muốn Gia Hân giữ kín bí mật này. Tôi sợ đến tai ông tôi

Thoáng ngần ngừ, Gia Hân khẽ gật đầu. Cô cần gì giải thích cho ai hiểu. Chỉ cần Khải Thành và Tiểu Hàn biết cho cô là đủ lắm rồi

-Kể cả họ, cô cũng không được nói ra. - Trần Liêm hất đầu ra công ngụ ý chỉ 2 người bạn thân nhất của cô

-Tại sao? - Đôi mày cô khẽ nhíu

- Vì đó là sĩ diện của 1 gã đàn ông - Trần Liêm nói cứng - Nếu cô không đồng ý thì coi như chúng ta chưa từng nói chuyện với nhau. Chào Gia Hân...

- Khoan đã - Gia Hân gọi đuổi theo anh. Không suy nghĩ, cô gật đầu nhanh - Thôi được, tôi đồng ý

- Được lắm - Anh chìa 1 ngón tay Gia Hân thoáng ngần ngừ rồi cũng ngoéo 1 ngón tay vào trước vẻ lạ lùng khó hiểu của Khải Thành và cô bạn Tiểu Hàn

- Để cho ông nội tôi vui lòng, sáng mai Gia Hân đi với tôi đến phường làm thủ tục đăng ký kết hôn

Gia Hân thắc mắc

- Có cần thế không?

- Cần chứ vì muốn tổ chức đám cưới phải có giấy đăng ký kết hôn - Trần Liêm cười thâm hiểm - Và lại trước sau gì rồi cũng phải làm, chúng ta làm trước để có thời gian lo việc chung nữa. Thủ tục rườm rà cũng phải chờ đợi hết 1 buổi

Gia Hân thoáng ngần ngừ rồi gật đầu. Cũng hợp lý, miễn sao hẳn biết giữ lời hứa - Nếu Gia Hân không ngại, mời em đến dự bữa tiệc thân mật tại nhà tôi ngày kia, có đầy đủ mọi người trong gia đình để Gia Hân làm quen

Gia Hân lại gật đầu như cái máy. Thế cũng tốt, đã nhập vai phải đóng cho trọn Trần Liêm vừa ra cửa, Khải Thành và Tiểu Hàn chạy ủa lại

- Sao? Hắn nói gì vậy?

Gia Hân đưa 1 ngón tay lên môi ra hiệu cho các bạn đừng ồn ào rồi trịnh trọng nói

- Tuần sau là đám cưới mình, Tiểu Hàn làm dâu phụ nhà - Gia Hân nháy mắt

- Còn ngày kia mình được ông chồng tương lai mời đi thăm gia đình bên chồng

Khải Thành, Tiểu Hàn ngơ ngác, không thể hiểu Gia Hân đang tính toán gì.

Tinh thần của ba hôm nay trông khá lăm. Minh Nghĩa vừa thay áo cho ba vừa mừng thầm trong bụng, nhưng để cho chắc ăn hơn anh mang đến cho ông 1 cốc sâm nhung

-Giây này hả? - Mặt ông nhăn lại khi ngửi thấy mùi sâm - Mày sợ tao quỵ giữa chừng à ? Đừng có mà khi dễ lão già này

- Dạ - Hiểu tính cha rất tự cao, Minh Nghĩa nói theo ông - Con biết ba thừa sức, uống chút sâm coi như giải khát vậy mà. Uống đi ba!

-Nể tình mày thôi đó

Nâng cốc sâm lên uống, lòng ông tràn ngập tình thương. Để 3 thằng con, chỉ có nó là hiếu thảo và lo lắng cho ông nhiều nhất

-Ba sao vậy? Sâm con pha lạt hả?

Thấy ông chột thân người, Minh Nghĩa lo lắng hỏi. Ông chớp mắt, giấu cảm xúc vào lòng

-không có. À, mày đốt cho thằng Phú nén nhang, mời nó đi theo mình xem mặt vợ thằng con nó

- Dạ.

Minh Nghĩa nhanh nhẹn bước đến tủ thờ thắp 1 nén hương rồi đứng im lìm thầm vái. Hai mươi mấy năm rồi mà sao như trước mắt đây thôi. Anh vẫn chưa quên cảm giác đau lòng khi ôm chặt trên tay thi thể người anh họ đầm đầy máu đỏ. 1 tai nạn tình cờ đã cướp mất sinh mạng chàng trai 28 tuổi đầy sức sống

Phú là con ông bác họ xa ở miệt quê Hậu Giang, cần mẫn và chăm chỉ. Thấy Phú thông minh, lanh lẹn mà ở vùng quê không có điều kiện tiến thân, ba Phú mới dắt con lên gửi cậu em những mong con được học hành nên người. Ông Toàn nhận lời, nuôi dạy như con cái trong nhà. Khi Phú tốt nghiệp đại học, ông lấy vợ và tạo công ăn việc làm cho Phú. Chẳng may anh chết quá trẻ, bỏ lại con thơ dại. Còn vợ anh thì vội vã theo tình nhân. Ông Toàn nhận

nuôi đứa cháu thơ dại vì ba Phú cũng vừa mất vì con nhồi máu cơ tim khi nghe tin con chết. Anh phải ẵm thằng bé vừa lên 3 tuổi, đút cho nó ăn, dỗ nó từng ngày. Thằng bé bụ bẫm lúc nào cũng

-Chú Út ẵm con!

-Chú Út cho con kẹo!

-Chú Út dẫn con đi chơi với!

Để mấy lần mướn vú nuôi rồi cũng mấy lần anh bảo ba cho người ta thôi việc. Anh muốn tự tay lo cho nó, thằng bé đáng thương mới mấy tuổi đầu đã mồ côi cả cha lẫn mẹ.

-Minh Nghĩa à, thấp nhang thôi, con làm gì lâu vậy? - Thấy anh đứng ngây người ra bên bàn thờ lâu quá, ông nóng lòng gọi lớn

- Dạ - Chớp mắt cắt bỏ dòng suy tưởng. Minh Nghĩa bước lại gần ông -

Con đang tự hỏi người đàn bà đó, sau hai mươi mấy năm đã như thế nào rồi

-Ôi, hơi sức đâu mà nghĩ đến thứ đó cho mệt óc - Ông như cũng bực mình - Chuyện phải làm là mau xuống nhà xem bên kia họ đến chưa

- Dạ - Sửa lại cho ông nếp áo, Minh Nghĩa dìu ông ra cửa đi dọc theo hành lang dài để ra đại sảnh, nơi tổ chức bữa tiệc hợp mặt

-Nghĩa à, con định tặng quà gì cho cháu nó vậy?

-Hai mươi phần trăm cổ phiếu của công ty

-Sộp thế à?

Ông như có vẻ ngạc nhiên, Minh Nghĩa lắc đầu

- Dĩ nhiên rồi, chú Út mà, phải làm sao coi cho được chứ. Còn ba?

-1/8 tổng tài sản của ba hiện tại

-Liệu có kẹo quá không? Sao chỉ 1/8 thôi? Thêm chút đi ba - Minh Nghĩa kéo nài như đi chợ - Dù sao nó cũng như là con cháu trong nhà

-Nó là con của thằng Phú nhưng lại giống y con mẹ nó. Keo kiệt, bủn xỉn!

Mà ba thì chúa ghét cái tính này

-Tại ba thành kiến với chị Phú thôi - Minh Nghĩa nhẹ vuốt tay ông - Chứ thằng Liêm cũng được, mấy ngày gần đây con thấy nó lo lắng, quan tâm cho ba lắm

-Quan tâm, lo lắng, thì - Ông chợt cười khan - Ừ, thì nó quan tâm lo lắng thật, không biết ba ghi bao nhiêu phần trăm cho nó trong di chúc
Nhìn vẻ mặt ông đỏ gay vì giận. không dám làm ông tức, Minh Nghĩa chuyển đề tài

-Vậy là ba đã lập di chúc rồi à? phần con bao nhiêu vậy?

-Mày đừng có giả bộ mà mua lòng tao - Quả nhiên ông vui ngay sau câu nói của anh - Nếu mày chịu, 7 phần còn lại toa cho mày hết

-Ồ, không dám đâu! - Minh Nghĩa giơ cao 2 tay sợ hãi - Còn anh 2, anh 3
chị Con đâu dám nhảy vượt rào

-Thằng 2, thằng 3... - Đôi mắt ông thoáng mênh mông, xa vắng - Không phải tao là ba mà không công bằng. Nhưng 2 thằng đó thằng nào cũng có sự nghiệp riêng giàu kék xù. Chúng đâu cần tiền của tao chứ

- không cần, nhưng dù sao cũng là tình cảm của ba đối với 2 anh. Con đề nghị ba chia đều - Minh Nghĩa cười giả lả.

Ông vụt nghiêm nét mặt

-Chia như thế nào là chuyện của tao. Bao giờ tao chết tụi bây khắc biết

-Chết ư? - Minh Nghĩa chợt dừng bước - không bao giờ. Ba sẽ không bao giờ chết được đâu, trông ba còn khỏe lắm

-Khỏe, nhưng mày đừng quên tao bị đau tim. Chỉ 1 chút xúc động và giận dữ...

-Ba sẽ không bao giờ xúc động và giận dữ - Minh Nghĩa nói chắc ăn

-Thật không? - Ông ranh mãnh cổ gài anh vào bẫy - Như cách nói của mày, mày sẵn sàng làm mọi chuyện để tao vui

- đúng vậy

Minh Nghĩa gật đầu chần chẫn. Ông giấu nụ cười

-Vậy thì mau cưới vợ và rời xa cái nghề dạy học ấy đi

-Ồ! - Minh Nghĩa bất ngờ, anh sững người ra 1 phút rồi nói - Lấy vợ thì có thể, còn nghỉ dạy thì never

-Thật không ? - Ông nói như reo lên - Mà chịu lấy vợ rồi nghề Ai vậy?

-1 cô gái - Minh Nghĩa thì thảo, mắt long lanh, anh nghe nhớ Gia Hân. Chắc cô nhớ anh lắm. Nhưng biết làm sao? Anh không có thời gian, phần lo cho ba bệnh, phần chuẩn bị đám cưới cho thằng cháu. Nhưng em đừng buồn, chỉ mấy ngày nữa thôi. Thật mà, sau khi thu xếp cho ba sang nước ngoài giải phẫu, anh sẽ đến bên em

-cái thằng - Ông chột đập mạnh lên tay anh đau điếng - chẳng lẽ mà đi cưới con trai, tao muốn hỏi con nhỏ ấy con ai, tao có quen không?

-Không - Rồi mắt anh ánh vẻ tự hào - Cô ấy không phải con nhà danh tiếng hay giàu có, nhưng con nghĩ là ba sẽ bằng lòng. Cô ấy rất dễ thương Bằng lòng chứ sao không. Ông như mở cờ trong bụng. Có lẽ trời phật đã thấu đến lời cầu khẩn của ông rồi. Bốn mươi mấy năm lần đầu ông nghe con nhắc đến đến chuyện cưới vợ 1 cách tự nhiên thoải mái

-Ba muốn gặt cô ta, có được không? - Ông nôn nóng hỏi. Nôn nóng đến mức có thể bỏ bữa họp mặt với bên nhà gái của thằng cháu nội đích tôn để đi coi mặt cô nếu anh chịu gặt đầu - Dĩ nhiên được, nhưng phải chờ ba làm xong phẫu thuật trở về

-không - Ông lắc đầu như đứa bé - Ngay sao khi buổi tiệc tan, con phải chở ba đi coi mặt cô ta Mà cô ta tuổi gì, ba còn phải đi coi ngày cưới

-Trời ơi ba! - Minh Nghĩa nắm tay ông - Có chắc ba má cô ta chịu gả không mà cưới. Từ từ, chẳng có gì gấp mà

-Nhưng ba sợ... - Ông nhìn anh, vẻ mặt buồn buồn - Ba sợ mình không kịp uống ly trà của con dâu

-Ba! - Minh Nghĩa lay mạnh tay ông - Đừng nói vậy. Thôi được, con hứa sẽ đưa cô ta đến gặp bà Còn chuyện xin cưới ba thư thả, còn 1 năm nữa cô ấy mới ra trường

-Sao lâu vậy? - Ông nhẹ nhúm mày, giãn nhanh - Mà không sao! Miễn con chịu lấy vợ, sống bao lâu, ba cũng đợi

-Con biết mà - Minh Nghĩa cười triu mến cùng ông

2 người ra đến đại sảnh đã thấy mọi người có mặt đông đủ. Ông Toàn vẫy tay ra hiệu cho mọi người ngồi xuống. Trần Liêm vừa dẫn Gia Hân đi dạo vòng quanh vườn về tới. Anh kéo tay Gia Hân đến trước mặt ông

-Chào ông nội, chào chú Út...

"Chú Út" chưa thoát ra khỏi miệng, chui tọt vào trong, người đông cứng, Gia Hân như chết lặng. Trời ơi, thật hay mở Trời đang nắng đẹp mà cô lại ngỡ mình đi giữa cơn giông bão. Đất bằng dưới chân sao bỗng gập ghềnh chao đảo. Cô thật không dám tin những gì mình đang thấy kia là sự thật
Còn Minh Nghĩa, chẳng khác gì cô Đang hờn hờ, đôi mắt anh cũng đột nhiên dừng lại, sững sờ hốt hoảng. Là Gia Hân đấy sao? Anh đưa tay dụi mắt mình rồi chết lặng. Bàn tay bấu vào thành ghế chặt cứng, tưởng chừng có thể bóp vụn ra

-Ông nội, chú Út, con mời 2 người ngồi vào bàn - Trần Liêm vẫn vô tình, vui tươi nói - Chú Út à, để con ngồi gần ông nội cho Gia Hân, ngồi đây với anh đi em

Sực tỉnh, Minh Nghĩa cười giả lả.

-Ồ, cháu lo cho ông nội giùm chú

Anh cúi xuống bên ông

-Ba à, con đi đằng này 1 chút

không đợi ông có ý kiến, anh quây quả bước đi trước sự ngạc nhiên của mọi người

Đi 1 mạch đến khu vườn vắng, anh tựa lưng vào 1 thân cây. Bây giờ trái tim anh mới tuôn trào vào nỗi thổn thức. Gia Hân, tại sao lại như vậy? Tại sao em không nói thật em là con gái của nhà đồ cổ giàu có, tại sao em đã kết hôn rồi mà còn nhận lời hứa hẹn cùng tôi? Lòng đốn đau, Minh Nghĩa biết mình đang rơi vào bẫy khổ mà không thoát ra được. Mai đây khi em đã làm dâu, ngày ngày gặp gỡ, tôi biết làm sao đây? Chỉ có cách là đi xa, song phải chờ đến khi ba ra nước ngoài.

Gia Hân không thể chịu đựng được nữa. Sự hối hận liên tục dày vò làm cô không ngủ được, cô biếng ăn khiến người gầy sọp đi. Gia Hân quyết định đi gặp Tiểu Hàn và Khải Thành để họ có kế gì giúp mình. Khi ngang qua biệt thự nơi Minh Nghĩa ở, cô bỗng nảy ra ý định "Tại sao ta không gặp thẳng anh để nói chuyện?" Ấy thế mà khi chiếc cổng sắt mở ra, Gia Hân lại hoang mang vì sợ gặp Trần Liêm, rồi còn bao nhiêu người nữa liệu cô có dịp để kể lể cùng anh

-Thưa cô cần gặp ai? A, chào mợ - Chị người làm nhận ra Gia Hân, vui vẻ mở rộng cổng

-Mợ thật không may rồi, cậu Liêm đã đi vắng

-Thế còn ai ở nhà? - Gia Hân theo chân chị vào, vừa đi vừa ngó quanh, hy vọng gặp Minh Nghĩa

-Còn cụ và thầy Nghĩa ở nhà. Song cụ đang ngủ, thầy Nghĩa thì trong phòng đọc sách

Mắt Gia Hân sáng lên thích thú

-A... em cũng thích đọc sách. Chị chỉ cho em phòng sách trong lúc đợi Trần Liêm về

Vào phòng khách, chị người làm chỉ tay lên cầu thang

-Đó, cái phòng ngay đầu cầu thang. Mợ lên trên đó đi. Tôi xin phép mợ xuống nhà nấu cho cụ chén xúp, gần đến giờ cụ dậy rồi

Gia Hân mỉm cười duyên dáng với chị người làm. Đợi chị khuất sau cánh cửa xuống nhà dưới, Gia Hân vội vã bước lên cầu thang. đứng trước cửa phòng 1 giây để thở, Gia Hân mới đẩy cửa bước vào

Minh Nghĩa đang ngồi thư ở bàn, trước mặt là quyển sách đang mở. Anh có đọc được gì đâu, lòng anh đang nát tan. Hình bóng Gia Hân anh muốn quên mà cứ hiện về. Anh rất muốn tìm nàng để hỏi tại sao nàng dối lừa anh.

Nhưng anh sợ mình không thể kìm hãm tình cảm trong khi đám cưới chỉ còn 3 ngày nữa. Không tin vào mắt mình, anh dụi mắt: Không, chẳng phải mơ, Gia Hân bằng xương thịt khép cửa ra vào và bước lại đối diện với anh. tự nhiên anh quát to

-Ai cho phép cô vào đây?

Gia Hân tròn mắt nai nhìn anh, giọng trong veo

-Em muốn gặp anh

Minh Nghĩa đứng bật dậy

-Không, hết rồi. Cô ra đi, tôi không muốn nghe bất cứ điều gì cô nói. Dối trá!

Đôi mắt Gia Hân cay xè, rồi lệ tuôn rơi. Đúng là em đã dẫu anh, nhưng sao anh không để cho em có lời giải thích. Ánh mắt Gia Hân buồn thảm, cô muốn nói mà cơn xúc động cứ ngăn lại. Minh Nghĩa bước nhanh ra cửa.

Ngay lập tức Gia Hân tới chặn ngang đường. Minh Nghĩa nói to

-Cô tránh ra, cô sắp là cháu dâu của tôi - Chợt nhớ đến cha, ông có thể nghe thấy, anh hạ giọng - Tôi không muốn ba tôi nghe thấy cũng không muốn Trần Liêm hay

-nếu muốn vậy anh phải nghe em giải thích. Còn không em sẽ không để anh đi

Bàn tay Gia Hân nắm vạt áo khoác của anh, ánh mắt thiết tha

Minh Nghĩa rùng mình, lùi lại

- Được rồi, cô nói đi

Gia Hân kể lại câu chuyện, cuối cùng cô nói

-Bây giờ em mới biết mình sai lầm. Em quyết định gặp Trần Liêm để từ hôn.

Xong điều đầu tiên là em muốn anh hiểu rõ những uẩn khúc

Chẳng biết từ lúc nào Minh Nghĩa đã đến bên cô Khi cô kể xong anh vẫn như người trong mơ

-Thật không Gia Hân?

-Thật mà - Gia Hân vòng tay qua cổ anh - Em định gặp ông nội, nói hết với người để xin ông quyết định

Bỗng 1 ánh chớp loé lên. không phải 1 mà là nhiều, nhiều ánh chớp loé lên liên tục

Minh Nghĩa quay đầu lại, sửng sờ khi nhận ra kẻ vừa dùng máy ảnh chụp trộm không phải ai lạ. Hẳn là Trần Liêm, đứa cháu yêu quý nhất của anh

-Trần Liêm, sao anh lại chụp ảnh chúng tôi? - Sau phút bối rối, Gia Hân lấy lại bình tĩnh. Cô quắc mắt hỏi với vẻ chẳng bằng lòng

-Vì cuộc đời đã dạy cho tôi biết, không nên bỏ qua những cơ hội tuyệt vời như thế - Ngưng 1 chút hắn cười nham nhở - Tương lai sự nghiệp của tôi có sáng tươi hay không là nhờ vào máy tấm ảnh này

-Anh nói vậy nghĩa là sao?

Đôi mắt Gia Hân tròn vo, ngơ ngác. Trần Liêm xoay xoay chiếc máy ảnh trong tay, vẻ mặt nhơn nhơn tự đắc

-Tôi thật không hiểu giới báo chí sẽ vui mừng như thế nào khi sẵn được tin này. Gương mặt cha vợ và ông nội tôi hẳn là khó coi khi nhận được tờ báo với tít đề thật lớn - Chú chồng và cháu dâu thông dâm

-Anh Liêm! - Đỏ mặt Gia Hân hét lớn - Anh đừng nói bậy, tôi với anh không phải là chồng vợ, chúng ta chưa đám cưới mà. Hơn nữa bây giờ tôi không đồng ý lấy anh nữa

Trần Liêm cười nham hiểm

-Muộn rồi, dù muốn hay không cô vẫn được xem như là vợ tôi. Đây, cô xem tờ báo này

Trên tờ báo, hình Gia Hân đi bên Trần Liêm với tit lớn hàng "Gia Hân, con gái vua đồ cổ Đông Nam Á đi đón vị hôn thê"

Gia Hân bấu môi

-Chỉ có vậy thôi à?

-không. Cô phải nghĩ xa hơn, danh dự của ba cô sẽ ra sao khi tấm hình tôi vừa chụp được tung đi trong thiên hạ, thiệp cưới đã phát, còn cô dâu thì trụy lạc

-Im đi - Gia Hân hét to

-Và đây nữa - Hấn đắc thắng hoa hoa tờ đăng ký kết hôn trên tay - Mới ký, chưa ráo mực nhé

-Anh dám gạt tôi! Cho dù có đám cưới rồi anh cũng đừng hòng chạm đến người tôi - Gia Hân rít lên

-Bé ngốc ơi! - Trần Liêm bật cười lớn rồi chợt nhớ tiếng cười của mình có thể làm kinh động đến ông Toàn ở phòng bên cạnh, hấn nén lại. Tiếng cười trong cổ họng nghe khùng khục như vọng về từ cõi âm ty - Bé tưởng tôi ham thân xác bé sao? Cái tôi cần là của hồi môn, là gia tài của ngài tỉ phú buôn đồ cổ giàu nhất Đông Nam Á. Nhưng xem ra bây giờ không cần nữa

-Vậy thì mày muốn gì? Nói lẹ đi! - Minh Nghĩa sau phút choáng váng, giờ đã lấy lại tinh thần. Quả ba nói không sai, đứa cháu của anh mang trong người dòng máu tham lam của mẹ hấn. Nhưng cũng lạ làm sao, Minh Nghĩa ngạc nhiên thấy mình không giận dữ, anh chỉ cảm thấy thương hại hấn và mừng giùm cho Gia Hân. May mà hấn sớm lộ bản chất ra

-Chú Út à, chú thật hào phóng đã tặng cháu những hai mươi phần trăm cổ phiếu của công ty - Hoi quay đầu sang Minh Nghĩa, hấn nói với giọng ngọt

ngào thường ngày - Nhưng cái cháu cần là toàn bộ sản nghiệp của ông nội chứ không phải là 1/8 nhỏ nhoi kia

Thì ra hắn đã có mưu đồ từ trước, nhưng tại sao hắn lại biết? Minh Nghĩa đưa mắt nhìn Gia Hân như hỏi. Cô đang cúi đầu trong góc, song không phải sợ hãi mà giận dữ. cô giận mình đã có lúc nghĩ tốt cho hắn

-Thật ra cháu cũng không ngờ mình may mắn như vậy - Như hiểu những gì Minh Nghĩa nghĩ, Trần Liêm giải thích - 1 mũi tên trúng 2 con nhạn. Đúng là thần tài độ mạng - Ngưng 1 chút hắn nói thêm - Vậy mà ban đầu cháu cứ tưởng mình phải bắn tia từng con 1

-Mày muốn gì nói lẹ đi - Minh Nghĩa sốt ruột, anh đã kịp nhớ ra phòng sách nằm cạnh phòng của cha Trần Liêm nhẹ nhún vai

-Cháu đã nói rồi, sao chú chậm tiêu vậy

-7 phần còn lại của tổng gia tài - Minh Nghĩa như thắng thốt - Nhưng ba chưa lập di chúc, tao lấy quyền gì mà trao cho mày chứ? Biết đâu ba đã chia cho chú Hai với chú Ba

-không chia cho ai cả, chỉ 1 mình chú hưởng trọn thôi - Mắt Trần Liêm long lên độc ác - Hôm qua luật sư Tài đã tiết lộ cho cháu biết rồi

-Thì ra... - Minh Nghĩa cười cay đắng - Mày coi trọng gia tài hơn tình nghĩa. Thật uổng công tao nuôi nấng thương yêu mày hai mươi mấy năm rồi

-Chú cũng chẳng tốt lành gì? - Đôi mắt Trần Liêm toé sáng - Chú nuôi tôi phần để lương tâm đỡ cắn rứt và phần để mua lòng ông nội nhằm chiếm gia tài 1 mình thôi. Ngày ấy, chính chú đã cố tình gài ba tôi đến ngân hàng giữa cơn say, để ba tôi phải chết

-Trần Liêm - Minh Nghĩa hét lớn. Con giận dữ đã khiến anh không thể kìm mình - Ai nói với mày như vậy chứ?

-Mẹ tôi - Trần Liêm nói tỉnh - Hỏi trên đời còn ai đáng tin hơn mẹ mình chứ?

-mẹ của mày - Minh Nghĩa cười mỉa mai - Mày còn gọi người đàn bà ti tiện xấu xa ấy bằng mẹ được à. Chính bà ta đã đầu độc, đưa mày đến con đường như thế này đây

-Này, tôi cảm chú xúc phạm đến mẹ tôi - Trần Liêm rít lớn qua 2 hàm răng nghiến chặt - Bà đến nông nổi này cũng bởi chú thôi. Chú tham lam, ích kỷ, chú sợ mẹ tôi ở lại sẽ chia mất gia tài của chú. Chú đã ton hót với ông nội đuổi mẹ tôi đi

Quả là 1 sự vụ khổng trắng trợn và nham nhở. Thật không ngờ, Minh Nghĩa thật không ngờ lòng dạ con người lại ghê gớm như thế. Hai mươi năm trước chính bà ta đã chủ động giở trò tồi bại với anh. Rồi hai mươi năm sau lại ngấm máu phun vào người anh những tội lỗi tày trời. Thật tội nghiệp Trần Liêm. Hắn đã bị người đàn bà kia làm hư hỏng mất rồi. Mà bà ta gặp hắn bao giờ. Chắc là từ lâu lắm. Từ lúc hắn còn nhỏ mới có thể nhồi nhét những ý nghĩ kia vào đầu hắn

Minh Nghĩa định nói thẳng Trần Liêm chẳng phải cháu ruột, chẳng qua vì tình người mà gia đình anh phải cưu mang. Trần Liêm đoán ra ý nghĩ ấy hắn ngọt ngào

-Tôi biết tôi chẳng là gì trong gia đình này. Song ba tôi có đóng góp công lao rất lớn thì tôi phải có quyền hưởng chứ. Đáng lẽ tôi không có dụng tâm chiếm hết gia tài đâu. Nhưng vì chú đuổi mẹ tôi đi trong cơ cực đói rách, tôi phải trả thù này bằng toàn bộ gia tài kia. Chú chẳng thể thoát thác được vì nếu không tất cả sẽ được biết rõ hành động xấu xa của ông chú chồng
Hắn gầm lên

-Nào, nếu muốn mọi chuyện êm xuôi thì chú hãy ký tên vào đây

Từ lúc nào trên tay Trần Liêm xuất hiện tờ di chúc thảo sẵn. Nội dung tờ di chúc đó là Minh Nghĩa đồng ý nhường lại toàn bộ tài sản của mình cho hắn sau khi ông Toàn mất

Cây viết cầm lên nhưng Minh Nghĩa lại đắn đo không muốn ký. Chẳng phải anh tiếc phần gia tài đồ sộ đó. Đã bao nhiêu lần anh từ chối không nhận nó với ba rồi. Nhưng... liệu có đúng không? Với tính cách tham lam bất kể thủ đoạn này, nếu được bạc tiền chấp thêm sức mạnh, anh chỉ sợ mình hại hấn thôi. Dù muốn dù không hấn cũng là máu mủ của anh Phú, là người mà trong thâm tâm anh quý trọng như anh ruột và điều quan trọng nhất là anh đã lỡ yêu thương hấn như con của mình rồi

-Chú không muốn ký chứ gì? Được - Trần Liêm đẩy nắp cây viết lại - Ngày mai giới báo chí sẽ nhận được những tấm ảnh đáng giá này và... - Nheo nheo mắt, hấn cười rất đều - Gia Hân, cô học trò ngoan của chú sẽ tiếp tục làm vợ cháu. Chú có thể an tâm về sự thương yêu chiều chuộng của cháu

-không - Gia Hân hét lớn - Tôi không phải vợ của anh. Chúng ta chỉ đóng kịch thôi, tôi sẽ bảo với mọi người như vậy

-Thì cô cứ bảo đi, thử xem có ai tin vào lời của cô không? - Bước lại gần, hấn đưa tay véo mạnh lên má Gia Hân 1 cái - Em cũng đẹp lắm, để anh hôn 1 cái nghe

- Đứng lại thằng khốn - Minh Nghĩa cố nén lòng để không nhào tới tát vào mặt hấn. Cây bút trên tay anh ký 1 đường - Mày buông tha cô ấy ngay lập tức

Đôi môi nham nhở chột dừng, Trần Liêm quay đầu lại, nét mặt tươi roi rói

-À, chú thật biết điều - Hôn nhẹ lên tờ di chúc, hấn nghiêm giọng - Để mọi chuyện êm xuôi chú nên cùng Gia Hân bỏ trốn đi. Tôi không muốn thấy mặt 2 người trong thành phố này

-Cái gì? - Quả là tình huống không ngờ, Minh Nghĩa như té ngựa người trên ghế - Mày bảo tao cùng trốn với Gia Hân hả? Vậy thì khác gì đôi gian phu dâm phụ chứ

-không chịu thì tùy chú vậy - Nhịp nhịp tờ di chúc đã cuộn tròn lại trong tay,

Trần Liêm bước thẳng ra ngoài, sau khi buông lại 1 câu hăm dọa. - Giữ nguyên lời hứa cháu sẽ giấu kín chuyện này. Nhưng... Gia Hân vẫn còn là vợ cháu. Cháu sợ mình không giữ nổi lòng trước 1 cô gái quá dễ thương như vậy

Trần Liêm đi lâu rồi mà cả 2 vẫn ngồi yên bất động. Sự việc quá bất ngờ để họ không biết giải quyết làm sao cả. Dù gì họ cũng để Trần Liêm nắm lấy cán dao rồi

Thời gian trôi, đồng hồ trên tường thông thả buông 5 tiếng gõ. 1 đêm sắp trôi qua, chỉ còn mấy tiếng để quyết định thôi. Đi hay ở? Minh Nghĩa đột nhiên tìm lấy bàn tay nhỏ của Gia Hân và anh cảm thấy nó nhẹ run lên. Cô trao toàn quyền quyết định lại cho anh

không chần chờ gì nữa, Minh Nghĩa vụt đứng dậy thật nhanh trước đôi mắt mở lớn đồng tình của Gia Hân và của 1 người khác nữa

Người đã chứng kiến từ đầu màn kịch và cũng là người có toàn quyền quyết định trong tờ di chúc

Giận dữ, căm phẫn nhưng ông cũng đành bất lực trước mưu mô xảo quyết. Vì hơn ai hết, ông hiểu rõ bản chất tàn bạo trong con người hấn. Nếu ông xuất hiện lúc này, hấn sẽ như con thú dữ bị dồn sát chân tường sẽ nổi càn cắn bậy

Vậy thì... 2 con hãy đi đi... Ông hài lòng nhìn theo bóng Minh Nghĩa và Gia Hân khuất xa dần. Ly trà con dâu, ba coi như đã uống rồi, chúc 2 con trăm năm hạnh phúc. Đừng lắng lo, vướng bận gì, chuyện Trần Liêm hãy để ba lo Phải, con rấn ầy chỉ có mình ba mới đối phó được thôi...

Nợ Tình

Chương 8

-Thế rồi ông nội con có đôi phó nổi hấn không? - Nhật Hạ kêu lên sốt ruột khi thấy ông Nghĩa chột dừng câu chuyện, trầm tư lâu quá. Đôi mắt buồn, ông như chưa dứt mình khỏi câu chuyện thời quá khứ

-1 đời lọc lõi giữa thương trường, ông nội con thừa sức đôi phó với tên nhãi ranh Trần Liêm đó - Nhưng, 1 cơn đau tim nặng đã cướp ông khỏi cuộc đời này trước khi toàn thành bao tâm niệm

-Vậy là - Nhật Hạ thoáng thất vọng anh thấy tức giùm cha mẹ quá - Toàn bộ tài sản của ông nội đã lọt vào tay Trần Liêm?

-Không hẳn thế - Minh Nghĩa nhẹ lắc đầu - Tuy không kịp hạ gục Trần Liêm, nhưng trước khi lìa đời, ông nội con đã kịp sửa di chúc lại. Toàn bộ tài sản đó ông không phải cho ba mà để cho con

-Cho con - Minh Nghĩa như nhảy lên khỏi ghế. Bà Hân tiếp lời chồng

-Phải, cho con. Ông đã làm cho tờ di chúc của ba con không còn giá trị. Và như vậy cũng đồng nghĩa với việc Trần Liêm chẳng được gì kể cả 1/8 gia tài trước đây ông đã tặng

-Thế - Nhật Hạ cà lăm - Tờ di chúc ấy bây giờ đâu rồi?

-Ba không biết - Ông Nghĩa hờ hững đáp - Theo lời luật sư Trần thì tờ di chúc ấy ông đã làm với sự chứng nhận của nhiều luật sư tên tuổi, được phát

luật công nhận để phòng sau này Trần Liêm lật lọng. Sau khi làm xong, ông đã đến 1 ngân hàng uy tín thuê 1 két sắt có mật mã riêng. Trước ngày ông mất, luật sư Trần bảo vẫn thường thấy ông đeo bên mình 1 chiếc chìa khóa nhỏ bằng vàng, mà theo suy đoán đó có thể là chiếc chìa khóa chứa mật mã dùng để mở chiếc két sắt kia. Thế nhưng... từ lúc ông mất đi, chiếc chìa khóa cũng mất tích theo, dù Trần Liêm có lộn tắt cả phòng của ông lên tìm kiếm -Vậy là... tờ di chúc ấy coi như không tồn tại trên thế gian này - Nh nói mà mặt buồn so

-Ba cũng tưởng như thế, tưởng rằng mọi chuyện sẽ chìm dần vào quên lãng. Hai mươi năm rồi, nhưng thật không ngờ, tờ di chúc ấy bỗng nhiên xuất hiện -Có phải đó là tờ di chúc của Tiểu Băng? - Nhật Hạ chột la to - Nhưng... đâu phải tên con. Trần... mà Trần... là ai thế?

-Là con - Bà Hân khẳng định - Nhưng vì lúc đó chúng ta ở xa ông nội con quá và cũng chưa sanh con ra, ông không biết tên con là gì, đành phải chấm chấm. Song ông có ghi chú lại, ta và ba con có toàn quyền ghi tên con vào đây

-Vậy thì con phải đi ngay

Nhật Hạ bỗng đứng dậy thật nhanh. Ông Nghĩa gọi đuổi theo

-Con định đi đâu đó?

-Con đi lấy lại tờ di chúc Nhật Hạ nôn nóng. Ông Nghĩa nghiêm nét mặt

- Để làm gì chứ? Đã từ lâu ba coi phần tài sản đó là không có

-không phải là không có, Trần Liêm đang làm chủ gia tài đó

Nhật Hạ nghe ganh tức. Bà Hân nhẹ gật đầu

-Phải, Trần Liêm đang làm chủ nhưng không có quyền thừa kế. Hấn không được bán và cho bất cứ ai. Hấn chỉ là kẻ làm mướn ăn công của ông nội con thôi

-Nhưng mà...

Nhật Hạ vẫn âm ức. Ông Nghĩ nghiêm nét mặt

-Ba thật không quan tâm và chẳng muốn biết vì sao tờ di chúc lại lọt vào tay cô gái ấy. Ba chỉ muốn con quên đi chuyện tờ di chúc. Ngày trước gia đình ta sống thế nào, giờ sống như thế đó. Thanh đạm, an nhàn, hạnh phúc

-Ba con nói đúng đó Nhật Hạ - Bà Hân nhẹ vuốt tay con - Đừng bao giờ dại dột nhắc đến tờ di chúc, nhất là khi Trần Liêm đã trở về, sẽ nguy hiểm cho con lắm. Quên đi

Quên đi, nhưng Nhật Hạ biết mình không sao quên được. 1 gia tài như thế, mà lại là của anh. Trời ơi, làm sao anh có thể ngồi yên cho người ta hưởng giàu sang, sung sướng trên tài sản của mình. Không, anh nhất định phải tìm gặp Tiểu Băng lấy lại tờ di chúc ấy

Bây giờ thì Tiểu Băng thật sự bối rối. Bối rối vì 2 chàng trai giống nhau như đúc ấy. Yêu ai bây giờ? Đôi mắt cô nhìn xuống bó hồng nhung như thăm hỏi rồi không tìm được câu trả lời

Dĩ nhiên, quyền chọn lựa thuộc về cô, nhưng làm sao cô chọn được khi cả 2 cứ như 1, nhập nhoè lẫn lộn

Nếu nói về lẽ phải, trái tim cô hướng về Nhật Hạ đầu tiên, song nếu nói công bằng thì cô nên dành quyền ưu tiên cho Nhật Tú. Hơn 1 tháng rồi anh liên tiếp gởi tặng hoa hồng và đón đưa cô trong lúc Nhật Hạ vẫn im lìm, vẫn như không biết đến tình cảm của cô dành cho anh vậy

Nhận lời Nhật Tú? Sao trái tim cô lại đau nhói. Với Nhật Hạ cô có nhiều kỷ niệm quá. Tuy không đẹp, không êm đềm, lãng mạn. Song lại là những kỷ niệm khó quên

Vậy là Tiểu Băng quyết định yêu Nhật Hạ, nhưng... làm sao cho anh hiểu?

Cô là phận gái mà phải nói thẳng rả Trời ơi, Nhật Hạ, sao anh không chịu hiểu mà đến với em chứ? Anh có biết em đang chao đảo giữa 2 tình cảm lẫn lộn không?

Reng, reng, reng...

Chuông cửa chọt reo. Tiểu Băng nghe tim mình đập thình thịch. Sao cô sợ Nhật Tú lại đến với bó hoa hồng quá. Cô sợ mình sẽ yêu anh mất. Chuông cửa vẫn reo giục giã. Hít 1 hơi dài, Tiểu Băng đi ra cửa và quả đúng như cô đã đoán. Sừng sững ngay cửa ra vào, Nhật Tú đang mỉm cười rất đẹp với cô, trên tay là bó lay ơn màu vàng rất đẹp

Anh đổi chiến thuật, không tặng mình hoa hồng nữa sao? Tiểu Băng thầm thắc mắc, đứng ngây người nhìn anh, quên cả việc mời vào

-Tiểu Băng, cô bận à? - Thấy cô để mình đứng lâu quá, anh nhắc khẽ. Tiểu Băng như sực tỉnh đứng nép sang bên

-Ồ không, mời anh vào

Trái với thường khi, bước chân Nhật Tú kém tự tin hơn. Và cũng khác với thường khi, hôm nay anh đi có 1 mình

-Hôm nay anh Thiếu Kỳ bận gì mà không đi với anh vậy? - Sau khi rót nước mời anh, để xoa tan không khí ngỡ ngàng, ngượng nghịu, Tiểu Băng nhắc đến Thiếu Kỳ, người đàn ông râu ria coi bặm trợn nhưng rất hoà đồng, dễ mến

-Thiếu Kỳ nào? - Vừa bung ly nước lên, chưa kịp uống, anh đã vội đặt trở xuống khi nghe cô hỏi - Cơ quan ta vừa nhận ai tên Thiếu Kỳ hả?

Đến lượt Tiểu Băng bỏ ly nước xuống bàn nhìn anh lạ lẫm. Không biết Thiếu Kỳ, chẳng lẽ anh là... không dám tin, cô run run hỏi lại

-Xin lỗi, anh tên gì?

-Cô làm sao vậy Tiểu Băng? - Anh nhìn cô ngơ ngác - Ngay cả tôi mà cô cũng không nhận ra sao?

-Anh là Nhật Hạ?

Nhật Hạ khẽ gật đầu

-Phải. Tôi đây, cô làm gì mà như mới gặp tôi lần đầu vậy?

-Trời ơi - Tiểu Băng chợt quỳnh quáng lên - là anh, vậy mà em cứ tưởng...

-Tưởng cái gì? - Nhật Hạ nghe lạ lùng - Cô hôm nay sao cứ như kẻ hồn xiêu phách lạc vậy?

-Ồ không có... - Tiểu Băng lắc đầu cười ngượng nghịu - Mà anh đến chơi hay có chuyện gì không? - Hỏi xong rồi Tiểu Băng mới trách mình vô duyên quá. không khéo lại làm anh tự ái, bỏ về

Nhưng Nhật Hạ không tự ái, đảo mắt nhìn quanh, anh như vô tình hỏi

-Bác hôm nay đi vắng?

- Dạ, ba em đi họp rồi

2 bàn tay lấy ra rồi lại chập vào, Tiểu Băng nghe bối rối. Càng bối rối hơn khi thấy anh đứng dậy, trao bó hoa cho cô bằng cả 2 tay

-Tặng Tiểu Băng

- Dạ cảm ơn anh - Tb cũng vội vã đứng lên. Nhận hoa mà trống tim đập thình thịch, cô thậm hỏi lay ơn mang ý nghĩa gì nhỉ?

-Tôi muốn đến để cảm ơn Tiểu Băng

-Cảm ơn? - Đôi mắt cô chơm chớp

Nhật Hạ gật đầu

-Phải, cảm ơn những gì Tiểu Băng dành cho tôi và xin lỗi về những hành động tồi tệ của tôi đã làm cho Tiểu Băng bức bối

Anh khách sáo quá Tiểu Băng cảm giác 2 má mình như nóng bừng

-À, Tiểu Băng này! - Nhật Hạ làm như chợt nhớ, kêu lên - Tôi thật không hiểu vì sao Tiểu Băng lại xem trọng tờ di chúc không phải của mình như vậy?

-Em cũng không biết nữa - Tiểu Băng thành thật trả lời. chỉ biết là mẹ em quý lắm. Ba em cũng vậy, hai mươi mấy năm rồi họ cứ nâng niu gìn giữ

-Thế em có biết người tên Trần... là ai không?

Nhật Hạ lộ vẻ quan tâm dù cố gắng giữ thái độ bàng quang. Tiểu Băng nhẹ

lắc đầu

-Em không biết, chỉ thấy kèm theo tờ di chúc là 1 bản khai sanh chưa ghi tên họ đứa bé

-1 bản khai sanh? - Nhật Hạ càng nôn nóng - Thế... cha mẹ của đứa bé tên gì?

-Em cũng không nhớ rõ, dường như là Trần Minh Nghĩa và cái gì Hân đó - Tiểu Băng trả lời thản nhiên rồi thắc mắc - Mà sao hôm nay anh bỗng quan tâm đến tờ di chúc chứ?

Nhật Hạ không trả lời cô, hay nói đúng hơn anh không còn tâm trí để trả lời. Máu trong người anh như đông cứng lại, từ lúc nghe Tiểu Băng nói đúng tên họ cha mẹ mình trong tờ khai sinh ấy. Trời ơi, anh sắp làm chủ gia tài khổng lồ trị giá hơn 1 triệu đô la ấy. Rồi đây cả thành phố cả đất nước, và cả thế giới này nữa sẽ được biết tên tuổi của anh, 1 nhà tỷ phú lưng lầy

-Anh Nhật Hạ, anh sao vậy?

Thấy anh đột nhiên thần người ra như hoá đá, Tiểu Băng lo lắng hỏi. Giật mình Nhật Hạ như tỉnh cơn mê, anh khò lấp bằng 1 nụ cười

-À, anh ngạc nhiên quá đấy thôi. Tiểu Băng à, em có thể cho anh xem qua tờ di chúc ấy được không?

- Dạ... - Tiểu Băng thoáng ngập ngừng rồi gật đầu đồng ý. Dù ba đã nhiều lần dặn cô giữ kín bí mật này, nhưng... có gì nguy hiểm đâu chứ - Anh chờ em 1 chút

Reng, reng, reng...

Đứng dậy chưa kịp bước đi lại nghe chuông cửa gọi vang. Tim thót mạnh trong ngực, Tiểu Băng thò vai người ngoài cửa kia đừng là Nhật Tú, cô sẽ khó ăn nói lắm

Và lời cầu nguyện của cô đã được phật trời linh ứng. Thở phào ra, Tiểu Băng nhẹ cả người khi nhận ra người mới đến

-Hoa Tiên, vậy mà tớ cứ tưởng...

-Tưởng cái gì? - Hoa Tiên nheo mắt chọc - Lại mộng mơ đến người hùng Nhật Hạ à?

-Suyt

-Cái gì vậy? - Hoa Tiên ngơ ngác - Cậu có khách à? Ai vậy?

-Nhật Hạ - Tiểu Băng thì thầm trong nỗi tự hào và xấu hổ.

-Ái chà - Hoa Tiên chặc lưỡi - Tớ đến không đúng lúc rồi. Nhưng... cho tớ vào 1 chút - Nhăn mặt trêu, Hoa Tiên cười nói - Hứa là chỉ nói chuyện chứ không làm gì đâu, đừng ghen nhé! -

-Quý cậu không

Tiểu Băng đâm nhẹ vào lưng bạn. Thật ra sự có mặt của Hoa Tiên đã khiến cô mừng rỡ. Cái miệng láu liên, lanh lợi đó sẽ giải thoát cho cô và Nhật Hạ khỏi tình huống vụng về, bối rối

-Chào anh - Hoa Tiên nhẹ gật đầu chào dịu dàng ngồi xuống ghế. Đã chuẩn bị tinh thần mà cô còn cảm thấy bất ngờ, thấy tim mình đập mạnh. Quả là giống nhau không thể tưởng tượng được. Chắc chắn họ phải là anh em ruột với nhau

Mình gặp may rồi, tự nhiên Hoa Tiên nghe phần chân hản lên. Cô nói chuyện với Nhật Hạ thật tự tin lưu loát. Cô hỏi anh đủ thứ chuyện trên đời và lẽ tất nhiên, thỉnh thoảng cô không quên chêm vào những câu nghiệp vụ để điều tra thân thế của anh

Chẳng có gì ghê gớm, nhưng giúp được cho cô nhiều lắm, bởi từ ngày hôm qua cô đã chính thức nhận vụ kiện của ba Nhật Tú. Hứa giúp ông điều tra, tìm lại người vợ và đưa con đã thất lạc 2 mươi mấy năm rồi

Phần Nhật Hạ, anh cũng vui trong lòng khi nghe Tiểu Băng giới thiệu nghề nghiệp của Hoa Tiên. Rồi cô ấy sẽ giúp mình. Phải, Nhật Hạ gật đầu khẳng định. Tự lúc nào anh đã nhủ với lòng xem cô là luật sư riêng. Cô sẽ cãi hộ

anh và cô sẽ thắng. Phần tài sản đó là của anh. Ông nội đã ghi rành rành trong tờ di chúc

Bây giờ thì Hoa Tiên dứt khoát lắm rồi cô không còn do dự sợ quyết định của mình là sai như lúc mới nghe Nhật Hạ nói về tờ di chúc

Thật là 1 câu chuyện lạ lùng hy hữu. Hoa Tiên không ngờ cuối cùng mình lại là người biết nhiều sự thật hơn cả những người trong cuộc. Cha con Nhật Tú không biết gì về tờ di chúc và Nhật Hạ càng không biết mình còn 1 người em song sinh nữa

Rất rõ ràng, Hoa Tiên không như Tiểu Băng lẫn lộn tình cảm với 2 người hoàn toàn giống nhau như khuôn đúc ấy. Trái tim cô nghiêng về Nhật Tú cũng như cô sẽ dễ dàng nhận ra anh, dù 2 người cùng mặc chung 1 bộ y phục giống nhau. Chẳng có nét khác biệt nào để làm dấu giữa 2 người, nhưng Hoa Tiên biết mình sẽ nhận ra họ nhờ linh cảm. Linh cảm nhạy bén của 1 luật sư hay linh cảm của 1 người con gái. Cô không biết, cô chỉ biết là mình thật buồn cười, vô lý khi muốn bảo vệ quyền lợi cho Nhật Tú. Hoa Tiên không biết, hoàn toàn không biết vì sao mình lại không ưa Nhật Hạ. Ở tính cách của anh có 1 cái gì đó gian. Về mặt anh dường như không thật mỗi lúc nói chuyện với cô về tờ di chúc

Ồ không! Hoa Tiên không cho là Nhật Hạ dựng lên câu chuyện để tranh giành chiếm đoạt. Anh đã đúng khi muốn lấy lại phần tài sản thuộc quyền thừa kế của mình. Nhưng còn Nhật Tú thì sao?

Ông Toàn đã không tính đến tình huống bất ngờ này? Nhưng... Hoa Tiên cũng nghe lạ trong lòng. Lẽ nào mẹ Nhật Hạ lại không kể cho anh nghe về chuyện người em song sinh chứ?

Mình thật nhiều chuyện. Hoa Tiên biết mình đã can thiệp vào chuyện của khách hàng. Là 1 luật sư, lẽ ra, cô phải bênh thân chủ và làm đúng yêu cầu của họ đề ra

Rồi chuyện này cô sẽ dàn xếp ra sao? Hoa Tiên cắn nhẹ môi suy nghĩ. Và dù muốn dù không cô đã đến đây rồi. Việc đáng hỏi, đáng quan tâm lúc này là việc ông Thành có đồng ý giao trả lại tờ di chúc

Chắc là sẽ khó khăn nhiều Hoa Tiên nhớ lại vẻ mặt khẩn trương lo lắng của Tiểu Băng lần đầu gặp mình. Cô đã hiểu vì sao ông Thành quan trọng tờ di chúc ấy

-Ừa, Hoa Tiên! - Gương mặt ngái ngủ của Tiểu Băng ló qua khe cửa - Cậu đi đâu mà sớm vậy? Mới có 7 giờ hà! Rút tay về, Hoa Tiên vẫn chưa tin mình đã nhấn nút chuông. Cuộc chơi đã bắt đầu. Cô biết rõ, từ giây phút này cô không thể rút chân ra

-Tớ không tìm cậu, tớ muốn gặp bác

-Ba tớ hả? - Tiểu Băng đưa tay dụi mắt về ngõ ngang - Chắc không được đâu. Ba vừa mới thay đồ và bảo lát nữa sẽ có cuộc họp cổ đông quan trọng lắm. Hay ở chơi với tớ, đợi ba họp xong đi

-không được - Hoa Tiên nhẹ lắc đầu. Chuyện tới sắp bàn với ba cậu quan trọng hơn cuộc họp cổ đông

-nhưng chuyện gì? - Tiểu Băng tắt tả đuổi theo Hoa Tiên - Kể cho tớ nghe có được không?

-Xin lỗi - Hoa Tiên dừng bước trước cửa phòng ông Thành - Đây là chuyện riêng mong cậu thông cảm - Rồi như kiên quyết cô đưa tay lên gõ cửa

-Vào đi! - Tiếng ông Thành vang lên sau cánh cửa rất vui. Hoa Tiên quay nhìn Tiểu Băng thêm 1 lần nữa rồi biến mất sau cánh cửa, trước đôi mắt dõi hờn của bạn

-Ồ, Hoa Tiên đó hả? - Đang đứng trước gương sửa lại chiếc cravate, thấy Hoa Tiên ông Thành vui vẻ - Đến rủ Tiểu Băng đi ăn sáng phải không? - Rồi ông chép miệng không biết là khen hay chê nữa - Cháu đến giờ này, đừng mong có nó. Phải hơn 8 giờ kia, nó mới chui ra khỏi mùng

- Dạ thưa không - Hoa Tiên hít 1 hơi dài, lấy hết hùng tâm - Thưa bác, hôm nay cháu đến đây không bằng tư cách bạn của Tiểu Băng, mà với tư cách 1 luật sư có việc muốn điều đình

-Thật vậy sao? - Ông Thành vụt nghiêm nét mặt. Ông ngó đồng hồ 1 cách lơ liểu, ông như ngẫm bảo với cô thời gian của ông còn rất ít - Cháu đại diện cho công ty nào muốn kiện bác đây?

- Dạ thưa không phải - Hoa Tiên liếm nhẹ vành môi - Cháu không đại diện cho công ty nào thưa kiện bác, mà cháu đến điều đình với bác về tờ di chúc

-Tờ di chúc? - Ông như bật lên khỏi ghế. Đôi mày cau lại, nét mặt ông hầm hầm, gân dữ - Thế cháu muốn gì? Điều tra bác về nguồn gốc tờ di chúc ấy, tìm hiểu xem người có tên Trần... là ai có phải không? - Hoa Tiên chưa kịp trả lời ông đã nói luôn giọng ngùi ngùi cay đắng - Cháu nghi ngờ bác cướp đi di chúc của người khác sao? Thiệt Tiểu Băng cũng khéo chọn bạn mà chơi thật

- Dạ thưa không - Hoa Tiên mất hết vẻ rụt rè, trở lại vẻ điềm tĩnh thường có của mình - Xin bác đừng hiểu lầm, Tiểu Băng không biết gì về chuyện này cũng như Tiểu Băng chưa 1 lần cho cháu xem qua tờ di chúc. Cháu đến đây vì lời ủy thác của 1 người. Anh ta chính là con trai của Trần Minh Nghĩa và Nguyễn Gia Hân

Minh Nghĩa, Gia Hân! - 1 lần nữa ông Thành như bật lên khỏi ghế - Họ còn sống sao?

-Họ vẫn còn sống - Hoa Tiên nhìn thẳng vào mắt ông thâm đoán. Có 1 sự xót xa cay đắng nhưng không phải thù hận. Như ông đã moi mòn từ lâu, trông chờ họ.

Ông moi mòn thật! Hai mươi mấy năm trời lặn lội kiếm tìm, biết bao công sức. Vậy mà họ lại ở cách ông 1 khoảng không xa

Ông vẫn chưa quên. Phải làm sao ông quên được, khi bản thân ông là 1

trong bộ ba Hân - Thành - Hàn đó? 1 thời ông đã si mê, say đắm cô bạn cùng học lớp 12 và cũng đã 1 thời đau khổ. Cuộc đời ông hơn 1/3 đã dính với họ rồi

-Bác à, bác sao vậy?

Hoa Tiên lo lắng khẽ lay tay áo gọi ông. Có 1 giọt lệ rung rung bên hốc mắt. Ông nhẹ dùng tay áo thấm đi

-Cháu mau dắt bác đi tìm họ. không cần có luật sư, không cần phải điều đình, bác bằng lòng trả. không phải trả mà là trao lại tờ di chúc ấy. Hai mươi mấy năm bác chỉ chờ đợi có ngày này

Dễ dàng và nhanh chóng đến thế sao? Hoa Tiên sững người nhìn ông không chớp mắt. Thật không ngờ trên thế gian này lại còn người quý trọng nghĩa tình hơn vật chất như ông vậy. Thật là xấu hổ cho mình! Hoa Tiên nghe then với ý nghĩ. Trời ơi, vậy mà có lúc cô lại tưởng phải lấy 1/1 không tổng trị giá gia tài để thuyết phục ông trao lại tờ di chúc. Cả Nhật Hạ cũng vậy, anh cũng sẽ không ngờ. Vì nếu ngờ, anh đâu cần muốn cô đi điều đình chứ Chuyện sẽ đơn giản nếu như cô đồng ý dắt ông đến nhà Nhật Hạ gặp ông Nghĩa và bà Hân. Nhưng... như vậy sẽ bắt công cho Nhật Tú

Anh cũng là con, anh phải được hưởng 1 nửa gia tài ấy. Và... Hoa Tiên vẫn chưa quên, Nhật Hạ đã năm lần bảy lượt bảo cô giấu kín chuyện này đừng cho Tiểu Băng và ba mẹ anh biết

-Sao vậy cháu - Ông Thành nôn nóng

Hoa Tiên tìm cách hoãn binh

- Dạ, nhưng nếu cháu không làm, bác còn cuộc họp quan trọng với các cổ đông

-không gì quan trọng hơn việc bác được gặp lại Gia Hân và Minh Nghĩa -

Ông Thành khoát tay - Dắt bác đi ngay À, nếu như cháu không rảnh, có thể ghi địa chỉ ra đây, bác tự đi tìm

- Dạ - Hoa Tiên cảm giác khó xử. Cô không ngờ tình huống lại đổi chiều

-Cháu có thể yên tâm. Về thù lao nếu họ không thanh toán, bác sẽ - Ngỡ cô ngập ngừng về chuyện tiền nong, ông nói

- Dạ không - Hoa Tiên đỏ mặt, cô xua tay - Vấn đề ở chỗ là cháu không biết nhà họ.

-Vậy thì giao dịch ra sao? - Ông Thành chau mày

- Dạ - Đã có cách thoát thân, Hoa Tiên trở nên lưu loát hơn - Họ sẽ đến văn phòng của cháu - Để xoa dịu ông, cô nói thêm - Bác cứ yên tâm, bao giờ họ đến tìm cháu sẽ điện cho bác

-Ồ - Ông Thành gật đầu, mặt tràn đầy thất vọng. Vậy mà ông cứ ngỡ sắp được gặp lại cố nhân đến nơi rồi

- Dạ thưa bác, cháu về - Sợ ngồi lâu sẽ làm lộ ý đồ, Hoa Tiên đứng dậy gật đầu chào từ giã. Nhật Tú hẳn đang nóng lòng chờ cô ở văn phòng. Cô đã hứa sẽ lên dắt anh đến nhà ông Nghĩa.

-Anh Nhật Tú, nếu 1 bên là gia tài lớn, 1 bên là mẹ và anh ruột, anh sẽ chọn cái nào? - Hoa Tiên ước thử ý Nhật Tú sau khi anh cho xe chạy được 1 đoạn dài

-Tôi sẽ chọn mẹ.

Nhật Tú nói không cần suy nghĩ và Hoa Tiên biết anh đang nói thật. không ai có thể nói dối với ánh mắt sáng trong như vậy. Tự nhiên cô cảm phục anh và cảm thấy mình có trách nhiệm trả lại cho anh sự công bằng. Nửa phần gia tài đó, anh đáng được hưởng

-Hoa Tiên à, sao mà tôi hồi hộp quá! - Đang lái xe, Nhật Tú bỗng quay sang nói với Hoa Tiên - Tôi thật không hình dung nổi mẹ tôi như thế nào? Và không biết vì sao bà lại bỏ tôi?

-Thế anh có trách mẹ anh không?

-không - Nhật Tú lắc nhẹ đầu. Thấy cô như chưa tin, anh nói - Vì tôi đoán

mẹ tôi có nỗi khổ tâm riêng, không thì chẳng bao giờ bà bỏ tôi đâu

-Anh thật là rộng lượng

Hoa Tiên hài lòng cười với anh. Chiếc xe dừng lại trước 1 căn nhà nhỏ. Nhật Tú tắt máy xe, ngo ngoác

-Nhà của mẹ tôi đây sao? - Rồi anh chắc lưỡi, giọng đầy chua xót - Thật không ngờ hoàn cảnh của mẹ và anh tôi lại khó khăn và cực như vậy. Nhưng không sao, đã có tôi, tôi sẽ làm cho họ được hạnh phúc hơn

-Nhật Hạ, đã dẫn bạn về đến nhà, sao không vào còn đứng lằng lằng làm gì đó Giọng bà Hân chột vang lên từ trên lầu ở sau. Nhật Tú quay đầu nhìn lại rồi chết điếng cả người. Mẹ đấy ư? Chao ôi, sao bà lại gầy gò, yếu đuối, đáng thương vượt xa trí tưởng tượng của anh. 1 cái gì giống như nỗi cay đắng dâng lên thắt nghẹn trái tim anh. Gặp lần đầu thôi sao anh bỗng nghe thương bà quá. Đó có phải tình máu mủ thiêng liêng như người đời thường nói

-Con sao vậy? - Bước lại gần, bà dùng chiếc khăn vắt trên vai lau nhẹ dòng mồ hôi rịn ra từ thái dương anh - Vào nhà đi, nắng quá cảm bây giờ

-Mẹ! - Nhật Tú không ngờ và Hoa Tiên cũng không ngờ, tiếng mà bật ra khỏi miệng anh 1 cách tự nhiên không gượng gạo. Phút giây này, anh chỉ muốn ôm bà thật chặt, rồi đặt lên gò má nhăn nheo của bà những nụ hôn thật kêu, thật nồng nàn

-Cái thằng! - Sau 1 phút lặng người xúc động vì cái xiết tay đầy cảm xúc của con, bà Hân như mắc cỡ và nhẹ vào tay anh 1 cái - Lớn già đầu mà cứ như con nít, không sợ bạn cười chớ Rồi bà quay sang Hoa Tiên nói đỡ cho con - Giỡn vui thôi, mẹ con tôi thường âu yếm với nhau như vậy lắm. À mà quên, mãi nói chuyện, vào nhà chứ

- Dạ - Đưa mắt ngó Hoa Tiên, Nhật Tú lơ lửng bước theo bà

Bước qua ngạch cửa, anh tự hỏi lòng sao lại lặng yên chấp nhận cho bà làm lẫn? So anh không dính chính, không rút lui thực hiện đúng như kế hoạch đã

bàn với Hoa Tiên?

Thật không ngờ, anh thật không ngờ tình huống lại xoay chiều, cũng như không ngờ nổi việc mình nhìn mẹ 1 cách dễ dàng và đơn giản. Như trong tiềm thức, như sâu xa lắm anh với bà có mối quan hệ thân thương. Để chỉ cần 1 ánh mắt của bà cũng đủ làm anh rung động. Rồi anh sẽ ra sao? Ánh mắt Hoa Tiên cũng nhìn anh như hỏi, tiếp tục màn kịch bắt buộc này hay sớm nói cho bà hiểu? Chưa kịp trả lời cô, Nhật Tú đã nghe giọng 1 người đàn ông vang lên thật hiền hoà

-Mẹ con 2 người làm gì mà vui vậy? Định cho lão già này ra rìa hả?

-Ông này! - Bà nhẹ đám lên vai ông như cô vợ trẻ, rồi hạ giọng thì thầm -
Đừng làm con xấu hổ, hôm nay nó lại dắt về 1 cô bạn gái, trông xinh xắn lắm

-Vậy hả? - Tấm màn lay động rồi ông Nghĩa ló đầu ra ngoài. Đôi mắt ông thấp thoáng niềm vui nhìn Nhật Tú và Hoa Tiên má đỏ bừng xấu hổ. Cô gái này sao ông có cảm tình nhiều hơn cô gái lạnh chanh đã đến đây lúc trước

-Nhật Hạ, mời bạn ngồi đi con, làm gì mà đứng ngây người ra vậy? - Ông khẽ nhắc khi thấy cả 2 đứng sững giữa phòng khách - Ngồi đi Hoa Tiên
Nhật Tú khẽ bảo cô luật sư, lòng ấm lên khi nghe bên trong tiếng ông Nghĩa thì thầm với vợ.

-Chắc thiệt rồi, coi điệu bộ lần này thẳng nhỏ ra chiều bẽn lễn và lúng túng lắm

-Vậy mình làm sao ông?

-Thì ở sau cho tụi nó tự nhiên nói chuyện. Mà bà đi chợ hôm nay đồ ăn có khá không ? Hay làm đại con gà cho tụi nó ăn

-Nhưng con gà sắp đẻ rồi - Giọng bà như tiếc nuôi

-Kệ đi mà, mấy thửa con nó dắt bạn về nhà, bà không muốn làm đẹp mặt nó sao?

Tiếng bà chắt lưỡi rồi tiếng gà kêu quang quác phía sau

-Nhật Tú à, rồi mình tính sao anh? - Hoa Tiên khẽ gọi, đưa Nhật Tú thoát khỏi đòn suy tưởng. Ngắc đầu lên anh quyết định thật nhanh

-Chúng ta về thôi

-Về? - Hoa Tiên kêu lên, ngơ ngác bước theo anh, rồi thăm hỏi nếu cô là anh, cô sẽ xử sao trong hoàn cảnh này? Thật là không tưởng nổi, chắc là đau khổ lắm. Tự nhiên cô đặt tay mình lên vai anh như chia sẻ.

Nhưng thật không may cho họ, tình huống này chưa gỡ đã vướng thêm tình huống khác phức tạp hơn. Nhật Hạ vừa về tới, anh đang dựng xe trước cổng nhà

-Sao giờ anh?

Là luật sư mà mặt Hoa Tiên tái mét. Tay cô lạnh cóng trong bàn tay anh nóng ấm

-Bình tĩnh - Giọng anh vẫn thản nhiên như chẳng có chút xúc động nào - Chuyện đã đến đây rồi, ta cho hạ màn luôn

-Nghĩa là...

Hoa Tiên chưa hỏi hết câu Nhật Hạ đã đẩy cửa bước vào, chưa nhìn thấy Nhật Tú nên ngỡ Hoa Tiên đến tìm mình, anh kêu lên mừng rỡ

-Hoa Tiên đó hả? Sao chuyện tở di chúc ấy cô giải quyết đến đâu rồi?

Chưa kịp chào hỏi đã quan tâm tở di chúc. không cố ý mà mặt Hoa Tiên nhăn lại. Sao cũng cùng 1 gương mặt mà cô kẻ ghét người thương vậy?

-Ông ta đòi bao nhiêu hả? Ủa... - Bây giờ Nhật Hạ mới nhận ra trong nhà mình còn 1 người đàn ông nữa. Anh cúi đầu chào rồi kêu lên hốt hoảng khi thấy người ấy quá giống mình - Ôi! Sao lại như vậy chứ? Anh là ai?

-Là 1 người bất hạnh, không giống như anh được vòng tay mẹ nâng niu ôm ấp suốt tuổi thơ đến lúc trưởng thành - Bước lên 1 bước, Nhật Tú hần học nói

-Anh nói vậy nghĩa là sao? - Nhật Hạ té ngồi xuống hoang mang - Hoa Tiên, chuyện này là thế nào? Cô giải thích đi

Nhìn Nhật Tú, Hoa Tiên từ tốn

-Chuyện cũng không lấy gì làm ngạc nhiên nhiều. Nhật Tú đây chính là người em ruột song sinh của anh đã thất lạc hai mươi mấy năm dài

Xoảng!

Tiếng đổ vỡ kịp thời đã làm Nhật Hạ như bừng tỉnh. Ngược mắt nhìn lên, anh thấy mẹ đứng chết lặng sững sờ nơi ngạch cửa. Tô cà ri gà văng tung toé dưới chân. Đôi mắt mở to hoảng loạn, bà như không tin những gì mình đang thấy kia là sự thật

-Cái gì đó? - Nghe tiếng đổ vỡ, ông Nghĩa vội vã bước ra, tay còn cầm theo đĩa bún. Và cũng như bà, chiếc đĩa bỗng rơi xuống đất vỡ tan. Ông lặng nhìn 2 gã thanh niên giống nhau như đúc mà không phân biệt được ai là con mình

-Ba, mẹ chuyện này như thế nào? - Nhật Hạ lao đến, lay mạnh người bà Hân hỏi như chất vấn - Có thật con còn 1 người em song sinh bị thất lạc không?

Sao từ bao giờ này con không nghe mẹ nhắc?

-Nói đi bà, có chuyện gì vậy? - Đôi mắt ông nhìn bà thiết tha chờ đợi. Im lặng, thời gian như kéo dài vô tận trong tiếng tích tắc của đồng hồ và tiếng thỉnh thỉnh trái tim đập mạnh trong lồng ngực. Ai cũng chờ câu trả lời quyết định của bà, nhất là ông. Trời ơi, trái tim ông như muốn nổ tung rồi mà bà còn kéo dài phút giây hồi hộp. Rõ ràng, cậu bé đó không thể là đứa bé song sinh cùng Nhật Hạ. Dù đã hai mươi mấy năm rồi, ông vẫn chưa quên. Lần đó, chính ông đã đưa bà vào bệnh viện và cũng chính ông hơn hờ bế đứa bé từ tay cô y tá

Vậy thì... đứa bé đó là ai? Sao lại giống Nhật Hạ như khuôn đúc? Lẽ nào nó là con riêng của bà? Ông nghĩ miên man rồi giật mình đưa tay lau mồ hôi trán. Ồ không, không nên nghĩ Gia Hân như vậy. Khi về với ông, cô hãy còn

là trinh nữ và suốt hai mươi mấy năm chồng vợ, bà chưa 1 phút xa lìa ông. Và... dù cho không có những yếu tố trên, ông cũng không cho phép mình nghi ngờ vợ. Bởi tình yêu của bà dành cho ông cao thượng và mệnh mệnh, ông phải tôn trọng và tin bà mới được

Vậy thì, bà nói đi, đứa bé đó ở đâu rả Sao lạ lùng, hy hữu, hoang đường như cổ tích

-Mẹ, mẹ nói đi - Nhật Hạ lại nóng lòng giục giã - Anh ta là ai?

-Mẹ... - Nhắm mắt lại, bà nói trong nỗi sợ hãi kinh hoàng - Mẹ... mẹ cũng không biết nữa

Câu nói vô tình nhưng sao như sét nổ trúng đầu Nhật Tú. 2 tai ù đi, anh có cảm giác đất vừa nhào lộn dưới chân mình. Bao nhiêu ấn tượng đẹp và người mẹ biến mất khỏi lòng anh. Quai hàm bạnh ra vì cay đắng, Nhật Tú thật không ngờ, trên thế gian này lại có người mẹ nhẫn tâm như thế. Vậy mà... anh chưa chút tự cười mình. Có lúc anh đã mơ thấy bà cười hạnh phúc trong nước mắt. 2 tay dang rộng, bà ôm anh vào lòng rồi hôn thật nhiều lên trán, lên mặt anh như thể bù lại những tháng năm dài xa vắng

-Này anh bạn, bây giờ thì anh nghe rõ rồi chứ? Mẹ tôi bảo không quen biết với anh

Niềm đắng cay lại chồng thêm cay đắng bởi câu nói lạnh lùng vô cảm của người anh ruột. Nhật Tú chưa xót đưa mắt nhìn Nhật Hạ. Sao anh lại nỡ đối xử với em như vậy? Mẹ đã không nhận, lẽ nào anh cũng không nhận ra em bằng linh cảm ? Chúng ta cùng lớn lên trong bụng mẹ mà không nỡ nhìn Nhật Tú khắc khoải với niềm đau thất vọng, Hoa Tiên nhẹ nắm tay anh

-Chuyện có lẽ còn nhiều uẩn khúc khó giải bày, chúng ta về bàn lại với bác trai

-không cần đâu - Nhật Tú vung mạnh tay rồi vụt chạy đi nhanh. Niềm tin về

cuộc đời trong anh như tắt hẳn

-Khoan đã - Bà Hân chợt chồm lên gọi đuổi theo nhưng không kịp. Đường như linh cảm 1 người mẹ vừa báo cho bà biết. Cậu ta chính là máu mủ của bà. Nhưng... bà đã sanh lúc nào? Sao bà không biết? Hay là... 1 nỗi sợ hãi thất ngệt lấy trái tim bà, cùng lúc trước cửa vang lên giọng cười ma quái của Trần Liêm

-Hay quá! Tôi thật không ngờ tình huống lại diễn ra 1 cách hay ho ngoài dự định

-Ông muốn gì? - Nhật Hạ hung hăng bước lên 1 bước. Đôi mắt anh như toé lửa khi nghĩ đến phần gia tài của mình đang bị hắn chiếm dụng - Ra khỏi nhà tôi lập tức

-Coi kìa. Cậu bé làm gì mà hung hăng vậy? - Trái với thái độ hung hăng, giận dữ của anh, Trần Liêm từ tốn bước vào nhà, tay nựng khẽ lên má anh 1 cái - Coi chừng... hỗn đó

-Mày muốn gì? - Quai hàm bạnh ra, 2 bàn tay nắm vào nhau kêu răng rắc, ông Nghĩa cố ghìm lòng không nóng giận - Cái mày cần đã được, sao còn theo phá quấy tao nữa chứ ?

-Chú Út à, chú nói vậy thật oan cho cháu - Trần Liêm vờ làm ra vẻ ỉu xiu - Chú bảo cháu đã được cái mình cần. Nhưng thật sự chú đã cướp không vợ cháu

-Mày ăn nói cho cẩn thận, Gia Hân là thím của mày

-À vâng, cháu quên mất - Trần Liêm lại làm ra vẻ sợ hãi - Xin lỗi thím

-Mày muốn gì ở đây, nói lẹ! - Nhật Hạ hét lớn, hài lòng hình dung ra gương mặt tiu ngiu của hắn trước phiên toà. Với tài năng của Hoa Tiên, hắn sẽ phải thua, phải trả lại tất cả gia tài

- Đừng tự đắc thế chú em - Trần Liêm lại nhẹ vuốt má Nhật Hạ như thể anh là con của hắn. Mặc kệ cái quệt tay ghê tở của anh, Trần Liêm cười hèn

hệch - Thôi được, nếu mọi người muốn tôi nhanh gọn thì tôi đi vào thẳng vấn đề đây. Tôi đến để nhận con

-Nhận con?

Ông Nghĩa tròn đôi mắt. Trần Liêm nhẹ gật đầu thản nhiên

-Ồ phải rồi . Ôi! - Hấn lại vỗ vào đầu như chợt nhớ - Đãng trí, mãi nói mà quên giới thiệu, thằng bé vừa chạy ra ngoài hoảng loạn vì bị các người phủ nhận đó là Nhật Tú, là con ruột của tôi và cũng là đứa con sonh sinh với cậu bé này

-Mày đừng ngậm máu phun người - Ông Nghĩa như không còn kìm chế nổi, hét lớn - Nhật Hạ là con của tao

-Con của chú! - Trần Liêm kêu lên lạ lẫm rồi bỗng phá ra cười như vừa nghe 1 câu chuyện hoang đường - Con của 1 người không có tinh trùng trong tinh dịch. Ôi! Là 1 bác sĩ mà chú lại có thể nói được điều này, đúng là không tin nổi

-Trần Liêm, tôi van anh...

Bà Hân như không còn sức chịu đựng gục đầu xuống thành ghế sa lon, trong lúc ông Nghĩa như nhảy dựng lên. Ông nắm cổ áo Trần Liêm lay mạnh

-Cái gì, mày nói cái gì? Tao mà... vô lý

-Vô lý hay không thì chú cứ tự đi tìm hiểu - Trần Liêm nhẹ gỡ tay ông ra khỏi áo mình rồi quăng xuống bàn 2 bản xét nghiệm

-Còn đây là kết quả xét nghiệm gen và nhóm máu của tôi và Nhật Tú, chú có thể đưa Nhật Hạ đến bệnh viện kiểm tra để hiểu rõ hơn lời tôi nói... - Hấn quay qua Nhật Hạ từ nãy giờ như hoá đá - Con à, đừng hy vọng giành lại gia tài với danh phận con trai Trần Minh Nghĩa. Khôn hèn thì theo cha hưởng giàu sang phú quý

Lại đưa tay lên bẹo má Nhật Hạ, Trần Liêm bỏ đi không quên buông lại tràng cười ngạo nghễ

-Có thật vậy không? - Đôi mắt ông nhìn bà như hỏi. không dám nhìn thẳng vào mắt ông, đôi mắt bà lẩn tránh như 1 lời xác nhận

Trời ơi! Đấm mạnh tay xuống bàn, ông chột hiều vì sao bà lại hét lên, giận dữ mỗi lúc nghe ông chộc bảo Nhật Hạ là con riêng của bà. Thì ra, câu nói đùa đã trở thành sự thật. Ông là 1 gã đàn ông bất lực vô sinh. Nhưng chẳng thà ông chấp nhận cô đơn, sống hiu quạnh không con bên tình yêu trọn vẹn của bà. Gia Hân, tại sao em nỡ cấm sừng lên đầu tôi? Mấy chục năm rồi tôi đã sống bằng niềm hạnh phúc, mộng lung giả tạo

-Anh Nghĩ - Bà chột kêu lên nức nở, khi thấy ông đứng dậy - Hãy nghe em giải thích. Sự thật là...

-không còn gì để giải thích nữa đâu - Giọng ông ngậm ngùi, pha chút đau đớn - Em đã dối tôi hai mươi mấy năm, bao nhiêu đó quá đủ rồi

- Nhưng mà em...

- Đối với tôi, giây phút này mọi lời giải thích của em đều vô giá trị - Ông bước thẳng vào phòng

-Ôi,anh làm gì vậy? - Bà kêu lên hốt hoảng khi thấy ông trở ra, tay xách theo chiếc túi du lịch nhỏ - Ông định đi đâu?

-Về với cuộc đời thật của tôi

không ngoái lại nhìn bà, chân ông đều đặn bước ra đường. Bà Hân đuổi theo ông

-không, anh đừng đi, em thật sự không có lỗi với anh, hãy cho em giải thích

-Bà vào đi - Ông quay lại nhìn bà rồi gào lên đau khổ - Bà vào đi, hãy để tôi yên

Rồi không để bà kịp có lời nào ngăn cản nữa, ông vụt chạy đi nhanh. Sau lưng ông, bóng 1 người con gái cũng chạy theo.

Tại sao mình lại làm như vậy? Giờ bình tâm ngồi trước phòng cấp cứu, cô mới tự hỏi mình như vậy. Chứ lúc đó cô chỉ biết có 1 việc: Cứu người

Cái gì đã thôi thúc cô bỏ dở buổi karaoke đang hào hứng với đám bạn thân chạy như bay đến nhà Nhật Hạ, để rồi phải chứng kiến 1 sự thật thương tâm? Cô không biết, và không biết đó có phải là linh tính, là thần giao cách cảm như các nhà tâm lý thuở phân tích. Cô chỉ nhớ là lúc đó lòng bỗng cồn cào nghe nhớ anh vô hạn. Bảo đám bạn chờ 1 chút, cô chỉ muốn rủ anh đến cuộc vui

Cô đến nhà anh, đúng vào lúc Nhật Tú vụt bỏ đi rồi Hoa Tiên cũng chạy theo anh. Sự việc ồn ào đã kích thích trí tò mò của cô và cô đã đứng yên nghe không sót 1 tình tiết nào của câu chuyện

Cô còn đứng đó và đứng mãi nếu như ông Nghĩa không bỏ đi Tại sao cô chạy theo ông mà không vào vỗ về Nhật Hạ ? đến bây giờ, đó vẫn là câu hỏi lớn vồn trong óc cô Có lẽ, cô thấy ông thật tội nghiệp đáng thương. Cô sợ Ông làm 1 việc gì đó đại dột nguy hại đến bản thân

Điều lo sợ đó đã xảy ra. Vì cô chạy cách xa ông 1 khoảng nên không thể phân biệt được là ông đã lao đầu vào xe tự tử, hay đây chỉ là 1 tai nạn bình thường đối với 1 người đầu óc đang bấn loạn như ông

không cần phải suy nghĩ, Tiểu Băng thấy mình hốt hoảng lao ra đường chặn 1 chiếc tắc xi rồi hỏi anh tài xế chạy như bay đến phòng cấp cứu

Ông có chuyện gì không? Tiểu Băng hét đứng lại ngồi, bồn chồn gõ vào ngọn đèn đỏ trên cửa phòng cấp cứu. Sao lâu quá rồi mà chẳng có bác sĩ nào trở ra thông báo tình hình cho cô rõ vậy? Cầu trời, cầu trời... 2 tay chấp trước ngực, Tiểu Băng vái cho ông được tai qua nạn khỏi

-Tiểu Băng, con sao vậy? - Nghe tiếng cửa mở Tiểu Băng mừng rỡ quay đầu lại. Song không phải cửa phòng cấp cứu mà là cửa ra vào. Ông Thành đang hốt hải chạy vào - Trời ơi, vậy mà lúc nãy nghe thằng Tài bảo còn vào phòng cấp cứu. Tim ba như muốn nhảy ra ngoài. Mà sao con vào đây? Con chờ ai vậy?

-Ba à! - Tiểu Băng nhăn mặt khi nghe ông nói quá to - Đây là bệnh viện, không phải trong cuộc họp đâu

-À, ba quên - Ông hạ giọng - Mà con chờ ai vậy? Có phải bạn trai con không?

-Trời ơi, ba nói vậy hả? Thiệt là...

Lời cần nhần chưa dứt, cửa phòng cấp cứu bỗng bật mở. Ông Nghĩa nằm trên chiếc băng ca, từ từ được đẩy ra, Tiểu Băng bỏ mặc cha, chạy đến nắm tay 1 bác sĩ, lo lắng hỏi

-Bác sĩ, ông ta có sao không?

- không nặng lắm, nhưng bị mất máu nhiều. Cần phải tĩnh dưỡng thêm

- Dạ! Cảm ơn bác sĩ! - Thở phào ra mừng rỡ như chính mình vừa thoát nạn -

Tiểu Băng vui vẻ quay sang ông Thành - Ồ, không sao rồi, mà ba... ba sao vậy? - Cô lay mạnh người cha khi thấy ông đứng thẫn thờ như hoá đá

-Minh Nghĩa - Ông Thành nói 1 mình - Đúng là Minh Nghĩa thật rồi, sao ông ta lại ở đây?

-Bộ ba có quen với ông ta hả?

Tiểu Băng nghiêng đầu nhìn ông ngỡ ngàng. Như sức tĩnh, ông nắm lấy tay cô chấp cứng

-Tiểu Băng, mau nói cho ba biết có phải ông ta là Minh Nghĩa, và tại sao con lại quen với ông ta chứ?

-Thì quen là quen, ba làm gì mà nắm tay con đau điếng

Tiểu Băng vùng vằng giật mạnh tay mình khỏi tay cha Ông Thành nóng lòng

-con nói đi, chuyện này với ba quan trọng lắm

-Vậy hả? - Tiểu Băng làm ra vẻ sắp kể rồi đột ngột chuyển đề tài - Nhưng mà con đói bụng quá kể không nổi

-Con khi này

Ông Thành cốc nhẹ xuống đầu cô Nóng ruột thật, nhưng ông cũng phải

chiều, dắt cô xuống căn tin bệnh viện. Rồi vừa ăn, Tiểu Băng vừa chọc tức cha bằng cách kéo dài câu chuyện. Bắt đầu từ lúc cô đánh rơi tờ di chúc, bị Nhật Tú nhặt được lại tưởng lầm là Nhật Hạ. Để bao nhiêu rắc rối của cuộc đời nảy sinh từ đó

-không thể nào! - Nghe xong, tự nhiên ông Thành đập tay xuống bàn giận dữ

- không thể nào mà

-Ba! Người ta nhìn kia - Tiểu Băng kếp cánh tay ông - Nhưng cái gì mà không thể nào ? - Rồi cô kêu lên giận dữ - Ba cho rằng con kể láo phải không?

Cô hờn dỗi bỏ đi. Ông Thành không đuổi theo con. Đốt 1 điếu cìgà ông nghe tâm tư ngập tràn bao ý nghĩ

không, ông không bao giờ tin GH ngoại tình. Càng không thể tin cô ngoại tình cùng tên Trần Liêm đó. Trong cuộc đời nhân hậu của mình, nếu có phải ghét ai, thì hẳn là người đầu tiên bị cô căm ghét

Vậy mà... Ông nghe giận Minh Nghĩa quá. Sao mà hồ đồ quá vậy? Chưa gì đã nghe người ta nghi vợ của mình rồi. Minh Nghĩa ơi, ông thật là ngu ngốc, hạnh phúc 1 đời đã bị Ông 1 phút sai lầm đánh đổi

Nhưng nói đi rồi nghĩ lại, ông thấy mình không nên đổ hết lỗi cho Minh Nghĩa, là đàn ông ai không ích kỷ, thử nghĩ nếu ông ở vào địa vị Minh Nghĩa, ông có chịu nổi không

Chắc là không! Ông Thành tặc lưỡi rồi tự lắc đầu. Ông là chúa ghen, chúa hồ đồ ích kỷ, nhắc lại còn nghe vui, lần ấy Tiểu Hàn chỉ mới đứng trước cửa nói chuyện với bạn trai, mà có phải bạn trai đâu, cô ta là con gái chỉ mỗi tội hót tóc cao, lại mặc áo thun và quần jean, báo hại ông 1 lần ghen xộ.

Còn chuyện của GH - Minh Nghĩa. Theo lời kể của con, chắc không giản đơn hiểu lầm như chuyện của ông với Tiểu Hàn đâu. Song sự thật như thế nào? Ông quyết không tin GH ngoại tình với Trần Liêm. Dù bất ông chết

ông cũng không tin

-Nhật Hạ, kết quả kiểm nghiệm đã có con còn chưa tin lời ba nữa sao? -

Giọng Trần Liêm vang lên sát bên tai tridu mến, như giọng người cha hiền hoà lâu ngày lạc mất đứa con. Nhật Hạ lại không thấy lòng rung động. Mắt chăm chăm nhìn tờ kết quả khám nghiệm mà anh như không đọc được gì. Sự thật là đây sao? Chưa chát quá. Kẻ mà anh khinh bỉ thù hận nhất lại là cha ruột của anh. Trời ơi, anh biết phải tin ai? Giữa 2 câu chuyện thương tâm ấy, câu chuyện nào có sức thuyết phục anh hơn?

Thật không sao phân biệt nổi. Đúng vậy, Nhật Hạ không biết nên tin vào câu chuyện mẹ phân bày hay tin vào câu chuyện Trần Liêm vừa kể. Nhưng dù sao, câu chuyện của Trần Liêm cũng có sức thuyết phục hơn

Các kết quả xét nghiệm đã đầy đủ, chứng tỏ anh cùng Trần Liêm chung nhóm máu kiểu di truyền. Sao anh còn phân vân nghi hoặc chứ?

-nếu con không tin thì thôi vậy - Trần Liêm làm ra vẻ thiếu não đứng lên -

Dù sao với con, Minh Nghĩa cũng có công dưỡng dục, con cũng nên coi ông ấy như bà Còn phần ba, coi như vô phước vô phần vậy. Có điều - Ông làm ra vẻ ngập ngừng - Phần tài sản đó, ba tiếc là không thể chia cho con được. Bởi ông nội đã dặn rõ ràng trong di chúc, phần tài sản đó không được chia 5 sẽ 7. Thôi ba về đây...

-Ba! - Tiếng ba thốt lên từ lúc nào, Nhật Hạ cũng không biết nữa. Chỉ biết là trong lòng anh có 1 cái gì thật mạnh vừa thúc giục anh. Tình phụ tử thiêng liêng hay vì mớ tài sản quá lớn kiả Nhật Hạ không biết. Anh chỉ cảm thấy là quá bất công nếu phần tài sản ấy chỉ chia cho 1 mình Nhật Tú

Hắn là cái gì chứ? Là 1 bào thai cùng lớn lên trong bụng mẹ với anh. Lại cùng sanh 1 giờ, 1 ngày, 1 tháng, 1 năm nữa, nếu lấy lá số tử vi thì số mạng của anh và hắn phải như nhau

Hai mươi mấy năm dài, Minh Nghĩa đã tước bỏ của anh biết bao cơ hội.

Tuổi thơ anh phải uống sữa bò trong lúc Nhật Tú được dưỡng nuôi bằng sữa hộp cao cấp

Anh phải lang thang chạy xin việc sau khi phải cố công học để lấy cho xong mảnh bằng đại học. Còn hấn, nhớn nhोर chơi, mở mắt ra, ghé giám đốc đã dăng sẵn trước mắt rồi

Hấn ngạo nghễ cỡi xe hơi đời mới đi cua gái, trong lúc anh cọt kẹt chiếc xe đạp cà tàng đã lỏng sên, bung ốc. Hấn đến nhà hàng còn anh thì ngồi ở quán lẻ đường ăn từng tô hủ tiếu

không, không thể bắt công như vậy được. Nhật Hạ nghe trái tim mình thất lại khi 1 mai toàn bộ tài sản đó nằm trong tay Nhật Tú. Tất cả là của anh, hấn không có quyền tranh đoạt

-Sao Nhật Hạ, con suy nghĩ kỹ rồi chưa ? 1 tuần nữa ba phải bay về Mỹ -

Đoán chừng bao nhiêu thời gian cũng đủ để anh tự đấu tranh, Trần Liêm lên tiếng nhắc - Ba không còn nhiều thời gian để kiên nhẫn đợi con đâu. Luật sư đã sẵn sàng thủ tục chuyển tất cả gia tài của ông nội vào tài khoản của ba và Nhật Tú

-Con sẽ theo ba - Câu nói lại tự nhiên thốt ra từ cửa miệng theo bản năng của lòng ích kỷ. không, anh không thể để Nhật Tú chiếm trọn phần gia tài đó.

Anh đã thiệt thòi nhiều, cần phải được đền bù

-Vật thì theo ba - Giấu nụ cười đắc thắng, Trần Liêm đi ra cửa - Ba sẽ nhờ luật sư làm thủ tục nhận con

-Nhưng... - Nhật Hạ thoáng băng khuâng đưa mắt ngó vào phòng. Trong ấy, bà Hân đang cần nhờ anh săn sóc

-không nhưng gì cả - Trần Liêm vờ nổi nóng, ông gắt - Đi hay không dứt khoát 1 lời đi

-Con đi - Nhật Hạ đứng lên khỏi ghế, nhủ lòng sẽ trở lại ngay, sau khi làm xong thủ tục. Anh không thể bỏ qua cơ hội hiếm hoi này

-Nhật Hạ... - Bước chân vừa qua ngạch cửa, Nhật Hạ bỗng nghe tiếng mẹ kêu lớn sau lưng. Thì ra bà đã tỉnh và trộm nghe tất cả những gì 2 người nói với nhau. Gương mặt xanh xao, nhưng sao giọng bà cương quyết quá - Hấn không phải là ba của con, con trở lại mau

-Mẹ - Nhật Hạ kêu lên mừng rỡ khi thấy bà bước hẳn ra khỏi phòng - Mẹ tỉnh rồi, vậy mà con cứ sợ...

-Mẹ muốn con ở lại... - Đôi mắt mở to giọng bà rõ ràng, rành mạch - Hấn không phải là người tốt

-Nhưng dù sao ông ấy cũng là ba của con - Đưa mắt như bảo Trần Liêm chờ 1 chút, Nhật Hạ bước lại gần bà - Mẹ à, con không thể không nhận ba con được

-Mẹ đã bảo hấn là thằng khốn nạn, tiểu nhân vô liêm sỉ - Giận dữ, bà Hân hét lớn - Con phải trở vào lập tức

-nhưng mà...

-Con...

-Tôi chỉ cho cậu 1 cơ hội cuối cùng này thôi - Trần Liêm buông giọng lạnh lùng - 1 là theo tôi làm thủ tục, 2 là ở lại với bà ấy. Nào, quyết định mau đi Nhật Hạ rối trí. Cả mẹ và Trần Liêm đều quyết liệt, anh phải làm sao đây

-Nhật Hạ, ở lại với mẹ đi con - Đôi mắt bà van nài làm anh thoáng chùng lòng. Nhưng...

-Cậu đừng hỏi hận nếu toàn bộ tài sản đó mang tên Trần Nhật Tú - Trần Liêm nhân mạnh rồi quay lưng đi ra cửa

-Ba, đợi con với... - Sự tham lam đã thắng con tim tình cảm. Đưa mắt nhìn ba Hân như xin lỗi, rồi bỏ mặc bà đứng đó với nỗi đau uất nghẹn, Nhật Hạ chạy đuổi theo ông

-Nhật Hạ! - Bà Hân gọi lớn theo anh rồi té ngồi xuống ghế như không còn

sinh lực. Niềm an ủi, yêu thương nhất đời cuối cùng rồi cũng bỏ bà chạy theo sự cám dỗ của đồng tiền.

Nợ Tình

Chương 9

-Rồi chuyện gì đã xảy ra ? - Thấy Nhật Hạ bỗng dừng lời trầm ngâm quá lâu, ngài chánh án nóng lòng khẽ giục - Tại sao anh lại giết ông Thành ? Anh yêu Tiểu Băng, con gái của ông ấy mà ?

-Vâng! - Nhật Hạ ngẩng đầu lên, đôi mắt buồn ngập đầy hối hận. Mọi chuyện có lẽ bắt đầu từ lúc Nhật Tú đến nhà rồi phát hiện ra bà Hân nằm mê man bất tỉnh

Buồn vì bị Ông Nghĩa hiểu lầm, lại cộng thêm nỗi lo lắng cho đứa con khờ dại. Bà ngã bệnh, sốt li bì. Và nếu như Nhật Tú không 1 lần vì lương tâm thôi thúc đến nhìn mặt mẹ lần cuối trước khi rời bỏ quê hương, chắc hẳn bà đã chết rồi. Chết trong cô đơn không người hay biết

Anh đã hốt hoảng gọi xe cấp cứu. Ở bệnh viện, anh lại 1 lần làm tròn bổn phận người con, hầu hạ bà hết mực

Mở mắt ra, nhìn thấy Nhật Tú, bà cứ ngỡ anh là Nhật Hạ nên mừng lắm.

Cơn bệnh giảm dần

Phần Nhật Tú, vì không muốn làm bà khổ đau trong cơn bệnh ngặt nên 1 lần nữa anh đóng giả Nhật Hạ, nuốt đắng cay làm vui lòng mẹ.

Đôi lúc nhận tia mắt bà nhìn triu mến, bàn tay bà ve vuốt yêu thương, anh chỉ muốn khóc và nói rõ cho bà biết. Rằng anh là Nhật Tú, là đứa con bị bà bỏ rơi suốt hai mươi mấy năm trời. Nhưng không sao mở lời cho được. Để mỗi khi màn đêm xuống, nhìn bà gọi mớ tên Nhật Hạ trong giấc ngủ anh chỉ biết khóc thầm, trách đời mình sao cay đắng hẩm hiu

Trở về nhà, anh càng thấy mình cô độc. Lúc này trong mắt cha dường như không còn anh nữa. Bao nhiêu tình thương, cha đều trút sang cho Nhật Hạ. Biết rằng cha phải bù đắp cho Nhật Hạ, dù sao đó cũng là đứa con của ba cách biệt hai mươi mấy năm dài. Nhật Tú biết điều đó nên không ganh tỵ. Anh chỉ cảm thấy buồn vì bị bỏ rơi thôi

Sao ba không trò chuyện với anh? Sao Nhật Hạ lại tỏ vẻ khó chịu mỗi lúc thấy mặt anh? Nhật Tú bỗng cảm thấy mình trở nên thừa thãi trong căn nhà của chính mình

Giờ đây, niềm an ủi duy nhất của anh là cô luật Hoa Tiên. Từ nhiệm vụ 1 luật sư, cô trở thành người bạn thân và hiểu anh tường tận. Tất cả tâm sự u uất của lòng mình, anh đều kể cô nghe

Ở bệnh viện, Nhật Tú không ngờ mình lại có thêm 1 niềm vui nữa. Đó là sự hiện diện của Tiểu Băng. Cô bé tốt bụng đã cứu ông Nghĩ và đưa ông vào bệnh viện. Thoạt đầu mới gặp, cô cứ ngỡ anh là Nhật Hạ và anh không phủ nhận. Chẳng phải mượn hình lấy bóng gạt cô, đơn giản 1 điều là họ không nhận ra nhau trước mặt bà Hân và anh không muốn tự lộ mình

Nét hồn nhiên, vô tư của Tiểu Băng đã phần nào đẩy lui được nỗi buồn trĩu nặng hồn anh. Dần dần, Nhật Tú như lấy lại quân bình, anh không phiền trách mẹ cha như trước nữa. Nếu bà chưa hiểu, chưa nhận anh sẽ chinh phục bà bằng lòng hiếu thảo, cũng sẽ chinh phục trái tim Tiểu Băng bằng chính con người mình

Hôm đó, đợi lúc bà Hân ngủ say, anh diện cho mình 1 bộ đồ thật keng. Ra

chợ mua bó hồng tươi, anh quyết định tiết lộ thân phận của mình cho cô biết. Bàn tay vừa đặt lên núm cửa đã rút trở về, Tiểu Băng đang có khách. Mà vị khách đó lại là Nhật Hạ.

Rất muốn bỏ đi, nhưng Nhật Tú lại thấy mình đứng yên 1 chỗ. Đưa mắt nhìn bó hồng đỏ thắm trên tay mà anh như nhìn thấy hố sâu khi bên trong giọng Nhật Hạ vang lên trầm ấm

-Anh là Nhật Hạ, Tiểu Băng không nhận ra anh sao?

-Nhận ra chứ - Giọng Tiểu Băng vang lên 1 cách thản nhiên đến lạnh lùng - Anh đến thăm ba hay má vậy?

-Tôi đến thăm em - Nhật Hạ vào đề 1 cách thẳng thừng - Máy ngày không được gặp, anh nhớ em muốn điên lên được

-Vậy hả? - Giọng Tiểu Băng thản nhiên làm Nhật Tú. Mới hôm qua, cũng với tên Nhật Hạ cô đã nói chuyện với anh rất chân tình - Còn tôi thì ngược lại, chẳng có chút cảm giác gì

-không có rồi sẽ có, chẳng sao đâu - Nhật Hạ kiên nhẫn - Chiều nay em có rảnh không ? Anh muốn mời em đi nghe hoà nhạc

-Nhưng ba má của anh đang nằm bệnh viện - Tiểu Băng bực bội - Sao tôi không nghe anh nhắc gì đến họ vậy?

-Anh đã vào thăm mẹ và hỏi bác sĩ. Bà không sao cả. Còn ông ta... - Nhật Hạ thoáng ngập ngừng - Ông ta không phải là ba của tôi

-Nhưng dù sao bác Nghĩa cũng nuôi anh hai mươi mấy năm trời - Như không chịu nổi thái độ vô tình vô nghĩa của Nhật Hạ. Tiểu Băng hét lớn - Tôi thật không ngờ anh vô ơn như vậy

- Đừng nói vậy Tiểu Băng - Nhật Hạ hơi thấp giọng - Tôi không đến thăm bác Nghĩa vì ba tôi không thích. Nhưng tôi vẫn gởi tiền đều đặn cho ông

-Thì ra chủ nhân của những món tiền vô danh là anh hả? - Tiểu Băng bỗng cười khan - Thật là không biết nhục. Ăn mày của người ta rồi làm như rộng

rãi lắm, bố thí lại cho người khác. cảm ơn, tôi và bác Nghĩa không màng đến số tiền bạc béo của anh

Chắc Tiểu Băng trả lại tiền. Nhật Tú đoán như vậy khi nghe Nhật Hạ rít lên

-Cô làm vậy với ý gì?

-Chẳng ý gì! - Tiểu Băng đánh đá - Chỉ muốn cho anh biết: tôi không có thời gian rảnh để tiếp anh

-Cô đuổi tôi?

-không đuổi vì đây là bệnh viện. Chỉ có điều là tôi không có thời gian để tiếp anh. Chào!

Cánh cửa bật mở, Tiểu Băng lao ra trước rồi Nhật Hạ cũng lao theo. Vì vội vã, chân anh va vào ngạch cửa. Cọc tiền trên tay rơi xuống đất đổ tung. Cúi xuống nhặt, tình cờ Nhật Hạ phát hiện ra Nhật Tú. Anh ngẩng đầu nhìn bó hoa trên tay Nhật Tú, hằm hằm hỏi

- Định chạy đua à?

-Tôi... - Bất ngờ Nhật Tú không tìm được từ để nói

- Đừng có hòng mượn hình dáng và tên tuổi tao chinh phục Tiểu Băng. Tao sẽ cho nàng biết mày là tên đồn mạt, đội lốt người khác

-Tôi... Nhật Hạ! - Nhật Tú chồm người đuổi theo Nhật Hạ nhưng không kịp. Buồn chán quá, anh ngồi thừ xuống trước cửa phòng bệnh viện, nghĩ đến vẻ giận dữ của Tiểu Băng khi biết được sự thật

-Nhật Hạ, sao lại ngồi đây, vào phòng đi con - Ông Nghĩa dưới căn tin trở lên, thấy Nhật Tú ngồi buồn trước cửa, dịu dàng lên tiếng

- Dạ - Nhật Tú ngẩng đầu lên, dạ nao nao. mấy ngày gần đây, ông cứ tưởng anh là Nhật Hạ, nên đối xử tự nhiên, niềm nở lắm

-Sao... sức khỏe của bà ấy thế nào rồi? - Bao giờ câu đầu tiên ông hỏi anh cũng dành cho bà Hân cả.

- Dạ... mẹ bớt nhiều, sao... ba... không đến thăm mẹ?

Tiếng ba thoát ra miệng 1 cách tự nhiên, chẳng bù mấy hôm về trước, anh gọi ông mà mặt cứ đỏ bừng lên

-Ba cũng muốn đến thăm mẹ con lắm. Nhưng... - Ông ngập ngừng. Biết nói sao bây giờ. Không lẽ đi thú nhận với con là mình còn tự ái. 1 chút tự ái của thằng đàn ông còn sót lại. Dù tận đáy lòng ông đã tha thứ cho bà

Phải, tha thứ mà không cần bà 1 lời giải thích. Mấy ngày nằm viện ông đã suy nghĩ tường tận lắm rồi. Dù cho bà có thật sự phạm sai lầm ông cũng không giận bà. Trái lại, ông còn phải cảm ơn bà, từng ấy năm trời 1 mình giữ kín nỗi khổ tâm không có người tâm sự. Chắc bà đau khổ lắm? Sao mà không đau khổ khi phải sống với 1 người chồng chẳng có khả năng sinh sản? GH! Anh cảm ơn em! Em đã giúp anh tự tin mà sống trong từng ấy năm trời Còn Nhật Hạ, tia mắt ông nhìn con trêu mến. Lẽ ra, ba không nên giận dữ mà lao ra đường như vậy. "Mình nông nổi quá" - Cuối cùng rồi ông cũng chỉ có thể chép môi, thở dài thốt ra câu ấy

Nhưng cũng không muộn lắm đâu, ông vẫn có thể trở về cùng bà xây lại mái ấm gia đình. Con giông bão có thể làm lung lay mái nhà ông, song không thể làm sập nó được. Ông tin vào điều này lắm

-Ba à! - Nhật Tú ngập ngừng lên tiếng. Anh đã suy nghĩ kỹ lắm rồi. Thà tự mình nói rõ ra hơn là bị người vạch mặt - Con có chuyện này muốn nói với ba

-Chuyện gì ? - Dòng suy tưởng bị cắt ngang, ông Nghĩ ngẩng đầu lên nhìn con chờ đợi

-Con không phải là Nhật Hạ, mấy ngày qua con...

Những tưởng ông sẽ ngạc nhiên, nhưng thật ngoài sức tưởng tượng của mình. Nhật Tú thấy ông chột nhoe miệng cười

-Chịu thú nhận rồi sao? Vậy mà tôi cứ tưởng cậu sẽ đóng hết tuồng này chứ

-Vậy ra...

Nhật Tú tròn xoe đôi mắt. Ông Nghĩ gật gù

-Vậy ra, vậy ra cái gì ? Tất cả mọi người đều đã nhận ra cậu từ lâu rồi Nhật Tú

-Thế sao ? - Lấp bắp, Nhật Tú cảm giác mặt mình nóng bừng xấu hổ - Bác và mấy người cố tình đùa cháu

-không hẳn thế - Ông Nghĩ trầm ngâm - không hẳn là đùa, mọi người làm như vậy để cậu được tự nhiên

-Kể cả mẹ và Tiểu Băng cũng biết cháu là Nhật Tú ư ? - Nhật Tú bàng hoàng như kẻ từ cung trăng rơi xuống rồi nhẹ cả người khi thấy ông gật đầu. Như vậy thì không lo cô cho anh là tên lừa bịp nữa

-Nhật Tú à, ta thật không biết xưng hô với con sao cho phải nữa - Ông Nghĩ nhẹ đặt tay xuống vai anh - Nhưng phải nói là ta thật sự cảm động và cảm ơn cháu mấy ngày qua đã thay Nhật Hạ lo cho ta và mẹ nó

-Con - Vân về hai bàn tay, Nhật Tú bối rối. Thái độ chân tình của ông đã phá bỏ bức tường ngăn cách giữa 2 người

-Chỉ là sự tình cờ thôi. Ai ở vào địa vị của cháu cũng làm như vậy

-Cháu khiêm tốn quá - Ông lại thở ra buồn bã - Nhưng nói thật với cháu, ta buồn và lo cho thằng Hạ lắm - Ngừng 1 chút, ông nói thêm - Nói cháu đừng buồn, chứ ba cháu, cái tên Trần Liêm ấy thật chẳng đáng tin

Nếu lúc trước, có ai nhận xét về ba mình như vậy, Nhật Tú sẽ thấy buồn, nhưng bây giờ thì không. bởi chính anh, chính bản thân anh cũng vừa nghe hột hăng, mất niềm tin vào con người, mà theo cách gọi, là cha ruột của anh

-Cháu giận ta ư ?

Ông hỏi làm cắt ngang luồng suy tưởng của anh. Nhật Tú ngẩng đầu lên, tươi tỉnh

- Dạ không có

-Vậy thì - Nhìn anh bằng ánh mắt đầy thiện cảm, ông Nghĩ cất giọng buồn

buồn - Lẽ ra không nên nhờ cháu, nhưng chẳng hiểu sao, chỉ mới tiếp xúc với cháu mấy ngày mà ta lại thấy tin cháu quá như giữa ta và cháu có mối quan hệ sâu xa nào thân thuộc lắm

-Vâng, cháu cũng có cảm giác an toàn như vậy mỗi lúc gần bên bác - Nhật Tú nói theo ông - Vậy nếu có việc gì cần, bác cứ nói

-Ta chỉ mong cháu cứu giùm thằng con của ta khi ba cháu giở thủ đoạn thôi

-Bác ơi, cháu đem tin mừng cho bác đây - Nhật Tú chưa kịp trả lời, cánh cửa phòng bật mở, Tiểu Băng vui như chim sáo nhảy vào. Thấy Nhật Tú, cô sượng lại rồi nhoẻn miệng cười - Anh Hạ hả ? Vậy là anh cũng có lộc ăn rồi

-Tiểu Băng à! - Đứng dậy, lấy hết can đảm, Nhật Tú run run nói - Cô đừng

đóng kịch nữa, bác đã cho tôi biết rồi

-Biết gì cơ ? - Đôi mắt Tiểu Băng tròn xoe vô tội vạ.

-Biết là cô đã vì tôi mà đóng kịch - Nhật Tú nhìn cô triu mến rồi hạ giọng -

Xin lỗi Tiểu Băng, tình thế bất đắc dĩ thôi, tôi không muốn gạt cô đâu

-Ô, tưởng chuyện gì - Vẻ hồi hộp trên mặt biến mất, Tiểu Băng cười thật

tươi - Chuyện đó tôi hiểu mà. Anh chỉ vì lo cho sức khỏe bác gái thôi

-Vậy thì tốt rồi! - Ông Nghĩ chen vào - Mà Tiểu Băng, cháu bảo có tin mừng mà tin mừng gì vậy?

-Bác sắp được xuất viện rồi

Tiểu Băng khẽ thì thảo tin cả ông và Nhật Tú đều biết rõ. không nén được, họ đồng bật cười trước vẻ mặt ngơ ngác của Tiểu Băng

-Tại sao 2 người cười cháu chứ?

-Vì cháu đã tiết lộ 1 bí mật thừa - Ông vẫn còn cười

Xấu hổ, Tiểu Băng dậm chân hờn dỗi

-2 người hợp đồng ăn hiếp cháu. Hông thêm đâu

Rồi cô bỏ chạy ra ngoài. Ông Nghĩ đẩy nhẹ lưng Nhật Tú khi thấy anh còn đứng ngây ra bên giường bệnh

-Sao không chạy theo năn nỉ hả ?

- Dạ - Như sực tỉnh, Nhật Tú cúi nhặt bó hồng bị bỏ quên từ nãy giờ chạy theo cô Trái tim anh đập mạnh, trong cảm giác của chàng trai lần đầu tỏ tình cùng cô gái

Thành công nghe cậu bé! Ông Nghĩa vẫy tay theo. Sao ông mến người thanh niên này quá.

-Nhưng chuyện ấy có liên quan gì đến vụ án đâu? - Thấy anh lại sa đà vào câu chuyện tình, viên chánh án nhẹ nhàng cắt ngang - Tôi chỉ muốn biết tại sao anh giết ông Thành? Ông ấy với anh có oán thù gì không ?

-không! - Nhật Hạ trả lời không cần suy nghĩ - Tôi và ông ấy chẳng oán thù gì

-Thế sao anh lại giết ông ta ?

-Vì Tiểu Băng! - Nhật Hạ trả lời rất gọn

-Vì tôi ư ? - Đang gục đầu trên vai bà Hân khóc ngon lành, nghe anh nhắc đến tên mình, Tiểu Băng ngẩng đầu dậy thật nhanh, ngơ ngác - Nhưng anh với tôi đâu có oán thù gì ?

-Phải - Đôi mắt Nhật Hạ nhìn cô chua xót. Đâu có oán thù gì nếu không muốn bảo là anh còn yêu thương cô Có lúc, anh đã tưởng đạt được cô rồi, vậy mà. Cô lại bỗng dưng dung lạnh nhạt sau thời gian dài thân mật với anh ? Tại sao ?

Tại sao cô tỏ ý khinh bỉ mỗi lúc gặp anh ? Chê anh không xứng đáng ?

Chẳng phải đâu, lúc tỏ tình với cô, anh đã không còn là Nhật Hạ nghèo nàn.

Trần Liêm đã cho anh đủ đầy vật chất để biến anh thành 1 công tử hào hoa.

Anh đã đến cầu hôn với cô bằng danh phận con trai 1 nhà tỉ phú

Vậy mà cô nở hững hờ, lạnh nhạt, còn từ chối anh 1 cách thẳng thừng,

cương quyết nữa. Thái độ cô ghê tởm, như anh là 1 sinh vật xấu xa nhất trên đời

Mà anh đã làm gì nên lỗi chứ ? Cô trách anh tham sang phụ khó ư ? Không đúng, Trần Liêm là cha của anh mà, anh có quyền nhận ông, và đòi hỏi ở ông những gì ông đã nợ anh suốt hai mươi mấy năm dài

Giữa lúc anh tuyệt vọng đau khổ vì tình yêu bị chối bỏ của Tiểu Băng, vì sự lạnh lùng của bạn bè cha mẹ, và vì cả sự khinh khi của Hoa Tiên và giới thượng lưu (anh đã không hoà nhập được) thì anh bỗng nhận được 1 cú điện thoại

-Alô, Xin cho biết ông là ai ? - Nhật Hạ trả lời điện thoại rất từ tốn, ngỡ đó là 1 bạn hàng làm ăn lớn của cha Nhưng giọng người bên kia lạnh lùng, khô khan và ngắn gọn

-Tôi muốn gặp Trần Liêm

-Ba tôi à ? Rất tiếc ba không có ở nhà. Có việc gì xin ông cứ nhắn

-Vậy cậu nghe cho rõ và báo với hắn cho chính xác. Tôi là Khải Thành, và tôi có 1 bí mật liên quan đến tờ di chúc. Bảo hắn nếu không muốn mất trắng số tài sản ấy thì ngày mai 7 giờ tối đến công viên... gặp tôi

Buông điện thoại mà Nhật Hạ sững phát điên lên. Cơ hội lập công của anh với Trần Liêm đã có rồi. Vậy là đêm hôm đó, đúng 7 giờ, thay vì báo cho Trần Liêm biết, anh tự mình đến điểm hẹn gặp Khải Thành

-Trần Liêm đâu ? - Rất đúng hẹn và rất ngắn gọn, câu đầu tiên khi gặp anh Khải Thành đã hỏi ngay

-Xin lỗi, ba tôi bận không đến được, nếu có chuyện gì, ba tôi bảo ông hãy trực tiếp bàn luận với tôi

-Cậu là Nhật Tú ?

-không phải - Nhật Hạ hét lớn trong nỗi tự ái bị tổn thương - Tại sao lại là Nhật Tú, mà không phải là Nhật Hạ ? Tôi cũng là con của Trần Liêm mà

-Khôn nạn - Khải Thành đột nhiên hét to giận dữ

Nhật Hạ ngơ ngác

-Sao ông lại chửi tôi ?

-chẳng những chửi mà tao còn muốn đánh mày nữa kìa thằng súc sanh - Mặt ông Thành ửng đỏ - Mày có biết đã làm cho mẹ của mày khổ đau không ?

Thật uổng công GH đã yêu thương mày

-Này ông kia! Ông lấy quyền gì mà nói tôi như vậy chứ ? - Cau mày giận dữ, Nhật Hạ quên mất mục đích cuộc nói chuyện, anh hét lên - Tôi có làm gì và mẹ tôi có đau khổ hay không thì can hệ gì đến ông ? Tờ di chúc đâu ?

-Ở đây, nhưng mày đừng hòng lấy - Ông Thành vỗ vào túi áo mình - Những thằng khốn nạn tham sang phụ khó như mày rồi chẳng được kết quả gì đâu

- điên khùng - Nhật Hạ bỗng phá lên cười sằng sặc - Ông tưởng với tờ di chúc đó là có thể uy hiếp được tôi thì làm rồi đấy. Ông có biết là mình đang giữ trong tay 1 tờ di chúc vô giá trị.

-Phải - Ông Thành gật đầu - Nó vô giá trị khi mày thật sự là con đẻ của Trần Liêm

-Ông nó vậy là ý gì ? - Vừa định bước đi, nghe ông nói Nhật Hạ quay đầu lại

- không lẽ tôi không phải là con của...

-Tao đã có đầy đủ yếu tố để chứng minh điều ấy đúng - Ông Thành nói với vẻ hả hê, đắc thắng - Hãy bảo Trần Liêm đến gặp tao và mày mau quay đầu lại kéo không còn kịp

-Khoan đã...

Ông Thành đã bước đi nhanh

Mình không phải là con của Trần Liêm ư ? Đêm đó, Nhật Hạ đã mất ngủ vì câu hỏi ấy ? Chắc ông ấy đùa. mình thôi, nhưng... đùa. sao nét mặt ông lúc đó trông thật quá. Bâng khuâng anh ngồi dậy, bật đèn` lục tất cả hồ sơ ra đối chiếu lại

không thể giả được với các chứng từ của bệnh viện. Rõ Ràng, trong tình dịch của Minh Nghĩa không có tình trùng và cũng rõ ràng với nhóm máu A

và 1 kiểu gen di truyền chỉ có ở cha con. Trần Liêm không gạt anh và ông Thành... Sao cách nói của ông lại chắc ăn như vậy ?

Giữa lúc tâm trí anh đang hoang mang dao động thì Trần Liêm sai anh làm 1 phi vụ lớn. đó là vận chuyển số đồ cổ mà ông vừa mua được từ kho xuống bến tàu, để sáng mai xuất sang các nước Châu Âu. Anh không hề hay biết trong mớ đồ cổ mình di chuyển, có tượng phật bà quan âm là tượng cổ quốc gia vừa bị kẻ gian đánh cắp khỏi viện bảo tàng

Và càng không may cho anh, lần di chuyển hàng đó đã bị công an phát hiện. Song với sự khôn khéo anh đã dễ dàng tẩu thoát trước khi bị tóm

Bị mất số hàng hoá lớn, nhất là pho cổ tượng quan âm, Trần Liêm cay cú lắm. Hắn mắng anh chẳng tiếc lời. Bảo anh là đồ vô dụng và bảo anh hãy cút đi

Tiền không được, lui cũng không được, chưa bao giờ Nhật Hạ nghe cay đắng và nhục nhã như vậy. Nhất là lúc anh trộm nghe được mẩu nói chuyện giữa Trần Liêm và Nhật Tú. Thì ra, bao ngày qua, Trần Liêm đã cố tình dối lừa anh, bảo rằng đã từ bỏ đứa con bất hiếu Nhật Tú kia. Sự thật, ông vẫn yêu thương hắn, quan tâm tới hắn

Hắn chẳng làm gì, chẳng chuyển hàng cực khổ, lại chẳng bị công an truy tố mà ông lại tin yêu hắn, trao cho hắn chìa khóa các két sắt trong nhà. Còn anh, không hơn kém 1 công cụ trong tay ông lợi dụng

Trở về với mẹ và Minh Nghĩa ư ? Nhật Hạ thoáng nghĩ rồi lắc đầu chua chát. Họ sẽ chẳng chấp nhận anh đâu. Hơn thế nữa, họ sẽ cười vào mũi, bảo anh là kẻ bất tài. Vậy thì sao đây ? Giữa con tuyệt vọng, anh chợt nhớ đến Khải Thành như kẻ bơ vơ giữa đêm sa mạc thấp thoáng thấy ánh đèn trước mặt. Và anh đã lao đến bên ông như 1 con thiêu thân lao vào lửa đỏ.

-Ông nói đi bao nhiêu tiền cho cái bí mật mà ông bảo là có thể uy hiếp được Trần Liêm ? - Vừa gặp ông Thành, Nhật Hạ ngã giá ngay

-Sức mảy bao lăm mà đòi mua chứ ? - Nhìn Nhật Hạ bằng nửa con mắt, ông Thành nói như thể mĩa mai

-không ít cũng không nhiều - Nhật Hạ trả lời ngạo mạn - Nhưng... cũng chờ xem cái mà ông gọi là bí mật đáng giá bao nhiêu ?

- không ít cũng không nhiều - Ông dùng lại câu anh đã nói - Đáng giá 1 gia tài thôi nhóc ạ.

-Tôi không tin ông có thể chứng minh tôi không phải là con của Trần Liêm

-Vậy thì mảy hãy xem đi thằng nhóc - 1 bản photocopy được thả xuống bàn, và mặt Nhật Hạ cứ tái dần đi. Thái dương anh lấm tấm những giọt mồ hôi to tướng. Thật không ngờ, tình huống câu chuyện lại xảy ra như vậy. Để giờ đây anh phải dở khóc, dở cười như kẻ đứng giữa 2 dòng nước, không biết chọn dòng nào hay thả trôi xuôi

-Vậy... giờ ông muốn gì ?

Nhật Hạ lấp bắp hỏi. Ông Thành hất mặt

-Bảo Trần Liêm đến gặp tao

Và Trần Liêm đã đến gặp ông để trở về với gương mặt đặng đặng sát khí.

Gọi Nhật Hạ vào phòng, ông đặt vào tay anh khẩu súng

-Con đi giết hần cho ba

-Sao con phải giết ông ta chứ ? - Nhật Hạ thích thú nhìn mặt Trần Liêm tái dần đi. Đã không tình, không nghĩa thì đại gì anh lo cho hần. - Chuyện này có liên quan gì đến con đâu, dù muốn dù không, ba cũng dành gia tài này cho Nhật Tú

Nói những lời này, Nhật Hạ chỉ mong uy hiếp được Trần Liêm, không ngờ, ông ta không phủ nhận lại bật lên cười lớn

-Phải, nhưng dù tao có dành hết gia tài này cho Nhật Tú, mảy cũng phải đi giết ông ấy cho tao

- Đừng hòng - Nhật Hạ đứng dậy bỏ đi

-Thì mày cứ thử đi. không quá 5 phút kể từ khi mày rời khỏi căn nhà này, mày sẽ bị công an tóm về 2 tội, thứ nhất buôn bán cổ vật quốc gia, thứ hai là buôn bạch phiến

-Tôi không có buôn bạch phiến

-Nhật Hạ cãi lại. Trần Liêm châm cho mình 1 điếu cigà

-Mày có bán hay không, với tao chẳng quan trọng. Quan trọng là khi mày đứng trước vành móng ngựa trả lời bồi thẩm đoàn về 2 ký á phiện nằm trong bức tượng con voi kia

-Ông - Nhật Hạ giận run người - Tôi sẽ khai ra ông

-Hãy ráng làm người ta tin nhé - Trần Liêm cười khiêu khích - Tao chỉ sợ mày bị xử tử trước khi mọi người tìm ra bằng chứng để bắt tao

-Ông... - Những ngày tháng sống chung với Trần Liêm đã giúp Nhật Hạ hiểu rõ con người đầy thủ đoạn của ông. Trong cuộc chiến này, kẻ nhận phần thua thiệt chỉ là anh. Con dao đã bị nắm cán rồi, dù muốn dù không anh cũng phải bị đứt tay

-khôn ngoan đi giết Khải Thành, lấy bí mật ấy về đây, tao sẽ cho mày 1 con đường sống. Ngày mai tao sẽ lấy hộ chiếu của Nhật Tú cho mày xuất cảnh - Ngưng 1 chút ông nói như dỗ dành - Yên tâm đi, tao không gạt mày đâu, dù sao mày cũng là giọt máu của tao mà. Rồi mày sẽ có 1 cuộc sống thiên đường nơi trời Mỹ.

Làn thép lạnh của khẩu súng chạm vào tay rồi mà Nhật Hạ vẫn còn chưa dám tin điều mình sắp làm kia là thật. Giết người! Ngay cả trong mơ anh cũng chưa 1 lần dám nghĩ đến. Vậy mà... cái gì đã khiến anh từ 1 thanh niên hiền lành, vừa tốt nghiệp đại học, tràn trề bao niềm tin ở 1 tương lai tươi sáng với 1 tình yêu điểm tuyệt phải biến thành kẻ sát nhân?

Lần đầu tiên trong cuộc đời, Nhật Hạ nhận thức được sự huỷ hoại lương tâm và sự cám dỗ của đồng tiền. Để giờ đây anh trở thành kẻ leo lên lưng cạp,

muốn quay đầu dừng lại cũng không được nữa. Anh phải giết người, nếu muốn tự cứu lấy mình

Và chiều hôm đó, theo lời của Trần Liêm, anh đến chỗ hẹn gặp Khải Thành.

Khẩu súng lặn trong lưng quần, sau lớp áo jean dày cộp

-Cái tao cần đâu thằng nhóc?

Chỉ cần nghe ông mở miệng không cần nhắm hướng Nhật Hạ rút súng bắn ngay

Ánh chớp loé lên, 1 tiếng rú và 1 thân người gục ngã. Chưa kịp tỉnh thần Nhật Hạ đã thấy 2 tay mình bị bẻ ngoặt ra sau. Thì ra, ông Thành không đến 1 mình. Theo sát ông, còn 1 vệ sĩ to con, mang đẳng cấp đai đen thái cực quyền

Vậy là Nhật Hạ đành xuôi tay bị trói. Anh thật không biết khóc hay cười khi bị tổng giam và nhà giam nữa. Trước mặt viên đại úy, anh lững lơ trả lời các câu hỏi và không giải thích được lý do tại sao mình giết người đàn ông đó. Thế là hết! Nhật Hạ khóc ròng như đứa trẻ. Anh hối hận thật nhiều và chợt muốn quay trở lại, như ngày nào sống ấm êm hạnh phúc cạnh bên cha mẹ. Ngày 2 buổi đến công ty, cuộc sống không sang giàu nhưng bình dị, êm đềm. Nghe tiếng côn trùng rả rích trong đêm anh lại thêm nghe giọng cười réo rắt của Tiểu Băng, cô gái nghịch ngợm hôm nào đã làm anh què giữa đám đông. Anh thật ngu ngốc mới đánh đổi tất cả hạnh phúc của mình để mơ về 1 phút hư vinh. Trần Liêm, anh bỗng ước trên thế gian này đừng tồn tại những con người như hắn

1 buổi sáng, như bao buổi sáng. Nhật Hạ lơ đãng đưa mắt ngó những người bạn tù quây quần bên nhau kể chuyện tiểu lâm mà thương hại cho họ quá. Họ cũng giống như anh, 1 phút lơ lẫm không phân biệt được giữa đen và trắng. Thì 1 anh công an mặc cảnh phục bước vào

-Nhật Hạ, anh có người nhà cần gặp. Mời anh theo tôi

Ai đến thăm mình chứ? Trước mắt anh thấp thoáng hình bóng mẹ. Phải, chỉ có bà thôi. Chỉ có bà mới đủ lòng rộng lượng bao dung tha thứ cho anh. Nhưng, thật không ngờ, Nhật Hạ đưa tay lên dụi mắt thăm hỏi mình có mơ không? Sao trước mắt anh đầy đủ cả. Cha, mẹ, Tiểu Băng và cả luật sư Hoa Tiên nữa. Chẳng ai mắng chửi anh, cũng chẳng có ánh mắt thù hận khinh khi nào. Tất cả là sự cảm thông là tình thương ruột thịt. Ai cũng muốn động viên anh và khuyên anh tự thú. Riêng Hoa Tiên, cô sẽ đứng trước bồi thẩm đoàn cãi cho anh nhẹ tội.

Lòng anh được vuốt ve, an ủi trước những tấm lòng. không còn thù hận, oán giận, hôm nay Nhật Hạ đứng trước toà, lòng thanh thản kể lại đầu đuôi câu chuyện không 1 chút dối gian. Và môi sẵn sàng nở nụ cười lãnh án. dù sao đây cũng là cái giá anh phải trả cho lòng tham, cho 1 phút si mê, nông nổi... Cả hội trường im phăng phắc, những đôi mắt đồng tình chia sẻ. không nói ra nhưng mỗi người trong số họ đều gọi lên câu hỏi liệu trong đời, có 1 giây, 1 phút nào, họ giống người thanh niên đang đứng trước vành móng ngựa kia. Vì đồng tiền bán rẻ tình thân. Tự mình đánh mất đi bản chất lương thiện vốn có của mỗi con người.

Bồi thẩm đoàn đưa mắt nhìn nhau. Sự thật đã rõ ràng, kẻ sát nhân đã tự thú nhận tội lỗi của mình, sao họ vẫn chần chừ chưa muốn tuyên án vội. Phải chăng, tội lỗi của Nhật Hạ hôm nay đáng thương hơn đáng trách. Và kẻ chủ mưu kia giờ này vẫn ngang nhiên sống ngoài vòng pháp luật ?

-Thưa quý toà - Lợi dụng lúc lòng nhân của các bồi thẩm đoàn bị lung lay, Hoa Tiên cất tiếng - Thân chủ của tôi tuy phạm tội sát nhân, nhưng xin quý bồi thẩm đoàn xét tới hoàn cảnh động cơ đưa thân chủ tôi đến bước đường cùng mà giảm nhẹ án hình.

Nói là nói như vậy chứ Hoa Tiên biết là hy vọng thắng rất mong manh. Dù muốn dù không, Nhật Hạ cũng giết 1 mạng người và tiếng nước nỡ của Tiểu

Băng kia là lời buộc tội hùng hồn nhất

-Thưa quý toà, trước khi tuyên án, tôi muốn nói lời cuối cùng

Nhật Hạ chột cất tiếng. Mọi người đưa mắt nhìn anh chăm chú

-Thưa ba - Anh quay về hướng ông Nghĩa - Dù ba không thật sự sinh ra con, nhưng trong trái tim con, ba thật sự là người cha tôn kính nhất. Với bao nhiêu lỗi lầm đã xảy ra, con thật không dám mong ba tha thứ. Con chỉ dám nói 1 câu thôi. Con xin lỗi ba và mong ba tha thứ cho mẹ con. Mẹ con là 1 người đàn bà nhân hậu, bà thật sự không phản bội ba Mà là...

-Nhật Hạ - Sợ anh phơi bày chuyện xấu sẽ làm bà phải thẹn trước đám đông, Minh Nghĩa đưa tay chặn lại - Con đừng nói nhiều, trong thâm tâm của ba, con đã là con của ba, trước sau không thay đổi. Ba không hề giận con, ba chỉ trách ba vì 1 phút hờn ghen nông nổi bỏ mặc con nên đã gián tiếp hại con. Nên, nếu phải xin lỗi thì chính ba, ba mới phải xin lỗi con Nhật Hạ à.

-Tiểu Băng - Nhật Hạ lại hướng mắt sang cô gái khóc trên vai mẹ mình. Giọng anh chùng xuống ảm đạm - Anh biết, trong giờ phút này, có nói gì cũng bù đắp lại cho em được, nên anh cũng không dám mong em tha lỗi. Càng không dám xin lỗi em. Anh chỉ biết nói 1 câu thôi. Là anh hối hận nhiều, nhiều lắm! VÀ anh cũng van xin em đừng vì anh mà giận lây Nhật Tú. Dù nó là em của anh, dù giống anh như 2 giọt nước, nhưng tâm hồn nó không xấu xa tội tệ như anh

Nghe nhắc đến Nhật Tú cả khán phòng bỗng xôn xao quay đầu tìm kiếm. Ủ nhỉ? Sao Nhật Tú không đến dự phiên toà xử đặc biệt này. Anh đã được mời với tư cách nhân chứng. Vậy mà anh lại không đến dự. Vô tình quá! Họ chắc lười thăm trách anh như vậy

Còn Tiểu Băng, cô nghe mâu thuẫn quá

Sao cô vừa muốn toà xử anh thật nặng cho xứng với nỗi hận thù anh đã giết ba cô, lại vừa lo sợ toà sẽ tuyên án xử. Cô không muốn anh phải chết

Trong việc này, nếu xét ra cô cũng là người có lỗi. Dù muốn, dù không cô cũng gián tiếp đẩy Nhật Hạ đến hố sâu. Lâm đến tình cảnh này cũng bởi cô ỡm ờ không phân định được tình cảm trái tim mình. Cô đẩy anh ra khi anh cần được kéo trở về hơn bao giờ hết

Hoa Tiên đưa mắt ngăn lời Nhật Hạ sắp phát ra. không cần anh phải cảm ơn. Tôi đến với anh trong cương vị 1 luật sư 1 người bạn của Tiểu Băng, và vì 1 chút áy náy trong tâm hồn nữa. bởi tôi đã không xứng đáng là 1 người bạn tốt. Tôi quay lưng bỏ mặc thay vì niềm nở, ân cần giảng giải cho anh biết đâu là lẽ phải. Nhật Hạ, nếu anh bị tuyên án tử, tôi sẽ áy náy suốt đời. Vì, nếu như tôi đừng hắt hủi anh biết đâu sự việc đã không xảy ra tồi tệ.

-Cứ đừng tự trách mình thì giải quyết được gì? Giết người tất phải đền mạng. Lẽ đương nhiên rồi, chân lý đó lẽ nào mọi người còn chưa hiểu. Cả hội trường im phăng phắc chợt bị khuấy động bởi 1 giọng ồm ồm. Bồi thẩm đoàn đưa mắt nhìn nhau

Còn Hoa Tiên, gương mặt cô tái mét, chân tay rời rã khi vừa nhận ra chủ nhân của giọng nói vô tình nghĩa ấy. Thiếu Kỳ, sao hắn xuất hiện đúng lúc vậy? không thiếu và không thừa 1 chút nào

Trong sự nghiệp luật sư, cô đã coi Thiếu Kỳ là sát tinh của mình dù chỉ mới 1 lần đối mặt với hắn trước bản toà. Lần trước cũng vậy, lần này cũng vậy. Sự xuất hiện không đúng lúc của hắn làm cô bối rối, mất tự tin vào bản thân mình. Và điều đó cũng đồng nghĩa với việc Nhật Hạ nguy đến nơi

Mà hắn từ đâu xuất hiện ? 1 năm mấy nay, cô yên ổn làm ăn cũng nhờ sự biến mất đột nhiên của hắn. Nghe bạn bè bảo hắn đi nước ngoài tu nghiệp. Đủ thời gian chưa mà về nước kịp thời phá bĩnh cô như vậy ?

Như đoán được thắc mắc của cô, Thiếu Kỳ bước ra giữa hội trường, cúi đầu chào chánh án cùng đoàn bồi thẩm

-Xin kính chào - Rồi anh nghiêm trang nói - Lẽ ra tôi không có quyền cãi khi

chưa học xong khóa tu nghiệp của mình. Nhưng thưa ngài chánh án cùng đoàn bồi thẩm, Nhật Tú đây là người bạn thân nhất của tôi. Tôi không thể từ chối khi anh ta khẩn khoản nhờ tôi

Đã biết tiếng, biết mặt và biết cả tính liêm minh công chính của anh nên bồi thẩm đoàn dễ dàng chấp nhận anh là luật sư cho Nhật Tú hay rõ ràng hơn là làm luật sư cho người đã chết Khải Thành

-Tôi không đồng ý - Hoa Tiên như chạm phải nước sôi khi nghe thư ký thông báo quyết định của toà - Nếu muốn được cãi, hấn phải được sự đồng ý của Tư Pháp

-Vâng, thưa cô - Thiếu Kỳ bước lại gần Hoa Tiên cười ngạo nghễ - Biết cô thế nào cũng vắn vẹo, tôi đã đến xin lệnh và được tư pháp đồng ý rồi đây - Vừa nói anh vừa móc tờ quyết định ra, khiêu khích đặt nó xuống trước mặt cô - Sao? Còn gì nữa ?

-Tôi - Hậm hực, Nhưng Hoa Tiên chỉ biết thở ra bất lực. Hấn đã quá tinh ranh để cô không còn bắt bẻ.

-Chịu thua rồi hả ? - Cát tờ quyết định vào túi, Thiếu Kỳ đột nhiên đổi giọng nói nhỏ vào tai Hoa Tiên - Câu được cá mập rồi, xong vụ này nhớ chia cho anh Hai nhé ?

Anh Hai ? Như có ánh chớp vụt loé lên. Thì ra là hấn! Hoa Tiên đã biết hấn là ai rồi, là tay anh chị đã đẩy đưa cô đến gặp Trần Liêm và Nhật Tú. Thì ra trong vụ này, hấn đã nhúng tay từ đầu. Hèn gì... trông hấn tự tin lắm

-Thôi, chúng ta tiếp tục. - Ngài chánh án gõ nhẹ cây thước xuống bàn -

Thiếu Kỳ, với tư cách 1 luật sư, toà đồng ý cho anh hỏi bị cáo vài câu

-Vâng, xin cảm ơn - Thiếu Kỳ cúi đầu chào rồi tự tin bước đến chiếc ghế của mình - Tôi không hỏi bị cáo, tôi chỉ muốn mời nhân chứng duy nhất có mặt lúc hung thủ gây án và yêu cầu ông ta kể lại diễn biến từ đầu

Hấn giờ trò gì thế nhỉ ? Hoa Tiên chau mày không hiểu nổi. Cần gì phải rắc

rồi rườm rà mời thêm nhân chứng ? Chỉ với khẩu súng bị bắt quả tang, với thi thể ông Thành, hấn thừa sức đưa Nhật Hạ và cái chết. Vậy mà... cô lạ lùng nghe toà đồng ý 1 yêu cầu vô nghĩa

- Được, toà cho mời nhân chứng

Thiếu Kỳ vẫy tay làm hiệu. Cánh cửa bên hông toà bật mở và... đám đông rùn rùn đứng dậy. Xen lẫn trong đám người có tiếng hét thất thanh sợ hãi.

Phiên toà bỗng chốc náo nhiệt hẳn lên

Người đi xem kinh hãi, phần chủ tọa cũng chẳng khác gì. Trong hàng bồi thẩm đoàn đã có người không nén được, đứng bật lên khỏi ghế. Đôi mắt ngài chánh án mở to, mồm há hốc như thể đang ngậm 1 quả tru(ng gà

Hoa Tiên cũng vậy, cũng sững sờ tê liệt. Trong cuộc đời chưa bao giờ cô cảm thấy bất ngờ hơn cái bất ngờ Thiếu Kỳ vừa đem đến. Cây viết rời khỏi tay, cô không hay mình cũng đang từ từ đứng lên khỏi ghế

1 giây, 2 giây rồi nhiều giây trôi qua trong thỉnh lặng sững sờ. Mọi người cứ tưởng mình hoá đá với tất cả máu đông đặc trong cơ thể. Và họ chỉ giật mình sự tỉnh, kip hoàn hồn nhờ tiếng Tiểu Băng hét to lạnh lạnh thất thanh

-Ba! Ba chưa chết sao ? - Rồi ghé nhân chứng, cô chạy ào lên ôm lấy ông khóc lớn

Trạng thái lơ lửng dần biến mất trong mỗi con người. Biết đưa tay vuốt tóc con như vậy, ông ta không thể là ma được. An tâm, họ ngồi xuống ghế xem tiếp diễn biến của phiên toà

-Thiếu Kỳ, chuyện này là thế nào ? Tại sao nạn nhân còn sống ? Người chết là ai chứ ? - Ngài chánh án đưa tay sửa lại gọng kính trên sống mũi, ông như vẫn chưa thoát khỏi trạng thái ngẩn ngơ, sững sờ

-Thưa quý toà - Thiếu Kỳ từ tốn đứng lên, hiền hoà nói - Chúng ta sẽ rõ ràng câu chuyện sau khi nghe nhân chứng kể xong - Mời ông

-Vâng - 1 tay ôm con gái, ông Thành cúi đầu chào tất cả mọi người rồi

buông giọng kể.

Câu chuyện có lẽ nên bắt đầu từ lời cầu xin của Trần Minh Nghĩa. Ông đã nhờ Nhật Tú để mắt đến con mình, cũng như cảnh tỉnh anh về con người của Trần Liêm

Nghe lời ông, Nhật Tú đã trở về lén giấu máy ghi âm, thu tất cả những mẩu chuyện hàng ngày của ông và Nhật Hạ. Và cũng vì thế mà anh kịp thời phát hiện ra âm mưu của cha mình. Thời gian cấp bách quá, Nhật Tú chỉ kịp chạy đi cầu cứu với Thiếu Kỳ

-Chỉ còn 2 tiếng để chuẩn bị thôi ư ? - Thiếu Kỳ hỏi đăm chiêu sau khi nghe xong cuộn băng ghi âm của Nhật Tú. Có 1 cách rất đơn giản là đem cuộn băng đó đến đồn cảnh sát, xin lệnh bắt Trần Liêm. Nhưng Thiếu Kỳ không muốn thế, anh cần bắt trọn 2 kỳ á phiện mà theo kế hoạch ông sẽ nhận nó vào 3 giờ chiều nay

Làm cách nào để chu toàn tất cả, vừa cứu ông Thành, vừa bắt trọn ổ bọn buôn lậu đồ cổ và á phiện ? Suy nghĩ mãi, anh nghĩ ra 1 cách

Cách này xét ra táo bạo vô cùng, nhưng tính anh thích phiêu lưu. Hơn nữa, suy đi nghĩ lại chẳng còn cách nào vẹn toàn hơn. Ngay lập tức, anh và Nhật Tú đến gặp ông Thành, kể cho ông nghe đầu đuôi câu chuyện và nhờ ông hợp tác

Đầu tiên, anh hoá trang cho mình giống ông Thành. Điều này không khó lắm, anh đã học qua 1 khoá hoá trang của kịch nghệ. Và thường xuyên dùng chiêu này chọc mọi người

Tiếp theo đó, thông báo chuyện này cho ban chuyên án, nhờ họ cho lời kê khai giả khi khám nghiệm, xác nhận đúng thi thể thay vì báo cáo đó là 1 hình nộm bằng rơm

Khó nhất là việc qua mặt Tiểu Băng. Cô bé cứ khóc gào đòi vào với cha. 1 viên cảnh sát phải nói dối với cô, thi thể đó còn phải khám nghiệm, cô không

được chạm tay vào

Tiếp sau đó, vì cô quá thương cha, bất ngờ bị bệnh nên mọi việc diễn ra dễ dàng hơn. Nhật Tú đã thay cô lo tang sự.

Ngỡ ông Thành chết thật, lại tổng được Nhật Hạ vào tù, Trần Liêm nghe rảnh rang chân tay lắm. Ông tiếp tục phi vụ cuối cùng trước khi đáp máy bay về Mỹ. Phi vụ lớn nhất của ông

Đó là việc chuyển hơn 15 cỗ vật quốc gia an toàn về Mỹ. Và thay vì trả bằng tiền mặt, phía bên kia sẽ trả cho ông bằng bạch phiến

Nhìn cha càng ngày càng lún sâu vào tội lỗi, Nhật Tú đau lòng lắm. Anh rất muốn cứu ông nhưng lại không thể tiết lộ bí mật của Thiếu Kỳ. Vụ án này nghiêm trọng lắm, anh không có quyền làm hỏng

Anh chỉ có thể bóng gió xa xôi, khuyên cha bỏ phi vụ làm ăn đó, cũng như giải nghệ đi, làm ăn buôn bán bình thường như bao nhiêu người dân lương thiện khác. Nhưng ông vẫn không nghe, vẫn điên cuồng lao vào săn cỗ vật. Mặt hàng ấy, các nước Châu Âu người ta chuộng lắm, đòi giá bao nhiêu cũng được

Tại sao phải kiếm tiền ? Mà tiền là cái gì ? Nhật Tú không hiểu nổi. Cuộn mình vật vã trong chốn, hình dung ra cảnh cha đang bị các anh công an đuổi bắt Nhật Tú đau đớn lòng tự hỏi . Tại sao con người ta bắt chấp lương tâm, đạo đức để giành về những đồng tiền tanh hôi ấy ? Và bao nhiêu tiền để con người cho là đủ, là vừa với giấc mộng làm giàu ?

Anh thật không giải thích được. Động cơ gì đã khiến ba của anh, 1 tỷ phú của nhiều công ty lớn với các chi nhánh nằm rải rác trên thế giới phải lao vào các phi vụ bất lương ? Với số của cải đó, ông không phải làm, chỉ ngồi chờ lãi ngân hàng cũng đủ sống 1 đời vương giả rồi

Còn nếu bảo buồn, bảo đời vô nghĩa khi chỉ biết ngồi không hưởng thụ thì ông kinh doanh đi. Bất kể mặt hàng gì cũng có thể đem lại lợi nhuận cho ông

mà ? Tại sao ông lại phải phiêu lưu, hại mình như vậy ?

Reng, reng, reng...

Chuông điện thoại reo vang. Đầu dây bên kia Thiếu Kỳ vừa báo cho anh biết, Trần Liêm đã bị bắt với đủ đầy tang chứng

Thế đấy, kết quả của 1 lòng tham vô đáy. Bôn ba, thủ đoạn, tranh giành rồi cuối cùng cũng hoàn tay trắng. Nhật Tú thấy ngậm ngùi thương hại cho cha và cho cả con người trên thế gian này nữa. Tại sao họ không bằng lòng với hạnh phúc thật của mình mà chạy theo ảo tưởng ?

Ông Thành kể xong câu chuyện từ lâu mà hội trường vẫn không có phản ứng gì. Lặng người đi vì câu chuyện bất ngờ cũng có, mà bồi hồi tự gẫm lại bản thân cũng có. Phải có, lòng tham, thói ích kỷ nhỏ nhen chỉ đưa con người đến chỗ tự huỷ diệt mình thôi. Chân lý giản đơn này, sao mãi đến tận hôm nay họ mới nhận ra được vậy ?

-Thế - Viên chánh án chột cất giọng khàn khàn - Trần Liêm đã bị giam à ? -
Hỏi xong, ông mới thấy mình ngớ ngẩn, hỏi 1 câu thừa

-Vâng - Nhật Tú trả lời với đôi mắt hoe hoe đỏ - Nhưng vì cha tôi là công dân Mỹ, nên sẽ được giao trả về nước để được xử theo luật pháp hiện hành

-Vậy còn anh ? - Hoa Tiên hỏi mà dạ lại nao nao - Tôi sẽ theo ba tôi về bên ấy - Ngưng 1 chút vì nghẹn lời, anh tiếp - Rồi sau khi toà xử xong vụ án của ba tôi, tôi sẽ lo thủ tục bàn giao toàn bộ tài sản về cho bác Nghĩa

-Anh ở lại đi Nhật Tú - Tiểu Băng chột cất lời và đó cũng là ước muốn của tất cả mọi người có mặt trong phòng xử án

- Đúng đó Nhật Tú, ở lại đi con - Ông Nghĩa bước lên, đặt tay lên vai anh triu mến - Theo Trần Liêm về nước, liệu có ích lợi gì trước sau gì rồi ông ta cũng bị xử tử với các tội trạng của mình. Hãy ở lại đi, dù không sang, không dưỡng ta cũng hứa xem con như Nhật Hạ, như con ruột của ta

- Dạ, cảm ơn bác đã có lòng nghĩ đến - Nhật Tú nhẹ nắm lấy tay ông, đôi

mắt buồn xa vắng - Dù con biết với tội trạng ấy ba con dù có thoát chết cũng bị xử chung thân, con cũng phải theo người để làm tròn bổn phận 1 đứa con. Với danh phận 1 luật sư, con sẽ cố cãi cho ba con được nhẹ bớt phần nào tội lỗi. Xin cảm ơn tất cả mọi người đã quan tâm. Xin vĩnh biệt!

Giơ tay chào mọi người lần cuối. Nhật Tú bước ra cửa, đôi mắt buồn nhìn bà Hân ngập tràn bao thương mến. Mẹ Oi, vậy là đến phút cuối cùng mẹ vẫn không nhận ra con, không ban cho con 1 lần tiếng gọi yêu thương triu mến. Nhưng, mẹ Oi, dù mẹ không thương, không nhận nhìn nơi trời Mỹ con cũng sẽ luôn nhớ về mẹ, nhớ những kỷ niệm yêu thương ngọt ngào mẹ đã dành cho, khi ngỡ con là Nhật Ha.

-Nhật Tú - Bà Hân bỗng kêu to, chạy theo khi bước chân anh đặt qua ngạch cửa - Con đừng đi - Bà ôm anh vào lòng, khóc nức nở - Dù mẹ không biết con có phải là con ruột của mẹ không ? Và nếu quả thật con là con của mẹ thì mẹ vẫn không biết vì sao và bằng cách nào mẹ có được con thì trái tim của mẹ vẫn nhận ra con là con của mẹ. Ngay từ lần đầu tiên con bước vào nhà mẹ, Nhật Tú, con đừng đi

-Mẹ à, bấy nhiêu cũng đủ an ủi cho con lắm rồi - Nhật Tú ôm lấy bà cười mãn nguyện - Con sẽ nhớ mẹ, nhớ đến hết đời con. Mẹ Ở lại ráng giữ gìn sức khỏe. Con đi

Hôn nhanh lên má bà, Nhật Tú bước đi vội vã như trốn chạy. Anh sợ những tình cảm yếu mềm kia sẽ cản bước anh. Anh không đủ can đảm kéo dài thêm phút giây bịn rịn

-Nhật Tú - Bà Hân gọi theo anh, tim thất đau trong ngực. Đúng rồi, đúng anh là con của bà rồi. Nhưng tại sao ? Mắt bà mờ lệ.

-Thôi vào đi em - 1 vòng tay ấm quàng ngang vai. Ngẩng đầu lên, bà nhìn thấy mắt ông cũng đỏ hoe

-Cậu ấy đã đi rồi - Bà nói như thể ông từ đâu vừa đến vậy - Sao em lại nghe

lưu luyến quá. Cứ như cậu ấy là con của em vậy

- Đừng khóc em - Lau mắt cho bà, ông dìu bà trở vào phòng xử án - Hãy để cậu ta làm tròn trách nhiệm của mình - Ngừng 1 chút, ông nói thêm - Nhật Tú là 1 thanh niên tốt, anh cũng mến cậu ta nhiều

-Thôi, chúng ta tiếp tục - Viên thư ký gõ nhẹ cây thước xuống bàn nhắc mọi người tập trung trong lúc lòng lại băng khuâng tự hỏi. Rồi chánh án, rồi bồi thẩm đoàn sẽ quyết định sao, cái vụ lại kỳ chưa từng có này ?

Nạn nhân sống lại, kẻ chủ mưu bị bắt. Tất cả quá rõ ràng, lời tuyên án có thể sẵn sàng nở trên môi chánh án. Thế nhưng... Ông lại không tuyên án mà bỗng hỏi

-Nhật Tú là ai nhỉ ? Anh ta có phải là em của Nhật Hạ không ? Sao bà Hân lại bảo mình không hề biết đến sự hiện diện của anh ta trong cõi đời này ? - Hỏi xong, ông bỗng cười bẽn lễn - Xin lỗi, tôi hỏi vì hiếu kỳ thôi, xin ban thư ký đừng ghi vào biên bản

Những cây bút được đặt xuống bàn và những cặp mắt trông lên chờ đợi. Ai cũng nôn nao như ngài chánh án, muốn vén tấm màn bí mật bí mật kia. Sự thật Nhật Hạ là con ai ? Bà Hân có ngoại tình với Trần Liêm không ? Duyên cớ gì bà lại không nhận Nhật Tú, đứa con song sinh của bà ?

-Tôi không biết - Bà Hân đáp với 1 giọng bi thương, thành thật - Tôi thật sự không biết vì sao mình lại có 1 đứa con bất ngờ như vậy

-Nhưng tôi biết - Ông Thành đột nhiên lên tiếng rồi quay sang ông Nghĩa - Xin lỗi, tôi xin lỗi vì phải phơi bày chuyện riêng tư thâm kín của anh ra trước mọi người. Nhưng tôi không đành lòng nhìn Gia Hân mãi đeo mang oan ức. Vì dù tha thứ cho bà, tâm sự Ông vẫn trĩu nặng nỗi nghi ngờ. Vì sao Nhật Hạ lại mang trong người dòng máu của Trần Liêm ? Thưa quý toà - Ông bước lên bục nhân chứng, sang sảng nói - Câu chuyện tôi sắp kể đây chính là bí mật tôi phải đổi bằng chính mạng sống của mình. Vì nó mà Trần

Liêm suýt giết chết tôi

-Câu chuyện như thế nào ?

Chẳng những mọi người nôn nóng, mà Minh Nghĩa cũng hồi hộp nghe.

Ngậm nước bọt nuốt nhanh trong cổ, vậy mà ông Thành như muốn trêu người, cứ chậm rãi từ từ

-Từ lúc nhận ra Minh Nghĩa và được Tiểu Băng kể cho nghe câu chuyện ly kỳ, ghen tuông của gia đình Nhật Hạ, tôi đã suy nghĩ nhiều, thật nhiều rồi rút ra kết luận. Nhất định có ẩn tình, Gia Hân không bao giờ phản bội chồng.

Mà dù có thì người tình đó không thể nào là Trần Liêm được

Cho nên tôi đã âm thầm mướn thám tử điều tra, tìm đến bệnh viện năm nào Gia Hân đã sinh con

Sau 1 thời gian dài vất vả cuối cùng tôi cũng tìm gặp được bác sĩ đỡ đẻ cho Gia Hân ngày ấy. Và bây giờ xin quý toà theo tôi ngược dòng thời gian trở về 28 năm trước

Từ lúc bỏ thành phố trốn đi, bầm đốt ngón tay đã 4 năm rồi. 4 năm trời rông rã, cực khổ sống đói nghèo đối với 1 thiên kim tiểu thư như Gia Hân quả là 1 cực hình. Nhưng cô lại không thấy buồn, thấy khổ. Bởi cùng chia xẻ những đắng cay cơ cực đó với cô là Minh Nghĩa, người mà cô đã yêu thương, nguyện đem hết đời mình ra thương yêu, chăm sóc

Để có tiền sống qua ngày, Minh Nghĩa xin đi dạy ở 1 trường tiểu học, cô thì nhận đồ gia công về may. Cuộc sống không khá giả nhưng dần ổn định. Mái tranh nghèo đầy ắp tiếng cười và tình yêu thương, nhân ái. Trong cay đắng, nghèo nàn họ vẫn nghe hạnh phúc ngọt ngào của đôi tim hoà chung nhịp, biết xót chia, thông cảm. Họ dần là niềm mơ ước của mọi người. Vẫn có thể viết thư về nhà xin tiền ba, Gia Hân biết thế nhưng không nỡ làm chồng tự ái. Minh Nghĩa rất tự trọng, anh không chấp nhận đồng tiền của gia đình vợ cũng như anh sẽ tràn đầy mặc cảm nếu bỗng dưng cô biến thành trụ cột của

gia đình. Minh Nghĩa cũng thế, anh thừa sức đến ngân hàng, ký vài chi phiếu vào tài khoản của cha Nhưng không, anh muốn dựng lên 1 mái ấm từ đôi tay lao động của bản thân mình. Và ngày lại ngày, cuộc sống cứ trôi đi Hạnh phúc sẽ được nhân lên gấp bội nếu như trong nhà giờ đây vang lên tiếng trẻ. Gia Hân biết chồng rất mong con qua đôi mắt anh ngời lên mỗi lúc nựng 1 đứa bé hàng xóm sang chơi. Anh bế nó, dạy nó nói mà nụ cười rạng rỡ

-Anh à, chúng mình có con nghe ? - Cô nói với anh trong 1 đêm ân ái mặn nồng - Em thấy đã đến lúc chúng ta không cần kế hoạch làm gì nữa. Kinh tế đã ổn định và vì... - Cô bỗng ngập ngừng không dám nói, sợ chạm vào tự ái của anh

Nhưng Minh Nghĩa đã không tự ái, anh cười trêu cô - Và vì anh đã già phải không ? - Rồi anh tặc lưỡi trêu cô - Về vấn đề này em đừng ngại, dù thành ông già 7, 8 mươi, anh vẫn đủ sức cho em 1 bầu cu tý. Chỉ sợ em không chịu nổi thôi - Anh cười hênh hếch ra chiều đắc ý trước đôi má đỏ bừng lên vì xấu hổ của Gia Hân

1 tháng, 2 tháng rồi nhiều tháng trôi qua trong mỗi mòn hy vọng, HG đã đếm từng ngày, chờ mong 1 dấu hiệu báo tin. Đã có lúc, cô làm Minh Nghĩa phải mừng hụt vì những lần nôn tưởng tượng. Bao nhiêu mòn mỏi đợi chờ, vậy mà...

Ngỡ cơ thể mình có vấn đề, cô đã âm thầm đi khám bệnh. Bà bác sĩ khám cho cô lần ấy đã mỉm cười bảo cơ thể cô vẫn bình thường, có thể làm mẹ sinh con như bao cô gái khác

Vậy thì vấn đề ở Minh Nghĩa rồi sao? Nghe lời bác sĩ, Gia Hân về khuyến khích Minh Nghĩa đi khám thử. Minh Nghĩa cười nhạo cô "Từ từ rồi mình cũng có con mà" Song để chiều cô, anh cũng đi đến bác sĩ. Gia Hân đến lấy xét nghiệm của chồng, xem xong cứ thẩn thờ

Thật đáng buồn! Vấn đề của anh không thuộc về tuổi tác mà thuộc bẩm sinh. Tinh dịch của anh không có tinh trùng. Đồng nghĩa với việc anh không thể có con dù 18 hay tám mươi cũng vậy

Đau đớn, bàng hoàng, Gia Hân trở về nhà với nỗi chết lặng sững sờ. Vậy là từ nay không còn trông mong hy vọng. Trọn cuộc đời này, cô và anh sẽ chẳng có đứa con nào

-Em sao vậy ? - Minh Nghĩa lo lắng hỏi khi thấy cô cứ ngây người ra như khúc gỗ trước những âu yếm vuốt ve - không được khỏe ? À hay là... - Đôi mắt anh long lanh sáng, bàn tay nhẹ vuốt xuống bụng cô - 1 cu tý đang hành em trong đó ?

-Em không biết nữa - Mỉm cười mà Gia Hân nghe thấy đau trong ngực. Thương chồng quá, anh sẽ đau đớn biết chừng nào, khi biết mình là kẻ vô sinh. Giấu nỗi đắng cay, chua xót vào lòng, cô hôn anh như cuồng dại Gắng gượng vui qua mắt chồng. Gia Hân lấy làm lạ cho mình. Thật không hiểu nổi, từ lúc biết anh bị bệnh vô sinh, cô đã không thấy giận hay oán trách anh. Mà ngược lại, cô càng yêu anh nhiều hơn nữa. Còn anh hầu như đã quên phứt việc đi cùng cô đến bệnh viện, vẫn vô tư cần mẫn đi làm kiếm tiền để xây dựng cái tổ ấm ngày càng chắc hơn. đêm đêm, lặng nhìn anh yên lành vô tư trong giấc ngủ, cô đã phải nén lòng đừng khóc. Nước mắt chực trào mỗi lúc nghe anh tha thiết hỏi

-Có chưa em ?

1 lần trở lại bệnh viện, cô nhìn vị bác sĩ như nhìn 1 vị thần cao cả. Vị thần ấy sẽ ban phép nhiệm màu, cứu cô thoát khỏi tình huống éo le này

-Hiện nay, khoa học đã có thể dùng phương pháp thụ tinh nhân tạo. Nếu cô không ngại, hãy về bàn với chồng vấn đề này. Chúng tôi sẽ lấy tinh trùng 1 người đàn ông khác cấy vào người cô

-Nhưng người đàn ông đó ?

Gia Hân thoáng hoang mang. Vị bác sĩ cười hiền

-Xin cô cứ yên tâm. Đó là 1 người đàn ông mà cô không bao giờ biết tên biết mặt. Cũng như ông ta cũng chẳng bao giờ biết tình tròng của mình được cấy cho những ai. Đứa bé đó sẽ là con của cô, của vợ chồng cô

Trở về nhà, Gia Hân phải 1 mình vật vã đấu tranh. Đúng hay sai khi cô quyết định giấu chồng đi thụ tinh nhân tạo ?

Anh có trách em không ? Gia Hân thầm hỏi, mấy lần muốn nói sự thật với chồng rồi lại không nỡ. Anh sẽ mất lòng tin giữa cuộc đời. Và đối với cô, anh sẽ không còn tự nhiên như trước nữa

Với anh, bảo về quê thăm 1 cô bạn thân bị bệnh, Gia Hân đi thẳng lên thành phố làm thủ tục để được cấy tinh

Rủi ro làm sao, hôm ấy cũng đúng vào lúc Trần Liêm đưa mẹ đi tái khám. Thấy Gia Hân, hấn ngạc nhiên rồi âm thầm theo dõi. Hỏi 1 bác sĩ quen, biết cô đi thụ tinh nhân tạo, hấn vui trong lòng lắm. Hả hê như chính mình vừa lập được 1 kỳ công vậy

Rồi bỗng nhiên hấn nảy ra 1 ý, dùng tiền lo lót cho vị bác sĩ quen, bảo ông ta cấy tinh trùng của mình cho cô thay vì dùng tinh trùng trong ống nghiệm. Vì đồng tiền mờ mắt và cũng vì xét thấy sự việc không nghiêm trọng lắm, vị bác sĩ đã nhận lời. Nhận lời để rồi không ngờ với 1 phút quay lưng với lương tâm nghề nghiệp của mình, ông đã tạo nên nghiệp chướng. 1 oan tình, 1 án mạng suýt xảy ra cũng vì lòng tham vô đáy của con người.

-Có chuyện ấy thật sao ? - Tiếng thốt ngớ ngàng của Minh Nghĩa đã cắt ngang lời kể của ông Thành. Mọi người nhìn thấy ông đang bức tóc mình hỏi hận - Trời ơi, sao tôi lại có thể hồ đồ ngu muội như vậy được ? Bác sĩ làm chi mà chuyện đơn giản cũng đoán không ra. Gia Hân! - Ông quay sang bà giọng ngập tràn cảm xúc - Anh xin lỗi vì đã có lúc nghĩ oan em. Nhưng... tại sao em lại giấu anh ? Tại sao em lại âm thầm chịu đựng ?

-Vì em yêu anh

Giọng bà nhỏ run run như làn khói mỏng nhưng gọi vào lòng người bao cảm xúc ngọt ngào đến như ngài chánh án, nổi tiếng lạnh lùng nghiêm khắc, mà còn phải rút khăn lau nước mắt, thì hỏi chi người đến dự phiên toà chứ ? Họ không ngờ mình được nghe và nhìn tận mắt 1 tình yêu cao thượng

-Thế còn... - Viên thư ký ngập ngừng. Lẽ ra anh không có quyền hỏi chen vào khi toà chưa tuyên án. Nhưng anh không thể nén lòng khi chưa biết rõ. Sự thật về đứa con oan Nhật Tú là thế nào ? Tại sao anh quả quyết cho bà Hân là mẹ trong lúc bà lại bảo không hề biết đến sự hiện diện của anh trong cuộc đời này ?

-Chuyện cũng không mấy hoang đường lắm - Ông Thành tiếp tục câu chuyện bị gián đoạn của mình - Nhật Tú quả thật là em song sinh của Nhật Hạ, là đứa con mà bà Hân đã sanh ra

-Con tôi ? - Trong tay chồng, bà Hân kêu lên ngỡ ngác - Nhưng sao tôi không biết vậy ?

-Bà làm sao biết được khi đó là cả 1 âm mưu - Ông Thành trả lời bà - Ngay vào tháng thứ sáu, lúc bà siêu âm, Trần Liêm đã biết bà có thai song sinh trong bụng. Hân mừng lắm, tiếp tục bảo vị bác sĩ quen tráo kết quả siêu âm song thai thành 1 thai rồi canh sẵn ở phòng sản phụ. Đợi bà sanh ra Nhật Tú là hân ẵm đi ngay

-Hèn gì ? - Bà Hân lẩm bẩm - Hèn gì lúc đó vị bác sĩ đỡ cho tôi cứ bảo tôi sanh khó, còn sót nhau. Tôi không ngờ lá nhau tôi rặn ra trong cơn mê loạn lại là Nhật Tú. Trời ơi! - Bà chợt gục xuống vai ông khóc nức lên - Tôi còn 1 đứa con nữa. Vậy mà... tôi lại đành tâm không nhận nó. Nhật Tú... Nhật Tú ơi... mẹ có lỗi với con nhiều lắm

-Nín đi em - Ông nhẹ vuốt tóc bà an ủi - Con nó chắc cũng hiểu, không trách em đâu. Rồi đây, khi toà xử xong vụ án của Trần Liêm, đợi con nói nguôi

ngoai, 2 vợ chồng mình sẽ làm 1 chuyến du lịch đến thăm con. Em anh tâm đi, lá rụng về cội, nước đổ về nguồn, đã là mẹ con ruột thịt, lo gì không nhìn nhau được chứ

-thật không anh ?

Bà ngẩng đầu lên nhìn ông, đôi mắt đầy lệ long lanh tia hy vọng. Ông mỉm cười nhẹ gật đầu

-Thật, còn bây giờ - Ông lau nước mắt cho bà khẽ thì thầm - Chúng ta hãy lo cho Nhật Hạ, đứa con nông nổi kia đang cần đến tình thương và vòng tay bảo bọc của chúng ta

Nghe ông nhắc bà mới như chợt nhớ quay đầu lại. Lòng quặn thắt nhìn đứa con xanh xao đứng trong vành móng ngựa. Dù muốn dù không, con cũng phải đền tội con làm

-Xin mọi người đứng lên nghe toà tuyên án

Tiếng ghế sập vào nhau nghe lách cách, hàng người rùn rùn đứng dậy, mắt hướng nhìn về bồi thẩm đoàn, ai cũng hồi hộp chờ nghe toà phán xử. Cầu mong sao Nhật Hạ chỉ bị xử phạt nhẹ thôi. trong án tình này, anh là nạn nhân, đáng thương hơn đáng trách

8 tháng tù ư ? Dòng người lặng đi 1 phút khi giọng ngài chánh án vang sang sáng rồi bỗng ủa lên như bầy chim vỡ tổ. Họ hài lòng với mức án toà tuyên phạt. Vui vẻ cặp tay nhau, miệng không ngớt bình luận vụ án lạ lùng, họ tản hàng về. Cả hội trường rộng thênh thang bỗng chốc vắng tanh, chỉ còn lại mấy nhân vật chính

-Khoan đã - Tiểu Băng chợt hét to khi thấy Nhật Hạ bị 2 viên cảnh sát dắt đi. Cô khẩn khoản - Xin 2 anh thư thả, tôi muốn nói chuyện với phạm nhân 1 chút

1 cái gật đầu hội ý, 2 viên cảnh sát bước sang bên nhường chỗ. Tiểu Băng bước lại gần nhẹ nắm tay anh. Giọng cô trĩu mến

-Nhật Hạ! Sao anh không nói gì đi ?

-Nói gì ? - Cúi thấp đầu, giọng anh trầm đục - Tôi thật không xứng đáng.

Quên tôi đi Tiểu Băng

- Đừng nói vậy mà anh! - Tiểu Băng hờn dỗi - Em yêu anh, yêu từ ngày đầu gặp gỡ. Anh có còn nhớ không Nhật Hạ ?

Làm sao mà anh quên được, Nhật Hạ cắn chặt môi mình. Trước mắt anh như vẫn còn hiện lên vẻ ngỗ ngược của Tiểu Băng, cứ nhất định, khẳng khẳng cố bảo anh nhớ được cái bóp đen đưng tờ di chúc

Tờ di chúc. Nhật Hạ thoáng rung mình. Sao lại là anh mà không ai khác ?

Định mệnh chăng ? Tự nhiên anh lắc đầu

-Không, tôi không nhớ, Tiểu Băng quên đi. Tất cả là quá khứ

-không! - Tiểu Băng bướng bỉnh lắc đầu - Em sẽ không quên, và kiên nhẫn chờ anh, chờ đến khi nào anh chịu hiểu mới thôi

-Tùy Tiểu Băng! - Ánh mắt buồn thảm hướng về phía 2 viên cảnh sát như muốn bảo họ hãy nhanh chóng đưa anh rời khỏi chốn này

-Nhật Hạ, con không từ giã ba mẹ sao ? - Minh Nghĩa cất lời khi thấy anh dậm bước đi - Lẽ nào đến giây phút này con vẫn còn giận ba mẹ ?

-Con không giận, cũng như chẳng có tư cách gì để hờn giận cả - Dừng chân Nhật Hạ trả lời - Ba mẹ hãy quên con đi, 1 đứa con bất hiếu. Con thật không xứng đáng. - Ngưng 1 chút, nuốt nổi nghẹn ngào vào cổ, anh nói tiếp - Cha mẹ hãy tìm Nhật Tú, nó xứng đáng hơn con

-không! - Bà Hân nhào lên ôm lấy anh khóc lớn - Dù con là ai, con phạm tội gì, con vẫn là con của mẹ. Nhật Hạ, mẹ đã tha lỗi cho con. không phải bây giờ mà từ lâu rồi

-Mẹ Oi! - Nhật Hạ bật khóc trên vai bà - Con hối hận, hối hận nhiều lắm

-Rồi sẽ làm lại từ đầu con à! - Ông Nghĩa bước lại gần đặt tay lên vai anh triu mến - Tất cả vẫn chờ con ở phía trước. Tương lai, cha mẹ, bạn bè và cả

tình yêu nữa. Can đảm lên con

-Ba! - Nhật Hạ lại ngả đầu lên vai ông như ngày nào còn nhỏ dại - Ba thật sự là ba của con

-Ừ! Ngoan, đừng khóc nữa! Đàn ông con trai gì mà... bết quá - Nói vậy mà nước mắt ông lại đầm đìa trên má

-Vâng, con không khóc, con nghe lời ba, can đảm làm lại từ đầu. Thưa ba mẹ con đi

-Kìa con! - Ông chợt nắm vai anh kéo lại rồi nói nhỏ vào tai - Tạm biệt người ta đi chứ

-nhưng mà con! - Nhật Hạ then thùng. Ông Nghĩa đập mạnh xuống vai anh

-Con sao ? Cái thằng... chẳng giống cha nó chút nào. Ngày xưa yêu mẹ mày, tao đâu có cù lần như vậy

- Đi con ! - Bà Hân nhẹ đẩy vai con khuyến khích - Tiểu Băng nó yêu con thật tình đó. Đừng bỏ qua cơ hội

-Nhưng Nhật Tú... con không muốn... - Nhật Hạ vẫn ngần ngừ, ông Nghĩa thở hắt ra

-Ba không thiên vị, song tình yêu là chuyện không thể sẻ chia nhường nhịn. Con đừng thêm 1 lần lầm lẫn để rồi phải hối hận sau này

-Thật vậy hả ba ? - Nhật Hạ hỏi rồi làm như miễn cưỡng bước lại gần Tiểu Băng, từ nãy giờ cứ đứng giậm hờn bẻ mấy ngón tay , gương mặt bầu lên phụng phịu

-Tiểu Băng - Nhật Hạ cất tiếng rụt rè trong cái dá mắt nhiều ý nghĩa của cha

- Anh...

-Tôi hông có nghe đâu - Bịt kín 2 tai, Tiểu Băng dậm chân như đứa trẻ - Người ta đã bảo tôi quên rồi, còn nói gì nữa chứ

-Cho anh xin lỗi - Nhật Hạ nhẹ gỡ tay cô xuống, ôn tồn nói - Anh... chỉ vì quá yêu em nên anh mới nông nổi, hồ đồ như vậy. Tiểu Băng chờ anh

nghe...

Rất muốn nói không cho đã nư cơn giận, nhưng thấy 2 anh công an bước lại gần, đưa mắt bảo thời gian không cho phép họ nán lại lâu hơn nữa. Sợ anh đi mà chưa kịp nghe lời hứa của mình, cô la lên vội vã

-Vâng... em chờ, em chờ mà...

-Anh nghe rồi Tiểu Băng - Nhật Hạ mỉm cười, vẫy tay chào tất cả mọi người rồi bước đi thanh thản. Phía sau lưng, tiếng Tiểu Băng gọi với theo cuống quýt

-Nhật Hạ, em yêu anh, em sẽ đến thăm anh, em sẽ... - Rồi như chợt nhớ ra mình đã la quá to giữa nơi công cộng, cô bỏ ngang câu nói, xấu hổ bỏ chạy đi trong tiếng cười giòn giã của cha, của tất cả mọi người hiện diện trong hội trường toà án

Đừng mắc cỡ Tiểu Băng, rồi cậu và Nhật Hạ sẽ thành đôi, sẽ hạnh phúc, sẽ yêu thương quấn quýt bên nhau đến cuối đời như cha mẹ, như bao nhiêu cặp tình nhân đã yêu nhau và đã cưới nhau trên thế gian này. Nhìn theo bóng Tiểu Băng khuất xa dần Hoa Tiên mỉm cười thầm chúc rồi như chợt nhớ ra, cô băng khuâng tự hỏi : Người ta đã yêu nhau như vậy đó, còn cô thì bao giờ mới có tình yêu ?

Nghĩ đến đây, không hiểu sao cô bỗng quay đầu lại như tìm kiếm. Tít cuối góc phòng, Thiếu Kỳ đưa tay vẫy rồi mỉm cười rất lạ.

Quên mất giận hờn, Hoa Tiên nghe tâm tư mình xao động. Má bỗng hồng, tim bỗng đập nhanh bối rối, để cô phải bối hồi lãng tía nhìn đi nơi khác.

Trên bầu trời xanh, những áng mây yên bình trôi chậm chậm. Xoá bỏ hết hận thù, biến mất đi lòng tham lam, ích kỷ. Ôi cuộc sống này, sao bỗng thấy mến thương...

Hết

